Новий Завет

НА ГОСПОДА НАШЕГО

ИИСУСА ХРИСТА

ЦАРИГРАД
В КНИГОПЕЧАТНИЦАТА НА
Х. МАТЕОСЯН

1912

За това издание

Настоящото издание на Новия Завет представлява дигитализирана версия на изданието от 1912 година, с осъвременен правопис, и е форматирано като електронна книга. Накрая е поместен списък с корекциите, които са нанесени в текста с цел преобразуването му от стар в нов правопис.
Част от причините, поради които ни е нужно изданието на Новия завет от 1912 г., са:

1. Това е първото издание на Новия завет, направено след въвеждането на дриновския правопис – основата на първия официален български правопис, в който се въвеждат единни езикови правила и норми;
2. Именно изданието от 1912 г. е използвано от Учителя при написването на „Завета на цветните лъчи“ през същата година;
3. Това издание е използвано и във всички беседи и лекции на Учителя, където се цитират стихове от Новия завет.

Това електронно издание е доброволческа разработка на Сдружение с нестопанска цел „Слънчогледи“. Е-книгата не е предназначена за продажба.

Нов Завет

НА ГОСПОДА НАШЕГО

ИИСУСА ХРИСТА

Вярно и точно преведена от първообразното

ЦАРИГРАД
Книгопечатница на Х. Матеосян
1912

Съдържание

НОВ ЗАВЕТ
ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЯ
ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАРКА
ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЛУКА
ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ИОАН
ДЕЯНИЯТАТА НА СВЕТИТЕ АПОСТОЛИ
СОБОРНОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЯТИЯ АПОСТОЛ ЯКОВ
ПЪРВОТО СОБОРНО ПОСЛАНИЕ НА СВЯТАГО АПОСТОЛА ПЕТРА
ВТОРОТО СЪБОРНО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПЕТРА
ПЪРВОТО (СЪБОРНО) ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА
ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА
ТРЕТОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА
СЪБОРНОТО ПОСЛАНИЕ ЮДИНО
ПОСЛАНИЕ КЪМ РИМЛЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ КЪМ КОРИНТЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ КЪМ КОРИНТЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ГАЛАТЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

КЪМ ЕФЕСЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ФИЛИПЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ КОЛОСЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ СОЛУНЯНОМ ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ СОЛУНЯНОМ ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ТИМОТЕЮ ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ТИМОТЕЮ ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ТИТУ ПОСЛАНИЕТО НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ФИЛИМОНУ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
КЪМ ЕВРЕЕМ ПОСЛАНИЕТО НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА
ОТКРОВЕНИЕТО НА СВЕТАГО ИОАННА БОГОСЛОВА

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЯ

ГЛАВА 1
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.
ГЛАВА 17.
ГЛАВА 18.
ГЛАВА 19.
ГЛАВА 20.
ГЛАВА 21.
ГЛАВА 22.
ГЛАВА 23.
ГЛАВА 24.
ГЛАВА 25.
ГЛАВА 26.
ГЛАВА 27.

ГЛАВА 28.

ГЛАВА 1.

1. Родословието на Исуса Христа, Сина Давидова, сина
Авраамова. 2. Авраам роди Исаака; а Исаак роди Якова; а
Яков роди Юда и братята му; 3. а Юда роди Фареса и
Зара от Тамар; а Фарес роди Есрома; а Есром роди
Арама; 4. а Арам роди Аминадава; а Аминадав роди
Наасона; а Наасон роди Салмона; 5. а Салмон роди Вооза
от Рахав; а Вооз роди Овида от Рут; а Овид роди Иесея; 6.
а Иесей роди цар Давида; а цар Давид роди Соломона от
Уриевата *жена*; 7. а Соломон роди Ровоама; а Ровоам
роди Авия, а Авия роди Аса; 8. а Аса роди Иосафата; а
Иосафат роди Иорама; а Иорам роди Озия; 9. а Озия
роди Иоатама; а Иоатам роди Ахаза; а Ахаз роди Езекия;
10. а Езекия роди Манасия, а Манасия роди Амона; а
Амон роди Иосия; 11. а Иосия роди Иехония, и братята
му около преселението Вавилонско. 12. А след
преселението Вавилонско, Иехония роди Салатиила, а
Салатиил роди Зоровавела; 13. а Зоровавел роди Авиуда;
а Авиуд роди Елиакима; а Елиаким роди Азора; 14. а
Азор роди Садока; а Садок роди Ахима; а Ахим роди
Елиуда; 15. а Елиуд роди Елеазара; а Елеазар роди
Мотана; а Мотан роди Якова; 16. а Яков роди Иосифа
мъжа на Мария, от която се роди Исус, който се нарича
Христос. 17. И така всичките родове от Авраама до
Давида четиринадесет рода са; и от Давида до
преселението Вавилонско, родове четиринадесет; и от
преселението Вавилонско до Христа, родове
четиринадесет. 18. А рождението на Исуса Христа така

бе; като бе сгодена майка му Мария за Иосифа, доде още
не бяха се съединили, намери се непразна от Духа
Святаго. 19. А Иосиф мъж й, понеже бе праведен и не
искаше да я опозори, науми си тайно да я напусне. 20.
Но това когато помисли той, ето, ангел Господен яви му
се на сън и казваше: Иосифе сине Давидов, не бой се да
вземеш жена си Мария; защото зачнатото в нея от Духа
Светаго е. 21. А ще роди син, и ще му наречеш името
Исус; защото той ще спаси своите люде от греховете им.
22. И всичко това биде, за да се сбъдне реченото от
Господа чрез пророка, който казва: 23. Ето дева ще
зачене и ще роди син, и ще му нарекат името Емануил,
което се тълкува, Бог с нас. 24. И като стана Иосиф от
сън, стори както му повели ангел Господен, и взе жена
си; 25. И не я познаваше докато тя роди сина си
първороден, и *той* му нарече името Исус.

ГЛАВА 2.

1. А когато се роди Исус във Витлеем Юдейски в дните
на цар Ирода, ето мъдреци от изток пристигнаха в
Иерусалим, и казваха: 2. Де е що се е родил цар
Юдейски? Защото звездата му видяхме на изток, и
дойдохме да му се поклоним. 3. *Това* като чу цар Ирод,
смути се, и всичкий Иерусалим с него. 4. И събра
всичките първосвещеници и книжници от народа, та
разпитваше от тях де имаше да се роди Христос? 5. И те
му казаха: Във Витлеем Юдейски; защото така е писано
чрез пророка: 6. И ти Витлееме, земя Юдина, никак не си
най-малък между воеводствата Юдови; защото от тебе
ще излезе Вожд, който ще бъде пастир на народът ми
Израиля. 7. Тогаз Ирод повика тайно мъдреците, та
изпита от тях наздраво времето на появената звезда. 8. И
като ги изпрати във Витлеем, рече *им*: Идете, изпитайте
наздраво за детето; и като го намерите, известете ми, да
дойда и аз да му се поклоня. 9. А те като чуха *това* от
царя, тръгнаха; и, ето, звездата, която бяха видяли на
изток, идеше пред тях, доде дойде та се спря, над
мястото дето беше детето. 10. И като видяха звездата
зарадваха се с радост твърде голяма. 11. И като влязоха в
къщата, намериха детето с майка му Мария, и паднаха
та му се поклониха, и като отвориха съкровищата си,
принесоха му дарове, - злато, и ливан и смирна. 12. И
понеже им се откри от Бога на сън да се не върнат при
Ирода, отидоха *си* през друг път в своята страна. 13. А
след отиването им, ето, ангел Господен явява се насън

Иосифу и казва: Стани та земи детето и майка му, и
бягай в Египет, и бъди там до когато ти река, защото
Ирод има да потърси детето да го погуби. 14. И той
стана, взе детето и майка му през нощ, и отиде в Египет;
15. И бе там до смъртта Иродова, да се сбъдне казаното
от Господа чрез пророка, който казва: Из Египет извиках
сина си. 16. Тогава Ирод като видя, че му се подсмяха
мъдреците, твърде много се разяри, и проводи та погуби
всичките младенци във Витлеем и по всичките негови
предели, от две години и по-долу, според времето, което
бе добре изпитал от мъдреците. 17. Тогава се изпълни
реченото от пророка Иеремия, който казва: 18. Глас се чу
в Рама, плач и писък и ридание голямо; Рахил
оплакваше чадата си, и не рачеше да се утеши, защото
ги нямаше *вече.* 19. А като умря Ирод, ето ангел Господен
явява се на сън Иосифу в Египет 20. и казва: Стани,
вземи детето и майка му, та иди в земята Израилева,
защото измряха тези, които търсеха душата на детето.
21. И той стана, взе детето и майка му, и дойде в земята
Израилева. 22. Но като чу че Архелай царува над Юдея
наместо баща си Ирода, убоя се да отиде там; и, понеже
му бе откровено насън, отиде в Галилейските страни, 23.
та се засели в един град нарицаем Назарет: за да се
сбъдне реченото чрез пророците, че Назарей ще да се
нарече.

ГЛАВА 3.

1. В ония дни дойде Йоан Кръстител, и проповядваше в
пустинята Юдейска, 2. и казваше: Покайте се; понеже
наближи царството небесно. 3. Защото той е, речения от
пророк Исаия, който казва: Глас на едного, който вика в
пустинята: Пригответе пътят Господен, прави правете
неговите пътеки. 4. А сам Иоан имаше облеклото си от
камилски косми, и около чреслата си кожен пояс; а
яденето му бе акриди и див мед. 5. Тогаз се извървя при
него Иерусалим и всичка Юдея, и всичката околност на
Иордан, 6. и кръщаваха се в Иордан от него, като
изповядваха греховете си. 7. И като видя *Иоан* че идеха
на неговото кръщаване мнозина от Фарисеите и
Садукеите, рече им: Рожби ехидни! Кой ви обади да
бягате от бъдещият гняв? 8. Сторете прочее плодове
достойни на покаяние; 9. и не мислете да думате в себе
си: Отца имаме Авраама; защото казвам ви, че Бог може
от тези камене да въздигне чада Аврааму. 10. А и
секирата вече лижи при кореня на дърветата; и тъй
всяко дърво което не прави добър плод, отсича се и в
огън се хвърля. 11. Аз ви кръщавам с вода в покаяние, а
този който иде след мене, по-крепък е от мене, комуто
не съм достоен обущата да понеса, той ще ви кръсти с
Дух Свят и с огън; 12. който *държи* лопатата в ръка, и ще
отреби гумното си, та ще събере пшеницата си в
житницата, а плявата ще я изгори в огън неугасим. 13.
Тогаз идва Исус от Галилея на Иордан до Иоана да се
кръсти от него. 14. А Иоан го възпираше, и казваше: Аз

имам потреба да се кръстя от тебе, и ти ли идеш при
мене? 15. А Исус отговори и рече му: Остави сега, защото
така подобава нам да изпълним всяка правда. И *Иоан*
тогава го остави. 16. И щом се кръсти Исус възлезе
тутакси от водата, и, ето, отвориха се нему небесата, и
видя Духа Божия че слизаше като гълъб и се спущаше
на него; 17. И ето глас от небеса, който казваше: Този е
Синът мой възлюблений, в когото благоволих.

ГЛАВА 4.

1. Тогаз въведен бе Исус от Духа в пустинята, да бъде
изкушен от дявола. 2. И като пости четиридесет дни и
четиридесет нощи, напокон огладня. 3. И дойде при него
изкусителят и рече: Ако си Син Божий, речи тези
камъни да станат хлябове. 4. А той отговори и рече:
Писано е: Не само с хляб ще живее человек, но с всяко
слово което изхожда из Божиите уста. 5. Тогава го
завежда дяволът в светия град и поставя го на крилото на
храма, 6. и казва му: Ако си Син Божий, хвърли се долу;
защото е писано: На ангелите си ще заповяда за тебе, и
на ръце ще те подигат, да не би да препънеш в камък
ногата си. 7. Рече му Исус: Пак е писано: Да не изкусиш
Господа Бога твоего. 8. Пак го завежда дяволът на една
планина много висока и показва му всичките царства
световни, и славата им; 9. И казва му: Всичко това ще ти
дам, ако паднеш да ми се поклониш. 10. Тогаз Исус му
казва: Махни се, Сатано; защото е писано: Господу Богу
твоему да се поклониш, и само нему да послужиш. 11.
Тогава го остави дяволът; и, ето, ангели пристъпиха и
служеха му. 12. А когато чу Исус че Иоан бе предаден,
отиде в Галилея. 13. И като остави Назарет, дойде и
засели се в Капернаум крайморски, в пределите
Завулонови и Нефталимови; 14. да се сбъдне реченото
чрез пророка Исаия, който казва: 15. Земята Завулонова
и земята Нефеалимова на пътя край морето, отвъд
Иордан, Галилея езическа; 16.народ който седеше в
тъмнина видя виделина голяма, и на седящите в страна

и сянка смъртна виделина им възсия. 17. От тогава
започна Исус да проповядва и да казва: Покайте се;
защото наближи царството небесно. 18. И като вървеше
Исус покрай морето Галилейско, видя двамина братя,
Симона нарицаемия Петър, и брата му Андрея, че
хвърляха мрежа в морето, защото бяха риболовци. 19. И
казва им: Елате след мене, и ще ви направя ловци на
человеци. 20. И те тутакси оставиха мрежите и отидоха
след него. 21. И като позамина от там, видя други
двамина братя, Якова Зеведеева и брат му Иоана с отца
им Зеведея в една ладия че кърпеха мрежите си, и
повика ги. 22. А те тоз час оставиха ладията и отца си, и
отидоха след него. 23. И обхождаше Исус всичката
Галилея, та поучаваше в събориштата им, и
проповядваше благовестието на царството, и изцеляваше
всека болест и всека немощ между народа. 24. И разчу се
слух за него по всичка Сирия, и довеждаха при него
всичките болни, които имаха различни болести и мъки,
и беснуеми, и лунатици, и разслабени; и ги изцели. 25.
И вървеше след него народ много из Галилея и Декапол,
из Иерусалим и Юдея, и из отвъд Иордан.

ГЛАВА 5.

1. А като видя многото народ, възлезе на гората, и щом
седна пристъпиха до него учениците му: 2. И отвори
устата си та ги поучаваше и говореше: 3. Блажени
нищите духом; защото е тяхно царството небесно. 4.
Блажени нажалените, защото те ще се утешат. 5.
Блажени кротките; защото те ще наследят земята. 6.
Блажени които гладуват и жадуват за правдата; защото
те ще се наситят. 7. Блажени милостивите; защото те
помилвани ще бъдат. 8. Блажени чистосърдечните;
защото те ще видят Бога. 9. Блажени миротворците;
защото те синове Божии ще се нарекат. 10. Блажени
гонените заради правдата; защото е тяхно царството
небесно. 11. Блажени сте когато ви похулят и ви изгонят,
и връх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради мене. 12.
Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небесата
вашата заплата: понеже така изгониха пророците, които
бяха преди вас. 13. Вие сте солта на земята: а ако солта
избезсолее, с какво ще се осоли? За нищо вече не струва,
освен да се изхвърли вън, и да се тъпче от человеците.
14. Вие сте виделината на светът; град поставен на гора
не може да се укрие. 15. Нито запалят свещ и я турят под
шиник, но на светилника, и свети на всички които са в
къщи. 16. Така да просветне вашата виделина пред
человеците, за да видят добрите ваши дела, и да
прославят Отца вашего, който е на небеса. 17. Да не
мислите че аз дойдох да разруша закона или пророците;
не дойдох да разруша, но да изпълня. 18. Защото, истина

ви казвам докле да премине небето и земята, една реска,
или една точка от закона няма да премине, дори се
всичко не сбъдне. 19. И тъй, който наруши една от най
малките тези заповеди, и научи така человеците, най-
малък ще се нарече в царството небесно; а който стори и
научи, той ще велик да се нарече в царството небесно. 20.
Защото, казвам ви, че ако вашата правда не надмине
правдата на книжниците и Фарисеите, няма да влезете в
царството небесно. 21. Чули сте че е речено на
старовременните: Не убивай, и който убие, ще бъде
повинен на съд. 22. А пък аз ви казвам, че всякой, който
се гневи на брата си без причина, ще бъде повинен на
съд; и който рече на брата си, Рака, повинен ще е за пред
събора; а който *му* рече, Безумне, ще бъде повинен за
пъкълът огнений. 23. И тъй, ако принесеш дара си на
олтара, и там се усетиш, че брат ти има нещо на тебе;
24. остави дарът си там пред олтаря, и иди, първом се
примири с брата си, и тогаз ела та принес дарът си. 25.
Спогодявай се с противника си скоро, доде си на пътя с
него, да не би противникът *ти* да те предаде съднику, а
съдникът те предаде на слугата, и те хвърлят в тъмница.
26. Истина ти казвам: Няма да излезеш от там, докле не
отдадеш най-последния кодрант. 27. Чули сте че е речено
на старовременните: Не прелюбодействувай. 28. Но аз ви
казвам, че всеки който гледа жена за да я пожелае, той е
прелюбодействувал вече с нея в сърцето си. 29. Ако ли
дясното твое око те съблазнява, извади го, и хвърли го от
себе си; защото по-добре ти е да погине един от твоите
удове, а не всичкото твое тяло да бъде хвърлено в

пъкъла. 30. И ако дясната твоя ръка тя съблазнява, отсечи
я и хвърли *я* от себе си; защото по-добре ти е да погине
един от твоите удове, и да не бъде всичкото твое тяло
хвърлено в пъкъла. 31. Речено е още: Който си напусне
жената, да й даде разводно писмо. 32. А пак аз ви казвам,
че който напусне жената си, освен по причина на
прелюбодеяние, прави я да прелюбодействува, и който се
ожени за напусната прелюбодействува. 33. Пак сте чули
че е речено на старовременните: Не си престъпвай
клетвата, но да изпълниш клетвите си пред Господа. 34.
Но аз ви казвам: Никак да се не кълнете; нито с небето,
защото е престол Божий; 35. нито със земята, защото е
подножие на нозете му; нито с Иерусалим, защото е град
на Царя великаго; 36. Нито с главата си недей се кълна,
защото не можеш ни един косъм да направиш бял или
черен. 37. Но да бъде речта ви, Ей, ей; не, не; а от това
повечето от лукаваго е. 38. Чули сте че е речено: Око за
око, и зъб за зъб. 39. А пак аз ви казвам; Да се не
противите злому; но който те плесне по дясната страна,
обърни му и другата. 40. И на тогози който би поискал
да се съди с тебе и да ти вземе ризата, остави му и
връхната *си* дреха. 41. И който те понуди да идеш с него
една миля, иди с него две. 42. Който проси от тебе, дай
му; и който иска да заеме от тебе, недей се отвръща от
него. 43. Чули сте, че е речено: Да любиш ближния си, и
да ненавиждаш врагът си. 44. Но аз ви казвам: Любете
враговете си, благославяйте тия, които ви кълнат,
правете добро на тези, които ви ненавиждат, и молете се
за тия, които ви правят пакост и ви гонят: 45. за да

бъдете синове на Отца вашего, който е на небеса: защото
той повелява на слънцето си да изгрява на злите и на
добрите, и дава дъжд на праведните и неправедните. 46.
Защото ако любите любящите вас, коя заплата имате?
Не правят ли това и митарите? 47. И ако поздравявате
само братята си, що повече правите? Не правят ли така и
митарите? 48. И тъй бъдете съвършени и вие, както е
съвършен Отец ваш, който е на небеса.

ГЛАВА 6.

1. Внимавайте да не правите своите милостини пред
человеците за да ви виждат; инак нямате заплата при
Отца вашего който е на небеса. 2. И тъй, кога правиш
милостиня, не треби пред себе си, както правят
лицемерите по съборищата и по улиците, за да се
прославят от человеците; истина ви казвам, приемат *вече*
заплатата си. 3. А ти кога правиш милостиня, да не узнае
лявата ти ръка, що прави десницата ти; 4. за да бъде
твоята милостиня в тайно; и Отец твой, който види в
тайно, ще ти въздаде на яве. 5. И кога се молиш, не
бивай както лицемерите; защото те обичат да си правят
молбата стоящи по съборищата и по ъглите на улиците
за да се явят на человеците; истина ви казвам, че
приемат заплатата си. 6. А ти кога се молиш, влез в
скришната си стаичка, и като си затвориш вратата,
помоли се Отцу твоему, който е в тайно, и Отец ти,
който види в тайно, ще ти въздаде на яве. 7. А кога се
молите, не говорете излишни думи, както езичниците,
защото мислят, че в многословието си ще бъдат
послушани. 8. И тъй, не се уподобявайте на тях; защото
Отец ви знае от що имате нужда, преди вие да му
попросите. 9. А вий така се молете: Отче наш, който си
на небеса, да се свети името твое; 10. да дойде царството
твое; да бъде волята твоя, както на небето, *така* и на
земята; 11. хляба наш насъщний дай нам днес; 12. и
прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на
нашите длъжници; 13. и не въведи нас в изкушение, но

избави нас от лукаваго; защото е твое царството и
силата и славата во веки. Амин.
14. Защото ако простите вий на человеците
съгрешенията им, ще прости и вам Отец ваш небесний;
15. ако ли вие не простите на человеците съгрешенията
им, то и Отец ваш няма да *ви* прости съгрешенията
ваши. 16. А кога постите, не бивайте, както лицемерите,
намръщени; защото помрачават лицата си за да се явят
на человеците че постят; истина ви казвам, че те вече си
приемат заплатата. 17. А ти, кога постиш, помажи
главата си, и лицето си умий; 18. Да се не покажеш пред
человеците че постиш, но Отцу твоему който е в тайно;
и Отец твой, който види в тайно, ще ти въздаде на яве.
19. Недейте си събира съкровища на земята, дето молец
и ръжда *ги* разваля, и дето крадци подкопават и крадат;
20. Но събирайте си съкровища на небето, дето ни
молец, нито ръжда *ги* разваля, и дето крадци не
подкопават нито крадат; 21. защото, където е
съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви. 22. Светило
на тялото е окото; и тъй, ако е окото ти чисто, всичкото
ти тяло светло ще бъде. 23. ако ли бъде окото ти лукаво,
всичкото ти тяло тъмно ще бъде. И тъй, виделината,
която е в тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко *ще е*?
24. Никой не може на двамина господари да работи;
защото или едного ще възненавиди, а другиго ще
възлюби; или едному ще бъде привържен, а другиго ще
презира. Не можете да работите Богу и Мамону. 25.
Заради това казвам ви: Не имайте грижа за живота си,
какво ще ядете или какво ще пиете; нито за тялото ваше,

какво ще облечете. Не е ли животът по драгоценен от
храната, и тялото от облеклото? 26. Погледнете на
птиците небесни, че не сеят, ни жънат, нито в житници
събират, и Отец ваш небесни ги храни. Вие не сте ли
много по-горни от тях? 27. И кой от вас като се грижи,
може да приложи един лакът на ръстът си? 28. И за
облекло защо се грижите? Разсмотрете криновете в
полето как растат; не се трудят, нито предат, 29. но
казвам ви, че нито Соломон във всичката своя слава не
бе облечен както един от тях. 30. И ако Бог така облича
тревата на полето, която я днес има, и утре я в пещ
хвърлят, не ще ли много повече вас *да облече*, маловери?
31. И тъй недейте се грижи, и не думайте, какво ще
ядем, или какво ще пием, или какво ще облечем? 32.
(защото всичко това езичниците го търсят;) понеже Отец
ваш небесни знае че имате нужда от всичко това. 33. Но
търсете първом царството Божие и правдата негова; и
всичко това ще ви се приложи. 34. За това недейте се
грижи за утре; защото утрешният ден ще се погрижи за
себе си. Доста е на деня неговото му зло.

ГЛАВА 7.

1. Не съдете, да не бъдете съдени; 2. Защото с каквато съдба съдите, с такваз ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери. 3. И защо виждаш съчицата в окото на брата си, а гредата която е в твоето око не усещаш? 4. Или как ще речеш на брата си: Остави да извадя съчицата из окото ти, а ето гредата в твоето око? 5. Лицемере, извади първом гредата из своето око, и тогава щеш чисто видя да извадиш съчицата из братовото си око. 6. Не давайте осветено *нещо* на псетата; нито хвърляйте бисерите си пред свинете, да не би да ги стъпчат с краката си, и се обърнат та ви разкъснат. 7. Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. 8. Защото всякой който проси приема, и който търси намира, и който хлопа, ще му се отвори. 9. Има ли от вас такъв някой человек, който, ако му поиска син му хляб, той да му даде камък? 10. Или, ако поиска риба, да ли ще му да змия? 11. И тъй ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри давания на чадата си, колко повече Отец ви който е на небеса, ще даде добрини на тия, които искат от него? 12.. И тъй, във всяко нещо, както искате да правят человеците на вас, така и вие правете на тях, защото това е законът и пророците. 13. Влезте през тесните врата; защото пространни са вратата и широк е пътят, който води в погибелта, и мнозина са които през тях минават. 14. Понеже тесни са вратата и стеснен е пътят който води в живот, и малцина са които ги

намерват. 15. Пазете се от лъжовните пророци, които
идат при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители.
16. От плодовете им ще ги познаете; бере ли се от
трънки грозде, или от репеи смокини? 17. Така всяко
добро дърво прави добри плодове; а лошото дърво прави
лоши плодове. 18. Не може добро дърво да прави лоши
плодове, нито лошо дърво да прави добри плодове. 19.
Всяко дърво което не прави добър плод отсича се и в
огън се хвърля. 20. И тъй от плодовете им ще ги
познаете. 21. Не всеки който ми казва: Господи, Господи,
ще да влезе в царство небесно, но който прави волята на
Отца моего, който е на небеса. 22. В онзи ден мнозина
ще ми рекат: Господи, Господи! не в твоето ли име
пророкувахме, и не в твоето ли име бесове изгонихме, и
не в твоето ли име много чудеса сторихме? 23. И тогаз
ще им обявя: Аз никога не съм ви знаял; махнете се от
мене вие, които работите беззаконие. 24. И тъй всеки,
който слуша тези мои думи, и ги прави ще го уподобя
на человек разумен, който е съзидал къщата си на
камък; 25. и вале дъждът, и приидоха реките, и повеяха
ветровете, и нападнаха на тази къща, и не падна; защото
бе основана на камък. 26. И всеки който слуша тези мои
думи, и не ги прави ще се уподоби на человек безумен,
който съзида къщата си на пясък; 27. и вале дъждът, и
приидоха реките, и повеяха ветровете, и нападнаха на
тази къща, и тя падна, и голямо бе нейното падане. 28. И
когато свърши Исус тия думи, чудеше се народът на
поучението му: 29. защото ги учеше, като един който
има власт, и не както книжниците.

ГЛАВА 8.

1. А когато слезе от гората, последваха го народ много. 2. И, ето, един прокажен дойде, кланяше му се и говореше: Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш. 3. Тогаз Исус простре ръката си, допре се до него и каза: Искам, бъди очистен; и тоз час очисти му се проказата. 4. И казва му Исус: Гледай да не кажеш никому; но иди, покажи себе си свещенику, и принес дара, който е Мойсей повелел за свидетелство тям. 5. А когато влезе Исус в Капернаум, пристъпи при него някой си стотник, та му се молеше, 6. а казваше: Господи, момчето ми лежи у дома разслабено, и мъчи се зле. 7. Казва му Исус: Аз ще дойда и го изцеля. 8. Отговори стотникът и рече *му*: Господи! не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но речи само реч, и ще оздравее момчето ми. 9. Защото и аз съм человек под власт, и имам подчинени на себе си войни; и казвам на тогози: Иди, и отхожда; и на другиго: Дойди, и дохожда; и на слугата си: Стори това, и струва *го*. 10. И като чу Исус, почуди се, и рече на ония които идеха след него: Истина ви казвам: Нито в Израиля съм намерил толкоз вяра. 11. И пак ви казвам, че мнозина от изток и запад ще дойдат, и ще насядат с Авраама, и Исаака и Якова в царство небесно; 12. а синовете на царството ще бъдат изпъдени в най-външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. 13. И рече Исус на стотника: Иди, и както си повярвал, нека ти бъде. И оздравя момчето му в същия час. 14. И когато дойде Исус в Петровата къща, видя че тъща му лежеше болна от огница. 15. И похвана

я за ръката, и огницата я остави; и стана, та им служеше.
16. И когато се свечери, доведоха му мнозина беснуеми,
и изпъди духовете с една реч, и колкото болни имаше
изцели ги: 17. да се сбъдне реченото чрез пророка Исая,
който казва: Той взе *на себе си* нашите немощи, и
болестите *наши* понесе. 18. И като видя Исус много народ
около себе си, повели да минат отвъд. 19. И пристъпи
един книжник, та му рече: Учителю! ще дойда след тебе,
където идеш. 20. Казва му Исус: Лисиците си имат легла,
и птиците небесни гнезда; а Син человеческий няма де
глава да подслони. 21. А друг от неговите ученици рече
му: Господи, позволи ми първом да ида и да погреба
отца си. 22. Но Исус му рече: Върви след мене, и остави
мъртвите да погребат мъртвите си. 23. И когато влезе в
ладията, учениците му влязоха след него. 24. И ето, буря
голяма биде на морето, така щото вълните покриваха
ладията: а той спеше. 25. И пристъпиха учениците му та
го събудиха и казаха: Господи! спаси ни; погинваме. 26.
А той им казва: Що сте страхливи, маловери? Тогаз
стана, запрети на ветровете и на морето, и тишина
голяма биде. 27. А человеците се чудеха и казваха: Какъв
е този, че и ветровете и морето го послушват? 28. И като
дойде той отвъд в Гаргесинската земя, срещнаха го
двама беснуеми, които излязоха из гробищата, твърде
свирепи, така щото никой не можеше да мине през онзи
път. 29. И ето, извикаха и казваха: Що имаш ти с нас,
Исусе, Сине Божий? дошъл си тука преди време ли да
ни мъчиш? 30. А на далеко от тях имаше стадо от много
свине, което пасеше. 31. И бесовете му се молеха и

казваха: Ако ни изпъдиш, позволи ни да отидем в
стадото на свинете. 32. И рече им: Идете. И те, щом
излязоха, отидоха в стадото на свинете; и ето, всичкото
стадо на свинете устреми се през стръмнината в морето,
и погинаха в водата. 33. А свинопасците побягнаха, и
като дойдоха в града, известиха всичко, и това що стана
с беснуемите. 34. И ето, цел град излезе да посрещне
Исуса, и като го видяха, помолиха му се да отиде от
техните предели.

ГЛАВА 9.

1. И той влезе в ладията и премина, та дойде в своят си
град. 2. И ето, донесоха му едного разслабен, сложен на
постелка; и като видя Исус тяхната вяра, рече
разслабленому: Дерзай синко, прощават ти се греховете
ти. 3. И ето, някои от книжниците рекоха в себе си: Той
богохулствува. 4. А Исус като видя помислите им рече:
Защо мислите вие зло в сърцата си? 5. Защото кое е по-
лесно, да река: Прощават ти се греховете ти, или да река:
Стани и ходи? 6. Но за да познаете че Син человеческий
има на земята власт да прощава грехове, (тогава казва
разслабленому:) Стани, вдигни постелката си, и иди у
дома си. 7. И *той* стана и отиде у дома си. 8. *Това* като
видяха народите почудиха се, и прославиха Бога, който
бе дал таквази власт на человеците. 9. И като минаваше
Исус от там, видя едного человека че седеше на
митарницата, Матей на име, и рече му: Дойди след
мене; и той стана и отиде след него. 10. И когато бе
седнал на трапезата в къщи, ето, мнозина митари и
грешници дойдоха и насядаха с Исус и с учениците
негови. 11. И фарисеите, като видяха *това*, рекоха на
учениците му: Защо вашият учител с митарите и
грешниците *наедно* яде *и пие*? 12. А Исус като чу *това*,
рече им: Здравите нямат нужда от лекар, но болните. 13.
Идете още и научете се що е: Милост искам, а не жертва;
защото не дойдох да призова праведните, но грешните
на покаяние. 14. Тогаз идват при него учениците
Иоанови, и казват *му*: Защо ние и Фарисеите постим

много, а твоите ученици не постят? 15. И рече им Исус: Могат ли сватбарите да тъжат докато е с тях младоженекът? Ще дойдат обаче дни, кога се отнеме от тях младоженекът, и тогаз ще постят. 16. И никой не кърпи вехта дреха с небелен плат; защото това което *ще се тури да* запълни, отдира от дрехата, и съдраното става лошо. 17. Нито наливат ново вино в вехти мехове; а инак, разпукват се меховете, и виното се излива, и меховете се развалят; но наливат ново вино в нови мехове, и едното и другото се увардят. 18.Това когато говореше тям, ето, началник някой си дойде, та му се кланяше и казваше: Дъщеря ми до сега е умряла; но дойди и тури ръката си на нея, и ще оживее. 19. И стана, та отиде след него Исус, и учениците му. 20. И ето, жена която страдаше от кръвотечение дванадесет години, пристъпи из отзад, и допре се до полата на дрехата му. 21. Защото думаше си: Ако се допра само до дрехата му ще оздравея. 22. А Исус като се обърна та я видя, рече: Дерзай дъще; вярата твоя изцели те. И от онзи час оздравя жената. 23. И когато дойде Исус в къщата началникова, и видя свирачите и народът в смущение, 24. Рече им: Идете си; защото момичето не е умряло, но спи. И присмиваха му се. 25. А като изпъдиха народа, влезе *Исус*, хвана я за ръката; и момичето стана. 26. И разчу се това по всичката онази земя. 27. И когато си отиваше Исус от там, вървяха след него двама слепи, които викаха и казваха: Помилвай ни, Сине Давидов. 28. И щом влезе в къщи, пристъпиха слепите при него, и казва им Исус: Вярвате ли че мога да сторя това? Казват

му: Ей, Господи. 29. Тогаз се прикосна до очите им, и
каза: Да бъде вам по вярата ваша. 30. И отвориха им се
очите. И запрети им Исус строго и рече: Гледайте, да не
узнае *това* никой. 31. А те като излязоха, прославиха го
по всичката онази земя. 32. И когато те излезваха, ето,
доведоха му един човек ням и беснуем. 33. И след
изпъждането на беса, проговори немият; и почудиха се
народите и думаха: Никога не се е видяло таквоз нещо в
Израил. 34. А Фарисеите казваха: Чрез началникът
бесовски изгонва бесовете. 35. И обхождаше Исус
всичките градове и села, та поучаваше в събориштата им,
и проповедваше благовестието на царството; и
изцеляваше всека болест и всека немощ в народа. 36. И
като видя множеството на народът, смили се за тях,
защото бяха изнемощели и пръснати, като овци, които
нямат пастир. 37. Тогаз рече на учениците си: Жетвата е
много, а работниците малко; 38. за това молете се на
Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата
си.

ГЛАВА 10.

1. И призова дванадесетте свои ученици, та им даде
власт над нечистите духове, да ги изпъждат, и да
изцеляват всяка болест и всяка немощ. 2. А имената на
дванадесетте Апостоли са тези: първий Симон, който се
казва Петър, и Андрей брат негов; Яков Зеведеев, и Иоан
брат негов; 3. Филип, и Вартоломей; Тома, и Матей
митарят, Яков Алфеев, и Левей наричан Тадей; 4. Симон
Кананит, и Юда Искариотски, който го и предаде. 5.
Тези дванадесет отпрати Исус, и заповяда им, и каза: На
път езически да не идете, и в град Самарянски да не
влезете; 6. но ходете повече при погиналите овци от
дома Израилев. 7. И където ходите, проповядвайте и
казвайте: Царство небесно наближи. 8. Болни
изцелявайте, прокажени очищавайте, мъртви -
възкресявайте, бесове изпъждайте; даром сте приели,
даром давайте. 9. Не вземайте нито злато, нито сребро,
нито мед в поясите си; 10. нито тържик за път, нито две
дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е
достоен за своята прехрана 11. И в който град или село
влезете, изпитайте кой е в него достоен, и там оставайте
докле си излезете. 12. А на влезване в дома
поздравявайте го; 13. И ако бъде домът достоен, нека
дойде на него вашият мир; ако ли не бъде достоен,
мирът ви към вас да се възвърне. 14. И който ви не
приеме, нито послуша вашите думи, кога излезвате из
онзи дом, или из онзи град, изтърсете праха от нозете
си. 15. Истина ви казвам: По-леко ще бъде на земята

Содомска и Гоморска в съдния ден, нежели на онзи град. 16. Ето, аз ви провождам като овци между вълци; бъдете прочее разумни като змиите, и незлобиви като гълъбите. 17. А пазете се от человеците; защото на съдовища ще ви предават, и в съборищата си ще ви бият. 18. И пред владетели и царе ще ви извождат заради мене, в свидетелство на тях и на езичниците. 19. А когато ви предадат, недейте се грижи как, или какво ще говорите; защото ще ви се даде в онзи час какво ще говорите. 20. Защото не сте вие които говорите, но Духът на Отца вашего, който говори във вас. 21. И брат брата ще предаде на смърт, и отец чадо; и ще възстанат чада връх родителите си и ще ги умъртвят. 22. И ще бъдете от всички ненавиждани заради моето име; а който претърпи до край, той ще спасен да бъде. 23. А когато ви гонят в този град, бягайте в другият, защото истина ви казвам: Няма да свършите градовете Израилеви, докле дойде Синът человеческий. 24. Не е ученик по-горен от учителя си, нито слуга по горен от господаря си. 25. Доста е на ученика да бъде като учителя си, и слугата като господаря си. Ако стопанина на дома нарекоха Веелзевул, колко повече домашните негови? 26. И тъй не бойте се от тях; защото няма нищо покрито, което да се не открие; и тайно което да се не узнае. 27. Което ви говоря в тъмнината, кажете *го* на видело, и което чуете на ухо, проповядвайте *го* отгоре на покрива. 28. И да се не боите от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но да се боите повече от оногоз, който може и душа и тяло да погуби в

пъкъла. 29. Не се ли продават две врабчета за един
асарий? и ни едно от тях няма да падне на земята, без
волята на Отца вашего. 30. А вам и космите на главите
ви всичките са преброени. 31. Не бойте се прочее, вий
сте от много врабчета по-добри. 32. И тъй всеки, който
изповяда мене пред человеците, ще изповядам и аз него
пред Отца моего, който е на небеса. 33. А който се отрече
от мене пред человеците, ще се отрека и аз от него пред
Отца моего който е на небеса. 34. Да не мислите че
дойдох да туря мир на земята; не дойдох да туря мир, но
нож. 35. Защото дойдох да разлъча человек против баща
му, и дъщеря против майка й, и снаха против свекърва й.
36. И неприятели человеку *ще бъдат* домашните му. 37.
Който люби баща или майка повече от мене, не е за
мене достоен.; и който люби син или дъщеря повече от
мене, не е за мене достоен. 38. И който не взема кръста
си, и не следва подире ми, не е достоен за мене. 39.
Който намери животът си, ще го изгуби; и който изгуби
заради мене животът си, ще го намери. 40. Който вас
прима, мене прима; и който прима мене, прима тогоз
който ме е проводил. 41. Който прима пророк в име на
пророка, заплата на пророк ще вземе; и който прима
праведник в име на праведник, заплата на праведник ще
вземе. 42. И който напои едного от тези малките само с
една чаша студена вода в име на ученик, истина ви
казвам, няма да изгуби заплатата си.

ГЛАВА 11.

1. И когато свърши Исус заповеданията си към дванадесетте свои ученици, мина от там, да поучава и да проповядва по градовете им. 2. А Иоан като чу в тъмницата делата Христови, проводи двама от учениците си, 3. и рече му; Ти ли си който има да дойде, или другиго да очакваме? 4. И отговори Исус и рече им: Идете, възвестете на Иоана, *това* което чувате и видите; 5. слепи прогледват, хроми ходят, прокажени се очищават, и глухи прочуват; мъртви възкръсват, и на сиромасите се благовествува. 6. И блажен е който се не съблазни в мене. 7. И когато те си отхождаха, начена Исус да говори на народа за Иоана: Какво излязохте да видите в пустинята? тръст ли от вятъра разлюлявана? 8. Но какво излязохте да видите? человек ли с меки дрехи облечен? Ето, тези които носят меки *дрехи* в царски домове са. 9. Но какво излязохте да видите? пророк ли? Ей казвам ви, и повече от пророк. 10. Защото този е за когото е писано: Ето аз провождам вестителя моего пред твоето лице, който ще приготви пътя ти пред тебе. 11. Истина ви казвам, между родените от жени не се е повдигнал по-голям от Иоана Кръстителя; а най малкият в царство небесно е по-голям от него. 12. А от дните на Иоан Кръстителя до нине, царство небесно на сила се взема, и които се насилят те го грабнуват. 13. Защото всичките пророци и законът до Иоана пророкуваха. 14. и ако щете да приемете *това*, той е Илия, който имаше да дойде. 15. Който има уши да слуша, нека слуша. 16. А на

какво да уподобя този род? Подобен е на деца, които седят на пазаря и викат на дружината си, 17. и казват: Свирихме ви, и не играхте; ридахме ви, и не плакахте. 18. Защото, дойде Иоан, който не ядеше, ни пиеше; и казват: Бяс има. 19. Дойде Син Человечески, който яде и пие; и казват: Ето человек ядлив и винопийца, приятел на митарите и на грешниците. И оправда се мъдростта от чадата си. 20. Тогаз начена да укорява градовете, в които станаха повечето негови чудеса, защото се не покаяха. 21. Тежко ти, Хоразине! тежко ти Витсаидо! защото, чудесата които във вас станаха, ако бяха станали в Тир и Сидон, отколе биха се във вретище и пепел покаяли. 22. Но казвам ви, на Тир и Сидон *наказанието* в съдния ден по леко ще бъде, нежели на вас. 23. И ти, Капернауме, който си се до небеса възвисил, до ада ще се смъкнеш; защото чудесата които станаха в тебе, ако ставаха в Содом, той би до днес останал. 24. Но казвам ви, че на земята Содомска по леко ще бъде *наказанието* в съдния ден, нежели на тебе.

25. В онова време отговори Исус и рече: Прославям те Отче, Господи на небето и на земята, че си утаил това от мъдрите и разумните, и открил си го на младенците. 26. Ей, Отче, защото така бе угодно пред тебе. 27. Всичкото ми е предадено от Отца моего; и никой не познава Сина, тъкмо Отец; нито Отца познава някой , тъкмо Синът, и комуто би изволил Синът да го открие. 28. Дойдете при мене, всички що се трудите и сте обременени; и аз ще ви успокоя. 29. Вземете моето иго на себе си, и научете се от мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще

намерите спокойствие на душите си. 30. Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.

ГЛАВА 12.

1. По онова време в една от съботите минаваше Исус
през сеитбите; а учениците му огладняха, и начнаха да
късат класове и да ядат. 2. А Фарисеите като видяха
това, рекоха му: Ето твоите ученици правят онова, което
не е простена да се прави в събота. 3. А той им рече: Не
сте ли чели, що стори Давид, когато огладня той и които
бяха с него! 4. Как влезе в дома Божий, и яде от
хлябовете на предложението, които не бе простено нему
да яде, нито на онези които бяха с него, но само на
свещениците? 5. Или не сте ли чели в законът, че в
съботен ден свещениците оскверняват съботата в
храмът, и неповинни са? 6. Но казвам ви, че има един
тука по голям от храмът. 7. Ако ли бяхте знаяли що е,
Милост искам, а не жертва, не бихте осъдили невинните.
8. Защото Син человеческий е и на съботата Господар.
9. И като премина от там дойде в съборището им. 10. И
ето, имаше человек с изсъхнала ръка; и за да го обвинят
попитаха го, и казваха: Позволено ли е да цери някой в
събота? 11. И той им рече: Кой е онзи человек от вас,
който ако има една овца, и тя падне съботен ден в яма,
не ще я улови и извади? 12. А колко е по-добър человек
от овца! За то е позволено да прави някой добро
съботен ден. 13. Тогаз казва на человека: Простри ръката
си; и простре я, и стана здрава както другата. 14. А
Фарисеите като излязоха, наговориха се против него,
как да го погубят. 15. Но Исус като позна, отиде от там; и
последваха го народ много, и ги изцели всичките. 16. И

запрети им да го не изявяват; 17. за да се сбъдне
реченото чрез Исая пророка, който казва: 18. Ето Отрока
ми когото избрах, възлюбленият ми, на когото
благоволи моята душа; ще положа Духът си на него, и
ще възвести съд на народите. 19. Не ще да се скара, нито
ще викне, нито ще чуе някой гласа му по улиците; 20.
тръст смазана няма да пречупи, и от лен *свещило*
замъждяло няма да угаси, до когато изведе съдът в
победа. 21. И в неговото име народите ще се надеят. 22.
Тогаз му доведоха едного беснуем, сляп и ням; и го
изцели, щото слепий и немий и говореше и виждаше.
23. И смаяха се всичкият народ, и думаха: Да не би този
да е *Христос*, синът Давидов? 24. А Фарисеите като чуха,
рекоха: Той не изгонва бесовете, освен чрез началникът
бесовски Веелзевула. 25. А Исус, като знаеше техните
помисли, рече им: Всяко царство разделено против себе
си, запустява, и всеки град или дом разделен против себе
си, няма да устои. 26. И ако Сатана изгонва Сатана,
разделен е връх себе си; как прочее ще трае неговото
царство? 27. И ако аз чрез Веелзевула изгонвам бесовете,
синовете ви чрез кого *ги* изгонват? За това те ще ви
бъдат съдници. 28. Но ако аз чрез Духа Божия изгонвам
бесовете, то е настигнало на вас царството Божие. 29.
Или как може да влезе някой в дома на силния, и да
разграби покъщнината му, ако първом не върже силния?
и тогаз ще разграби домът му. 30. Който не е с мене,
против мене е; и който не събира с мене, разпилява. 31.
За това ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на
човеците; хулата обаче против Духа няма да се прости

на человеците. 32. И който рече реч против Сина
человеческаго, ще му се прости, но който рече против
Духа Святаго, няма да му се прости нито в този век, нито
в бъдещия. 33. Или направете дървото добро, и плода му
добър; или направете дървото лошо, и плода му лош;
защото дървото се от плода познава. 34. Рожби ехидни!
как можете да говорите добро, като сте лукави? Защото
от препълнянето на сърцето говорят устата. 35. Добрият
човек от доброто съкровище на сърцето изважда
добрините; и злият човек от злото съкровище изважда
злините. 36. И казвам ви, че всяка празна реч която рекат
человеците, ще дадат ответ за нея в ден съдний. 37.
Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си
ще се осъдиш.
38. Тогаз отговориха някои от книжниците и Фарисеите
и казаха: Учителю, искаме да видим знамение от тебе.
39. А той отговори и рече им: Род лукав и прелюбодеен
знамение иска, и знамение няма да се даде нему, освен
знамението на пророк Иона. 40. Защото както Иона бе в
утробата китова три дни и три нощи, така Син
человечески ще бъде в сърцето на земята три дни и три
нощи. 41. Мъжете Ниневияне ще въстанат на съдът с
този род, и ще го осъдят; защото *те* се покаяха с
Ионовата проповед; и ето, тука е повече от Иона. 42.
Царицата Южна ще възстане на съда с този род, и ще го
осъди; защото от краищата на земята дойде да чуе
мъдростта Соломонова; и ето тука е повече от Соломона.
43. Когато нечистият дух излезе из человека, прохожда
през безводни места, да търси спокойствие, и не

намерва. 44. Тогаз казва: Да се завърна у дома си, от дето излязох. И като дойде намерва *го* празен, изметен и украсен. 45.. Тогаз отхожда и взема със себе си седем други духове по зли от себе си, и като влезат живеят там: и сетното състояние на тогоз человека бива по-лошо от първото. Така ще бъде и на този лукав род.
46. А когато той още говореше народу, ето майка му и братята му стояха вън и искаха да му говорят. 47. И някой си му рече: Ето майка ти и братята ти стоят вън, и искат да ти говорят. 48. А той отговори на тогоз който му каза *това* и рече: Коя е майка ми и кои са братята ми? 49. И простре си ръката към учениците си, и рече: Ето майка ми и братята ми. 50. Защото който прави волята на Отца моего който е на небеса, той ми е брат, и сестра и майка.

ГЛАВА 13.

1. В същия ден излезе Исус из къщи и седеше край
морето. 2. И събраха се до него народ много, така щото
влезе та седна в ладия, а всичкият народ стоеше на брега.
3. И говори им много с притчи и казваше: Ето, излезе
сеятелът да сее; 4. и когато сееше, едно падна край пътя;
и дойдоха птиците, и озобаха го. 3. И говори им много с
притчи, и казваше: Ето излезе Сеятелът да сее: 5. А
друго падна на каменисти *места*, дето Нямаше много
пръст; и заскоро изникна, защото Нямаше дълбина от
земя; 6. а като изгрея слънцето, припламна, и понеже
Нямаше корен, изсъхна. 7. Друго пък падна в трънете, и
порастоха трънете и заглушиха го. 8. Друго падна на
добрата земя, и даваше плод, едно сто, друго шестдесет, а
друго тридесет. 9. Който има уши да слуша нека слуша.
10. И пристъпиха учениците и рекоха му: Защо им
говориш с притчи? 11. А той отвръща и рече им: Защото
вам е дадено да познаете тайните на царството небесно,
а тям не е дадено. 12. Защото който има, ще му се даде, и
ще му се преумножи, но който Няма, и каквото има ще
му се отнеме. 13. За това им говоря с притчи, защото
гледат и не видят, слушат и не чуят, нито разумеват. 14.
И изпълнява се на тях пророчеството Исаиево, което
казва: С уши ще чуете и няма да разумеете; и с очи ще
гледате, и няма да видите: 15. Защото задебеля сърцето
на този народ, и с ушите *си* тежко чуят, и очите си
склопиха, да не би с очите *си* да видят и с ушите *си* да
чуят, и със сърцето *си* да разумеят, и се обърнат, и аз ги

изцеля. 16. А вашите очи са блажени, защото гледат; и
ушите ви, защото чуят. 17. Защото истина ви казвам, че
мнозина пророци и праведници пожелаха да видят
което *вие* виждате, и не видяха, и да чуят което *вие* чуете,
и не чуха.
18. Вий прочее чуйте притчата на сеятеля. 19. На всекиго,
който слуша словото на царството и не го разумева, идва
лукавият, и грабнува посеяното в сърцето му; той е
посеяното край пътя. 20. А на каменистите *места*
посеяното, той е който слуша словото, и заскоро с радост
го приема; 21. корен обаче в себе си няма, но е
привременно; и когато настане скръб или гонение за
словото, тоз час се съблазнява. 22. А в трънете посеяното,
той е, който слуша словото, и грижите на този век, и
измамата на богатството заглушава словото, и безплодно
бива. 23. А посеяното на добрата земя, той е който слуша
словото и *го* разумева, който и дава плод, и прави, един
сто, друг шестдесет, а друг тридесет.
24. Друга притча им предложи и казваше: Уподоби се
царството небесно на човек, който посея добро семе на
нивата си; 25. но като спяха человеците, дойде
неприятелят му, и посея плевели между пшеницата, и си
отиде. 26. И когато изникна тревата и стори плод, тогаз
се появиха и плевелите. 27. А слугите на домакинът
дойдоха и казаха му: Господине, не посея ли добро семе
на нивата си? но от къде са се взели плевелите? 28. А той
им рече: Враждебник человек е направил това. А слугите
му рекоха: Искаш ли прочее да идем да ги оплевим? 29.
А той рече: Не, да не би като плевите плевелите, да

изтръгнете купно с тях и пшеницата. 30. Оставете да
растат наедно и двете до жетва; и във времето на жетвата
ще река на жетварите: Съберете първом плевелите, и
вържете ги на снопове за изгаряне, а пшеницата
съберете в житницата ми.
31. Друга притча им предложи и каза: Подобно е царство
небесно на зърно синапово, което взе человек и посея *го*
на нивата си; 32. което наистина е по-малко от всичките
семена; но когато порасте, най голямо е от всичките
злакове, и става дърво, така щото идат птиците небесни
и пребивават във вътвите му.
33. Друга притча им каза: Подобно е царство небесно на
квас който, като го взе жена, скри го в три мери брашно,
докле вкисне всичкото. 34. Всичко това изказа Исус с
притчи на народа и без притчи не им говореше. 35. за да
се изпълни реченото от пророка, който казва: «Ще
отворя в притчи устата си; ще изрека скритото от
създание мира.»
36. Тогаз Исус остави народа и дойде в къщи. И
пристъпиха при него учениците му и казваха:
Изтълкувай ни притчата за плевелите на нивата. 37. А
той отговори и каза им: Сеятелят на доброто семе е Син
Человечески; 38. нивата е светът; доброто семе, те са
синовете на царството; а плевелите са синовете на
лукаваго. 39. враждебникът, който ги посея, дяволът е;
жетвата е скончанието на века; а жетварите са ангелите.
40. И тъй, както събират плевелите и ги изгарят в огъня,
така ще бъде в скончанието на този век. 41. Ще проводи
Син Человечески ангелите си, и ще съберат от царството

негово всите съблазни, и ония които правят беззаконие;
42. и ще ги хвърлят в пещта огнена; там ще бъде плач и
скърцане със зъби. 43. Тогаз праведните ще просветнат
както слънцето, в царството на Отца си. Който има уши
да слуша нека слуша.
44. Пак е подобно царство небесно на имане скрито в
нива, което като го намери човек скри го, и от
радостта си отхожда и продава все що има, и купува
онази нива.
45. Пак е подобно царство небесно на човек търговец
който търсеше добри бисери; 46. който като намери
един многоценен бисер, отиде и продаде все що имаше,
и купи го.
47. Пак е подобно царство небесно на невод, който биде
хвърлен в морето, и събра от всякакъв вид *риби*; 48.
който, като се напълни, извадиха го на брега, и седнаха
та прибраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха вън.
49. Така ще бъде в скончанието на века; ще излезат
ангелите, и ще отлъчат лукавите из между праведните,
50. и ще ги хвърлят в пещта огнена; там ще бъде плач и
скърцане със зъби.
51. Казва им Исус: Разумехте ли всичко това? Казват му:
Ей, Господи. 52. А той *пак* рече: За това всеки книжник,
който се е учил за царство небесно, подобен е на човек
домовит, който изважда из съкровището си ново и
вехто.
53. И когато свърши Исус тези притчи, тръгна си от там.
54. И като дойде в отечеството си, учеше ги в
събирището им, така щото чудеха се те и думаха: От

къде на тогози тая премъдрост и тези сили? 55. Не е ли
той синът на дърводелеца? Майка му не се ли казва
Мариам, и братята му Яков и Иосий, Симон и Юда? 56. И
сестрите му не са ли всичките при нас? От къде прочее
на тогози всичко това? 57. И съблазняваха се в него. А
Исус им рече: няма пророк без почест, освен в
отечеството си и в домът си. 58. И не стори там много
сили заради неверството им.

ГЛАВА 14.

1. По онова време чу Ирод четеровластник слухът Исусов, 2. и рече на слугите си: Този е Иоан Кръстител; той е възкръснал от мъртвите, и за това действуват силите чрез него. 3. Защото Ирод като хвана Иоан, върза го, и тури *го* в тъмница, заради Иродиада жената на брата си Филипа. 4. защото Иоан му казваше: Не ти е простено да имаш нея. 5. И искаше да го убие, но се убоя се от народа; защото го имаха като пророк. 6. И когато празнуваха в деня на рождеството Иродово, дъщерята Иродиадина игра насред, и угоди на Ирода. 7. За това с клетва се вече да й даде каквото би му поискала. 8. А тя, нагласена от майка си; Дай ми, казва, тука на блюдо главата на Иоана Кръстителя. 9. И оскърби се царят, но заради клетвата и заради седящите с него заедно повели да й се даде. 10. И проводи да посече Иоана в тъмницата. 11. И донесоха главата му на блюдо, и дадоха я на момичето; и занесе *я* на майка си. 12. А учениците му дойдоха та дигнаха тялото, и го погребаха, и дойдоха та казаха на Исуса.

13. И като чу това Исус отиде от там с ладия в пусто место самичък; и като разбра народът, отидоха след него пеши от градовете. 14. И като излезе Исус, видя народ много, и смили се за тях, и изцели болните им.

15. А като стана вечер, дойдоха при него учениците му и рекоха; Пусто е местото, и времето вече мина; разпусни народа, да идат по селата да си купят за ядене. 16. А Исус им рече: Не им трябва да идат; дайте им вие да ядат. 17.

А те му казват: Нямаме тука освен пет хляба и две риби.
18. А той рече: Донесете ми ги тука. 19. И като повели на
народа да насядат на тревата, взе петте хляба и двете
риби, погледна на небето, и благослови; и като преломи,
даде хлябовете на учениците, а учениците на народа. 20.
И ядоха всички, и наситиха се; и дигнаха изостаналото
от укрухите, дванадесет коша пълни. 21. А онези които
ядоха бяха до пет хиляди мъже, освен жени и децата.
22. И тоз час принуди Исус учениците си да влезат в
ладията, и да идат преди него отвъд, докато разпусне
народа. 23. И като разпусна народа, възлезе на гората
насаме да се помоли. И като стана късно, там бе самичък.
24. А ладията бе вече всред морето, обуряваема от
вълните; защото вятърът бе противен. 25. А в четвъртата
стража на нощта Исус отиде къде тех, и вървеше по
морето. 26. И като го видяха учениците че върви по
морето, смутиха се и думаха че е призрак, и от страх
извикаха. 27. Тоз час Исус им проговори и рече:
Дерзайте! аз съм: не бойте се. 28. Отговори Петър и рече
му: Господи, ако си ти, повели ми да дойда при тебе по
водата. 29. А той рече: Дойди. И като слезе от ладията
Петър вървеше по водата да дойде при Исуса. 30. Но
понеже виждаше вятъра силен, уплаши се, и, като начна
да потъва, извика и рече: Господи, избави ме. 31. И
тутакси Исус простре ръка, улови го, и каза му:
Маловере, защо си се усъмнил? 32. И от как влязоха в
ладията, утихна вятърът. 33. А които бяха в ладията,
дойдоха та му се поклониха и думаха: Наистина Син
Божий си.

34. И преминаха та дойдоха в земята Генисаретска. 35. И щом го познаха тамошните человеци, разпроводиха по всичката онази околност, и доведоха при него всичките болни; 36. и молеха го да се допрат само до полите на дрехите му; и колкото се допряха оздравяха.

ГЛАВА 15.

1. Тогаз пристъпиха при Исуса Ерусалимските книжници и Фарисеи и казваха: 2. Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб. 3. А той отговори и рече им: Защо и вие заради вашето предание престъпвате Божията заповед? 4. Защото Бог заповяда и рече: «Почитай баща си и майка си»; и, «Който злослови баща или майка, непременно да се умъртви.» 5. Но вие казвате: Който рече на баща или на майка: Дар е каквото би да се ползуваш от мене, *доста е*: 6. той може и да не почита баща си или майка си. И развалихте Божията заповед за вашето предание. 7. Лицемери! добре пророкува Исаия за вас и казва: 8. Тези люде се приближават при мене с устата си, и с устните си ме почита, а сърцето им далеч отстои от мене. 9. Но напразно ме почитат, като учат учения заповеди человечески.

10. И като призова народът, рече им: Слушайте и разумейте: 11. не осквернява человека което влезва в уста, но което излезва из уста, то осквернява человека.

12. Тогаз пристъпиха учениците му и рекоха му: Знаеш ли че Фарисеите като чуха тази дума съблазниха се? 13. А той отговори и каза; Всяко растение, което не е насадил Отец мой небесен, ще се изкорени. 14. Оставете ги: те са слепи водители на слепи; а слепец слепца ако води, и двамата ще паднат в ямата. 15. Отговори Петър и рече му: Изтълкувай ни тази притча. 16. А Исус *им* рече:

Още ли сте и вие без разум? 17. Не разумевате ли още, че все що влезва в устата, сместя се в търбуха и в захода се изхвърля? 18. А което излезва из устата, излезва из сърцето, и то осквернява человека. 19. Защото от сърцето излезват помисли лукави, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжливи свидетелства, хули. 20. Тези неща са които оскверняват человека; а да яде някой с немити ръце не осквернява человека.

21. И като излезе от там Исус, отиде къде Тирските и Сидонските страни. 22. И ето жена Хананейка, която бе излязла от онези предели, извика му и казваше: Помилвай ме, Господи, Сине Давидов, дъщеря ми зле страда от бяс. 23. А той ни реч не и отговори: и дойдоха учениците му, та му се молеха и казваха: Отпусни я, защото вика след нас. 24. А той отговори и рече: Не съм проводен, освен до погиналите овце от Израилевия дом. 25. А тя дойде та му се кланяше и казваше: Господи, помогни ми. 26. А той отговори и рече: Не е добро да вземе някой хляба от децата и да го хвърли на псетата. 27. А тя рече: Ей, Господи; но и псетата ядат от трошиците що падат от трапезата на господарите им. 28. Тогаз отговори Исус и рече й: О жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде както искаш. И оздравя дъщеря й от онзи час.

29. И като премина Исус от там, дойде при морето Галилейско; и възлезе на гората, и седеше там. 30. И дойде при него народ много, които имаха със себе си хроми, слепи, неми, клосни, и други много; и подметнаха ги пред нозете Исусови, и ги изцели: 31.

Така що народът се чудеше, като гледаше неми да говорят, клосни оздравени, хроми да ходят, и слепи да гледат; и прославиха Бога Израилева.
32. А Исус призова учениците си и рече: Жал ми е за народа, защото три дни вече седят при мене, и нямат какво да ядат: а да ги разпусна гладни не ща, да не би да прималнеят по пътят. 33. И казват му учениците му: От де у нас в пустинята толкоз хлябове, щото да наситим толкоз народ? 34. И казва им Исус: Колко хлябове имате? А те рекоха: Седем и малко рибици. 35. И повели на народа да насядат на земята. 36. И като взе седемте хляба и рибите, и благодари, проломи и даде на учениците си, а учениците на народа. 37. И ядоха всички и наситиха се: и дигнаха изостаналото от укрухите седем кошници пълни. 38. А онези които ядоха бяха четири хиляди мъже освен жени и деца. 39. А като разпусна народа, влезе в ладията, и дойде в пределите Магдалински.

ГЛАВА 16.

1. И дойдоха Фарисеите и Садукеите при *него*, и за да го
изкушават поискаха му да им покаже знамение от
небето. 2. А той отговори и рече им: Кога стане вечер
думате: Хубаво ще е времето; защото небето се червенее.
3. и сутрина: Днес ще вали; защото небето се червенее
намръщено. Лицемери! лицето на небето знаете да
разпознавате, а знаменията на времената не можете ли?
4. Род лукав и прелюбодеен знамение иска, и знамение
няма да му се даде, освен знамението на пророка Иона. И
остави ги и си отиде.
5. А когато отидоха учениците му отвъд, забравиха да
вземат хляб. 6. А Исус им рече: Гледайте и пазете се от
кваса на Фарисеите и Садукеите. 7. И те размишляваха в
себе си, и думаха: *Това е* защото хляб не сме взели. 8. А
Исус разуме, и рече им: Защо размишлявате в себе си,
маловери, за хляб че не сте взели? 9. Още не разумевате
ли, и не помните ли петте хляба на петте хиляди, и
колко коша взехте? 10. нито седемте хляба на четирите
хиляди, и колко кошници взехте? 11. Как не разумевате
че не за хляб ви казах, да се пазите от кваса Фарисейски
и Садукейски? 12. Тогаз разумеха че не рече да се пазят
от кваса хлебен, но от учението Фарисейско и
Садукейско.
13. И когато дойде Исус в страната на Кесария Филипова,
питаше учениците си, и казваше: Мене, Сина
Человеческаго, кого ме казват человеците че съм? 14. А
те рекоха: Едни *че си* Иоан Кръстител; други Илия; а

други Иеремия или един от пророците. 15. Казва им: Но вие, кого ме казвате че съм? 16. И отговори Симон Петър и рече: Ти си Христос, Син на Бога живаго. 17. И отговори Исус и рече му: Блажен си, Симоне, сине Ионин, защото плът и кръв не ти са открили това, но Отец мой който е на небеса. 18. Пък и аз ти казвам, че ти си Петър, и на този камък ще съзида моята църква; и вратата адови не ще й одолеят. 19. и ще ти дам ключовете на царството небесно, и каквото вържеш на земята ще бъде вързано на небеса, и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небеса. 20. Тогаз заръча на учениците си, да не казват никому, че той е [Исус] Христос.
21. От тогаз начна Исус да показва на учениците си че трябва да иде в Ерусалим, и да пострада много от старейшините и първосвещениците и книжниците, и да бъде убит, и в третия ден да възкръсне. 22. И Петър го взе на страна, и начна да му запрещава, и да казва: Смили се за себе си, Господи; няма да ти бъде това. 23. А той се обърна и рече на Петра: Махни се от пред мене, сатано, съблазън си ми; защото не мислиш за това, което е Божие, но което е человеческо.
24. Тогаз Исус рече на учениците си: Ако иска някой да дойде след мене, нека се отрече от себе си, и нека дигне кръста си, и нека ме следва. 25. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си заради мене, ще го намери. 26. Понеже що се ползува человек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети? или що ще даде человек за размена на душата си? 27.

Защото Син человеческий ще дойде в славата на Отца си със своите ангели; и тогаз ще отдаде всекиму според делата му. 28. Истина ви казвам: Има някои от стоящите тука които няма да вкусят смърт, докле не видят Сина человеческаго че иде в царството си.

ГЛАВА 17.

1. И след шест дни взе Исус Петра, и Якова и Иоана брата му, и възведе ги на гора висока насаме, 2. И преобрази се пред тях; и светна лицето му като слънце, а дрехите му станаха бели като светлината. 3. И, ето, явиха им се Моисей и Илия че се разговаряха с него. 4. И отговори Петър и рече Исусу: Господи, добро е да сме тука; ако щеш, нека направим тука три шатри, за тебе една, за Мойсея една, и една за Илия. 5. И когато той още говореше, ето, облак светъл ги засени; и ето глас из облака, който казваше: Този е Син мой възлюблений, в когото благоволих; слушайте него. 6. И щом чуха учениците, паднаха на лицата си, и уплашиха се твърде. 7. И като пристъпи при тях Исус, побута ги, и рече: Станете и не бойте се. 8. И те дигнаха очите си и не видяха никого освен Исуса самичък.

9. И когато слезваха от гората, поръча им Исус и рече: Не казвайте никому това видение, докле Синът человечески не възкръсне от мъртвите. 10. И попитаха го учениците му и думаха: Но защо казват книжниците че трябва първом Илия да дойде? 11. А Исус отговори и рече им: Истина че първом Илия ще дойде, и ще устрои всичко; 12. Но казвам ви че Илия вече дойде, и не го познаха, но сториха с него каквото щеха; така и Син человечески ще пострада от тях. 13. Тогаз разумеха учениците, че за Иоан Кръстителя им рече.

14. И когато дойдоха при народа пристъпи до него человек някой та коленичи пред него и казваше: 15.

Господи, помилвай сина ми, защото се луни, и зле страдае; понеже много пъти пада в огъня, и много пъти във водата. 16. И доведох го при учениците твои, и не можаха да го изцелят. 17. А Исус отговори и рече: О роде неверни и развращени, до кога ще бъда с вас? до кога ще ви търпя? доведете ми го тука. 18. И запрети му Исус, та излезе бесът из него, и оздравя момчето от онзи час. 19. Тогаз пристъпиха учениците при Исус насам и рекоха: Защо ние не можахме да го изгоним? 20. А Исус им рече: Заради неверството ваше. Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото зърно синапово, ще речете на тази гора, Премини от тука там, и ще премине, и не ще ви бъде нищо невъзможно. 21. А този род не излезва, освен с молитва и пост.
22. И когато се намерваха в Галилея, рече им Исус: Син человечески има да бъде предаден в ръце человечески: 23. И ще го убият и в третия ден ще възкръсне. И много се наскърбиха. 24. А когато дойдоха в Капернаум, пристъпиха при Петър тези които беряха *данта* по две драхми *за храма*, и рекоха: Вашия учител не плаща ли двете драхми? 25. Казва Петър: Плаща. И като влезе в къщи, предвари го Исус та му каза: Как мислиш *ти*, Симоне? Царете на земята от кои вземат данък или бир? от своите ли синове, или от чужденците? 26. Казва му Петър: От чужденците. Рече му Исус: Като е тъй, синовете са свободни. 27. Но за да ги не съблазним, иди на морето, и хвърли въдица, и първата риба, която се закачи, измъкни я, и като разтвориш устата й, ще намериш един статир; земи го и дай им *го* за мене и за

тебе.

ГЛАВА 18.

1. В онова време дойдоха учениците при Исуса, и
казваха: Кой е най-голям в царството небесно? 2. А Исус
повика едно дете, та го постави посред тях, 3. и рече:
Истина ви казвам, ако се не обърнете, и бъдете както
децата, няма да влезете в царството небесно. 4. И тъй,
който смири себе си като това дете, той е най-голям в
царството небесно. 5. И който приеме едно таквози дете
в мое име, мене приема. 6. А който съблазни едного от
тези малките, които вярват в мене, за него по-добре би
било да се окачеше на врата му камък воденичен, и да
потънеше в дълбините на морето.
7. Горко на света от съблазните! защото неизбежно
съблазните ще дойдат; но горко на оногоз человека, чрез
когото съблазънта дохожда. 8. И ако те съблазнява
ръката ти или ногата ти, отсечи ги, и хвърли *ги* от себе
си: по-добре ти е да влезеш в животът хром или клосен,
а не с две ръце или с две нозе, да бъдеш хвърлен във
вечния огън. 9. И ако те съблазнява окото ти, извади го и
хвърли *го* от себе си; по-добре ти е с едно око да влезеш
в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в
пъкъла огнен.
10. Гледайте, да не презрете едного от тези малките;
защото ви казвам че ангелите им на небеса винаги
гледат лицето на Отца моего, който е на небеса. 11.
Защото Син Человечески дойде да спаси погиналото. 12.
Как ви се вижда? Ако някой си человек има сто овци, и
се изгуби една от тях, не остава ли деветдесетте и девет

на горите, и отхожда да търси изгубената? 13. И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече нежели за деветдесетте и девет не изгубени.
14.Така не е по волята на Отца вашего, който е на небеса да погине един от тези малките.
15. А ако ти съгреши брат ти, иди и изобличи го между тебе и него самичък. Ако те послуша, спечелил си брата си: 16. но ако те не послуша, земи със себе си още едного или двама; за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. 17. Ако ли ги не послуша, кажи *това* на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде както езичник и митар.
18. Истина ви казвам, каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. 19. Пак ви казвам че двама от вас ако се съгласят на земята за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца моего, който е на небеса; 20. защото дето са двама или трима събрани в мое име, там съм *аз* посред тях.
21. Тогаз пристъпи Петър при него и рече: Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам? до седем пъти ли? 22. Казва му Исус: Не ти казвам, до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем. 23. За това царство небесно е уподобено на человек цар, който поиска да прегледа сметка със слугите си. 24. И когато начна да пресметва, докараха му един длъжник от десет хиляди таланта. 25. И понеже нямаше да *ги* плати, повели господарят му да продадат него, и жена му, и децата му, и всичко що имаше, и *дългът* да се плати. 26.

Падна прочее слугата, кланяше му се и думаше: Господи!
имай търпение към мене, и ще ти платя всичко. 27. И
смили се господарят на тогози слуга, пусна го и прости
му заема. 28. Но щом излезе този слуга, намери едного
от съслужителите си, който му бе длъжен сто пенязи;
улови го та го даваше и казваше: Плати ми това що *ми*
си длъжен. 29. Падна прочее съслужителят му на нозете
му, молеше му се и казваше: Имай търпение към мене, и
всичко ще ти платя. 30. Но той не щеше, но отиде и
затвори го в тъмница, докле да плати дълга. 31. И като
видяха съслужителите му *това* що стана, твърде се
наскърбиха; и дойдоха та казаха на господаря си всичко
що стана. 32. Тогаз го повика господарят му, и казва му:
Рабе лукави, всичкия онзи дълг ти простих, понеже ми
се примоли. 33. Не трябваше ли и ти да помилваш
съслужителя си, както помилвах и аз тебе? 34. И
разгневи се господарят му и предаде го на мъчителите,
докле да заплати всичко що му бе длъжен. 35. Така и
Отец мой небесен ще стори с вас, ако не простите от
сърцата ваши всеки на брата си прегрешенията му.

ГЛАВА 19.

1. И когато свърши Исус тези думи, тръгна от Галилея, и
дойде в пределите на Юдея, отвъд Иордан. 2. И отидоха
след него народ много; и изцели ги там.
3. И дойдоха при него Фарисеите да го изкушават, и
казваха му: Простено ли е на човек да напусне жената
си по всякаква причина? 4. А той отговори, и рече им:
Не сте ли чели, че който ги е сътворил в начало, мъжко
и женско ги е сътворил, 5. и е рекъл: За това ще остави
човек баща си и майка си, и ще се прилепи към жена
си; и ще бъдат двамата в една плът. 6. Така щото не са
вече двама, но една плът. И тъй онова което Бог е
съчетал, човек да го не разлъча. 7. Казват му: Защо
прочее Моисей заповяда да й даде писмо разводно, и да
я напусне? 8. Казва им: Моисей заради жестокосърдието
ваше позволил ви е да си напущате жените, а изначало
не бе така. 9. И казвам ви че който напусне жена си,
освен за прелюбодейство, и се ожени за друга,
прелюбодеец бива; и който се ожени за напусната,
прелюбодеец бива. 10. Казват му учениците му: Ако е
таквози задължението на мъжа към жената, по добре да
се не жени. 11. А той им рече: Не могат всички да
приемат тази дума, но на колкото е дадено. 12. Защото
има скопци, които от утробата на майка си така са
родени; има пак скопци, които са от человеците
скопени; а има скопци, които са сами себе си скопили,
заради царство небесно. Който може да приеме нека
приеме.

13. Тогаз му доведоха деца, да възложи ръце на тях, и да
се помоли; а учениците запретиха им. 14. Но Исус рече:
Оставете децата, и не ги възпирайте от да дойдат при
мене; защото на таквизи е царството небесно. 15. И
възложи ръце на тях и тръгна от там.
16. И ето дойде някой си при *него* и рече му: Учителю
благи, какво добро да сторя за да имам живот вечен? 17.
А той му рече: Защо ме казваш благ? Никой не е благ
тъкмо един Бог. Но ако искаш да влезеш в живота, упази
заповедите. 18. Казва му: Кои? А Исус му рече: Тези: Не
убивай; Не прелюбодействай; Не кради; Не
свидетелствувай на лъжа; 19. Почитай баща си и майка
си; и, Люби ближните си както себе си. 20. Казва му
момъкът: Всичко това упазих от младостта си: що ми
още не достига? 21. Рече му Исус: Ако искаш съвършен
да бъдеш, иди, продай имането си, и дай *го* на сиромаси;
и ще имаш съкровище на небеса; и дойди та ме
последвай. 22. Като чу това слово момъкът отиде си
наскърбен; защото имаше имот много.
23. А Исус рече на учениците си: Истина ви казвам, че
мъчно ще влезе богат в царството небесно. 24. И пак ви
казвам: По-лесно е да мине камила през иглени уши, а
не богат да влезе в царството Божие. 25. Като чуха
учениците му, твърде се удивиха, и думаха: Като е тъй,
кой може спасен да бъде? 26. А Исус *ги* погледна и рече
им: У человеците това е невъзможно, но у Бога всичко е
възможно.
27. Тогаз отговори Петър и рече му: Ето ние оставихме
всичко и последвахме те; нам прочее що ще ни бъде? 28.

А Исус им рече: Истина ви казвам, че вие които ме последвахте, на второто битие когато седне Син человечески на престола на славата си, ще да седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви. 29. И всеки който е оставил къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или чада, или ниви, заради моето име, стократно ще приеме, и живот вечен ще наследи. 30. Мнозина обаче първи ще бъдат последни, и последни първи.

ГЛАВА 20.

1. Защото царство небесно е подобно на човек
домовит, който излезе щом съмна да наеме работници
за лозето си. 2. И като се погоди с работниците по един
пеняз на ден проводи ги на лозето си. 3. И като излезе
по трите часа, видя други че стояха на пазаря празни, 4.
и тям рече: Идете и вие на лозето; и каквото е праведно
ще ви дам. И те отидоха. 5. Пак като излезе по шестте и
по деветте часа стори такожде. 6. А около единадесетте
часа като излезе, намери други че стоят празни, и казва
им: Защо стоите тука цел ден празни? 7. Казват му:
Защото никой не ни цени. Казва им: Идете и вие на
лозето, и каквото е праведно ще вземете. 8. Като стана
вечер, стопанинът на лозето казва на настоятеля си:
Повикай работниците и плати им заплатата, като
захванеш от последните до първите. 9. И дойдоха
цанените по единадесетте часа, и взеха по един пеняз.
10. А като дойдоха първите, мислеха си, че ще вземат
повече; но и те взеха по един пеняз. 11. И като го взеха,
роптаеха на стопанина, 12. и казваха: Че тези последните
един час работиха, и тях си направил равни с нас, които
претеглихме теготата на деня и пека. 13. А той отговори
и рече едному от тях: Приятелю, не те обиждам; не се ли
погоди с мене по един пеняз? 14. Земи си твоето и иди
си; искам да дам и на тогози последният, както и на
тебе. 15. Нямам ли власт да сторя каквото ща със своето
си? Или окото ти е лукаво, защото аз съм благ? 16. Така
ще бъдат последните първи, и първите последни;

защото мнозина са звани, а малцина са избрани.
17. И когато възлезваше Исус в Иерусалим, взе в пътя дванадесетте ученици на страна, и рече им: 18. Ето възлезваме в Иерусалим, и Син человечески ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците, и ще го осъдят на смърт, 19. и ще го предадат на езичниците да му се поругаят, да го бият и да разпънат; и в третия ден ще възкръсне.
20. Тогаз пристъпи при него на Заведеевите синове майка им със синовете си, та му се кланяше, и искаше нещо от него. 21.А той й рече: Що искаш? Казва му: Речи да седнат тези двамата мои синове, един от дясно, а един от ляво до тебе, в царството твое. 22. А Исус отговори и рече: Не знаете що искате. Можете ли да пиете чашата която аз има да пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам? Казват му: Можем. 23. И казва им: Моята чаша ще пиете, и с кръщението, с което се аз кръщавам, ще се кръстите: а да седнете от дясно и от ляво до мене не е мое да дам, но на които е приготвено от Отца ми. 24. И като чуха десетимата, възнегодуваха за двамата братя. 25. А Исус ги повика и рече: Вие знаете че господарите на народите господаруват над тях, и големците ги владеят. 26. Във вас обаче не ще така да бъде; но който иска да бъде големец между вас, нека бъде слуга вам; 27. и който иска да бъде пръв между вас, нека ви бъде раб; 28. както Син Человечески не дойде да му послужат, но да послужи, и да даде живота си откуп за мнозина.
29. И като излезваха от Иерихон, последваха го народ

много. 30. И ето, двама слепци които седяха по край
пътя, като чуха че Исус минава, извикаха и казваха:
Помилвай ни, Господи, Сине Давидов. 31. А народът им
запрещаваше, да млъкнат; но те по-силно викаха и
казваха: Помилвай ни, Господи, Сине Давидов. 32. И спря
се Исус, та ги повика и рече: Що искате да ви сторя? 33.
Казват му: Господи, да се отворят очите ни. 34. А Исус се
смили и прикосна се до очите им; и тутакси
прогледнаха очите им, и тръгнаха подире му.

ГЛАВА 21.

1. И когато наближиха към Иерусалим, и дойдоха във
Витфагия към Елеонската гора, тогаз Исус проводи
двама ученици, 2. и рече им: Идете в селото, което е на
среща ви; и тутакси ще намерите ослица вързана: и
ждребе с нея; отвържете, и доведете ми *ги.* 3. И ако ви
рече някой нещо, ще речете, че на Господа требват; и
тутакси ще ги проводи. 4. А всичко това биде за да се
сбъдне реченото чрез пророка, който казва: 5. Речете на
Сионовата дъщеря: Ето Царят твой иде към тебе, кротък
и възседнал на ослица и ждребе син на подяремница. 6.
И отидоха учениците и сториха както им заръча Исус: 7.
доведоха ослицата и ждребето, и възложиха на тях
дрехите си, и възседна *той* връх тях. 8. А по-многото
народ напостлаха дрехите си по пътят; други пък сечеха
ветви от дърветата, и постилаха по пътя. 9. А от народа
които вървяха напред и които идеха изподир, викаха и
казваха: Осанна Сину Давидову! благословен който иде
в името Господне. Осанна във вишних.
10. И когато влезе в Иерусалим, всичкият град се потресе,
и казваха: Кой е този? 11. А народът казваше: Този е
Исус пророкът, който е от Назарет Галилейски.
12. И влезе Исус в храма Божий, и изпъди всички които
продаваха и купуваха в храма, и трапезите на
сребременителите претури, и седалищата на онези
които продаваха гълъби; 13. и казва им: Писано е:
Домът ми дом на молитва ще да се нарече; а вие го
направихте вертеп разбойнически.

14. И дойдоха при него слепи и хроми в храма; и ги изцели. 15. А като видяха първосвещениците и книжниците чудесата които стори, и децата които викаха в храма и казваха: Осанна Сину Давидову! възнегодуваха, 16. и рекоха му: Чуеш ли що казват тези? А Исус им казва: Ей, не сте ли чели никога че: Из устата на малки и на сучещи деца приготвил си хвала?
17. И като ги остави, излезе вън из града във Витания и пренощува там. 18. А сутринта когато се връщаше в града, огладня. 19. И като видя една смоковница на пътя, дойде при нея, и нищо не намери на нея, само едни листа; и рече й: Да не стане вече от тебе плод до века. И на часа изсъхна смоковницата. 20. И като видяха учениците, почудиха се и рекоха: Как на часа изсъхна смоковницата? 21. А Исус отговори и рече им: Истина ви казвам, ако имате вяра, и не се усъмните, не токо *делото* на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и хвърли се в морето, ще бъде. 22. И все що поискате в молбата, като вярвате ще получите. 23. И когато дойде той в храма, та поучаваше, дойдоха при него първосвещениците и старейшините на народа, и казваха: С коя власт правиш това? и кой ти даде тази власт? 24. А Исус отговори и рече им: Ще ви попитам и аз една дума, която ако ми кажете, и аз ще ви кажа с коя власт правя това. 25. Кръщението Иоаново от къде бе? от небето ли, или от человеците? И те размишляваха в себе си, и думаха:: Ако речем: От небето, ще ни рече: Защо прочее не повярвахте в него? 26. Ако ли речем: От человеците; боим се от народа; защото всичките имат

Иоана както пророк. 27. И отговориха на Исус и рекоха: Не знаем. Рече им и той: Нито аз ви казвам с коя власт правя това.
28. Но как ви се вижда? Някой си человек имаше двама синове; и дойде при първият и *му* рече: Синко, иди днес работи на лозето ми. 29. А той отговори и рече: Не ща; но после разкая се и отиде. 30. Дойде и при вторият, и рече такожде. И той отговори и рече: Аз *ще ида*, господине; и не отиде. 31. Кой от двамата стори на баща си волята? Казват му: Първият. Казва им Исус: Истина ви казвам че митарите и блудниците предварят ви в царството Божие. 32. Защото дойде при вас Иоан в път на правда, и не повярвахте в него; митарите обаче и блудниците повярваха в него; а вие като видяхте това, не се разкаяхте изпосле да повярвате в него.
33. Друга притча чуйте. Имаше някой си человек домовит, който насади лозе, и огради го с плет, и изкопа в него жлеб, и съзида стълб, и даде го под наем на земеделци и отиде. 34. А когато наближи времето на плодовете, проводи слугите си до земеделците да вземат плодовете му. 35. И земеделците уловиха слугите му, едного биха, другиго убиха, а върху другиго камене хвърлиха. 36. Пак проводи други слуги по-много от първите; и сториха и тям такожде. 37. Напокон проводи при тях сина си, и думаше: Ще се засрамят от сина ми. 38. Но земеделците като видяха синът, рекоха помежду си: Този е наследникът; елате да го убием, и да усвоим наследието му. 39. И като го уловиха изведоха *го* вън от лозето и убиха *го*. 40. И тъй кога дойде стопанинът на

лозето, що ще стори на тези земеделци? 41. Казват му: Злите зле ще погуби, и лозето ще даде под наем на
други земеделци, които ще му въздадат плодовете на времето им. 42. Казва им Исус: Не сте ли прочели никога в писанията: Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла; от Господа биде това, и е чудно в очите наши? 43. За това ви казвам, че ще се отнеме от вас царството Божие, и ще се даде на народ който ще прави плодовете му. 44. И който падне на този камък, ще се строши; а на когото падне, ще го смаже.
45. И като чуха първосвещениците и Фарисеите притчите му, познаха че за тях казва; 46. и искаха да го уловят, но убояха се от народа, понеже както пророк го имаха.

ГЛАВА 22.

1. И отвеща Исус и говореше им пак с притчи, и
казваше: 2. Уподоби се царство небесно на човек цар,
който направи сватба на сина си; 3. и разпроводи
слугите си да призоват званите на сватбата; и не рачеха
да дойдат. 4. Пак проводи други слуги, и казваше: Речете
на званите: Ето обедът си приготвих; юниците ми и
огоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на
сватба. 5. Но те не радиха, и разидоха се, един на нивата
си, а друг на търговията си; 6. а другите уловиха слугите
му та ги обезчестиха и убиха *ги.* 7. Като чу това *царят*
разгневи се, и проводи войските си, та погуби онези
убийци, и града им изгори. 8. Тогаз казва на слугите си:
Сватбата вече е готова, а призваните не бяха достойни. 9.
И тъй идете на кръстопътищата и колкото намерите,
призовете ги на сватба. 10. И излязоха онези слуги по
пътищата, та събраха всички колкото намериха зли и
добри; и напълни се сватбата с гости. 11. И като влезе
царят да прегледа гостите, видя там човек не облечен
със сватбарска дреха:12. И казва му: Приятелю, *ти* как си
влязъл тука като Нямаш сватбарска дреха? А той
замълча. 13. Тогаз рече царят на слугите: Вържете му
нозете и ръцете, дигнете го и хвърлете *го* във външната
тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби: 14.
Защото мнозина са звани, а малцина избрани.
15. Тогаз отидоха Фарисеите и съветваха се как да го
впримчат в дума. 16. И провождат до него учениците си
наедно с Иродияните, и казваха: Учителю, знаем че ти

си прав и Божият път в истина поучаваш, и от никого не
те е грижа; защото не гледаш на лице на человеците. 17.
Кажи ни прочее, ти как мислиш? Право ли е да даваме
дан на Кесаря, или не? 18. А Исус позна лукавството им,
и рече: Защо ме изкушавате, лицемери? 19. Покажете ми
монетата на данта. И те му донесоха един пеняз. 20. И
казва им: Чий е този образ и надписът? 21. Казват му:
Кесарев. Тогаз им казва: Като е тъй, отдавайте
Кесаревите Кесарю, а Божиите Богу. 22. И като чуха
зачудиха се, и оставиха го и отидоха си.
23. В същия ден дойдоха при него Садукеи, които казват
че няма възкресение; и попитаха го, 24. И казваха:
Учителю, Мойсей рече: Ако умре някой без чада, да се
ожени брат му за жена му, и ще възстави семе на брата
си. 25. А между нас имаше седмина братя; и първият се
ожени и умря; и като Нямаше семе остави жена си на
брата си; 26. подобно и вторият, и третият, до седмият.
27. А подир всичките умря и жената. 28. И тъй във
възкресението на кого от седемте ще бъде жена? защото
всичките я имаха. 29. Отговори Исус и рече им:
Заблуждавате се , понеже не знаете писанията, нито
силата Божия, 30. защото във възкресението нито се
женят, нито за мъж отиват, но като ангели Божии са на
небето. 31. А за възкресението на мъртвите, не сте ли
чели реченото вам от Бога, който казва: 32. Аз съм Бог
Авраамов, и Бог Исааков, и Бог Яковов? Бог не е Бог на
мъртвите, но на живите. 33. И като чуха народът,
удивяваха се на поучението му.
34. А Фарисеите като чуха че затули на Садукеите

устата, събраха се наедно. 35. И от тях един законник, попита *го*, за да го изкушава, и каза: 36. Учителю! Коя заповед е голяма в закона? 37. А Исус му рече: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. 38. Тази е първа и голяма заповед. 39. А втора подобна на нея: Да възлюбиш ближният си като себе си. 40. На тези двете заповеди всичкият закон и пророците висят.
41. И като бяха събрани Фарисеите, попита ги Исус. 42. и рече: Как мислите за Христа? Чий син е? Казват му: Давидов. 43. Казва им: Как прочее Давид духом го нарича Господ и казва: 44. Рече Господ на Господа моего: седни от дясната ми страна, докле положа враговете ти подножие на нозете ти? 45.И тъй, ако Давид го нарича Господ, как *да* му е син? 46. И никой не можеше да му отговори нито реч: нито пък дръзна някой от този ден вече да го попита нещо.

ГЛАВА 23.

1. Тогаз Исус продума на народа и на учениците си, 2. и
каза: На седалището Моисеево седнаха книжниците и
Фарисеите: 3. всичко прочее което ви рекат да пазите,
пазете и правете; но по делата им не правете; понеже
говорят, а не правят. 4. Защото свързват бремена тежки и
мъчни за носене, и турят *ги* на человеците на плещите; а
пак, не рачат нито с пръста си да ги повдигнат. 5. И
правят всичките си дела, за да бъдат видяни от
человеците. И разширяват пазилките си и правят големи
полите на дрехите си, 6. и обичат първото място на
вечеряниятa, и предните седалища в съборищата, 7. и
поздравленията по пазаря, и да им викат человеците:
Учителю! Учителю! 8. Но вие не се наричайте учители;
защото един е вашият учител, Христос; а всинца вие
братя сте. 9. И никого на земята недейте нарича Отец
ваш; защото един е ваший Отец, който е на небеса. 10.
Нито наставници се наричайте; защото един е вашият
наставник, Христос. 11. И най големият от вас да бъде
вам слуга. 12. А който възнесе себе си, ще се смири; и
който смири себе си, ще се възнесе.
13. Но горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери!
защото затваряте царството небесно пред человеците;
понеже вие не влезвате, нито които влезват оставяте да
влезат. 14. Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери!
защото изпояждате домовете на вдовиците, и за
причина правите дълги молитви; заради това по-голямо
осъждане ще приемете. 15. Горко вам, книжници и

Фарисеи, лицемери! защото морето и сушата обхождате, за да направите едного прозелита, и когато бъде, направяте го дваж повече от вас син на пъкъла. 16. Горко вам, водители слепи! които казвате: Който се закълне в храма, не е нищо: но който се закълне в златото на храма, задължава се. 17. Безумни и слепи! че кое е по-голямо, златото, или храмът който освещава златото? 18. И който се закълне в олтаря, не е нищо; но който се закълне в дара, който е върху него, задължава се. 19. Безумни и слепи! че кое е по-голямо, дарът ли, или олтарът, който освещава дара? 20. И тъй който се е заклел в олтаря, заклева се в него, и във всичко що е на него. 21. И който се е заклел в храма, заклева се в него, и в тогози който живее в него. 22. И който се е заклел в небето, заклева се в престола Божий, и в тогози който седи на него. 23. Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери! защото давате десятък на мятвата, на копара и на кимиона; и оставихте по-важните неща на закона, правосъдието, милостта, и вярата; тях трябваше да правите, и онези да не оставяте. 24. Водители слепи! които комарът прецеждате, а камилата поглъщате. 25. Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери! защото очистяте външното на чашата и на блюдото, а отвътре са пълни с грабене и неправда. 26. Фарисею слепи, очисти първом отвътре чашата и блюдото, да бъде и външното им чисто. 27. Горко вам книжници и Фарисеи, лицемери! защото приличате на гробища варосани, които изотвън се виждат хубави, а отвътре са пълни с кости от мъртви, и с всякаква нечистота. 28. Така и вие извън се виждате

на человеците праведни, но извътре сте пълни с
лицемерие и беззаконие. 29. Горко вам, книжници и
Фарисеи, лицемери! защото изграждате гробищата на
пророците, и украшавате паметниците на праведните,
30. и казвате: Ако бихме били в дните на бащите си, не
бихме били техни съучастници в кръвта на пророците.
31. Така щото свидетелствувате на себе си, че сте синове
на тези, които избиха пророците; 32. Допълнете и вие
мярката на бащите си. 33. Змии! рожби ехидни! как ще
избегнете от осъждането в пъкъла?
34. За това, ето, аз провождам до вас пророци и
премъдри и книжници; и от тях ще убиете и ще
разпнете, и от тях ще биете в съборищата си, и ще *ги*
гоните от град в град; 35. за да дойде на вас всяка кръв
праведна пролята на земята, от кръвта на праведнаго
Авеля, до кръвта на Захария сина Варахиева когото
убихте между храма и олтаря. 36. Истина ви казвам:
Всичко това ще дойде на този род.
37. Ерусалиме, Ерусалиме! *ти* който избиваш
пророците, и с камене убиваш проводените до тебе,
колко пъти поисках да събера твоите чада, както
прибира кокошка пилците си под крилете си, и не
рачихте! 38. Ето, оставя се вам домът ваш пуст. 39.
Защото казвам ви: няма да ме видите от нине до когато
речете: Благословен който иде в име Господне.

ГЛАВА 24.

1. И като излезе Исус, отхождаше си от храма; и пристъпиха учениците му да му покажат зданията на храма. 2. А Исус им рече: Не видите ли всичко това? истина ви казвам: няма да остане тука камък на камък който да се не съсипе.
3. И когато седеше на гората Елеонска, дойдоха при него учениците му на страна, и казваха: Кажи ни,-Кога ще бъде това? и що е знамението на твоето пришествие, и на свършването на века? 4. Отвръща Исус и рече им: Пазете се да ви не прелъсти някой ; 5. защото мнозина ще дойдат в мое име да казват: Аз съм Христос, и ще прелъстят мнозина. 6. И ще чуете бойове и слухове военни. Гледайте, недейте се смущава: понеже всичко това трябва да бъде; но не е още скончанието. 7. Защото ще възстане народ върх народ, и царство върх царство; и ще бъдат на места гладове, морове и трусове. 8. И всички това *ще бъде* начало на болежи. 9. Тогаз ще ви предадат на мъки, и ще ви убият, и ще бъдете ненавиждани от всичките народи заради моето име. 10. И тогаз мнозина ще се съблазнят; и един други ще се предадат, и един други ще се намразят. 11. И много лъжепророци ще се повдигнат и ще прелъстят мнозина. 12. И поради умножаването на беззаконието, на мнозина любовта ще охладнее. 13. А който претърпи до край, той ще спасен да бъде. 14. И това евангелие на царството ще се проповядва по всичката вселена, за свидетелство на всичките народи; и тогаз ще дойде свършването.

15. И тъй, когато видите мерзостта на запустението, речената от пророка Данаила, че стои на светото място (който чете нека разумева): 16. тогаз, които са в Юдея, да бягат по горите; 17. който *се намери* на покрива, да не слезва за да вземе нещо от къщата си. 18. и който *се намери* на нива да се не връща назад да вземе дрехите си. 19. А горко на непразните и на доещите през онези дни. 20. И молете се да се не случи бягането в зима, или в съботен ден; 21. защото тогаз ще бъде скръб голяма, каквато не е била от начало на света до нине, нито ще да бъде. 22. И ако да се не скратеха онези дни, ни една плът не би се избавила; но заради избраните, онези дни ще се съкратят. 23. Тогаз ако ви рече някой : Ето тука е Христос, или там; не вярвайте; 24. защото ще възстанат лъжехристи и лъжепророци, и ще покажат големи знамения и чудеса, така що да прелъстят, ако е възможно, и избраните. 25. Ето предсказах ви. 26. И тъй, ако ви рекат: Ето *го*, в пустинята е; не излезвайте; Ето *го* във вътрешните стаи; не вярвайте. 27. Защото както светкавицата излезва от изток, и светнува до запад, така ще бъде и пришествието на Сина Человеческаго. 28. Защото дето бъде мършата, там ще се съберат и орлите.
29. И тутакси след скръбта на онези дни, слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си; и звездите ще паднат от небето, и силите небесни ще се поколебаят. 30. И тогаз ще се яви знамението на Сина Человечески на небето, и тогаз ще заплачат всичките племена земни, и ще видят Сина Человеческаго че иде на облаците небесни със сила и слава голяма. 31. И ще

проводи ангелите си с голям глас от тръба; и ще съберат
избраните негови от четирите ветрове, от край до край
на небесата.
32. И от смоковницата научете притчата. Когато вече
нейните вейки омекнат и развиват листовете, знаете че
е близо лятото. 33. Така и вие, кога видите всичко това,
да знаете че е близо при вратата. 34. Истина ви казвам,
този род няма да премине, докле се не сбъдне всичко
това. 35. Небето и земята ще преминат, но моите думи
няма да преминат.
36. А за онзи ден и час никой не знае, нито ангелите
небесни, тъкмо Отец ми сам. 37. И както дните Ноеви,
така ще бъде и пришествието на Сина Человеческаго. 38.
Защото както в дните преди потопа бяха на ядене и на
пиене, и се женеха и за мъж отиваха, до който ден влезе
Ное в ковчега, 39. и не познаха до когато дойде потопът,
и вдигна всичките; така ще бъде и на Сина
Человеческаго пришествието. 40. Тогаз двамина ще
бъдат на полето; единий се взема а другий се оставя. 41.
Две *жени* като мелят в мелницата, една се взема, и една
се оставя.
42. За то, будни бъдете, защото не знаете в кой час ще
дойде Господ ваш. 43. Но това знайте, че ако да знаеше
стопанинът на къщата, в кой час ще дойде крадецът,
бдял би, и не би оставил да подкопаят къщата му. 44. За
то и вие бъдете готови; защото в който час не мислите,
Син Человечески ще дойде. 45. И кой е този верен и
разумен раб когото е поставил господарят му над
слугите си да им дава храна на време? 46. Блажен този

раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави така. 47. Истина ви казвам, че ще го постави над всичкият си имот. 48. Ако ли рече злий този раб в сърцето си: Ще се забави да дойде господарят ми, 49. и начене да бие съслужителите си, и да яде и да пие с пияниците; 50. господарят на този раб ще дойде в който ден *той* не очаква, и в който час не знае, 51. и ще го разсече, и ще тури неговата част с лицемерите; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

ГЛАВА 25.

1. Тогаз ще се уподоби царството небесно на десет
девици, които взеха светилниците си и излязоха да
посрещнат младоженеца. 2. А от тях пет бяха разумни, и
пет безумни. 3. Безумните, като взеха светилниците си,
не взеха със себе си масло. 4. Но разумните взеха масло в
съдовете си със светилниците си. 5. И като се бавеше
младоженецът, додряма се на всичките и спеха. 6. А
посред нощ стана вик: Ето младоженецът иде! излизайте
да го посрещнете! 7. Тогаз се раздигнаха всички онези
девици, и украсиха светилниците си. 8. А безумните
рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло; защото
светилниците наши угаснуват. 9. А разумните
отговориха и казаха: Да не би че не стигне и за нас и за
вас; но по добре идете при продавачите, и купете си. 10.
А когато те отхождаха да купят, дойде младоженецът, и
готовите влязоха с него на сватбата, и затвориха се
вратата. 11. А после дохождат и другите девици, и
казват: Господи, Господи! отвори ни. 12. А той отвръща
и рече: Истина ви казвам, не ви познавам. 13. И тъй
бъдете будни, защото не знаете деня, ни часа, в който
Син Человечески ще дойде.
14. Защото *ще дойде* както человек, който, като тръгваше
за чужбина, свика своите си слуги, и предаде им
имането си. 15. И едному даде пет таланта, другиму два,
а другиму един, всекиму според силата му; и тутакси
тръгна. 16. А този който взе петте таланта, отиде да
работи с тях, и направи други пет таланта. 17. Такожде и

този който взе двата, спечели и той други два. 18. А този
който взе единият, отиде та разкопа в земята и скри
среброто на господаря си. 19. След много време идва
господарят на тези слуги , и вижда счет с тях. 20. И
дойде този който бе взел петте таланта, донесе други
пет таланта, и рече: Господарю, пет таланта ми предаде;
ето други пет таланта спечелих над тях. 21. И рече му
господарят му: Добре, рабе добри и верни: на малкото си
бил верен, над много ще те поставя: влез в радостта на
господаря си. 22. Дойде и този който бе взел два таланта
и рече: Господарю, два таланта ми предаде; ето, други
два таланта спечелих върху тях. 23. Рече му господарят
му: Добре, рабе добри и верни; на малкото си бил верен,
над много ще те поставя, влез в радостта на господаря си.
24.Пристъпи и този, който бе взел единият талант и
рече: Господарю, знаех те че си човек жесток, че
жънеш дето не си сеял, и събираш от дето не си
разпръсвал; 25. и понеже се убоях, отидох та скрих
таланта ти в земята; ето, имаш твоето си. 26. А
господарят му отговори и рече му: Рабе лукави и
лениви, знаеше че жъна дето не съм посеял, и събирам
от дето не съм разпръсвал: 27. Като е тъй трябваше ти да
дадеш среброто ми на банкерите, и кога си дойдех да
бих взел моето с лихва. 28. Вземете прочее от него
таланта, и дайте *го* на тогози който има десетте таланта.
29. Защото на всекиго който има ще му се даде и ще му
се преумножи; а от този който Няма, и това което има
ще се вземе от него. 30. И непотребния *този* раб
хвърлете го във външната тъмнота; там ще бъде плач и

скърцане със зъби.
31. А кога дойде Син Человечески в славата си, и всичките свети ангели с него; тогаз ще седне на престола на славата си. 32. И ще се съберат пред него всичките народи, и ще ги отлъчи едни от други, както овчарят отлъча овците от козите; 33. и ще постави овците от дясната си страна, а козите от лявата.
34. Тогава Царят ще рече на тези които са от дясната му страна: Елате, *вие* благословени на Отца моего, наследвайте царството приготвено за вас от създание мира; 35. защото огладнях, и дадохте ми да ям; ожаднях, и напоихте ме; странен бях, и прибрахте ме; 36. гол *бях*, и облякохте ме, болен бях, и посетихте ме, в тъмница бях, и дойдохте при мене. 37. Тогаз праведните ще му отговорят и рекат: Господи, кога те видяхме гладен, и *те* нахранихме; или жаден, и *те* напоихме? 38. Кога пак те видяхме странен и *те* прибрахме; или гол, и *те* облякохме? 39. И кога болен или в тъмница те видяхме, и дойдохме при тебе? 40. И ще отговори Царят и ще им рече: Истина ви казвам: Колкото че сте сторили *това* на едного от тези най-малките мои братя, на мене сте *го* сторили.
41. Тогаз ще рече и на тези които са от лявата му страна: Идете от мене, проклети, в огънят вечен, приготвения за дявола и за ангелите негови; 42. защото огладнях, и не ми дадохте да ям; ожаднях и не ме напоихте; 43. странен бях, и не ме прибрахте, гол *бях*, и не ме облякохте; болен и в тъмница *бях*, и не ме посетихте. 44. Тогаз ще му отговарят и те и ще рекат: Господи, кога те видяхме

гладен, или жаден, или странен, или гол, или болен, или в тъмница, и не ти послужихме? 44. Тогаз ще отговори и ще им рече: Истина ви казвам, колкото че не сте сторили *това* на едного от тези най-малките, нито на мене сте го сторили.
46. И ще отидат те във вечна мъка; а праведните в живот вечен.

ГЛАВА 26.

1. И когато свърши Исус всички тези думи, рече на учениците си: 2. Знаете че след два ни ще бъде Пасха, и Син Человечески ще бъде предаден на разпятие.
3. Тогаз се събраха първосвещениците и книжниците и старейшините от народа в двора на първосвещеника, който се казваше Каиафа, 4. и наговориха се да уловят Исуса с измама и да го убият; 5. но думаха: Да не е в празника, за да не стане мълва между народа.
6. А Исус като беше във Витания, в дома на Симона прокаженаго, 7. пристъпи при него жена, която имаше *в съд* алабастрен много скъпо миро, и възливаше *го* на главата му като бе седнал на трапезата. 8. А учениците му, като видяха *това*, възнегодуваха и думаха: За какво тая загуба? 9. Защото това миро можеше да се продаде на голяма цена, и да се раздаде на сиромасите. 10. Но Исус позна *това* и рече им: Защо досаждате на жената? защото добра работа стори на мене. 11. Защото сиромасите всякога имате със себе си, а мене всякога Нямате. 12. Защото тя като възлия това миро на тялото ми, стори го за погребението ми. 13. Истина ви казвам: Дето и да се проповяда това евангелие по всичкия свет, ще се казва за неин спомен и *това* което тя стори.
14. Тогаз един от дванадесетте, нарицаемия Юда Искариотски, отиде при първосвещениците, 15. и рече: Какво ще ми дадете, и аз ще ви го предам? И те му предложиха тридесет сребърници. 16. И от тогаз търсеше благовремие да го предаде. 17. И в първия ден на

празника на безквасните *хлябове* дойдоха учениците при Исуса, и рекоха му: Да искаш да приготвим да ядеш пасхата? 18. И той рече: Идете в града при еди-кого си, и речете му: Учителят казва: Времето ми е близо: у тебе ще направя пасхата с учениците си. 19. И сториха учениците както им повели Исус; и приготвиха пасхата.
20. И когато стана вечер, седнал бе на трапезата с дванадесетте. 21. И като ядяха те, рече: Истина ви казвам че един от вас ще ме предаде. 22. И *те* наскърбени тежко, начнаха всеки един от тях да му казват: Да не би да съм аз, Господи? 23. А той отговори и рече: Който затопи с мене ръката си в блюдото, той ще ме предаде. 24. Син Человечески отхожда, както е писано за него; а горко на тогоз человека, чрез когото Син Человечески ще бъде предаден; добре би било за тогоз человека, ако не би се родил. 25. И отговори Юда, който го предаде, и рече: Да ли съм аз Учителю? Казва му: Ти рече.
26. И когато ядяха, взе Исус хляба, и благослови и преломи *го*, и даваше на учениците, и рече: Вземете, яжте: това е тялото мое. 27. И взе чашата, и благодари, и даде им и казваше: Пийте от нея всички; 28. защото това е моята кръв на новият завет, която се заради мнозина излива за прощение на греховете. 29. И казвам ви, че от сега нататък няма да пия от този плод на лозата, до онзи ден, когато го пия нов с вас в царството на Отца моего. 30. И като изпяха песен, излязоха на гората Елеонска.
31. Тогаз казва им Исус: Всинца вие ще се съблазните в мене тази нощ; защото е писано: Ще поразя пастиря, и ще се разпръснат овцете на стадото. 32. А подир

възкресението си, ще ви предваря в Галилея. 33. А Петър отговори и рече му: Ако и всички да се съблазнят в тебе, аз никога няма да се съблазня. 34. Рече му Исус: Истина ти казвам че в тази нощ преди да пее петелът, триж ще се отречеш от мене. 35. Казва му Петър: Ако стане нужда и да умра с тебе, няма да се отрека от тебе: Подобно рекоха и всичките ученици.
36. Тогаз идва с тях Исус на едно място което се казва Гетсимания; и казва на учениците: Седете тука, докле ида там да се помоля. 37. И като взе Петра и двамата Зеведееви синове, начна да скърби и да тъжи. 38. Тогаз им казва: Прискърбна е душата ми до смърт; постойте тука и бъдете будни с мене. 39. И като отиде малко на напред, падна на лицето си, и молеше се и думаше: Отче мой, ако е възможно, нека ме замине тая чаша; не обаче както искам аз, но както *искаш* ти, 40. И идва при учениците , та ги намерва заспали, и казва на Петра: Така ли не можахте един час да постоите будни с мене? 41. Будни бъдете и молете се, да не би в изкушение да влезете; духът е бодър, а плътта е немощна. 42. Пак отиде втори път та се помоли и думаше: Отче мой, ако не е възможно тая чаша да замине от мене, без да я пия, нека бъде волята твоя. 43. И като дойде намерва ги пак заспали; защото очите им бяха отегнали. 44. И остави ги та отиде пак и помоли се трети път, и рече истото слово. 45. Тогаз идва при учениците си и казва им: Спете от сега и почивайте; ето приближи часът, и Син Человечески се предава в ръце на грешници. 46. Станете да идем: ето наближи този който ме предава.

47. И когато той още говореше, ето, Юда, един от дванадесетте, дойде; и с него народ много с ножове и сопи, от първосвещениците и старейшините на народа.
48. А който го предаваше беше им дал знак и рекъл: Когото целуна, той е: уловете го. 49. И тутакси като пристъпи при Исуса, рече: Радвай се Учителю; и целуна го. 50. А Исус му рече: Приятелю! защо си дошъл? Тогаз пристъпиха, туриха ръце на Исуса, и уловиха го. 51. И ето един от тези които бяха с Исуса простре ръка, измъкна ножа си, и удари слугата на първосвещеника и му отсече ухото. 52. Тогаз му казва Исус: Повърни ножът си на местото му: защото всички които хванат нож, от нож ще загинат. 53. Да ли мислиш че не мога сега да се примоля на Отца си, да ми представи повече от дванадесет легиона ангели? 54. Но как ще се сбъднат писанията, че *това* така трябва да бъде?
55. В онзи час рече Исус на народа: Както на разбойник ли излязохте с ножове и сопи да ме уловите? Всеки ден седях при вас та поучавах в храма, и не ме уловихте. 56. Но всичко това стана за да се сбъднат писанията пророчески. Тогаз учениците оставиха го всички и се разбягаха.
57. А тези които уловиха Исуса, заведоха го при Каиафа първосвещеника, дето се събраха книжниците и старейшините. 58. А Петър вървеше подире му от далеч, до двора първосвещеников; и като влезе вътре, седеше със слугите, да види сетнината. 59. А първосвещениците и старейшините и всичкият съвет търсеха лъжливо свидетелство против Исуса, за да го убият, 60. и не

намерваха: ако и да надойдоха много лъжливи свидетели, не намериха. Напокон дойдоха двама лъжливи свидетели 61. и рекоха: Той каза: Мога да разваля храма Божий, и за три дни да го съзида *пак*. 62. И стана първосвещеникът и рече му: Не отговаряш ли? какво свидетелствуват тези върху ти? 63. А Исус мълчеше. Отговаря първосвещеникът и казва му: Заклевам те в Бога живаго, да ни кажеш, ако си ти Христос, Син Божий. 64. Казва му Исус, Ти рече; но казвам ви: От сега ще видите Сина Человеческаго че седи отдясно на силата, и че иде на облаците небесни. 65. Тогаз първосвещеникът раздра дрехите си и казваше: Богохулствува! каква още потреба имаме от свидетели? ето, сега чухте неговото богохулство. 66. Що мислите вие? И те отговориха и рекоха: Повинен е на смърт. 67. Тогаз го заплюваха в лицето и го бъхтеха, а други му удряха плесници 68. и казваха: Проречи ни, Христе, кой е що те удари?

69. А Петър седеше вън на двора; и дойде при него една слугиня и казваше: И ти беше с Исуса Галилеянина. 70. А той се отрече пред всичките, и говореше: Не знам що казваш. 71. И когато излезе той на вратника, видя го друга, и казва на тези които бяха там: И този бе с Исуса Назарянина. 72. И пак се отрече *Петър* с клетва: Не познавам *тогоз* человека. 73. И след малко пристъпиха тези които стояха там и рекоха на Петра: Наистина и ти си от тях; защото твоето говорене те изявява. 74. Тогаз той начна да проклева и да се кълне: Не зная *тогоз* человека. И тоз час петелът попе. 75. И напомни си

Петър речта на Исуса, който беше му рекъл: Преди да пее петелът, триж ще се отречеш от мене: и излезе вън и плака горко.

ГЛАВА 27.

1. И на сутринта всичките първосвещеници и
старейшини народни сториха съвет против Исуса, да го
убият. 2. И като го вързаха, заведоха го и предадоха го на
управителя Понтийскаго Пилата.
3. Тогаз Юда, който го предаде, като видя че бе осъден
разкая се и върна тридесетте сребърници на
първосвещениците и старейшините, 4. и казваше:
Съгреших че предадох кръв неповинна. А те рекоха:
Нам що *ни е*? Гледай ти. 5. И като хвърли сребърниците
в храма, излезе и отиде та се обеси. 6. А
първосвещениците взеха сребърниците, и рекоха: Не е
простено да ги турим в храмската каса; понеже са цена
на кръв. 7. И като се съветваха, купиха с тях нивата
грънчарска, за погребване на странни. 8. За това се
нарече онази нива Кръвна нива и до днес. 9. Тогаз се
изпълни реченото от Иеремия пророка, който казва: И
взеха тридесетте сребърници, цената на оцененият,
когото оцениха от синовете Израилеви, 10. и дадоха ги
за грънчарската нива, според както ми Господ заповяда.
11. А Исус застана пред управителя; и попита го
управителят, и казваше: Ти ли си царят на Юдеите? А
Исус му рече: Ти казваш. 12. И когато го обвиняваха
първосвещениците и старейшините, нищо не
отвещаваше. 13. Тогаз му казва Пилат: Не чуеш ли колко
свидетелствуват на връх тебе? 14. И не му отговори на
нищо ни една реч, така щото управителят се много
чудеше.

15. А на празника имаше обичай управителят да пуща
на народа едного от запрените, когото би поискали. 16. А
имаха тогаз прочут някого си запрян, на име Варава. 17.
И тъй като бяха събрани, рече им Пилат: кого искате да
ви пусна? Варава ли, или Исуса, нарицаемаго Христа? 18.
Понеже знаеше че от завист го предадоха.
19. И когато седеше той на съдийския престол, проводи
до него жена му и казваше: Да не струваш нищо на тогоз
праведника; защото много пострадах днес на сън за него.
20. А първосвещениците и старейшините нагласиха
народа да изпросят Варава, а Исус да погубят. 21.
Отговори управителят и рече им: Кого искате от двата да
ви пусна? А те рекоха: Варава. 22. Казва им Пилат: Но
какво да правя Исуса, нарицаемаго Христа? Казват му
всичките: Да се разпне. 23. А управителят каза: Че какво
зло е сторил? А те много повече викаха, и казваха: Да се
разпне. 24. И като видя Пилат че нищо не ползува, но
повече мълва бива, взе вода, уми си ръцете пред народа,
и казваше: Неповинен съм аз от кръвта на тогоз
праведника; вие да видите. 25. И отговори всичкий
народ и рече: Неговата кръв на нас *да бъде* и на чадата
наши. 26. Тогаз им пусна Варава; а Исуса би, и предаде *го*
на разпятие.
27. Тогаз войните управителеви, оттеглиха Исуса в
преторията, и събраха против него всичкия полк. 28. И
съблякоха го та го облякоха с една червена дълга дреха.
29. И сплетоха венец от тръни та го наложиха на главата
му, и тръст в десницата му; и коленичиха пред него, та
му се поругаваха и казваха: Радвай се, Царю Юдейски!

30. И като го заплюваха, взеха тръста, и удряха го по
главата. 31. И като му се поругаха, съблякоха му дългата
дреха та го облякоха с неговите дрехи; и го закараха да
го разпнат.
32. И на излезване намериха човек Киринеянин, на
име Симон; него накараха да носи кръста му. 33. И като
стигнаха на местото нарицаемо Голгота, което се
тълкува Лобно Место, 34. дадоха му да пие оцет размесен
със жлъчка; и щом вкуси, не рачеше да пие. 35. И като го
разпнаха, споделиха си дрехите му, и хвърлиха жребие;
[за да се сбъдне реченото от пророка: «Разделиха
дрехите ми помежду си, и за облеклото ми хвърлиха
жребие.»] 36. И седяха та го пазеха там. 37. И възложиха
над главата му обвинението му написано: ТОЗИ Е ИСУС
ЦАРЪТ ЮДЕЙСКИ. 38. Тогаз бидоха разпнати с него
двама разбойници, един от дясно, и един от ляво.
39. А онези които минаваха от там хулеха го, и кимаха с
глави, 40. и думаха: *Ти*, който разоряваш храми и за три
дни го *пак* съграждаш, спаси себе си; ако си Син Божий,
слез от кръста. 41. Подобно и първосвещениците с
книжниците и старейшините ругаеха *му* се, и казваха:
42. Други е избавил, *а пък* себе си не може да избави.
Ако е Цар Израилев, нека слезе сега от кръста, и ще
повярваме в него. 43. Упова на Бога, нека го избави сега,
ако го иска; понеже каза: Божий син съм. 44. С това
истото го укоряваха и разпнатите с него разбойници.
45. А от шестия час стана тъма по всичката земя, до
деветия час. 46. А около деветия час извика Исус с голям
глас, и казваше; Или, Или, лама савахтани? то ест: Боже

мой, Боже мой, защо си ме оставил? 47. И някои от стоящите там, като чуха, думаха: Илия зове той. 48. И тутакси един от тях се завтече, и взе гъба, та я напълни с оцет и я обви на тръст, и даваше му да пие. 49. А другите казваха: Остави да видим да ли ще дойде Илия да го избави. 50. А Исус, като извика пак с голям глас, издъхна.

51. И ето завесата на храма раздра се на две от горе до долу, и земята се потресе, и камъните се разпукнаха. 52. и гробовете се разтвориха, и много телеса на умрелите светии възстанаха, 53. и като излязоха от гробовете, след неговото възкресение, влязоха в светия град, и явиха се на мнозина. 54. А стотникът и с него които пазеха Исуса, като видяха земетресението и *все* що стана, уплашиха се много, и думаха: Истина Син Божи бе този.

55. Там бяха още и гледаха издалеч жени много, които бяха последвали Исуса от Галилея, и му слугуваха; 56. между които беше Мария Магдалина, и Мария майката на Якова и на Иосия, и майката на синовете Зеведееви.

57. И когато стана вечер, дойде един богат човек от Ариматея, на име Иосиф, който и сам беше се учил при Исуса. 58. Той дойде при Пилата, и поиска тялото Исусово. Тогаз Пилат повели да *му* се даде тялото; 59. И като взе Иосиф тялото, обви го в чиста плащаница, 60. и положи го в новия свой гроб, който бе изсякъл в камъка, и като привали камък голям на гроба на вратата, отиде си. 61. А там беше Мария Магдалина и другата Мария, та седяха срещу гроба.

62. И на утринта, която е след петъка, събраха се

първосвещениците и Фарисеите при Пилата, 63. и казваха: Господарю, напомнихме си че онзи измамник, когато бе още жив, рече: След три дни ще възкръсна. 64. Повели прочее да се заварди гробът до третия ден, да не би учениците му да дойдат през нощ да го откраднат, и рекат на народа: Възкръсна от мъртвите; и ще бъде сетната измама по-лоша от първата. 65. Рече им Пилат: Имате стража; идете, завардете както знаете. 66. И те отидоха та завардиха гроба, запечатаха камъка, и поставиха стража.

ГЛАВА 28.

1. И като се мина съботата, на разсъмнуване в първия ден на седмицата, дойде Мария Магдалина, и другата Мария, да видят гроба. 2. И ето, стана трус голям; защото ангел Господен слезе от небето, та пристъпи и отвали камъка от вратата, и седеше отгоре на него. 3. На глед бе той като блескавица, и облеклото му бяло като сняг. 4. И от страха му стреснаха се стражарите, и станаха като мъртви. 5. А ангелът отговори и рече на жените: не бойте се вие; защото зная, че Исуса разпятаго търсите. 6. Не е тука; защото възкръсна, както рече: елате, вижте местото гдето лежеше Господ. 7. И скоро идете та кажете на учениците му, че възкръсна от мъртвите; и ето, отхожда преди вас в Галилея: там ще го видите; ето , казах ви. 8. И излязоха скоро от гробът със страх и радост голяма, и завтекоха се да известят на учениците му.

9. И когато отхождаха да известят на учениците му, ето Исус ги срещна, и каза: Радвайте се. А те пристъпиха, та се уловиха за нозете му, и поклониха му се. 10. Тогаз казва им Исус: Не бойте се; идете, известете на братята ми, да идат в Галилея, и там ще ме видят.

11. А когато те отиваха, ето някои от стражата дойдоха в града, и известиха на първосвещениците, всичко що бе станало. 12. И *те* като се събраха със старейшините, и като се съветваха, дадоха на войните сребро доволно, 13. и думаха *им*: Речете че учениците му дойдоха през нощ и го откраднаха, когато ние спахме. 14. И ако се чуе това

пред управителя, ние ще го убедим, и ще сторим вие да Нямате грижа. 15. И те като взеха парите, сториха както бяха научени. И разчу се това слово между Юдеите даже и до днес.
16. А единадесетте ученици отидоха в Галилея, на гората дето им заръча Исус. 17. И като го видяха, поклониха му се; а някои се усъмниха. 18. И пристъпи Исус та им говори и рече: Даде ми се всяка власт на небето и на земята. 19. Идете прочее научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светаго Дух; 20. и учете ги да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, аз съм с вас през всичките дни, до скончанието на века. Амин.

–

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАРКА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.

ГЛАВА 1.

1. Начало на благовестието на Исуса Христа, Сина Божия; 2. както е писано в пророците: «Ето, аз провождам вестителя си пред лицето ти, който ще приготви твоя път пред тебе: » 3. «Глас на едного, който вика в пустинята: Пригответе пътя Господен, прави правете неговите пътеки. » 4. Дойде Иоан та кръщаваше в пустинята, и проповедваше кръщение на покаяние за прощаване на греховете. 5. И излезваше към него всичката страна Юдейска, и Ерусалимляните, и кръщаваха се всичките от него в реката Иордан, като изповядваха греховете си. 6. А Иоан носеше дреха от камилски косми, и кожен пояс около чреслата си, и ядеше акриди и мед див. 7. И проповедваше и казваше: След мене иде по крепкият от мене, на когото не съм достоен да се преклоня и да развържа ремъка на обущата му. 8. Аз ви кръстих с вода: а той ще ви кръсти с Духа Светаго.

9. И през онези дни дойде Исус от Назарет Галилейски, и кръсти се от Иоана в Иордан. 10. И тутакси като възлезваше от водата видя че се разтваряха небесата, и Духът като гълъб слезваше на него. 11. И глас биде от небето: Ти си Син мой възлюблений в когото благоволих. 12. И тоз час Духът го извежда в пустинята. 13. И там бе в пустинята четиридесет дни и се изкушаваше от Сатана; и беше със зверовете; и ангелите му служеха.

14. А след като биде предаден Иоан, дойде Исус в

Галилея, и проповедваше благовестието на царството Божие, 15. И казваше: Времето се изпълни, и приближи се царството Божие; покайте се и вярвайте в благовестието.
16. А когато пътуваше по край Галилейското море, видя Симона и Андрея брата му, че хвърляха мрежа в морето; понеже бяха риболовци. 17. И рече им Исус: Елате след мене, и ще ви направя да бъдете ловци на человеци. 18. И тутакси оставиха мрежите си, и последваха го. 19. И като позамина от там малко, видя Якова Зеведеева и Иоана брата му, и тях в ладията че си кърпеха мрежите. 20. И тутакси ги повика, и *те* оставиха баща си Зеведея в ладията с наемниците, и отидоха след него.
21. И влязоха в Капернаум; и наскоро в събота влезе *Исус* в съборището и учеше. 22. И удивяваха се на учението му; защото ги учеше като някой който има власт, а не както книжниците. 23. И имаше в съборището им человек с нечист дух, та извика, 24. и казваше: Остави ни! що имаш ти с нас, Исусе Назарянине? дошъл си да ни погубиш ли? Познавам те кой си, Свети Божий. 25. И запрети му Исус, и рече; Млъкни, и излез из него. 26. И нечистият дух, като го покъса, извика с голям глас и излезе от него. 27. И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото с власт повелява и на нечистите духове, и послушват го. 28. И разчу се слухът негов наскоро по всичката околност на Галилея.
29. И щом излязоха из съборището, дойдоха с Якова и Иоана в къщата на Симона и Андрея: 30. А тъщата

Симонова лежеше огничава, и тутакси му казват за нея.
31. И пристъпи та я дигна, като я хвана за ръката; и на
часа я остави огницата, и слугуваше им. 32. И като се
свечери, когато залезе слънцето, доведоха му всичките
които бяха зле, и беснуемите. 33. И всичкият град се бе
събрал пред вратата. 34. И изцели мнозина които бяха
зле от разни болести, и много бесове изпъди, и не
оставяше бесовете да говорят, понеже го познаваха *че е*
Христос.
35. И сутринта, много рано, стана та излезе, и отиде в
пусто място, и там се молеше. 36. И оттичаха след него
Симон и които бяха с него. 37. И като го намериха,
казват му: Всички тебе търсят. 38. И казва им: Да идем в
близките паланки, да проповядвам и там; защото съм за
това излязъл. 39. И той проповедваше по съборищата им
по всичка Галилея, и изпъждаше бесовете.
40. И идва при него един прокажен, та му се молеше и
коленичеше пред него и казваше му: Ако да искаш,
можеш да ме очистиш. 41. А Исус се смили и простре
ръка, та се допре до него, и казва му: Искам, очистен
бъди. 42. И като изрече *туй*, тутакси се махна от него
проказата, и се очисти. 43. И като му запрети строго, тоз
час го отпрати, 44. и казва му: Гледай никому нищо да
не кажеш; но иди, покажи себе си на свещеника, и
принес за очищението си това, което е Мойсей повелил,
за свидетелство тям. 45. А той щом излезе, начна да
проповядва много и да разнася словото, така щото *Исус*
не можеше вече да влезе явно в някой град; но вън в
пусти места бе, и идеха при него от всякъде.

ГЛАВА 2.

1. И след *неколко* дни влезе пак в Капернаум; и чу се че е
в една къща. 2. И тутакси се събраха мнозина, така щото
не ги побираше вече нито пред вратата *местото*; и
говореше им словото. 3. И идват при него та му доносят
един разслабен, носен от четирима. 4. И като не можаха
да приближат до него поради народа, разкриха покривът
дето беше, и *го* разбиха, та спуснаха одъра, на който
лежеше разслабеният. 5. А Исус видя вярата им, и казва
на разслабения: Синко, прощават ти се греховете ти. 6. А
имаше някои от книжниците там, които седяха, и
размишляваха в сърцата си: 7. Що говори този така
хули? Кой може да прощава грехове, освен едного Бога?
8. И тутакси като позна Исус с духът си, че така
размишляват в себе си, рече им: Защо мислите това в
сърцата си? 9. Кое е по лесно, да река разслабеному:
Прощават ти се греховете ли, или да река: Стани, и
вземи одъра си, и ходи? 10. Но за да познаете че власт
има Син Человечески на земята да прощава грехове,
(казва на разслабения:) 11. Теб казвам: Стани и вземи
одъра си, и иди у дома си. 12. И стана тутакси, и като
дигна одъра си, излезе пред всичките; така щото всички
се чудеха и славеха Бога, и думаха: Никога така не сме
виждали.
13. И излезе пак край морето, и всичкият народ идеха
при него, и учеше ги. 14. И като минуваше, видя Левия
Алфеева, че седеше на митарницата: и казва му: Ела след
мене. И *той* стана и отиде след него. 15. И когато беше

на трапеза в къщата му, много митари и грешници бяха
насядали наедно с Исуса и учениците негови; защото
бяха мнозина, и последваха го. 16. И книжниците и
Фарисеите, като видяха че яде с митарите и грешниците,
казваха на учениците му: Защо с митарите и
грешниците яде и пие? 17. И като чу Исус, казва им:
Нямат нужда за лекар здравите, но болните; не дойдох
да призова праведните, но грешниците на покаяние.
18. А Иоановите и Фарисейските ученици постеха; и
идват и казват му: Защо Иоановите и Фарисейските
ученици постят, а твоите ученици не постят? 19. И рече
им Исус: Могат ли сватбарите да постят до като е
младоженекът с тях? Колкото време имат младоженека с
тях си не могат да постят. 20. Ще дойдат обаче дни,
когато се отнеме младоженекът от тях, и тогаз в онези
дни ще постят. 21. И никой не пришива кърпа от
небелено платно на вехта дреха; а инак, новото, което *се
туря да* запълни отдира от вехтото, и съдраното бива
по-лошо. 22. И никой не налива ново вино във вехти
мехове; а инак новото вино ще разпукне меховете, и
виното се излива, и меховете се развалят; но трябва ново
вино да се налива в нови мехове.
23. И в една събота когато минуваше през сеитбите,
наченаха учениците му да късат класовете като вървяха
в пътя. 24. И Фарисеите му казваха: Виж, що правят в
събота, което не е простено? 25. И той им казваше: Не
сте ли чели никога, що стори Давид, когато му стана
нужда, и огладня той и които бяха с него? 26. как влезе в
дома Божий във времето на първосвещеника Авиатара,

та изяде хлябовете на предложението, които не е простено освен на свещениците да *ги* ядат, - даде още и на онези които бяха с него? 27. И казваше им: Съботата е станала за човека, а не човек за съботата; 28. така щото Син Человечески е Господар и на съботата.

ГЛАВА 3.

1. И влезе пак на съборището, и там беше някой си человек който имаше ръката си изсъхнала. 2. И съгледаха го да ли ще в съботен ден да го изцели, за да го обвинят. 3. И казва на человека който имаше ръката си изсъхнала: Изправи се на сред. 4. И казва им: Простено ли е съботен ден да прави някой добро, или да прави зло: да спаси ли душа, или да погуби? а те мълчаха. 5. А като ги изгледа с гняв, наскърбен за окаменението на сърцето им, казва на человека: Простри ръката си. И простре; и възстанови се ръката му здрава както другата. 6. И щом излезнаха Фарисеите, тутакси съвет сториха с Иродианите против него, как да го погубят.

7. А Исус тръгна с учениците си към морето; и отидоха след него много множество от Галилея и от Юдея, 8. и от Ерусалим, и от Идумея, и из отвъд Иордан. И из около Тир и Сидон, много множество, като бяха чули колко *чудеса* правеше, дойдоха при него. 9. И рече на учениците си да го очаква една ладия поради народа, за да го не притесняват. 10. Защото изцели мнозина, така щото онези които имаха болести нападаха на него, за да се допрат до него. 11. И нечистите духове, когато го

виждаха, припадаха му и викаха: Ти си Син Божий. 12. И
много им запрещаваше, да го не изявяват.
13. И възлезе на гората, и призова *онези* които искаше
той; и отидоха при него. 14. И стори дванадесет, да бъдат
с него, и да ги изпровожда да проповядват; 15. и да имат
власт да изцеляват болестите, и да изпъждат бесовете;
16. И приложи на Симона име Петър; 17. и Якова
Зеведеева, и Иоана брата Яковова, и приложи им имена
Воанергес, то ест, Синове на Гърма: 18. и Андрея, и
Филипа, и Вартоломея, и Матея, и Тома, и Якова
Алфеева, и Тадея, и Симона Кананита; 19. и Юда
Искариотскаго, който го и предаде.
20. И идват в един дом, и събира се пак *много* народ, така
щото те не можаха нито хляб да ядат. 21. И като чуха
своите му, излязоха да го уловят; защото казваха, че не е
на себе си. 22. И книжниците, които бяха слезнали от
Ерусалим казваха че има Веелзевула, и че с началника
на бесовете изпъжда бесовете. 23. И като ги призова,
говореше им с притчи: Как може Сатана да изпъжда
Сатана? 24. И ако едно царство се раздели против себе
си, онова царство не може да устои. 25. И ако дом се
раздели против себе си, този дом не може да устои. 26. И
ако Сатана се е повдигнал против себе си и се е
разделил, не може да устои, но дошло му е свършването.
27. Никой не може да разграби покъщнината на силния
кога влезе в къщата му, ако първом не върже силния, и
тогаз ще разграби къщата му. 28. Истина ви казвам, че
всичките грехове на синовете человечески ще им се
простят, и хулите колкото че възхулят. 29. но който

възхули на Духа Светаго няма прошка във веки, но
повинен е на вечно осъждане. 30. *Това рече той*, защото
казваха: Има дух нечист.
31. Идват прочее братята *му* и майка му, и като стояха
вън проводиха до него и викаха го. 32. И седеше народът
около него; и рекоха му: Ето майка ти и братята ти вън
искат те. 33. И отвеща им и рече: Коя е майка ми? или
кои са братята ми? 34. И като изгледа тези, които седяха
около него, казва: Ето майка ми и братята ми! 35.
Защото който прави волята Божия, той е брат мой, и
сестра моя и майка.

ГЛАВА 4.

1. И пак започна да учи край морето: и събра се при него
народ много, така щото той влезе в ладията и седеше на
морето; а всичкият народ беше на земята по край
морето. 2. И учеше ги много със притчи, и говореше им в
поучението си: 3. Слушайте. Ето, излезе сеятелят да сее.
4. И когато сееше, едно падна край пътя, и дойдоха
птиците небесни и озобаха го. 5. Друго падна на
каменисто *място* дето Нямаше много пръст, и наскоро
изникна, защото Нямаше дълбина от земя; 6. но когато
изгрея слънцето припърли се, и понеже Нямаше корен,
изсъхна. 7. И друго падна в трънете, и обрастоха трънете
и заглушиха го, и не даде плод. 8. И друго падна на
добрата земя, и даваше плод, който възлезваше и
възрастваше, и принесе едно тридесет, и друго
шестдесет, а друго сто. 9. И казваше им: Който има уши
да слуша, нека слуша.
10. И когато остана насаме, *онези* които бяха около него с
дванадесетте, попитаха го за притчата. 11. И казваше им:
Вам се даде да познаете тайната на царството Божие, а
на онези външните, всичкото бива в притчи; 12. за да
гледат гледаще, и да не видят; и да чуят чуеще, и да не
разумеят; да не би да се обърнат и да им се простят
греховете. 13. И казва им: Не знаете ли тази притча? а
как ще разумеете всичките притчи? 14. Сеятелят,
словото сее.15. А *посеяното* край пътят са тези в които се
сее словото; но при които, като чуят, тутакси идва
Сатана, и отнема словото всеяното в сърцата им. 16.

Подобно и на каменистите *места* посеяното са тези
които, като чуят словото, тутакси с радост го приемат; 17.
Нямат обаче корен в себе си, но привременни са; после
като настане скръб или гонение за словото, тутакси се
съблазняват. 18. И в трънете посеяното са тези, които
слушат словото; 19. и грижите на този век, и прелестта
на богатството, и пожеланията за други *работи*, като
навлезват, заглушават словото, и безплодно бива. 20. А
на добрата земя посеяното са тези, които слушат
словото, и приемат, и дават плод, едно тридесет, и едно
шестдесет, и едно сто.
21. И казваше им: За това ли се внася свещ, да я турят
под шиника или под одъра? Да ли не за това, да я
поставят на светилника? 22. Защото няма нещо тайно,
което да се не яви; нито е било нещо потаено, което да
не излезе на яве. 23. Който има уши да слуша, нека
слуша.
24. И казваше им: Внимавайте на това което слушате: с
която мярка мерите, ще ви се възмери; и вам които
слушате ще ви бъде придатък. 25. Защото който има, ще
му се даде; а който Няма, и онова което има ще му се
отнеме.
26. И казваше: Така е царството Божие, както кога
човек хвърли семето в земята; 27. и спи и разбужда се
нощем и дене; и семето никне и расте, както той не знае.
28. Защото земята от самосебе си произвожда, първом
трева, после клас, и напокон пълно жито в класа. 29. И
когато узрее плодът, тоз час изпраща сърпа, защото е
настанала жетва.

30. Още казваше: На що да уподобим царството Божие? или с кое сравнение да го сравним? 31. Подобно е на зърно синапово което, кога се посее в земята, най малко е от всичките семена, които са на земята; 32. а когато се посее, израства, и бива по голямо от всичките злакове, и прави клони големи, така щото под неговата сянка могат птиците небесни да пребивават. 33. И с много таквизи притчи говореше тям словото, както можеха да слушат. 34. А без притча им не говореше; но на особно тълкуваше всичко на учениците си.
35. И казва им в този ден когато се свечери: Да минем отвъд. 36. И като оставиха народът, вземат него, както бе в ладията; имаше още и други ладии с него. 37. И дига се голяма буря ветрена; и вълните се вливаха в ладията, така щото тя вече се пълнеше *с вода.* 38. И той беше на кърмата заспал на възглавница; и разбуждат го и казват му: Учителю, не те ли е грижа че погинваме? 39. И стана та запрети на вятъра, и рече на морето: Мълчи! умири се! И престана вятърът, и стана тишина голяма. 40. И рече им: Защо сте така страхливи? Как нямате вяра? 41. И убояха се с голям страх, и казваха си един другиму: Кой е прочее този, че и вятърът и морето му се покоряват?

ГЛАВА 5.

1.И минаха отвъд морето, в страната Гадаринска. 2. И
щом излезе из ладията, тоз час го срещна един човек
от гробищата, с дух нечист, 3. който имаше жилището
си в гробищата, и никой не можеше да го върже нито с
вериги; 4. защото много пъти бяха го вързали с окови и
с вериги, и покъсал бе веригите, и оковите бе строшил;
и никой не беше в сила да го укроти. 5. И винаги, нощем
и дене, беше по горите и в гробищата, и викаше и
изпресичаше себе си с камене. 6. А като видя Исуса от
далеч, притече и поклони му се, 7. и извика с глас голям
и рече: Що имаш ти с мене, Исусе, Сине на Бога
вишнаго? Заклевам те в Бога, недей ме мъчи. 8. (Защото
му казваше: Излез из човека, душе нечисти.) 9. И
попита го: Как ти е името? И отговори и рече: Легеон ми
е името; защото сме мнозина. 10. И моли му се много, да
ги не отпраща навън от тази земя. 11. А там при гората
имаше стадо голямо от свине та пасеше; 12. И помолиха
му се всичките бесове и казваха: Проводи ни в свинете,
да влезем в тях; 13. И Исус тутакси даде им воля. И
излезнаха нечистите духове та влязоха в свинете; и
устреми се стадото през стръмнината в морето, (те бяха
до две хиляди,) и се издавиха в морето. 14. А онези
които пасяха свинете побягнаха та известиха в града и
селата. И *жителите* излязоха да видят какво е станало.
15. И идват при Исуса, и виждат бесният в когото беше
легеонът че седи и облечен и смислен; и убояха се. 16. И
приказаха им онези които видяха, как бе *работата* на

бесния, и за свинете. 17. И начнаха да му се молят да си
отиде от техните предели. 18. И когато влезе в ладията,
молеше му се този що бе *от напред* бесен да бъде с него
заедно. 19. Исус обаче му не допусна, но казва му: Иди си
у дома си при домашните си, и извести им това, що ти
стори Господ и те помилва. 20. И тръгна, и начена да
проповядва в Декапол *това* що му стори Исус; и
всичките се чудеха.
21. И като премина пак Исус в ладията отвъде, събра се
при него народ много; и той беше край морето. 22. И ето,
идва един от началниците на съборището, на име Яир, и
като го видя, падна на нозете му; 23. И молеше му се
много и казваше: Дъщеря ми душа бере; да дойдеш и да
положиш ръце на нея, за да се избави и ще живее. 24. И
отиде с него; и следваха го народ много, и притискаха го.
25. И една жена, която имаше кръвотечение дванадесет
години, 26. и от много лекари беше много пострадала,
още беше издала и всичкото си имане, без да види
никаква полза, но повече на зле бе пристигнала, 27. като
чу за Исуса, дойде между народа из отзад, и допре се до
дрехата му. 28. защото казваше: Ако се допра само до
дрехата му, ще изцелея. 29. И на часа пресекна се
течението на кръвта й, и усети в тялото си че изцеля от
болестта. 30. И тутакси Исус като позна в себе си че
излезе от него сила, обърна се към народа и казваше:
Кой се допре до дрехите ми? 31. И казваха учениците
му: Видиш народът че те притиска и казваш: Кой се
допре до мене? 32. И обзираше се да види тази която бе
сторила това. 33. А жената уплашена и разтреперана,

като знаеше това което стана с нея, дойде и припадна
му, и каза му всичката истина. 34. А той й рече: Дъще,
твоята вяра те изцели: иди си с мир, и здрава бъди от
болестта си.
35. Когато той още говореше, идват от началника на
събирището, и казват: Дъщеря ти умря; що задаваш вече
труд на учителя? 36. А Исус, щом чу думата която
говореха, казва на началника на събирището: Не бой се,
само вярвай. 37. И не остави никого да го придружи,
тъкмо Петра и Якова и Иоана брата Яковов. 38. И идва в
дома на началника на събирището, и вижда мълва че
плачеха и пищяха много. 39. И като влезе казва им:
Защо се мълвите и плачете? Детето не е умряло, но спи.
40. И присмиваха му се. А той като изпъди всичките,
взема на детето баща му и майка *му* и онези които бяха
с него, и влезва дето лежеше детето. 41. И като хвана
детето за ръка, казва му: Талита, куми; което
изтълкувано ще рече: Момиче, теб казвам: Стани. 42. И
тутакси момичето стана и ходеше, защото беше на
дванадесет години; и смаяха се твърде много. 43. И много
им заръча никой да не научи това; и рече да и дадат да
яде.

ГЛАВА 6.

1. И излезе от там, и дойде в отечеството си; и следваха
го учениците му. 2. И като дойде събота, начна да учи в
събирището; и мнозина от слушателите удивяваха се, и
думаха: От къде на тогози това? и коя е дадената нему
мъдрост, че и таквизи чудеса биват от ръцете му? 3. Не е
ли този дърводелецът, синът Мариин, и брат на Якова и
на Иосия и на Юда и на Симона? и не са ли сестрите му
тука у нас? И съблазняваха се в него. 4. И казваше им
Исус: няма пророк без почест освен в отечеството си и
между роднините и в дома си. 5. И не можеше там никое
чудо да стори, тъкмо що на малцина болни като положи
ръце изцели ги. 6. И чудеше се за тяхното неверство. И
обхождаше селата наоколо та поучаваше.
7. И призва дванадесетте, и начна да ги изпраща по
двама по двама; и даваше им власт над нечистите
духове. 8. И заповяда им да не носят нищо на път, освен
една тояга; нито тържик, нито хляб, нито пари в пояс; 9.
но да са с проста обувка; и да не се обличат в две дрехи.
10. И казваше им: В която къща влезете, там
пребъдвайте до когато излезете от там. 11. И които не ви
приемат, нито ви послушат, като излезвате от там,
отърсете праха из под нозете си за свидетелство тям.
Истина ви казвам, по-леко ще бъде *наказанието* на
Содом или на Гомор в ден съдний нежели на онзи град.
12. И те излязоха и проповядваха покаяние. 13. И
изпъждаха много бесове; и много болни помазваха с
масло, и *ги* изцеляваха.

14. И чу цар Ирод, (защото явно стана неговото име,) и
думаше: Иоан Кръстител е възкръснал от мъртвите, и за
това действуват силите чрез него. 15. Други казваха, че е
Илия; други пък казваха, че е пророк, или като един от
пророците. 16. Но като чу Ирод рече: Този е Иоан, когото
аз посякох; той е възкръснал от мъртвите. 17. Защото
този Ирод проводи та улови Иоана, и върза го в
тъмницата, заради Иродиада, жената на брата си
Филипа, понеже беше я взел за жена. 18. Защото Иоан
казваше на Ирода: Не ти е простено да имаш братовата
си жена. 19. А Иродиада го ненавиждаше, и искаше да го
убие, но не можеше. 20. Защото Ирод се боеше от Иоан,
като *го* знаеше че е човек праведен и свет; и
припазваше го, и правеше много *работи*, като го
слушаше, и с благодарение го слушаше. 21. И когато
настана удобен ден, в който Ирод за денят на
рождението си правеше вечеря на големците си и на
тисящниците и на старейшините Галилейски, 22. и
влезе дъщерята на тази Иродиада и поигра и угоди на
Ирода и на седящите с него, рече царят на момичето:
Искай ми каквото щеш, и ще ти дам. 23. И закле й се: Ще
ти дам каквото ми поискаш, даже до половината от
царството ми. 24. А тя излезе и рече на майка си: Какво
да поискам? и тя рече: Главата на Иоана Кръстителя. 25.
И той час влезна набързо при царят, та поиска и рече:
Искам да ми дадеше сега тутакси главата на Иоана
Кръстителя на блюдо. 26. И царят ако и да се оскърби
много, поради клетвите *обаче* и зарад седящите с него,
не рачи да отхвърли *просбата* й. 27. И тутакси проводи

царят един оръжник, и заповяда да донесат главата му, и
той отиде та го посече в тъмницата, 28. и донесе главата
му на блюдо, и даде я на момичето; и момичето я даде
на майка си. 29. И като чуха учениците му, дойдоха и
дигнаха трупа му, и положиха го в гроб.
30. И събраха се апостолите при Исуса та му известиха
всичко, и колкото направиха и колкото поучиха. 31. И
рече им: Дойдете вие сами на страна в пусто място, и
починете си малко; защото бяха мнозина, които идеха и
отиваха, и нито да ядат имаха време. 32. И отиваха в
пусто място с ладията на страна. 33. И видя ги народът
като отхождаха и мнозина го познаха; и стекоха се там
пеши от всичките градове, и пристигнаха преди тях, и
събраха се при него. 34. И като излезе Исус видя много
народ, и смили се за тях, понеже бяха като овце, които
Нямаха пастир; и начена да ги поучава много.
35. И понеже беше вече станало късно, пристъпиха при
него учениците му, и казваха: Местото е пусто, и късно е
вече: 36. разпусни ги, да идат по околните колиби и села,
и да си купят хляб; защото Нямат що да ядат. 37. А той
отговори и рече им: Дайте им вие да ядат. И казват му:
Да идем ли да купим за двеста пенязи хляб и да им
дадем да ядат? 38. А той им казва: Колко хляба имате?
Идете та вижте. И като узнаха казват: Пет, и две риби. 39.
И повели им да турят всичките да насядат по зелената
трева на трапези на трапези. 40. И насядаха на лехи на
лехи, по сто и по петдесет. 41. И като взе петте хляба и
двете риби, погледна на небето и благослови, и преломи
хлябовете, и даваше на учениците си да наслагат от

преде им; и двете риби раздели на всичките. 42. И ядоха всички и наситиха се. 43. И дигнаха от укрухите дванадесет коша пълни, и от рибите. 44. А онези които ядоха хлябовете бяха около пет хиляди мъже.
45. И тутакси понуди учениците си да влязат в ладията, и да идат преди *него* отвъд към Витсаида, докле разпусне той народът. 46. И като ги разпусна, отиде на гората да се помоли. 47. И когато се свечери, ладията беше в сред морето, и той сам си на земята. 48. И видя ги че се мъчат в гребане с лопатите; защото им беше вятърът противен; и около четвъртата стража на нощта тръгва към тях като вървеше по морето, и искаше да ги измине. 49. А те като го видяха че ходи по морето, възмняха че е призрак, и извикаха; 50. защото го всички видяха и смутиха се. И тутакси проговори с тях, и казва им: Дерзайте! аз съм, не бойте се! 51. И възлезе при тях на ладията, и утихна вятърът. И ужасяваха се в себе си твърде много и чудеха се. 52. Защото не разумяха поради хлябовете, понеже сърцето им бе затвърдяло.
53. И преминаха та дойдоха в земята Генисаретска и се извезоха на пристанището. 54. И когато излязоха от ладията, тутакси го познаха, 55. и завтекоха се по всичките онези околни *места*, и наченаха да носят на одрове болните там дето чуваха че е. 56. И дето влезваше в паланки или в градове или в села, туряха по пазаря болните, и молеха му се да се допрат поне до полите на дрехите му; и колкото се допираха, изцеляваха се.

ГЛАВА 7.

1. И събират се при него Фарисеите и някои от
книжниците, които бяха дошли от Ерусалим. 2. И като
видяха някои от учениците му че ядат хляб с ръце
нечисти, сиреч немити, укориха ги. 3. (Защото
Фарисеите и всичките Юдеи, ако си не умият ръцете до
лактите, не ядат, държаще преданието на старите. 4. и от
пазар *кога се връщат*, ако се не умият, не ядат. Има и
други много *обичаи* които са приели да държат;-
измивания на чаши и шулци и медници и одрове:) 5.
После питат го Фарисеите и книжниците: Защо твоите
ученици не ходят по преданието на старите, но с немити
ръце ядат хляб? 6. А той отвеща и рече им: Добре е
пророкувал Исая за вас лицемерите; както е писано:
«Този народ с устните си почита ме, а сърцето им далеч
отстои от мене. 7. И напразно ме почитат, учаще учения
заповеди человечески.» 8. Защото оставихте заповедта
Божия, и държите преданието человеческо,- измивания
на шулци и на чаши; и други подобни много таквизи
правите. 9. И казваше им: Добре че отметате Божията
заповед за да вардите преданието ваше. 10. Защото
Мойсей рече: «Почитай баща си и майка си,» и: «Който
злослови баща и майка, непременно да се умъртви.» 11.
Вие обаче казвате: Ако человек каже на баща си или на
майка си,: Корван е (сиреч дар,) каквото би се ползувал
ти от мене, *доста* е; 12. и не го оставяте вече да стори
нищо на баща си или на майка си; 13. и тъй, разваляте
словото Божие поради вашето предание, което сте

предали; и струвате подобни таквизи много.
14. И призова всичкия народ, и казваше им: Слушайте
ме всинца, и разумевайте. 15. няма нищо извън человека
що влезва в него което може да го оскверни; но което
излезва из него, то е което осквернява человека. 16. Ако
някой има уши да слуша, нека слуша.
17. И като влезе в къщи от народа питаха го учениците
му за притчата. 18. И казва им: Така ли и вие сте
неразумливи? Не разумевате ли че все що от вън влезва
в человека не може да го осквернява? 19. Защото не
влезва в сърцето му, но в търбуха ; и излезва в заходът,
като изчистя всичките ястия. 20. Казваше още че което
излезва из человека, то осквернява человека. 21. Защото
от вътре от сърцето на человеците излезват злите
помисли, прелюбодеяния, блудства, убийства, 22. кражби,
лихоимства, лукавства, коварство, похотливост, поглед
лукав, хулене, гордост, безумство. 23. Всички тези лукави
неща из вътре излезват, и оскверняват человека.
24. И като стана от там, отиде в пределите Тирски и
Сидонски; и влезе в една къща, и не искаше да го знае
никой; но не може да се укрие. 25. Защото като чу за
него някоя си жена, на която дъщеря й имаше дух
нечист, дойде и припадна на нозете му. 26. А тая жена бе
Елинка, родом Сирофиникианка; и молеше му се да
изпъди беса от дъщеря й. 27. А Исус й рече: Остави да се
наситят първом чадата; защото не е добре да вземе
някой хляба от чадата, и да го хвърли на псетата. 28. А тя
отговори и рече му: Ей, Господи, но и псетата отдолу под
трапезата ядат от трошиците на децата. 29. И рече й: За

тази реч, иди; бесът излезе из дъщеря ти. 30. И като
отиде у дома си, намери че бесът бе излязъл, и дъщеря й
легнала на постелката.
31. И пак като излезе из пределите Тирски и Сидонски,
дойде към морето Галилейско, между пределите
Декаполски. 32. И довеждат му едного глух и гъгнив, и
молят му се да възложи ръка на него. 33. И като го взе на
страна от народа, вложи пръстите си в ушите му; и като
плюна, похвана го по езика. 34. И погледна на небето,
въздъхна, и казва му: Еффата, сиреч. Отвори се. 35. И тоз
час се отвориха ушите му; и развърза се връзката на
езика му, и говореше чисто. 36. И заръча им да не кажат
това никому; но колкото им той заръчваше, толкоз
повече те проповядваха; 37. и удивяваха се твърде много,
и думаха: Всичко добре прави; и глухите прави да чуят,
и немите да говорят.

ГЛАВА 8.

1. През онези дни, понеже беше премного народ, и Нямаха какво да ядат, призва Исус учениците си, и казва им: 2. Жал ми е за народа, защото три дни вече стоят при мене, и Нямат що да ядат; 3. и ако ги разпусна гладни по домовете им ще премалеят по пътя, защото някои от тях са дошли от далеч. 4. И отговориха му учениците: От де ще може да ги насити някой с хляб тука в пустинята? 5. И попита ги: Колко хляба имате? а те рекоха: Седем. 6. И повели на народът да насядат на земята; и като взе седемте хляба, благодари, и преломи, и даваше на учениците си да сложат, и сложиха пред народа. 7. Имаха и малко рибички; и благослови, и рече да сложат и тях. 8. И ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници. 9. А онези които ядоха бяха до четири хиляди; и разпусна ги.

10. И тутакси влезе в ладията с учениците си, и дойде в Далманутанските страни. 11. И излязоха Фарисеите и начнаха да му правят питания; и като го изкушаваха искаха от него знамение от небето. 12. А той въздъхна от сърце, и рече: Защо този род иска знамение? Истина ви казвам: няма да се даде на този род знамение. 13. И остави ги и влезе пак в ладията, и мина отвъд.

14. Но забравиха *учениците* да вземат хляб, и нямаха със себе си в ладията освен един хляб. 15. И заръча им и казва: Гледайте, пазете се от кваса Фарисейски и *от* кваса Иродов. 16. И размишляваха помежду си и думаха: *Това е* защото хлябове нямаме. 17. А Исус разумя, и рече

им: Защо размишлявате че хлябове нямате? Не разбирате ли, нито разумявате? Още ли имате сърцето си окаменено? 18. Очи имате, и не видите ли? и уши имате, и не чуете ли? и не помните ли? 19. Когато преломих петте хляба на петте хиляди, колко кошове пълни с укрухи дигнахте? Казват му: Дванадесет. 20. И когато седемте на четирите хиляди, колко кошници пълни с укрухи дигнахте? А те рекоха? Седем. 21. И казваше им: Как не разумевате?

22. И идва във Витсаида: и довождат му едного сляп и примолюват му се да се прикосне до него. 23. И хвана слепия за ръка, та го изведе вън от селото, и, като плюна на очите му, възложи на него ръце, и питаше го, види ли нещо. 24. И той прогледа, и казваше: Виждам человеците, като че виждам дървета да ходят. 25. После пак възложи ръцете си на очите му, и направи го да прогледа; и възстанови се *зрението му*, и видя всичките чисто. 26. И изпрати го в дома му, и казваше: Нито в селото да влезеш, нито некому в селото да кажеш *това.*

27. И излезе Исус и учениците му по селата на Кесаря Филипова, и из пътя питаше учениците си, и казваше им: Кого ме казват человеците, че съм. 28. А те отговориха: Иоан Кръстител; други пък Илия; а други, един от пророците. 29. И той им казва: Но вие кого ме казвате че съм? И отговори Петър и рече му: Ти си Христос. 30. И запрети им да не казват никому за него.

31. И начена да ги учи *това*, че Син Человечески трябва много да пострада, и да бъде отхвърлен от старейшините и първосвещениците и книжниците, и

убит да бъде, и след три дни да възкръсне. 32. И
говореше словото явно. А Петър го взе на страна, и начна
да му запрещава. 33. А той като се обърна и видя
учениците си, запрети на Петра и рече: Махни се от
пред мене Сатано; защото не мислиш това което е
Божие, но това което е человеческо.
34. И призва народа с учениците си, и рече им: Който
иска да дойде след мене, нека се отрече от себе си, и
дигне кръста си и ме следва. 35. Защото, който иска да
опази живота си ще го изгуби; и който изгуби животът
си заради мене и за евангелието, той ще го опази. 36.
Понеже какво ще ползува человека, ако спечели всичкия
свят, и ощети душата си? 37. Или какво ще даде человек
в размяна за душата си? 38. Защото, който се отсрами за
мене и за думите ми в този блуден и грешен род, и Син
Человечески ще се отсрами за него, когато дойде в
славата на Отца си със светите ангели.

ГЛАВА 9.

1. И казваше им: Истина ви казвам, че има някои от
стоящите тука, които няма да вкусят смърт докле не
видят царството Божие дошло в сила.
2. И след шест дни взема Исус Петра и Якова и Иоана, и
възвожда ги на гора висока на страна сами, и преобрази
се пред тях. 3. И дрехите му станаха лъскави, твърде бели
като сняг, каквито белилник на земята не може да убели.
4. И яви им се Илия с Моисея; и разговаряха се с Исуса. 5.
И отговори Петър и казва на Исуса: Рави, добро е да сме
тука; и да направим три шатри, за тебе една, и за
Моисея една, и за Илия една: 6. защото не знаеше що да
рече; понеже бяха уплашени. 7. И облак ги засени; и глас
дойде из облака който казваше: Този е Син мой
възлюблений: слушайте него. 8. И внезапно като се
обзърнаха, не видяха вече никого със себе си, освен
Исуса самичък. 9. И когато слезваха от гората, заръча им
да не кажат никому това що видяха, освен кога Син
Человечески възкръсне от мъртвите. 10. И задържаха
словото в себе си, като разискваха помежду си що е *това*
да възкръсне от мъртвите. 11. И питаха го и казваха:
Защо казват книжниците, че трябва да дойде първом
Илия? 12. А той отговори и рече им: Истина че ще Илия
първом да дойде и да устрои всичко; и как е писано за
Сина Человеческаго че трябва да пострада много, и да
бъде унижен; 13. но казвам ви, че Илия дойде, и сториха
му каквото щяха, както е писано за него.
14. И като дойде при учениците видя, около тях народ

много, и книжници които се препираха с тях. 15. И тутакси всичкий народ щом го видя смая се, и притекоха се та го поздравяваха. 16. И попита книжниците: Какво се препирате с тях? 17. И отговори един от народа, и рече: Учителю, доведох при тебе сина си, който има дух ням. 18. И дето го прихване, тръшка го, и запеня се, и скърца със зъби, и вцепенява се; и рекох на твоите ученици да изпъдят *беса*, но не могоха. 19. А той му отговори и рече: О роде неверни, до кога ще бъда с вас? до кога ще ви търпя? Доведете го при мене. 20. И доведоха го при него; и като го видя *бесният*, тутакси духът го покъса, и той падна на земята, и валяше се запенен. 21. И попита *Исус* баща му: Колко време е от как му стана това? А той рече: От детинство. 22. И много пъти и в огън го хвърля и във вода да го погуби; но ако можеш нещо, смили се на нас, и помогни ни. 23. А Исус му рече: Това, ако можеш повярва, всичко е възможно за тогози който вярва. 24. И тутакси на детето баща му извика със сълзи и казваше: Вярвам, Господи: помогни на моето неверство. 25. А Исус като видя че се стича народ, запрети на нечистия дух, и му казваше: Душе неми и глухи, аз ти повелявам: Излез от него и да не влезеш вече в него. 26. И *духът* като изпищя, и го покъса силно, изскочи, и *момъкът* стана като мъртъв, така що мнозина думаха че умря. 27. А Исус го хвана за ръка, и дигна го, и *той* стана.

28. И когато влезе в къщи, учениците му питаха го на страна: Защо ние не можахме да го изпъдим? 29. И рече им: Този род не може да излезе с нищо *друго* освен с

молитва и пост.
30. И като излязоха от там, минуваха през Галилея, и не
искаше да узнае *това* никой. 31. Защото учеше
учениците си, и казваше им, че Син Человечески ще
бъде предаден в ръце на человеци, и ще го убият; и след
като го убият, в третия ден ще възкръсне. 32. Но те не
разумяваха думата, и бояха се да го попитат.
33. И дойде в Капернаум, и когато влезе в къщи, питаше
ги: За какво се разговаряхте в пътя помежду си? 34. А те
мълчаха; защото в пътя бяха се препирали помежду си,
кой е по-голям. 35. И като седна призова дванадесетте, и
казва им: Който иска да е пръв, ще бъде най-последен от
всичките, и на всичките слуга. 36. И взе едно дете та го
постави по сред тях, прегърна го и рече им: 37. Който
приеме едно от таквизи деца в мое име, мене приема; и
който приеме мене, не приема мене, но тогози който ме
е проводил.
38. Отговори му Иоан и казваше: Учителю, видяхме
някого си, който ни не следва, че изпъждаше бесове в
твоето име; и забранихме му, защото не следва нас. 39. А
Исус рече: Недейте му забраня, защото няма никой
който да стори чудо в мое име, и да може на часа да ме
злослови. 40. Понеже който не е против нас, той е откъде
нас. 41. Защото който ви напои една чаша вода в мое
име, понеже сте Христови, истина ви казвам: няма да
изгуби заплата си. 42. И който съблазни едного от
малките, които вярват в мене, за него по-добре би било
да се обложи воденичен камък около шията му, и да
бъде хвърлен в морето. 43. И ако те съблазнява ръката ти,

отсечи я; по-добре ти е да влезеш клосен в живота, а не
да имаш две ръце и да отидеш в пъкъла, в огъня
негасим; 44. дето червеят им не умира, а огънят не
угаснува. 45. И ако ногата ти те съблазнява, отсечи я: по-
добре ти е да влезеш хром в живота, а не да имаш две
нозе и да бъдеш хвърлен в пъкъла, в огъня негасим, 46.
дето червеят им не умира, а огънят не угаснува. 47. И ако
окото ти те съблазнява, извади го; по-добре ти е да
влезеш с едно око в царството Божие, а не да имаш две
очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен; 48. дето червеят
им не умира, а огънят не угаснува. 49. Защото всеки с
огън ще се осоли, и всяка жертва със сол ще се осоли. 50.
Добро *нещо* е солта; но ако солта бъде безсолна, с какво
ще я поправите? Имайте сол в себе си, и мир имайте
помежду си.

ГЛАВА 10.

1. И стана от там та отиде в пределите Юдейски, през *страните* отвъд Иордан; и стича се пак народ при него; и както си имаше обичай, пак ги поучаваше. 2. И пристъпиха Фарисеите та го попитаха за да изкушават: Да ли е простено на мъж да напусне жена си? 3. А той отговори и рече им: Що ви заповяда Моисей? 4. А те рекоха: Моисей позволи да напише разводно писмо и да *я* напусне. 5. И отговори Исус и рече им: За жестокосърдието ваше ви е писал тази заповед: 6. от начало обаче на създанието, мъжко и женско ги е сътворил Бог. 7. За това ще остави человек баща си и майка си, и ще се прилепи при жена си, 8. и ще бъдат двамата в една плът; така щото не са вече две, но една плът. 9. И тъй, онова което е Бог съчетал человек да не разлъча. 10. И в къщи пак учениците му попитаха го за същото. 11. И казва им; Който си напусне жената, и се ожени за друга, прелюбодействува против нея. 12. И ако жена напусне мъжа си и посегне за другиго, прелюбодействува.

13. И доведоха при него деца за да се прикосне до тях; а учениците запрещаваха на тези които ги водеха: 14. *Това* като видя Исус възнегодува, и рече: Оставете децата да дохождат при мене; и не ги възпирайте; защото на таквизи е царството Божие. 15. Истина ви казвам: Който не приеме царството Божие като дете, няма да влезе в него. 16. И прегърна ги, и възлагаше ръце на тях, и благославяше ги.

17. И когато излезваше на пътя, притече се някой си та
коленичи пред него и го питаше: Учителю благи, що да
сторя за да наследвам живот вечен? 18. А Исус му рече:
Що ме наричаш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог.
19. Заповедите знаеш: «Не прелюбодействувай; Не
убивай; Не кради; Не свидетелствувай на лъжа; Не
обиждай; Почитай баща си и майка си.» 20. А той
отговори и рече му: Учителю, всичко това упазих от
младостта си. 21. А Исус като го погледна, възлюби го, и
рече му: Едно ти не достига; иди, продай все що имаш, и
раздай *го* на сиромасите; и ще имаш съкровище на
небето; и дигни кръста, и ела та ме последвай. 22. Но той
се наскърби за тая дума, и отиде си нажален; защото
имаше имот много. 23. А Исус погледна около си и
казваше на учениците си: Колко мъчно ще влезат в
царството Божие тези, които имат богатство? 24. А
учениците му се смайваха за неговите думи. И Исус пак
отговори и рече им: Чада, колко е мъчно да влезат в
царството Божие тези, които имат надеждата си на
богатството? 25. По-лесно е камила да мине през иглени
уши, а не богат да влезе в царството Божие. 26. А те се
твърде много удивяваха и говореха помежду си: И кой
може спасен да бъде? 27. А Исус погледна на тях и рече:
У человеците е невъзможно; но не у Бога; защото у Бога
всичко е възможно. 28. И начна Петър да му говори: Ето,
ние оставихме всичко и последвахме тебе. 29. А Исус
отговори и рече: Истина ви казвам: няма ни един който
да е оставил къща, или братя, или сестра, или баща, или
майка, или жена, или чада, или нивя, заради мене и за

евангелието, 30. и да не вземе стократно сега на това
време къщи и братя и сестри и майки и чеда и нивя
наедно с гонения, и в идущия век живот вечен. 31.
Мнозина обаче първи ще бъдат последни, а последните
първи.
32. А когато бяха в пътя на възлезването си в Ерусалим,
Исус вървеше пред тях, а те се чудеха, и като вървяха
подире *му* бяха на страх. И като прибра пак
дванадесетте, начна да им казва това което имаше да му
се случи: 33. Ето, ние възлезваме в Ерусалим, и Син
Човечески ще бъде предаден на първосвещениците и
на книжниците, и ще го осъдят на смърт, и ще го
предадат на езичниците; 34. и ще му се поругаят, и ще го
бият, и ще го заплюват, и ще го убият, и в третия ден ще
възкръсне.
35. И идват при него Яков и Иоан, синовете Зеведееви, и
казват: Учителю, искаме да ни сториш каквото *ти*
попросим. 36. А той им рече: Що искате да ви сторя? 37.
А те му рекоха: Дай ни да седнем един от дясно и един
от ляво до тебе в славата ти. 38. А Исус им рече: Не
знаете що просите. Можете ли да пиете чашата, която аз
пия, и да се кръстите с кръщението с което се аз
кръщавам? 39. Те му рекоха: Можем. А Исус им рече:
Чашата която аз пия, ще пиете, и с кръщението с което
се аз кръщавам, ще се кръстите; 40. но да седнете от
дясно и от ляво до мене не е мое да дам, но комуто е
приготвено. 41. А като чуха десетимата, хванаха да
негодуват за Якова и Иоана. 42. А Исус ги повика и казва
им: Вие знаете че онези които се имат господари на

езичниците господаруват над тях, и големците им
владеят ги. 43. А между вас няма да бъде така; но който
между вас иска да бъде големец, ще ви бъде слуга; 44. и
който от вас иска да бъде пръв, ще бъде раб на всичките.
45. Защото Син Человечески не дойде да му слугуват, но
да слугува, и да даде живота си откуп за мнозина.
46. И идват в Иерихон; и когато излезваше из Иерихон
той и учениците му, и народ доволно, Тимеевът син
слепият, седеше при пътя та просеше. 47. И като чу че е
Исус Назарянин, начена да вика и да казва: Сине
Давидов, Исусе, помилвай ме! 48. И запрещаваха му
мнозина, да млъкне, но той още повече викаше: Сине
Давидов, помилвай ме! 49. И спря се Исус и рече да го
повикат, и повикаха слепият и казаха му: Имай
дръзновение, стани, вика те. 50. И той си хвърли дрехата,
и стана та дойде при Исус. 51. Отговори Исус и му рече:
Що искаш да ти сторя? И слепият му рече: Учителю, да
прогледам. 52. А Исус му рече: Иди, твоята вяра те
изцели. И тутакси прогледа, и последва Исус в пътя.

ГЛАВА 11.

1. И наближават в Ерусалим, във Витфагия и Витания,
при Елеонската гора, провожда двама от учениците си, 2.
и казва им: Идете в селото което е на среща ви, и щом
влезете в него ще намерите ждребе вързано, на което
никой човек не е възсядал; развържете и доведете го.
3. И ако ви рече някой : Защо правите това? кажете че на
Господа требва; и тутакси ще го проводи тука. 4. И
отидоха, и намериха ждребето вързано до вратата вън
при край пътя, и отвързваха го. 5. И някои от стоящите
там казваха им: Що правите та развързвате ждребето? 6.
А те им рекоха, както поръча Исус; и оставиха ги. 7. И
доведоха ждребето при Исуса и намятаха на него
дрехите си, и възседна на него. 8. И мнозина постлаха
дрехите си по пътя; други пак режеха клони от
дърветата и постилаха по пътят. 9. И тези които вървяха
отпред, и тези които отподире идеха, викаха и казваха:
Осанна, благословен който иде в името Господне. 10.
Благословено царството на отца нашего Давида, което
иде в името Господне, Осанна във вишних. 11. И влезе
Исус в Ерусалим и в храма, и като разгледа всичко,
понеже времето беше вече късно, излезе във Витания с
дванадесетте.
12. И на утринта, когато излязоха из Витания, огладня.
13. И като видя издалеч смоковница що имаше листе,
дойде дано би намерил нещо на нея, и като дойде до нея,
не намери нищо тъкмо едни листе; защото не беше
време на смокините. 14. И отговори Исус и рече й:

Никой вече до века да не яде плод от тебе. И слушаха *това* учениците му.
15. И дойдоха в Ерусалим; и като влезе Исус в храма, начна да изпъжда онези които продаваха и купуваха в храма, и трапезите на сребременителите, и столовете на онези, които продаваха гълъби, претури. 16. И не допущаше да пренесе някой никакъв съсъд през храма. 17. И поучаваше и казваше им: Не е ли писано: Домът ми ще се нарича дом на молитва за всичките народи? а вие го направихте «вертеп разбойнически.» 18. И чуха книжниците и първосвещениците, и търсеха как да го погубят; защото му се бояха; понеже всичкий народ се удивяваше на учението негово. 19. И като мръкна, излезе вън от града.
20. И сутринта когато минаваха, видяха смоковницата изсъхнала от корен. 21. И усети се Петър, и казва му: Рави, виж, смоковницата която прокле ти изсъхнала. 22. А Исус отговори и казва им: Имайте вяра в Бога. 23. Защото истина ви казвам, че който рече на тази гора: Дигни се и хвърли се в морето, и не се подвои в сърцето си, но повярва че онова което казва сбъдва се, ще му бъде все що би рекъл. 24. За това ви казвам: Всичко каквото в молбата си просите, вярвайте че ще получите, и ще ви бъде. 25. И когато стоите да се молите, прощавайте, ако имате нещо върху некого, за да ви прости и Отец ваш който е на небеса вашите съгрешения. 26. Но ако вие не прощавате, нито Отец ваш който е на небеса ще *ви* прости съгрешенията ваши.
27. И идват пак в Ерусалим; и когато ходеше в храма,

идват при него първосвещениците и книжниците и
старейшините. 28. И казват му: С коя власт правиш това?
и кой ти даде тази власт да струваш това? 29. А Исус
отговори и рече им: Ще ви попитам и аз една реч; и
отговорете ми, и ще ви кажа с коя власт правя това. 30.
Кръщението Иоаново от небето ли беше, или от
човеците? Отговорете ми. 30. 31. И размишляваха в
себе си и думаха: Ако речем: От небето, ще рече: А защо
не повярвахте в него? 32. Но ако речем: От човеците,-
бояха се от народа; защото всички имаха Иоана че бе
наистина пророк. 33. И отговориха и рекоха на Исуса: Не
знаем. Тогаз Исус отговори и рече им: Нито аз ви казвам
с коя власт правя това.

ГЛАВА 12.

1. И начна да им говори с притчи: Човек някой си
насади лозе, и огради *го* с плет, и изкопа жлеб, и съгради
стълб, и даде го под наем на земеделци, и отиде. 2. И
във времето *на плода* проводи при земеделците едного
раба, да вземе от земеделците от плода на лозето. 3. А те
го уловиха, биха *го*, и *го* отпратиха празен. 4. И пак
проводи до тях другиго раба; и него като биха с камене,
разбиха *му* главата, и отпратиха го безчестен. 5. И пак
проводи другиго; и него убиха; и мнозина други, едни
биха, а други убиха. 6. При това още, понеже имаше
един син любезен нему, проводи и него последен до тях,
и думаше: Ще се посвенят от сина ми. 7 А тези
земеделци рекоха помежду си: Този е наследникът;
елате да го убием, и наследието ще бъде наше. 8. И
хванаха го та *го* убиха, и хвърлиха *го* вън от лозето. 9.
Какво ще прочее да стори господарят на лозето? ще
дойде и ще погуби тези земеделци, и ще даде лозето на
други. 10. Не сте ли прочели *вие* нито това писание:
«Камъкът който отхвърлиха зидарите, той стана глава
на ъгъла: 11. От Господа бе това и чудесно е в очите ни»?
12. И искаха да го уловят; но се убояха от народа; понеже
разумяха че на тях рече тази притча, и оставиха го и си
отидоха.
13. И провождат до него някои от Фарисеите и
Иродианите, да го впримчат в дума. 14. И те като
дойдоха казват му: Учителю, знаем че си истински, и не
те е грижа от никого; защото не гледаш на лице на

человеците, но по истина пътя Божий учиш. Право ли е
да дадем дан на Кесаря, или не? 15. Да дадем ли, или да
не дадем? А той като позна лицемерието им, рече им:
Защо ме изкушавате? донесете ми един динарий да
видя. 16. И те му донесоха. И казва им: Чий е този образ
и надписът? А те му рекоха: Кесарев. 17. И отговори Исус
и рече им: Отдайте Кесаревите Кесарю, и Божиите Богу.
И почудиха се на него.
18. И идват при него Садукеи, които казват че няма
възкресение; и попитаха го, и казваха: 19. Учителю,
Мойсей написа нам, че ако умре на някого брат му, и
остави жена, а чада не остави, да вземе брат му жена му
и да възстави семе на брата си. 20. И тъй, имаше седем
братя; и първият взе жена, и когато умря не остави семе.
21. И взе я вторият, и умря, и нито той остави семе; и
третият такожде. 22. И вземаха я и седмината, и не
оставиха семе; най-подир от всичките умря и жената. 23.
Във възкресението прочее, когато възкръснат, на кого от
тях ще бъде тя жена? защото и седмината я имаха за
жена. 24. И отговори Исус и рече им: Не за това ли се
заблуждавате, понеже не познавате писанията нито
силата Божия? 25. Защото когато възкръснат от
мъртвите, нито се женят нито за мъж отиват; но са като
ангелите които са на небеса. 26. А за мъртвите че ще
възкръснат, не сте ли прочели в книгата Моисеева за
къпината, как му рече Бог и каза: Аз съм Бог Авраамов,
и Бог Исааков, и Бог Яковов? 27. *Бог* не е Бог на
мъртвите, но Бог на живите: прочее вие заблуждавате
много.

28. И един от книжниците, който ги чу като се
препираха, и позна че добре им се отговори, пристъпи и
го попита: Коя заповед е от всичките най-първа? 29. А
Исус му отговори: Най първа от всичките заповеди е:
«Слушай, Израилю: Господ Бог наш е един Господ; 30. и
да възлюбиш Господа Бога твоего със всичкото си сърце,
и с всичката си душа, и с всичкия си ум, и с всичката си
сила.» Тая е първата заповед. 31. и втора подобна ней:
«Да възлюбиш ближнаго твоего както себе си.» По-
голяма от тези друга заповед Няма. 32. И рече му
книжникът: Добре, учителю, право си казал, че един е
Бог, и няма друг освен него, 33. и да го люби някой със
все сърце, и с всичкият си разум, и с всичката душа, и с
всичката сила, и да люби ближнаго своего както себе си,
то е повече от всичките всесъжения и жертви. 34. И като
видя Исус че разумно отговори, рече му: Не си далеч от
царството Божие. И никой вече не смееше да го попита
за нещо.
35. И отговори Исус, когато поучаваше в храма, и
казваше: Как казват книжниците че Христос е син
Давидов? 36. Защото сам този Давид рече чрез Духа
Святаго: «Рече Господ Господу моему: Седни от дясната
ми страна докле положа враговете твои подножие на
нозете ти.» 37. И тъй сам си Давид го нарича Господ; и
от де е син негов? И многото народ слушаше го с
благодарение.
38. И казваше им в поучението си: Пазете се от
книжниците, които искат да ходят пременени, и *обичат*
поздравления по пазарите, 39. И предните седалища в

съборищата, и първите места по вечеряниятa: 40. тези, които изпояждат на вдовиците домовете, и за причина правят дълги молитви: те ще да приемат по-голямо осъждение.
41. И седна Исус срещу съкровищницата, та гледаше как туряше народът пари в съкровищницата; и много богати туряха много. 42. И дойде една вдовица сирота и тури две лепти, сиреч един кодрант. 43. И призва учениците си, и казва им: Истина ви казвам: Тая сирота вдовица тури най-много от всичките които туриха в съкровищницата: 44. защото всички туриха от изобилието си, а тя от Нямането си тури всичко що имаше, всичкия си имот.

ГЛАВА 13.

1. И когато излезваше от храмът, казва му един от учениците му: Учителю, виж, какви камене и какви здания! 2. А Исус отговори и рече му: Видиш ли тези големи здания? Няма да остане камък на камък, който да се не съсипе. 3. И когато седеше той на гората Елеонска, срещу храма, попитаха го насаме Петър и Яков и Иоан и Андрей: 4. Кажи ни: кога ще бъде това? и кое е знамението когато всичко това има да се свърши? 5. А Исус им отговори, и начна да казва: Пазете се да ви не прелъсти някой ; 6. защото мнозина ще дойдат в мое име, и ще рекат: Аз съм *Христос*, и ще прелъстят мнозина. 7. А когато чуете бойове и слухове военни, недейте се смущава; защото *това* трябва да бъде; но не е още свършването. 8. Защото ще се повдигне народ върху народ, и царство върху царство, и ще бъдат трусове по *някои* места, и ще бъдат гладове и размирици: тези са начало на болезни. 9. А вие пазете сами себе си; защото ще ви предадат на съдовища, и на съборища ще ви бият, и пред войводи и царе ще ви изкарват заради мене, за свидетелство тям. 10. И трябва първом да се проповяда евангелието на всичките народи. 11. А когато ви поведат на предаване, недейте се от по-напред грижи какво ще продумате, нито преговаряйте; но което ви се даде в онзи час, това говорете; защото не сте вие които ще говорите, но Дух Светий. 12. И ще предаде брат брата на смърт, и отец чадо, и ще се подигнат чада върху родители и ще ги умъртвят. 13. И ще бъдете

ненавиждани от всички заради моето име: а който претърпи до край, той ще спасен да бъде.
14. И кога видите мерзостта на запустението, речената от пророка Данаила, че стои дето не подобава, (който чете нека разумева,) тогаз които са в Юдея да бягат по горите; 15. и който е на къщата на покрива, да не слезва в къщи, нито да влезва да вземе нещо от къщата си; 16. и който е на нива да се не връща назад да вземе дрехата си. 17. А горко на непразните, и на доещите през онези дни! 18. И молете се да не бъде бягането ви зиме; 19. защото *през* онези дни ще бъде таквази скръб каквато не е била от начало на създанието което създаде Бог до нине, нито ще бъде. 20. И ако Бог не би съкратил *онези* дни, не би се избавила ни една плът; но заради избраните които избра съкратил е дните. 21. И тогаз ако ви рече някой : Ето тука е Христос, или ,Ето, там, не вярвайте; 22. защото ще се подигнат лъжехристи и лъжепророци: и ще покажат знамения и чудеса, за да прелъстят, ако е възможно, и избраните. 23. А вие пазете: ето предсказах ви всичко. 24. Но през онези дни, след онази скръб, слънцето ще потъмнее, и луната не ще да даде светенето си; 25. а звездите от небето ще слитат, и силите които са в небеса ще се поколебаят. 26. И тогаз ще видят Сина Человеческаго че иде на облаци с голяма сила и слава. 27. И тогаз проводи ангелите си и ще събере избраните свои от четирите ветра, от край земята до край небето.
28. А от смоковницата научете притча: когато вече вейките й омекнат и развиват листете *си*, знаете вече че е близо летото: 29. така и вие, кога видите това че става,

да знаете че е близо, на вратата. 30. Истина ви казвам, че
няма да премине този род, докле не бъде всичко това. 31.
Небето и земята ще преминат; но моите думи няма да
преминат. 32. А за онзи ден и час никой не знае, нито
ангелите, които са на небеса, нито Синът, тъкмо Отец.
33. Пазете се, бдете, и молете се; защото не знаете кога
ще бъде времето. 34. *Понеже това ще бъде* както кога
човек някой отиде на път, и остави къщата си, и даде
властта на рабите си, и всекиму неговата работа, и на
вратаря повели да е буден. 35. И тъй бъдете будни *и вие*:
(защото не знаете кога ще дойде господарят на къщата,
вечерта, или посред нощ, или кога пее петелът, или
заранта;) 36. да не би като дойде внезапно да ви намери
че спите. 37. И това що казвам на вас, на всичките *го*
казвам: Будни бъдете.

ГЛАВА 14.

1. А след два дни беше пасха и безквасните *хлябове*: и
търсеха първосвещениците и книжниците как да го
уловят с измама и да го убият. 2. И думаха: Да не е в
празника, за да не стане мълва в народа.
3. И когато беше той във Витания, в дома на Симона
прокаженаго, и седеше на трапезата, дойде една жена,
която имаше алабастър с миро нардово, чисто *и* скъпо; и
като разби алабастъра, изля *мирото* на главата му. 4. А
имаше някои, които негодуваха в себе си и думаха:
Защо стана тая загуба на мирото? 5. защото можеше то
да се продаде *за* повече от триста пенязи, и да се
раздадат на сиромасите; и роптаеха на нея. 6. Но Исус
рече: Оставете я; защо й досаждате? добра работа стори
на мене. 7. Защото сиромасите всякога имате със себе си,
и когато щете можете да им сторите добро, мене обаче
всякога Нямате. 8. Това което можеше тя го стори;
предвари да помаже с миро тялото ми за погребение. 9.
Истина ви казвам: Дето че се проповеда това евангелие
по всичкия свет, и това което стори тя ще се казва за
спомен неин.
10. Тогаз Юда Искариотски, един от дванадесетте, отиде
при първосвещениците, да го предаде тям. 11. И те като
чуха възрадваха се; и обещаха се да му дадат сребро; и
търсеше как да го предаде на сгодно време.
12. И в първия ден на безквасните *хлябове*, когато колеха
жертви за пасхата, казват му учениците му: Да искаш да
идем и да приготвим да ядеш пасхата? 13. И провожда

двама от учениците си, и казва им: Идете в града; и ще ви срещне човек който носи кърчаг с вода; идете след него. 14. И дето влезе, речете на стопанина на тази къща: Учителят казва: Де е виталницата, дето ще ям пасхата с учениците си? 15. И той ще ви посочи горница голяма, постлана, готова; там ни пригответе. 16. И излязоха учениците му, и дойдоха в града, и намериха както им рече, и приготвиха пасхата.
17. И като стана вечер, дойде с дванадесетте. 18. И когато седяха на трапезата и ядяха, рече Исус: Истина ви казвам: Един от вас ще ме предаде, който яде с мене. 19. А те начнаха да скърбят, и да му казват един по един: Да ли *съм аз*? а друг: Да ли *съм аз*? 20. А той отговори и рече им: Един от дванадесетте е, който затопява с мене в блюдото. 21. Син Человечески отхожда както е писано за него; но тежко и горко на тогози человека, чрез когото Син Человечески се предава! Добре би било за тогоз человека ако не бе се родил.
22. И когато ядяха взе Исус хляб, и като благослови преломи та им даде, и рече: Вземете, яжте; това е тялото мое. 23. И взе чашата, благодари и даде им; и пиха от нея всички. 24. И рече им: Тая е моята кръв на новия завет която се за мнозина излива: 25. истина ви казвам че няма вече да пия от плода на лозата до онзи ден когато го пия ново в царството Божие.26. И като изпяха песен, излязоха на Гората Елеонска. 27. И казва им Исус: Всинца вие ще се съблазните в мене тази нощ; защото е писано: «Ще поразя пастиря, и ще се разпръснат овците.» 28. Но подир възкресението си ще ви предваря

в Галилея. 29. А Петър му рече: И всички ако да се съблазнят, аз обаче не. 30. И казва му Исус: Истина ти казвам, че днес, тази нощ, преди да пее петелът дваж, ти три пъти ще се отречеш от мене. 31. А той още повече казваше: Ако стане нужда и да умра с тебе наедно, няма да се отрека от тебе. Подобно казваха и всичките *други*.32. И идват на едно място което се казваше Гетсиманя; и казва на учениците си: Седете тука, докле се аз помоля. 33. И взема със себе си Петра и Якова и Иоана, и начна да се ужасява и да тъжи. 34. И казва им: Прискърбна е душата ми до смърт: постойте тука и будни бъдете. 35. И щом позамина малко, падна на земята; и молеше се, ако е възможно да замине от него *този* час; 36. И думаше: Ава, Отче; на тебе е всичко възможно: замини ме с тази чаша; но не което аз искам, но което ти. 37. Връща се и намерва ги заспали; и казва на Петра: Симоне, спиш ли? не може ли един час да постоиш буден? 38. Бдете и молете се да не би в изкушение да влезете: духът е бодър, а плътта немощна. 39. И пак отиде та се помоли, и рече истото слово. 40. И когато се завърна, намери ги пак заспали, защото очите им бяха отегнали, и не знаеха що да му отговорят. 41. И идва трети път, и казва им: Спете от сега и почивайте; доста е: дойде часът: ето предава се Син Человечески в ръцете на грешниците. 42. Станете да идем: ето, този който ме предава се приближи.43. И тутакси, още като говореше, дойде Юда, който беше един от дванадесетте, и с него народ много с ножове и сопи, от първосвещениците и книжниците и старейшините. 44.

А този който го предаваше беше им дал знак, и рекъл: Когото целуна, той е; уловете го и заведете го с припазване. 45. И когато дойде, тутакси пристъпи при него; и казва: Рави, Рави; и целуна го. 46. И те туриха на него ръце и уловиха го. 47. А един от предстоещите измъкна ножа *си*, и удари раба първосвещеников, и отсече му ухото. 48. И отговори Исус и рече им: Като на разбойник ли излязохте с ножове и сопи да ме уловите? 49. Всеки ден бях при вас в храма и поучавах, и не ме уловихте; но *това стана* за да се сбъднат писанията. 50. Тогаз го оставиха всички и побягнаха. 51. И следваше го някой си момък, обвит в плащаница по голо; и уловиха го момците. 52. А той остави плащаницата и побягна от тях гол.53. И заведоха Исуса при първосвещеника; и събират се при него всичките първосвещеници и старейшините и книжниците. 54. И Петър от далеч го последва до вътре в двора на първосвещеника, и седеше наедно със слугите и грееше се при огъня. 55. А първосвещениците и всичкият съвет търсеха свидетелство върху Исуса да го убият, и не намерваха; 56. защото мнозина свидетелствуваха лъжа на него; но свидетелствата не бяха съгласни. 57. И станаха някои и лъжесвидетелствуваха върху него и казваха: 58. Ние го чухме да говори: Аз ще разваля този храм направен с ръка, и в три дни ще съзида друг с ръка не направен. 59. Но нито така бе съгласно свидетелството им. 60. И стана първосвещеникът насред, та попита Исуса и рече: Не отговаряш ли нищо? Какво свидетелствуват тези връх тебе? 61. А той мълчеше, и не отговори нищо. Пак го

попита първосвещеникът и казваше му: Ти ли си Христос, Синът на Благословенаго? 62. А Исус рече: Аз съм; и ще видите Сина Человеческаго че седи отдясно на силата, и че иде с облаците небесни. 63. Тогаз първосвещеникът раздра дрехите си, и рече: Каква още потреба имаме за свидетели? 64. Чухте богохулството: как ви се види? и всичките го осъдиха че е повинен на смърт. 65. И начнаха някои да го заплюват, и да прикриват лицето му, и да го бъхтят, и да му казват: Проречи. И слугите го удряха с плесници.66. И когато беше Петър долу в двора, идва една от слугините първосвещеникови; 67. и като видя Петра че се грее, погледна го и рече: И ти беше със Исуса Назарянина. 68. А той се отрече, и каза: Не знам, нито разбирам що казваш ти. И излезе вън на пред двора и петелът попе. 69. И слугинята, като го видя пак, начна да казва на предстоящите, че този е от тях. А той пак се отричаше. 70. И след малко, предстоящите пак казваха на Петра: Наистина от тях си; защото си Галилеянин, и говоренето ти прилича. 71. А той начна да проклева и да се кълне: Не зная тогоз человека, когото казвате. И петелът попе втори път. 72. И помена Петър речта, която му рече Исус, че: Преди петелът дваж да пее, триж ще се отречеш от мене. И начена да плаче.

ГЛАВА 15.

1. И завчас на сутринта светуваха се първосвещениците със старейшините и книжниците, и всичкия съвет, и вързаха Исуса та *го* заведоха и предадоха *го* на Пилата. 2. И попита го Пилат: Ти ли си царят на Юдеите? А той отговори и рече му; Ти казваш. 3. И обвиняваха го първосвещениците много. 4. А Пилат пак го попита и рече; Не отговаряш ли нищо? Виж, колко свидетелствуват върху тебе. 5. Но Исус пак не отговори нищо, така щото Пилат се чудеше.6. А на празника пущаше им по едного от запрените, когото би поискали. 7. А *тогаз* бе запрян *някой си* на име Варава с другите размирници, които по размирицата направиха убийство. 8. И народът извика, и начена да иска *да стори Пилат* както им всякога правеше. 9. А Пилат им отговори, и рече: Искате ли да ви пусна царя Юдейски? 10. понеже знаеше че от завист го предадоха първосвещениците. 11. Но първосвещениците нагласиха народа *да искат* да им пусне по-добре Варава. 12. И Пилат отговори пак и рече им: Но що искате да сторя *тогози* когото казвате цар Юдейски? 13. А те пак извикаха: Разпни го. 14. А Пилат им казваше: Че какво зло е сторил? Но те по-много извикаха: Разпни го. 15. Тогаз Пилат, понеже искаше да стори угодното на народа, пусна им Варава, а Исуса, като го би, предаде го на разпятие.16. И войните го заведоха отвътре двора, то ест в преторията, и свикаха всичкия полк. 17. И облякоха му багреница, изплетоха и венец от тръни и наложиха

го на *главата* му, 18. и начнаха да го поздравяват *и да казват*: Радвай се, Царю Юдейски! 19. И удряха го по
главата с тръст, и заплюваха го; и коленичеха та му се
кланяха. 20. И след като му се поругаха, съблякоха му
багреницата, и облякоха го в неговите дрехи, и го
изведоха вън да го разпнат. 21. И накарват някого си
Симона Киринейца, баща на Александра и Руфа, който
минуваше, като си идеше от нивата, да носи кръста
му.22. И завеждат *Исуса* на местото Голгота, което се
тълкува Лобно Место. 23. И даваха му да пие вино
смесено със смирна, но той не пое. 24. И като го
разпнаха, споделиха дрехите му, и хвърлиха жребие на
тях, кой кое да вземе. 25. А бе третий час, и го разпнаха.
26. И надписът на обвинението му бе надписан: ЦАРЪТ
ЮДЕЙСКИ. 27. И с него разпнаха двама разбойници,
едного от дясно и едного от ляво нему. 28. И се изпълни
писанието което казва: «И с беззаконните се вмени.» 29.
И които минуваха от там хулеха го, и кимаха с глави и
казваха: Уха, ти който разваляш храмът и в три дни го
съзиждаш, 30. спаси себе си, и слез от кръста. 31.
Подобно и първосвещениците, с книжниците
присмиваха *му* се помежду си и думаха: Други е
избавил, *а пък* себе си не може да избави. 32. Христос
царят Израилев нека слезе сега от кръста, да видим и да
повярваме. И разпетите с него укоряваха го. 33. И като
дойде шестият час, стана тъма по всичката земя, до
деветият час. 34. И по деветте часа извика Исус с голям
глас, и рече: ЕЛОИ, ЕЛОИ, ЛАМА САВАХТАНИ? което
ще се рече: Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? 35.

И някои от стоящите там като чуха казваха: Ето, Илия вика. 36. И завтече се един, и напълни гъба с оцет, и обви я на тръст, та му даваше да пие, и казваше: Оставете да видим да ли ще дойде Илия да го снеме.37. А Исус като издаде глас голям, издъхна. 38. И завесата на храмът се раздра на две, от горе до долу. 39. А като видя стотникът, който стоеше срещу него, че като извика така, издъхна, рече: Наистина този човек беше Син Божий. 40. Имаше още и жени които гледаха от далеч, между които бе и Мария Магдалина, и Мария майката на Якова малаго и на Иосия, и Саломия; 41. които, и когато беше *Исус* в Галилея, следваха го и слугуваха му; и други много които бяха възлезли с него в Ерусалим.42. И когато вече стана вечер, (защото беше петък, сиреч, срещу събота,) 43. Дойде Иосиф от Ариматея, почтен *един* съветник, който и той ожидаше царството Божие; и дръзна та влезе при Пилата, и поиска тялото Исусово. 44. А Пилат се почуди дали е вече умрял; и повика стотника, та го попита отколе ли е умрял. 45. И като се научи от стотника, подари тялото Иосифу. 46. И той купи плащаница и сне го та го обви с плащаницата; и положи го в гроб, който бе изсечен от камък, и привали камък над вратата на гробът. 47. А Мария Магдалина и Мария *майката* Иосиева гледаха де го полагаха.

ГЛАВА 16.

1. И като се мина съботата, Мария Магдалина и Мария майката Яковова и Саломия купиха аромати за да дойдат и да го помажат. 2. И много рано в първия *ден* на седмицата идват на гроба, когато изгрея слънцето. 3. И казваха си помежду си: Кой ще ни отвали камъка от вратата на гроба? 4. И като погледнаха, видяха че камъкът бе отвален; защото беше твърде голям. 5. И като влязоха в гробът, видяха едного юноша че седеше от дясно, облечен с бела одежда; и ужасиха се. 6. А той им казва: Недейте се ужасява: Исуса търсите, Назарянина разпетаго: възкръсна, не е тука; ето местото дето го положиха. 7. Но идете, кажете на учениците му и на Петра че отива преди вас в Галилея; там ще го видите, както ви рече. 8. И *те* излязоха скоро и побягнаха от гроба; понеже трепет и ужас беше ги обзел; и не рекоха никому нищо; защото се бояха.9. И като възкръсна рано в първият *ден* на седмицата, яви се най-първо на Мария Магдалина, от която бе изпъдил седем бесове. 10. Тя отиде та извести на тия които бяха с него, когато жалееха и плачеха. 11. И те като чуха че е жив и че го е видяла, не хванаха вяра.12. След това яви се в друг образ на двамина от тях, когато вървяха и отиваха на село. 13. И те отидоха та известиха на другите; но нито тям хванаха вяра.

14. После се яви на единадесетте когато бяха на трапезата, и укори ги за неверството и жестокосърдието им, защото не хванаха вяра на тези които го видяха

възкръснал. 15. И рече им: Идете по всичкия свят и проповядвайте евангелието на всяка твар. 16. Който повярва, и се кръсти, спасен ще бъде; а който не повярва ще бъде осъден. 17. И на тези които повярват ще им спследват тия знамения; с моето име бесове ще изпъждат; нови езици ще говорят; 18. змии ще хващат; и ако нещо смъртно изпият, няма да ги повреди; на болестни ще възложат ръце и те ще бъдат здрави.19. И тъй Господ, след като им говори, възнесе се на небето и седна от дясно на Бога. 20. А те излязоха и проповядваха навсякъде, като съдействуваше Господ и потвърдяваше словото *си* със знаменията които следваха. Амин.

–

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЛУКА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.
ГЛАВА 17.
ГЛАВА 18.
ГЛАВА 19.
ГЛАВА 20.
ГЛАВА 21.
ГЛАВА 22.
ГЛАВА 23.
ГЛАВА 24.

ГЛАВА 1.

1. Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за
съвършено известните нам събития, 2. както ни ги
предадоха онези които от начало са били очевидци и
служители на словото, 3. видя ми се благословно и мене,
който изследвах подробно всичко от начало, да ти пиша
наред *за това*, честити Теофиле, 4. за да познаеш
твърдото основание на това учение, в което си поучаван.
5. В дните на Ирода царя Юдейскаго имаше някой си
свещеник, от четата Авиева, на име Захария; и жена му
от дъщерите Ааронови, и името й Елисавета. 6. Те и
двамата бяха праведни пред Бога, и ходеха безпорочно
във всичките заповеди и постановления Господни. 7. И
Нямаха чедо, понеже Елисавета бе неплодна, а и двамата
бяха заматорели във възрастта си. 8. И като
свещенсвуваше той пред Бога в реда на четата си, 9. по
обичая на свещенството падна жребие нему да влезе в
храма Господен и да покади. 10. И в часа на каденето
всичкото множество на народа от вън беше на молба. 11.
И яви му се ангел Господен стоящ от дясно на кадилния
олтар. 12. И Захария като *го* видя, смути се и страх
нападна на него. 13. И рече му ангелът: Не бой се,
Захарие; защото послуша ти се молбата; и жена ти
Елисавета ще ти роди син, и ще му наречеш името Иоан.
14. И ще ти бъде радост и веселие, и мнозина ще се
възрадват за неговото рождение. 15. Защото ще бъде
велик пред Бога; и вино и сикера няма да пие; и ще се
изпълни с Духа Светаго още от утробата на майка си. 16.

И ще възвърне мнозина от синовете Израилеви към Господа технаго Бога. 17. И той ще предиде пред него в дух и сила Илиина, за да възвърне сърцата на бащите към чадата, и непокорните към мъдруванието на праведните, за да приготви Господу народ предразположен. 18. И рече Захария на ангелът: По какво ще позная това? защото аз съм стар, и жена ми заматорела в дните си. 19. А отговори ангелът и рече му: Аз съм Гавриил който предстоя пред Бога; и праведен съм да ти говоря, и да ти благовестя това. 20. И, ето, ще мълчиш и не ще можеш да говориш, до денят в който ще бъде това, защото не хвана вяра на думите ми, които ще се сбъднат на времето си. 21. И народът чакаше Захария; и чудеха се че се бавеше в храма. 22. А когато излезе, не можеше да им продума, и разумяха че е видение видял в храма, и той им кимаше, и оставаше ням. 23. И като се изпълниха дните на службата му, отиде у дома си. 24. А след тия дни зачна жена му Елисавета, и таеше се пет месеца и думаше: 25. Така ми стори Господ в дните в които пригледна да отнеме укорът ми измежду человеците.
26. А в шестият месец проводен бе ангел Гавриил от Бога в град Галилейски, на който името е Назарет, 27. при една девица сгодена за мъж на име Иосиф, от дома Давидов, а името на девицата Мариам. 28. И като влезе ангелът при нея, рече: Радвай се благодатная! Господ е с тебе: благословена си ти между жените. 29. А тя щом *го* видя смути се от думата му и размишляваше какво ще бъде това поздравление. 30. И рече й ангелът: Не бой се,

Мариам; защото си намерила благодат у Бога. 31. И ето ще зачнеш в утробата си, и ще родиш син, и ще наречеш името му ИСУС. 32. Той ще бъде велик, и Син на Вишнаго ще се нарече; и ще му даде Господ Бог престола на отца му Давида; 33. И ще царува над дома Яков във веки, и царството му не ще да има край. 34. И рече Мариам на ангела: Как ще бъде това? понеже мъж не зная? 35. И отговори ангелът, и рече й: Дух Светий ще дойде върху ти, и сила на Вишнаго ще те осени; за това и светото което се ражда от тебе, Син Божий ще се нарече. 36. И ето, твоята сродница Елисавета, и тя в старините си зачена син, и този е шестий месец за нея, която се неплодна казваше; 37. защото няма у Бога невъзможно нещо. 38. И рече Мариам: Ето рабинята Господня; нека ми бъде по твоята дума. И отиде си от нея ангелът. 39. И стана Мариам през тези дни, та отиде бързо към планинската страна в град Юдов; 40. И влезе в дома Захариин и поздрави Елисавета. 41. И щом чу Елисавета поздравлението Мариино, възигра младенецът в утробата й, и изпълни се Елисавета с Духа Светаго; 42. и възгласи с глас голям и рече: Благословена ти в жените, и благословен плодът на твоята утроба. 43. И от къде ми е това, да дойде при мене майката на Господа моего? 44. Защото, ето, щом дойде гласът на поздравлението ти в ушите ми, възигра радостно младенецът в утробата ми. 45. И блажена която е повярвала, че ще се сбъдне реченото й от Господа.
46. И рече Мариам: Величае душата ми Господа, 47. и възрадва се духът ми в Бога спасителя моего 48. Защото

пригледа на смирението на рабинята си; и, ето, от нине
ще ме ублажават всичките родове. 49. Защото Силният
ми стори величие, и свето е неговото име, 50. и неговата
милост е от род в род върху тези които му се боят. 51.
Сътвори сила със своята мишца; разпръсна горделивите
с мислите на сърцето им. 52. Свали силните от
престолите *им*, и въздигна смирените. 53. Гладните
изпълни с добрини, а богатите отпрати празни. 54.
Помогна на Израиля своят раб, като помена милостта *си*,
55. (като говори на отците ни,) на Авраама и на семето
негово до века. 56. И седя Мариам с нея до три месеца; и
се завърна у дома си.
57. А Елисавета се изпълни времето й да роди; и роди
син. 58. И чуха съседите и роднините й, че е възвеличил
Господ своята към нея милост, и радваха се с нея. 59. И в
осмия ден дойдоха да обрежат детето, и наричаха го, по
бащиното му име, Захария. 60. И отговори майка му, и
рече: Не, но ще се нарече Иоан. 61. И рекоха й че: Никой
няма в рода ти който да се нарича с това име. 62. И
кимаха на баща му как би искал той да го нарече. 63. А
той поиска дъсчица, и написа тези думи: Иоан е името
му. И почудиха се всички. 64. И тоз час се отвориха
устата му и езикът му; и говореше и благославяше Бога.
65. И нападна страх на всичките им съседи, и по
всичката планинска страна на Юдея приказваше се за
всичко това. 66. И всички които чуха, туриха това на
сърцето си и казваха: Какво ли ще бъде това отроче? И
ръката Господня беше с него.
67. И отец му Захария изпълни се Духом Светим; и

пророкува и рече: 68. Благословен Господ Бог Израилев, защото посети и стори избавление на своя народ, 69. и въздигна нам рог на спасение в дома на Давида раба своего, 70. (както говори чрез устата на светите свои от века пророци,) 71. освобождение от враговете наши, и от ръката на всички които ни ненавиждат, 72. да стори милост с отците наши, и да помене светия свой завет, 73. клетвата с която се закле на отца ни Авраама, 74. да даде нам, освободени от ръката на враговете наши, да му служим без страх, 75. в светост и правда пред него през всичките дни на живота си. 76. И ти, отроче, пророк на Вишнаго ще се наречеш; защото ще предидеш пред лицето Господне, да приготвиш пътищата му; 77. за да дадеш на неговия народ да познаят спасение, чрез прощаване на греховете им, 78. за милосърдието на милостта на Бога нашего, с която ни посети зора от височата, 79. да осияе седящите в тъмнина и в сянка смъртна, така щото да управи нозете ни в път на мир. 80. А детето растеше и укрепяваше се духом; и в пустините беше до денят на явлението си на Израиля.

ГЛАВА 2.

1. А през онези дни излезе заповед от Кесаря Августа да
се напише всичката вселенна. 2. Това написване стана
първо когато Кириний владееше Сирия. 3. И идеха
всички да се написват, всеки в своят си град. 4. А възлезе
и Иосиф от Галилея, от града Назарет, в Юдея, в града
Давидов, който се нарича Витлеем, (понеже той беше от
дома и рода Давидов,) 5. да се напише с Мариам
обручената нему жена, която беше непразна. 6. И когато
бяха те там, изпълниха се дните й да роди; 7. И роди
Сина своего първороднаго, и пови го; и положи го в
яслите; защото Нямаше место за тях в гостилницата.
8. И по онези места имаше овчари които нощуваха на
полето, и вардеха стража през нощ за стадото си. 9. И,
ето, ангел Господен застана между тях, и слава Господня
ги осия, и уплашиха се със страх голям. 10. И рече им
ангелът: Не бойте се, защото, ето, благовествувам ви
радост голяма, която ще бъде на всичките люде. 11.
Защото днес се роди вам, в града Давидов Спасител,
който е Христос Господ. 12. И това *ще бъде* вам знамение:
Ще намерите младенец повит, сложен в яслите. 13. И
внезапно с ангелът наедно намери се множество войска
небесна които хвалеха Бога и говореха: 14. Слава във
вишних Богу, и на земята мир, в человеците
благоволение. 15. И щом си отидоха ангелите от тях на
небето, человеците, *сиреч*, овчарите рекоха си един на
друг: Да идем прочее до Витлеем, и да видим това що е
станало, което Господ ни изяви. 16. И дойдоха на бързо,

и намериха Мариам и Иосифа и младенеца че лежеше в яслите. 17. И като видяха, разказаха речите що им се рекоха за това дете. 18. И всички които чуха почудиха се за това което овчарите им казаха. 19. А Мариам съхраняваше всички тези речи, и размисляше *за тях* в сърцето си. 20. И върнаха се овчарите, хвалещи и славещи Бога, за всичко що чуха и видяха според както им се бе рекло.
21. И като се изпълниха осем дни за да обрежат детето, нарекоха му името Исус, нареченото от ангела преди неговото зачатие в утробата.
22. И като се изпълниха дните за очищението нейно, по закона Моисеев, занесоха го в Ерусалим да го представят пред Господа, 23. както е писано в закона Господен, че «всеки младенец от мъжки пол който отваря ложесна свят на Господа ще се нарече,» 24. и да принесат жертва, според реченото в закона Господен, «две гъргорици, или две гълъбчета.»
25. И, ето, имаше *някой си* човек в Ерусалим, на име Симеон; и този човек *беше* праведен и благочестив, и чакаше утешението на Израиля; и Дух Светий бе на него. 26. И открито бе нему от Духа Светаго, че нямаше да види смърт преди да види Христа Господня. 27. И дойде по *внушението на* Духа в храма; и когато родителите внесоха отрочето Исуса да сторят за него по обичая на закона, 28. той го прие на ръцете си, и благослови Бога, и рече: 29. Нине отпущаш раба си, Владико, според речта си, с миром; 30. защото видяха очите ми твоето спасение, 31. което си приготвил пред

лицето на всичките народи; 32. светлина за просвещение на езичниците, и слава на твоят народ Израил. 33. А Иосиф и майка му чудеха се за това що се казваше за него. 34. И благослови ги Симеон, и рече на майка му Мариам: Ето този лежи за падане и за възставане на мнозина в Израил, и белег за противоречие; 35. а на сама тебе меч ще пониже душата ти; за да се открият помишленията на много сърца.

36. Имаше и *някоя си* Анна пророчица, дъщеря Фануилева, от племето Асирово; тя беше на възраст много остаряла, и живяла бе с мъжа си седем години от девството си. 37. И тя беше вдовица като на осемдесет и четири години, която не се отдалечаваше от храма, дето нощ и ден служеше Богу в пост и молитва. 38. И тя като пристъпи в истото време славословеше Бога, и говореше за него на всички които ожидаха изкуплението в Ерусалим. 39. И като свършиха всичко според закона Господен, върнаха се в Галилея, в града си Назарет. 40. А детето растеше и укрепяваше се духом, и се изпълняше с мъдрост; и благодат Божия бе на него.

41. И ходеха родителите му всека година в Ерусалим за празника на пасхата. 42. И когато стана той на дванадесет години, като възлязоха по обичая в Ерусалим за празника, 43. и като изкараха дните *на празника* и се връщаха, детето Исус остана *назад* в Ерусалим; и не усети Иосиф и майка му. 44. И понеже мислеха да е с дружината, изминаха един ден път, и търсеха го между роднините и познайниците *си*; 45. и като го не намериха, върнаха се в Ерусалим да го търсят; 46. И след

три дни намериха го в храма седнал между учителите, та ги слушаше и попитваше ги. 47. И всички които го чуваха удивяваха се на разума и на отговорите му. 48. И като го видяха смаяха се; и рече му майка му: Синко, що ни стори така? Ето баща ти и аз много оскърбени те търсихме. 49. И рече им: Защо да ме търсите? Не знаете ли че трябва да съм в това което принадлежи на Отца ми? 50. А те не разумяха речта която им рече. 51. И слезе с тях, и дойде в Назарет, и покоряваше им се. А майка му съхраняваше всички тези неща в сърцето си.
52. А Исус успяваше в мъдрост, и възраст, и благодат пред Бога и человеците.

ГЛАВА 3.

1. А в петнадесетата година на владението на Тиверия Кесаря, когато Понтийски Пилат бе управител на Юдея, а Ирод четеровластник в Галилея, и Филип брат му четеровластник в Итурея и в Трахонитската страна, и Лисаний четеровластник в Авилиния, 2. във времето на архиереите Анна и Каиафа, слово Божие биде към Иоана сина Захариина в пустинята. 3. И дойде по всичката страна около Иордан та проповедваше кръщението на покаяние за прощаване на греховете. 4. както е писано в книгата на думите на Исаия пророка, който казва: «Глас на едного, който вика в пустинята; Пригответе пътя Господен, прави правете неговите пътеки. 5. Всека долина ще се напълни, и всяка гора и хълм ще се сниши, и криволиците ще станат прави, и неравните пътища гладки; 6. и всека плът ще види спасението Божие. »7. И тъй говореше на народите които идеха да се кръстят от него: Рожби ехидни! кой ви обади да побегнете от бъдещият гняв? 8. Сторете прочее плодове достойни на покаянието; и не начнувайте да думате в себе си: Отца имаме Авраама; защото казвам ви че Бог може от тези камъни да въздигне чада Аврааму. 9. А и секирата вече лежи при кореня на дърветата; и тъй, всяко дърво което не прави добър плод отсича се и в огън се хвърля.

10. И питаха го народите и говореха: Прочее, що да правим? 11. А той отговори и рече им: Който има две дрехи нека даде на тогози който Няма; и който има

храна нека прави такожде. 12. Дойдоха и митари да се кръстят, и рекоха му: Учителю, що да правим? 13. И той им рече: Не събирайте нищо повече от това що ви е заповядано. 14. Питаха го и военните, и говореха: И ние що да правим? И рече им: Не правете никому насилство, нито оклеветявайте; и доволни бъдете със заплатите си.
15. И като очакваше народът, и размишляваха всички във сърцата си за Иоана да не би той да е Христос, 16. отговори Иоан на всички и рече: Аз ви кръщавам с вода; но иде по-силният от мене, комуто не съм достоен да развържа ремъка на обущата му, той ще ви кръсти с Духа Светаго и с огън; 17. комуто лопатата е в ръката му, и ще отреби гумното си, и ще събере пшеницата в житницата си, а плявата ще изгори в огън неугасим. 18. И с много други поучения, благовествуваше той на народа. 19. А Ирод четеровластникът като се изобличаваше от него за Иродиада жената на брата си Филипа, и за всичките *други* злини що бе сторил Ирод, 20. над всичко друго приложи и това, че затвори Иоана в тъмница.
21. И като се кръсти всичкий народ, когато се кръсти Исус и се молеше, отвори се небето, 22. и слезе Дух Светий в телесен вид, като гълъб върху него; и глас биде от небето който казваше: Ти си Син мой възлюбленият: в тебе благоволих.
23. И сам Исус начнуваше да е около тридесет години; според както го мислеха беше син на Иосифа, *който бе син* Илиев. 24. *а Илий* Мататов, *а Матат* Левиин, *а Левий* Мелхиин, *а Мелхий* Янаев, *а Яна* Иосифов, 25. *а Иосиф*

Мататиев, *а Мататия* Амосов, *а Амос* Наумов, *а Наум* Еслиев, *а Еслий* Нагеев, 26. *а Нагей* Маатов, *а Маат* Мататиев, *а Мататия* Семеиев, *а Семеий* Иосифов, *а Иосиф* Юдин, 27. *а Юда* Иоананов, *а Иоанан* Рисаев, *а Риса* Зоровавелов, *а Зоровавел* Салатиилев, *а Салатиил* Нириев, 28. *а Нирий* Мелхиев, *а Мелхий* Адиев, *а Адий* Косамов, *а Косам* Елмодамов, *а Елмодам* Иров, 29. *а Ир* Иосиев, *а Иосий* Елиезеров, *а Елиезер* Иоримов, *а Иорим* Мататов, *а Матат* Левиин, 30. *а Левий* Симеонов, *а Симеон* Юдин, *а Юда* Иосифов, *а Иосиф* Ионанов, *а Ионан* Елиакимов, 31. *а Елиаким* Мелеаев, *а Мелеа* Маинанов, *а Маинан* Мататаев, *а Матата* Натанов, *а Натан* Давидов, 32. *а Давид* Иесеев, *а Иесей* Овидов, *а Овид* Воозов, *а Вооз* Салмонов, *а Салмон* Наасонов, 33. *а Наасон* Аминадавов, *а Аминадав* Арамов, *а Арам* Есромов, *а Есром* Фаресов, *а Фарес* Юдин, 34. *а Юда* Яковов, *а Яков* Исааков, *а Исаак* Авраамов, *а Авраам* Тарин, *а Тара* Нахоров, 35. *а Нахор* Серухов, *а Серух* Рагавов, *а Рагав* Фалеков, *а Фалек* Еверов, *а Евер* Салаев, 36. *а Сала* Каинанов, *а Каинан* Арфаксадов, *а Арфаксад* Симов, *а Сим* Ноев, *а Ное* Ламехов, 37. *а Ламех* Матусалов, *а Матусал* Енохов, *а Енох* Яредов, *а Яред* Малелеилов, *а Малелеил* Каинанов, 38. *а Каинан* Еносов, *а Енос* Ситов, *а Сит* Адамов, *а Адам* Божий.

ГЛАВА 4.

1. А Исус пълен с Духа Светаго върна се от Иордан, и
отведен биде Духом в пустинята; 2. *и там беше*
четиридесет дни изкушаван от дявола. И не яде нищо
през тези дни;: и като се изминаха те, напокон огладня.
3. И рече му дяволът: Ако си Син Божий, речи на този
камък да стане хляб. 4. И отвеща му Исус и рече: Писано
е, че «не само с хляб ще живее человек, но с всяко слово
Божие.» 5. И като го възведе дяволът на една планина
висока, показа му всичките царства на вселената в една
минута време. 6. И рече му дяволът: Тебе ще дам
всичката тази власт и славата им; защото е мене
предадена, и давам я комуто ща. 7. И тъй, ако се
поклониш ти пред мене, твое ще бъде всичко *това.* 8. И
отговори му Исус и рече: Махни се от мене, Сатано;
защото е писано: «Господу Богу твоему да се поклониш,
и само нему да послужиш.» 9. И заведе го в Ерусалим, и
постави го на крилото на храма, и рече му: Ако си Син
Божий, хвърли се от тука долу; 10. защото е писано: «На
ангелите си ще заповяда за тебе да те опазят, 11. и на
ръце ще те подигат за да не препънеш о камък ногата
си.» 12. И отговори Исус и рече му: Речено е: «Да не
изкусиш Господа Бога твоего.» 13. И като свърши всяко
изкушение дяволът, отстъпи от него до време.
14. А Исус със силата на Духа върна се в Галилея; и слух
излезе за него по всичката околност. 15. И той
поучаваше по съборищата им, и се прославяше от
всичките. 16. И дойде в Назарет, дето беше отхранен, и

влезе по обичая си в съборището съботен ден, и стана да
чете. 17. И подадоха му книгата на пророка Исая; и като
разгърна книгата, намери това място, дето бе писано: 18.
«Дух Господен е на мене, защото ме помаза да
благовествувам на сиромасите; проводи ме да изцеля
съкрушените сърца, да проповядвам на пленниците
освобождение и на слепите прогледване, да пусна
угнетените в свобода, 19. да проповядвам благоприятната
Господня година. 20. И като сгъна книгата, даде я на
слугата и седна, а очите на всичките в съборището бяха
се взрели в него. 21. И начна да им говори: Днес се
изпълни това писание във вашите уши. 22. И всички му
засвидетелствуваха и чудеха се за думите на благодатта
що излезваха из устата му и думаха: Не е ли този синът
Иосифов? 23. И рече им: Без друго ще ми кажете тази
притча: Лекарю, изцери се сам си; което сме чули че е
станало в Капернаум, стори и тука в отечеството си. 24. И
пак рече: Истина ви казвам че никой пророк не е приет в
отечеството си. 25. И наистина ви говоря, много вдовици
бяха в Израиля във времето на Илия когато се затвори
небето за три години и шест месеца, в което време стана
глад голям по всичката земя; 26. и ни при една от тях не
бе проводен Илия, тъкмо в Сарепта Сидонска при една
вдовица жена. 27. И мнозина прокажени имаше във
времето на Елисея пророка в Израил; и никой от тях не
бе очистен, тъкмо Нееман Сирианинът. 28. Това като
чуха тези които бяха в съборището всички се изпълниха
с ярост, 29. и станаха та го изкараха вън из града и
заведоха го при краят на ръта на който градът им беше

съграден, за да го низринат. 30. Но той мина изпомежду им и отиваше си.
31. И слезе в Капернаум, град Галилейски; и поучаваше ги в съботните дни. 32. И удивяваха се за учението му, защото неговото слово беше с власт. 33. И в съборището имаше един човек, който имаше дух на нечист бяс; и извика с глас голям, 34. и казваше: Остави! що имаш ти с нас, Исусе Назарянине? Дошъл си да ни погубиш ли? Зная те кой си, Светий Божий. 35. И запрети му Исус и рече: Млъкни, и излез из него. И бесът го тръшна насред и излезе из него без да го повреди никак. 36. И смаяха се всички, и разговаряха се помежду си и думаха: Що е това слово че той със власт и сила повелява на нечистите духове, и излезват? 37. И разнесе се слух за него по всичките околни места.
38. И като стана от съборището влезе в дома Симонов; и тъщата Симонова беше я хванала огница, и молиха го за нея. 39. И той застана над нея и запрети на огницата; и остави я; и тоз час стана тя и слугуваше им.
40. И когато залязваше слънцето, всички които имаха болнави от всякакви болести, доведоха ги при него; а той като възложи ръце на всякого едного от тях, изцели ги. 41. От мнозина още и бесове изхождаха с крясък, и казваха: Ти си Христос Син Божий. И запрещаваше им и ги не оставяше да говорят, понеже го познаваха че е Христос.
42. И като стана ден, излезе и отиде в пусто място; и народът го диреше, и дойдоха при него, и задържаха го да си не иде от тях. 43. А той им рече: Че и в другите

градове трябва да благовестя царството Божие; понеже за
това съм проводен. 44. И проповедваше в съборищата
Галилейски.

ГЛАВА 5.

1. А веднъж когато народът го притискаше да слуша
словото Божие, той стоеше при езерото Генисаретско, 2.
и видя две ладии че стояха покрай езерото; а рибарите
бяха излезли из тях та изпираха мрежите *си.* 3. И като
влезе в една от ладиите която беше Симонова, помоли
го да я отдалечи малко от земята; и седна та поучаваше
народа от ладията. 4. И щом престана от да говори, рече
Симону: Оттегли *ладията* в дълбочината, и хвърлете
мрежите си да уловите *риба.* 5. А Симон отговори и рече
му: Учителю, цяла нощ сме се трудили, и не уловихме
нищо; но по твоята реч ще хвърля мрежата. 6. И това
като сториха, уловиха много множество риби, щото се
прокъснуваше мрежата им. 7. И кивнаха на дружината *си*
които бяха в другата ладия да дойдат да им помогнат; и
дойдоха, и напълниха и двете ладии, до толко щото
щяха да потънат. 8. А като видя Симон Петър припадна
на коленете Исусови, и казваше: Иди си от мене,
Господи, защото съм человек грешен; 9. понеже ужас
обзе и него и всичките що бяха с него за лова на рибите
що уловиха, 10. подобно и Якова и Иоана, синовете
Заведееви, които бяха съдружници Симонови. И рече
Исус Симону: Не бой се: от сега человеци ще ловиш. 11.
И като извлякоха ладиите на сушата, оставиха всичко и
отидоха след него.
12. И когато беше в един от градовете, ето человек пълен
с проказа, който, като видя Исуса, падна на лицето си, та
му се помоли и казваше: Господи, ако щеш, можеш да ме

очистиш. 13. А той простре ръка та се допре до него, и
рече: Искам, бъди очистен; и тутакси проказата се махна
от него. 14. И той му заповяда да не каже *това* никому,
но иди, *казва*, покажи се на свещеника, и принес за
очищението си както е Моисей заповядал за
свидетелство тям. 15. Но още повече се разчуваше за
него; и събираха се народ много да слушат, и да ги
изцелява от болестите им. 16. А той се оттегляше в
пустините и молеше се.
17. И един ден, когато той поучаваше, седяха Фарисеи и
законоучители, които бяха надошли от всяко село на
Галилея и Юдея и Ерусалим; и сила Господня бе в
изцеляването им. 18. И ето человеци които носеха на
одър едного человека който беше разслабен; и искаха да
го внесат вътре, и да *го* сложат пред него. 19. Но понеже
не намериха през де да го внесат вътре поради народа,
възлезоха на покрива, и през керемидите спуснаха го с
одъра на сред пред Исуса. 20. И като видя *Исус* вярата им,
рече му: Человече, прощават ти се греховете ти. 21. И
начнаха да размишляват книжниците и Фарисеите и да
казват: Кой е този, който говори богохулство? Кой може
да прощава грехове освен едного Бога? 22. А като разумя
Исус помислите им, отговори и рече им: Що
размишлявате в сърцата си? 23. Що е по лесно да река:
Прощават се греховете ти, или да река: Стани та ходи?
24. Но за да познаете че Син Человечески има власт на
земята да прощава грехове, (рече разслабленому:) Тебе
думам: Стани, и дигни одъра си, та иди у дома си. 25. И
на часа стана пред тях, дигна това на което лежеше, та

отиде у дома си, и славеше Бога. 26. И ужас обзе всичките, и славеха Бога, изпълниха се от страх, и казваха: Днес видяхме пречудни неща.
27. И след това излезе вън, и видя едного митар на име Левий че седеше на митарницата, и рече му: Ела след мене. 28. И *той* остави всичко, и стана та отиде след него. 29. И стори му Левий голямо угощение в къщата си; и много множество митари имаше и други които седяха с тях на трапезата. 30. А книжниците им и Фарисеите роптаеха на учениците му и казваха: Защо с митарите и грешниците ядете и пиете? 31. А отговори Исус и рече им: Нямат нужда за лекар здравите, но болните. 32. Не дойдох да призова праведните, но грешниците на покаяние.
33. И те му рекоха: Защо учениците Иоанови често постят и молба правят, така и Фарисейските, а твоите ядат и пият? 34. А той им рече: Можете ли стори сватбарите да постят докле е с тях младоженекът? 35. Ще дойдат обаче дни, когато се отнеме от тях младоженекът: тогаз през онези дни ще постят. 36. Казваше им още и притча: Никой не туря плат от нова дреха на вехта дреха; а инак, и новото дере *вехтата*, и платът от новата не си прилича с вехтата. 37. И никой не налива ново вино в мехове вехти; ако ли не, новото вино ще разпукне меховете, и то ще се излее, и меховете ще се развалят. 38. Но трябва да се налива новото вино в мехове нови, и се завардят и двете. 39. И никой от как пие *вино* вехто, не иска тутакси ново, защото казва: Вехтото е по-добро.

ГЛАВА 6.

1. И в първата събота след вторият *ден на пасхата*,
минуваше той през сеитбите, и учениците му късаха
класовете, и ядяха, като *ги* стриваха с ръце. 2. А някои си
от Фарисеите рекоха им: Защо правите което не е
простено да се прави в събота?. 3. И отговори Исус и рече
им: Не сте ли чели ни това което стори Давид когато
огладня той и които бяха с него, 4. как влезе в Божия
дом, и взе хлябовете на предложението и яде, и даде и на
онези които бяха с него, които *хлябове* не бе простено да
ги ядат *други* тъкмо едните свещеници? 5. И казваше им,
че Син Человечески е господар и на съботата.
6. И пак в друга събота влезе в съборището, и поучаваше;
и имаше там някой си человек, комуто дясната ръка бе
суха. 7. И съгледваха го книжниците и Фарисеите да ли в
събота ще *го* изцели, за да намерят обвинение против
него. 8. Но той знаеше помислите им, и рече на человека
със сухата ръка: Стани та се изправи на сред. И той стана
и се изправи. 9. Тогаз им рече Исус: Ще ви попитам
нещо: Що трябва да прави *някой* в събота? добро ли или
зло да прави? да спаси ли душа, или да погуби? 10. И
като ги изгледа всичките, рече на человека: Простри
ръката си. И той стори така: и ръката му стана здрава
както другата. 11. А те се изпълниха с буйство, и
разговаряха се помежду си що да сторят на Исуса.
12. През онези дни пак излезе на гората да се помоли; и
цяла нощ бе там на молба към Бога. 13. И като стана ден
призова учениците си; и избра от тях дванадесет, които

и нарече апостоли: 14. Симона, когото и наименува
Петър, и Андрея брата му, Якова и Иоана, Филипа и
Вартоломея, 15. Матея и Тома, Якова Алфеева, и Симона
нарицаемаго Зилота, 16. Юда *брата* Яковов и Юда
Искариотскаго, който и стана предател. 17. И като слезна
с тях, спря се на едно место равно; и *там бяха* мнозина
от учениците негови, и голямо множество народ от
всичка Юдея и Ерусалим, и от приморието Тирско и
Сидонско, които бяха дошли да го послушат и да се
изцелят от болестите си, 18. и страдащите от нечисти
духове; и *всички* се изцеляваха. 19. И всичкият народ
искаше да се допре до него, защото сила излезваше из
него и изцеляваше всичките.
20. И той подигна очите си към учениците си и казваше:
Блажени *вие* сиромаси; защото е ваше царството Божие.
21. Блажени които гладувате сега; защото ще се
наситите. Блажени които плачете сега; защото ще се
разсмеете. 22. Блажени сте когато ви възненавидят
човеците, и когато ви отлъчат и похулят, и пронесат
името ви като зло, поради Сина Человеческаго. 23.
Възрадвайте се в онзи ден и възиграйте; защото, ето,
заплатата ваше е много на небеса, понеже бащите им
така правеха на пророците. 24. Но горко на вас богатите,
защото приемате вече утешението си. 25. Горко на вас
наситените; защото ще изгладнеете. Горко на вас които
се смеете нине; защото ще жалеете и ще плачете. 26.
Горко вам когато всички человеци ви позахвалят,
защото бащите им така правеха на лъжливите пророци.
27. Но вам които слушате казвам: Любете враговете

ваши, добро правете на онези които ви ненавиждат, 28. благославяйте онези, които ви кълнат, и молете се за онези които ви правят пакост. 29. На тогоз който те удари по страната на лицето, обърни и другата, и от тогоз който ти взема дрехата не спирай и ризата *си.* 30. Всекиму който би ти поискал дай; и от тогоз който взема твоите неща не си ги искай. 31. И както искате да правят человеците вам, така и вие правете тям. 32. И ако любите онези които любят вас, каква благодат имате? защото и грешниците любят любящите тях. 33. И ако правите добро на онези които вам правят добро, каква благодат имате? защото и грешниците правят същото. 34. И ако давате на заем *на тези* от които се надеете пак да вземете, каква благодат имате? защото и грешни на грешни заемат за да вземат пак равното. 35. Но вие любете враговете ваши, и добро правете, и на заем давайте без да се надеете за никое назад възприемане; и ще бъде вашата заплата много, и ще бъдете синове на Вишнаго; защото той е благ към неблагодарните и злите. 36. Бъдете прочее милосърдни както и Отец ваш е милосърд. 37. И не съдете, и няма да бъдете съдени; не осъждайте, и няма бъдете осъдени; прощавайте, и простени ще бъдете; 38. давайте и ще ви се даде; мера добра, натъпкана, стръсена, и препълнена ще ви дадат в пазухата ви; защото с истата мера с която мерите ще ви се възмери.

39. Рече им още една притча: Дали може сляп сляпаго да води? Не щат ли падна и двамата в ямата? 40. Няма ученик по-горен от учителя си: а всеки *ученик*

усъвършенствуван ще бъде както учителят си. 41. И защо
гледаш съчицата която е в окото на брата ти, а гредата
която е в твоето око не съзираш? 42. Или как можеш да
речеш на брата си: Брате, остави да извадя съчицата,
която е в окото ти, кога ти сам не видиш гредата която е
в твоето око? Лицемере! извади първом гредата из окото
си, и тогаз щеш видя чисто за да извадиш съчицата
която е в окото на брата ти. 43. Защото няма добро дърво
което прави лош плод, нито лошо дърво което прави
плод добър; 44. понеже всяко дърво от своя плод се
познава; защото не берат от трънки смокини, нито късат
от къпина грозде. 45. Добрият човек от доброто
съкровище на сърцето си износя доброто; и злият
човек от злото съкровище на сърцето си износя злото;
защото от препълнянето на сърцето говорят неговите
уста.
46. И защо ме зовете: Господи, Господи, а не правите
това, което казвам? 47. Всеки който иде при мене, и
слуша моите думи, и ги прави, ще ви покажа кому е
подобен. 48. Подобен е на човек що зида къща, който
изкопа и задълбочи, и положи основа на камък; и когато
стана наводнение, нападна реката върху онази къща, и
не можа да я поклати; защото беше основана на камък.
49. А който слуша и не прави, подобен е на човек
който е съзидал къща на земята без основа; върху която
нападна реката, и на часа падна, и стана срутването на
тази къща голямо.

ГЛАВА 7.

1. И като свърши всичките свои думи към народа който
го слушаше, влезе в Капернаум. 2. А на някого си
стотника слугата, който му бе мил, беше зле болен, на
умиране. 3. И като чу за Исуса, проводи до него от
старейшините Юдейски да го молят да дойде да оздрави
слугата му. 4. И те дойдоха при Исуса та му се молеха
прилежно, и казваха че: Достоен е този комуто ще
сториш това; 5. защото люби нашият народ, и той ни
съгради съборище. 6. А Исус вървеше с тях; и когато не
беше вече далеч от къщата, проводи стотникът приятели
до него да му кажат: Господи, не си прави труд; защото
не съм достоен да влезеш под моят покрив; 7. (за това
нито себе си счетох достоен да дойда при тебе;) но речи
реч, и слугата ми ще оздравее. 8. Защото и аз съм
човек под власт подчинен, и имам под себе си войни;
и казвам тому: Иди, и отхожда; и другиму: Ела, и
дохожда; и на слугата си: Направи това, и направя. 9.
Това като чу Исус, почуди се на него; и обърна се та рече
на идещия след него народ: Казвам ви: нито в Израиля
намерих толкоз вяра. 10. И когато проводените се
върнаха в къщи, намериха болния слуга оздравял.
11. А в следващия *ден* отхождаше *Исус* в град нарицаем
Наин; и с него вървяха мнозина от учениците му и
народ много. 12. И когато наближи до вратата градска,
ето, изнасяха на вън мъртвец, син единороден на майка
си; и тя *бе* вдовица; и народ много от града имаше с нея.
13. И като я видя Господ, смили се за нея, и рече й:

Недей плака. 14. И приближи та допре носилото; а
носещите се спряха: И рече: Момче, тебе казвам: Стани.
15. И мъртвият се подигна и седна, и начна да говори; и
даде го на майка му. 16. И страх обзе всичките, и славеха
Бога, и казваха: Пророк велик се подигна между нас; и:
Бог посети своите люде. 17. И разчу се това слово за него
по всичка Юдея, и по всичката околност.
18. И възвестиха Иоану учениците му за всичко това. 19.
И призова Иоан двамина от учениците си та проводи
при Исуса да му кажат: Ти ли си който иде, или другиго
да очакваме? 20. И като дойдоха при него человеците,
рекоха: Иоан Кръстител ни проводи до тебе, и казва: Ти
ли си който иде, или другиго да очакваме? 21. И в истия
час изцели мнозина от болести и немощи, и от лукави
духове, и на мнозина слепи подари прогледване. 22. И
отговори Исус и рече им: Идете и възвестете Иоану
което видяхте и чухте, че слепи прогледват, хроми ходят,
прокажени се очистват, глухи прочуват, мъртви
възкръснуват, и на сиромасите се благовествува. 23. И
блажен е който се не съблазни в мене.
24. А когато си отидоха проводените от Иона, начена да
говори на народа за Иоана: Какво излязохте да видите в
пустинята? тръст ли от вятър разлюлявана? 24. Но какво
излязохте да видите? человек ли облечен с меки дрехи?
Ето, светло облечените и онези които пируват в
царските *палати* са. 26. Но какво излязохте да видите?
пророк ли? Ей, казвам ви, и повече от пророк. 27. Този е
за когото е писано: «Ето аз провождам вестителя моего
пред лицето ти, който ще устрои пътя ти пред тебе.» 28.

Защото ви казвам, че между родените от жени никой
пророк не е по голям от Иоана Кръстителя; но най
малкият в царството Божие по-голям е от него. 29. И
всичкий народ като чуха, и митарите, оправдаха Бога,
като се кръстиха с кръщението Иоаново. 30. А Фарисеите
и законниците отхвърлиха за себе си волята Божия,
понеже се не кръстиха от него.
31. И рече Господ: А на какво да уподобя человеците на
този род? и на какво са подобни? 32. Подобни са на деца,
които седят на пазаря и викат едно на друго и казват си:
Свирихме ви, и не играхте: жално ви пяхме и не
плакахте. 33. Защото дойде Иоан Кръстител, нито хляб
яде, нито вино пие, и казвате: Бяс има. 34. Дойде Син
Человечески, яде и пие, и казвате: Ето человек ядлив и
винопийца, приятел на митарите и на грешниците. 35. И
оправда се мъдростта от всичките си чада.
36. И молеше го един от Фарисеите да яде с него, и той
влезе в дома Фарисеев, и седна на трапезата. 37. И, ето,
жена *някоя* от града която беше грешница, като разбра че
седи на трапеза в дома Фарисеев, донесе алабастър с
миро. 38. и, като застана при нозете му отзад и плачеше,
начена да облива нозете му със сълзи и отриваше *ги* с
космите на главата си, и целуваше нозете му, и мажеше
ги с мирото. 39. А Фарисеят който го бе призвал, като
видя, рече в себе си и думаше: Този ако да беше пророк,
щеше да знае коя и каква е жената която се допира до
него, че е грешница.
40. И отговори Исус и рече му: Симоне, имам нещо да ти
река. А той казва: Учителю, речи. 41. Някой си

заемодавец имаше двама длъжници; единият беше длъжен петстотин динарии, а другият петдесет. 42. И понеже Нямаха да му платят, прости им *ги* и на двамата. И тъй, кажи ми кой от тях ще го възлюби повече? 43. Отговори Симон и рече: Мисля че *онзи* комуто е оставил повечето. А той му рече: Право си отсъдил. 44. И като се обърна къде жената рече на Симона: Видиш ли тази жена? Влязох в къщата ти, *и* ти вода за нозете ми не даде; а тя със сълзи обля нозете ми, и с космите на главата си *ги* отри. 45. Ти целуване ми не даде; а тя, от как съм влязъл, не е престанала от да целува нозете ми. 46. Ти с масло главата ми не помаза; а тя с миро помаза нозете ми. 47. За това ти казвам: Прощават й се многото нейни грехове, защото много възлюби; а комуто се малко прощава, малко люби. 48. И рече й: Прощават *ти* се греховете ти. 49. И тези които седяха с него наедно на трапезата наченаха да си говорят помежду си: Кой е този който и греховете прощава? 50. И рече на жената: Вярата твоя те спаси; иди си с миром.

ГЛАВА 8.

1. И след това ходеше от град на град и от село на село да
проповядва и да благовествува царството Божие; и
дванадесетте *ученици бяха* с него, 2. и жени някои които
бяха изцелени от зли духове и болести, Мария
нарицаемата Магдалина, из която бяха излезли седем
беса, 3. и Иоана жената на Хуза настойника Иродов, и
Сусана, и други много които му слугуваха от своят си
имот.
4. И понеже се стичаше народ много, и идеха при него от
всеки град, рече с притча: 5. Излезе сеятелят да сее
семето си; и когато сееше, едно падна край пътя и
затъпка се, и птиците небесни го озобаха. 6. А друго
падна на камък, и като изникна изсъхна, защото
Нямаше влага. 7. Друго пък падна всред трънете, и като
порастоха трънете заглушиха го. 8. А друго падна на
добрата земя, и като израсте стори плод стократен. Това
като говореше, възгласи: Който има уши да слуша, нека
слуша.
9. А питаха го учениците и казваха: Що значи тая
притча? 10. А той рече: Вам е дадено да познаете
тайните на царството Божие; а на другите *се проповядва*
с притчи, щото гледащи да не видят и слушащи да не
разумяват. 11. И тая е притчата. Семето е словото Божие.
12. А *посеяното* край пътя са които слушат; след това
идва дяволът и отнема словото от сърцето им, да не би
да повярват и се спасят. 13. А което на камъка, *са онези*
които кога чуят, с радост приемат словото; и те корен

Нямат; които за *малко* време вярват, и във време на напаст отстъпват. 14. А падналото в трънете, те са *онези* които са слушали, и от грижи и богатства и сласти житейски, отхождат и заглъхнуват и не принасят плод. 15. А което на добрата земя, те са *онези* които чуят словото, държат го в добро и благо сърце, и принасят плод в търпение.
16. И никой като запали свещ не я покрива със съсъд, нито я туря под одъра, но я туря на светилника, за да гледат виделината тези които влезват. 17. Защото няма скришно което не ще бъде явно, нито утаено което не ще да бъде знайно и не ще да излезе наяве. 18. За това, гледайте как слушате; защото който има; ще му се даде; а който Няма, и онова което мисли че има ще му се отнеме.
19. И дойдоха при него майка му и братята му, и поради множеството не можеха да *приближат* до него. 20. И известиха му *някои* и казваха: Майка ти и братята ти стоят вън и искат да те видят.21. А той отговори и рече им: Мен са майка и братя тези които слушат словото Божие и го изпълняват.
22. И един ден влезе в ладия той и учениците му; и рече им: Да минем отвъд езерото; и отплуваха. 23. И във времето на плуването им той заспа; и спусна се буря ветрена в езерото, и пълнеше се ладията, и в опасност бяха. 24. И пристъпиха та го разбудиха и казват: Наставниче, Наставниче, загинваме! А той стана та запрети на вятъра и на вълнението на водата; и уталожиха се, и стана тишина. 25. И рече им: Де ви е

вярата? А те уплашени чудеха се, и говореха си един на друг: Кой е този щото повелява и на ветровете и на водата, и го слушат?
26. И изплуваха в Гадаринската страна, която е срещу Галилея. 27. И щом излезе на земята, срещна го от града някой си човек който от много време имаше бесове, и дреха не обличаше, и в къщи не стоеше, но в гробищата. 28. И като видя Исуса, извика, и припадна нему, и с глас голям рече: Що *имаш* ти с мене, Исусе, Сине на Бога Вишнаго? моля ти се недей ме мъчи; 29. защото повели нечистому духу да излезе из человека. (понеже от много време бе го прехванал; и връзваха го с вериги и с окови та го вардеха; но той разкъсваше връзките, и гонеше го бесът по пустините.) 30. И попита го Исус и рече: Как ти е името? А той рече: Легион; защото много бесове влязоха в него. 31. И молеха го да им не повелее да идат в бездната. 32. А там имаше стадо от много свине що пасяха по гората; и молеха му се *бесовете* да им позволи да влезат в тях; и позволи им. 33. И като излезнаха бесовете от человека, влязоха в свинете; и впусна се стадото през стръмнината в езерото та се издави. 34. А свинопасците като видяха това що стана побягнаха, и отидоха та известиха в града и в селата. 35. И излязоха да видят станалото; и дойдоха при Исуса, и намериха человека от когото бяха излезли бесовете седнал при нозете Исусови, облечен и смислен; и убояха се. 36. И тези които бяха видяли това известиха им как изцели бесният. 37. И всичкото множество от околността Гадаринска молиха му се да си отиде от тях; защото бяха

обзети от голям страх; а той влезе в ладията и върна се.
38. А человекът, от когото бяха излезли бесовете, молеше му се да бъде с него; но Исус го изпрати и рече:
39. Върни се у дома си, и разкажи това което ти стори Бог. И отиде та проповядва по всичкия град това що му стори Исус.
40. А когато се върна Исус, прие го народът; защото всички го чакаха. 41. И, ето, дойде един человек, на име Яир, (и той бе началник на съборището,) и падна на нозете Исусови, та му се молеше да влезе в дома му; 42. защото имаше дъщеря единородна, като на дванадесет години, и тя беше на умиране. И когато отхождаше, народът го притискаше.
43. И жена някоя си що имаше кръвотечение от дванадесет години, която бе издала на лекари всичкия си имот и не може да се излекува от никого, 44. приближи се изотзад, та се допре до полата на дрехата му; и тоз час престана течението на кръвта й. 45. И рече Исус: Кой е що се допре до мене? И понеже се отричаха всички, рече Петър и които бяха с него: Наставниче, народът те притискат и угнетяват, а ти казваш: Кой е що се допре до мене? 46. Но Исус рече: Някой се допре до мене; защото аз усетих че сила излезе из мене. 47. И като видя жената че се не укри, дойде разтреперана и припадна нему та му изказа пред всичкия народ за коя причина се допре до него, и как на часа оздравя. 48. А той й рече: Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели: иди си с миром.
49. И когато още говореше, идва някой си от началника

на съборището и казва му: Дъщеря ти умря: не труди
учителя. 50. А Исус като чу отговори му и рече: Не бой
се: тъкмо вярвай, и ще се избави. 51. И когато влезе в
къщи, не остави никого да влезе освен Петра и Якова и
Иоана, още бащата на момичето и майката. 52. И
плачеха всички, и оплакваха го. А той рече: Не плачете:
не е умряло, но спи. 53. И присмиваха му се, понеже
знаеха че е умряло. 54. Но той изпъди на вън всичките, и
хвана го за ръката и извика, и каза: Момиче, стани. 55. И
повърна се духът му, и стана на часа; и повели да му
дадат да яде. 56. И удивиха се родителите му; а той им
повели да не кажат никому това що стана.

ГЛАВА 9.

1. И като свика дванадесетте свои ученици, даде им сила
и власт над всичките бесове, и да изцеляват болести. 2. И
проводи ги да проповядват царството Божие, и да
изцеляват болните. 3. И рече им: Не носете нищо за в
път, ни тояга, ни тържик, ни хляб, ни сребро, нито по две
дрехи да имате. 4. И в която къща влезете, там седете, и
от там излезвайте *на* път. 5. И които не ви приемат,
когато излезвате от онзи град оттърсете и праха от
нозете си за свидетелство против тях. 6. И *те* излязоха и
ходеха от село на село та проповядваха евангелието и
изцеляваха навсякъде.
7. И чу Ирод четверовластник всичко що биваше от него;
и в недоумение бе, защото някои казваха, че Иоан е
възкръснал от мъртвите; 8. пък други, че Илия се е явил;
а други че един от старовременните пророци е
възкръснал. 9. И рече Ирод: Иоана аз посякох; но кой е
този за когото аз таквизи *неща* слушам? и искаше да го
види.
10. И като се завърнаха апостолите *при* Исуса,
изприказваха му все що бяха сторили, и той ги взе *при
себе си* и оттегли се на страна в едно пусто място на града
нарицаемия Витсаида. 11. А народите като разбраха,
подириха го; и той ги прие и говореше им за царството
Божие, и които имаха потреба за изцеляване,
изцеляваше ги. 12. И денят начна да преваля; и
пристъпиха дванадесетте и рекоха му: Разпусни народа,
за да идат по околните села и колиби да нощуват и да

намерят храна, защото тука сме в пусто место. 13. А той
им рече: Дайте им вие да ядат. А те рекоха: Ние Нямаме
повече от пет хляба и две риби, освен ако би да идем ние
и да купим ядене за всичкия този народ; 14. защото бяха
до пет хиляди мъже. И рече на учениците си: Турете ги
да насядат на купове по петдесет. 15. И сториха така, и
туриха всичките да насядат. 16. А той взе петте хляба и
двете риби, погледна на небето, и благослови ги, и *ги*
разчупи, и даваше на учениците си да сложат пред
народа. 17. И ядоха и наситиха се всички; и дигнаха това
що изостана от укрухите, дванадесет коша.
18. И когато той се молеше насаме, с него бяха
учениците му; и ги попита и рече: Кого ме казва
народът че съм? 19. А те отговориха и рекоха: *Едни
казват че си* Иоан Кръстител; а други Илия; други пък
че е възкръснал някой от старовременните пророци. 20.
И рече им: А вие кого ме казвате че съм? Отговори
Петър и рече: Христос Божий. 21. А той им запрети
строго и повели да не кажат това никому. 22. И казва че
Син Человечески трябва много да пострада, и да бъде
отхвърлен от старейшините и първосвещениците и
книжниците, и убит да бъде, и в третия ден да
възкръсне.
23. Казваше още на всички: Ако иска някой да дойде
след мене, нека се отрече от себе си, и нека носи кръста
си всеки ден, и нека ме следва. 24. Защото който иска да
спаси живота си ще го изгуби; и който изгуби живота си
заради мене, той ще го спаси. 25. Защото какво се
ползува человек, ако спечели всичкия свет, а погуби или

ощети себе си? 26. Защото който се осрами за мене и за
думите ми, за него ще Син Человечески да се осрами
когато дойде в своята слава и *в славата* на Отца и на
светите ангели. 27. И казвам ви истина: Има някои от
стоящите тука, които няма да вкусят смърт, докле не
видят царството Божие.
28. И след тези думи минаха се до осем дни; и взе със
себе си Петра и Иоана и Якова, и възлезе на гората да се
помоли. 29. И като се молеше, измени се видът на
лицето му, и дрехите му станаха бели и блестяха. 30. И,
ето, двама человеци се разговаряха с него; и те бяха
Моисей и Илия, 31. които се явиха в слава, и говореха за
смъртта му, която имаше *той* да изпълни в Ерусалим.
32. А Петър и онези които бяха с него бяха отеготени от
сън; и когато се разбудиха, видяха славата му, и двамата
мъже стоящите с него. 33. И когато те се разделиха от
него, Петър рече Исусу: Наставниче, добре е да сме тука;
и да направим три шатри, една за тебе, и за Моисея
една, и една за Илия, без да знае що дума. 34. И когато
казваше той това, дойде облак и засени ги; и уплашиха
се *учениците* като влязоха те в облака. 35. И стана глас из
облака и казваше: Този е Син мой възлюбеният: него
слушайте. 36. И като стана гласът, намери се Исус
самичък. И те млъкнаха, и никому не казаха в онези дни
нищо от това що видяха.
37. А на другия ден, когато слязоха от гората, срещна го
народ много. 38. И ето, человек някой от народа извика и
казваше: Учителю, моля ти се, погледни на сина ми,
защото ми е единороден. 39. И ето дух го прехваща и

отведнъж пищи, и къса го така щото той се запеня, и
като го смаже, едвам се отмахнува от него. 40. И молих се
на твоите ученици да го изпъдят, и не можаха. 41. А
Исус отговори и рече: О роде неверни и развращени, до
кога ще бъда с вас и ще ви търпя? Доведи *ми* сина си
тука. 42. И той още като идеше, тръшна го бесът и го
покъса. А Исус запрети духу нечистому, и изцели
момчето, и даде го на баща му. 43. И удивяваха се всички
на величието Божие. И когато се всички чудеха на
всичко това що правеше Исус, той рече на учениците си:
44. Вложете вие в ушите си тези думи; защото Син
Човечески ще бъде предаден в человечески ръце. 45.
Но те не разумяваха тази реч, и покрита бе от тях за да я
не разберат: и бояха се да го попитат за тази реч. 46. И
влезе в тях помисъл такъв: Кой ли от тях ще да е по-
голям. 47. А Исус като видя помисъла на сърцето им, взе
едно дете, и постави го при себе си; 48. и рече им: Който
приеме това дете в моето име, мене приема; и който
приеме мене, приема тогози който ме е проводил;
защото който е най-малък между всинца ви, той ще е
голям.
49. А Иоан отговори и рече: Наставниче, видяхме някого
си който изгонваше бесове с твое име, и понеже не
следва с нас забранихме му. 50. И рече му Исус: Недейте
му забранява; защото който не е против нас откъде нас е.
51. И когато се изпълниха дните да се възнесе, той
утвърди лицето си да пътува към Ерусалим. 52. И
отпрати пред себе си вестители, които отидоха и
влязоха в село Самарянско да му приготвят *място*. 53. Но

там го не приеха, защото лицето му бе на пътуване към
Ерусалим. 54. И като видяха *това* учениците му Яков и
Иоан, рекоха: Господи, искаш ли да речем да слезе огън
от небето и да ги изтреби, както стори и Илия? 55. А той
се обърна, та им запрети, и рече: Вие на кой сте дух не
знаете; 56. защото Син Человечески не е дошъл да
погуби души человечески, но да спаси. И отидоха на
друго село.
57. И като вървяха, рече му някой си в пътя: Господи, ще
дойда след тебе дето и да идеш. 58. И рече му Исус:
Лисиците легла имат, и птиците небесни гнезда; а Син
Человечески няма де глава да подклони.
59. А на другиго рече: Върви след мене. А той рече:
Господи, позволи ми да ида първом да погреба баща си.
60. А Исус му рече: Остави мъртвите да погребат
мъртвите си; а ти иди та проповядвай царството Божие.
61. Рече и друг: Ще дойда след тебе, Господи; но първом
позволи ми да се опростя с домашните си. 62. И рече му
Исус: Никой който е турил ръката си на рало и гледа
назад не е способен за царството Божие.

ГЛАВА 10.

1. След това определи Господ и други седемдесет, и
разпроводи ги по двама пред лицето си във всеки град и
място дето имаше сам той да иде. 2. И казваше им:
Жетвата е много, а работниците малко; за това молете се
на Господаря на жетвата, да извади работници на
жетвата си. 3. Идете; ето, аз ви провождам като агнета
всред вълци: 4. Не носете ни кесия ни тържик нито
обуща, и никого в пътя не поздравявайте. 5. И в която
къща влезвате, първом казвайте; Мир на този дом! 6. И
ако бъде там синът на мир, ще почива на него вашият
мир; ако ли не, ще се повърне на вас. 7. И в тая къща
седете, и яжте и пийте *което има* у тях; защото
работникът е достоен за своята заплата; недейте се
премествя из къща в къща. 8. И в който град влезвате и ви
приемат, яжте което ви предлагат, 9. и изцелявайте
болните които са в него, и казвайте им: Наближило ви е
царството Божие. 10. А в който град влезвате, и не ви
приемат, кога излезвате на *главните* му улици речете:
11. И праха който е полепнал по нас от градът ви
отърсваме ви *го*; но това да знаете, че ви е наближило
царството Божие. 12. Казвам ви че в онзи ден по-леко ще
бъде *наказанието* на Содом нежели на този град. 13.
Горко тебе, Хоразине! горко тебе, Витсаидо! защото ако
бяха били в Тир и Сидон бившите между вас чудеса,
отдавна би се покаяли, седящи във вретище и пепел. 14.
Но на съда по-леко ще бъде на Тир и на Сидон нежели
на вас. 15. И ти, Капернауме, който си се възвисил до

небеса, до ада ще се смъкнеш. 16. Който слуша вас, мене
слуша; и който се отмета от вас, от мене се отмета; а
който се отмета от мене, отмета се от тогози който ме е
проводил.
17. И върнаха се седемдесетте с радост и казваха:
Господи, с твоето име и бесовете се покоряват нам. 18. А
той им рече: Видях Сатана че падна като светкавица от
небето. 19. Ето, давам ви власт да настъпвате на змии и
на скорпии и над вас всека сила вражия; и нищо няма да
ви повреди. 20. Но на това недейте се радва, че духовете
се покоряват вам; а радвайте се повече, защото имената
ваши са написани на небеса.
21. В този час възрадва се духом Исус, и рече: Благодаря
ти, Отче, Господи на небето и на земята, че си утаил това
от мъдри и разумни, и открил си го на младенци; ей,
Отче, защото така бе угодно пред тебе. 22. Всичко ми е
предадено от Отца ми; и освен Отца никой *друг* не знае
кой е Синът, и кой е Отец *никой друг не знае* тъкмо
Синът, и *онзи* комуто би рачил Синът да *го* открие.
23. Обърна се после особно към учениците, и рече:
Блажени очите, които виждат това което вие видите. 24.
Защото ви казвам, че мнозина пророци и царе пожелаха
да видят това което вие виждате, и не видяха, и да чуят
това що чуете, и не са чули.
25. И, ето, някой законник стана да го изпитва, и
казваше: Учителю, какво да правя за да наследя живот
вечен? 26. А той му рече: В закона що е писано? как
четеш? 27. И той отговори, и рече: «Да възлюбиш
Господа Бога твоего с всичкото си сърце, и с всичката си

душа, и с всичката си сила, и със всичкия си ум, и
ближнаго твоего както самаго себе си.» 28. И рече му:
Право си отговорил; това прави и ще живееш. 29. Но той
понеже искаше да оправдае себе си, рече Исусу: И кой е
ближният мой? 30. На *това* отговори Исус и рече:
Човек някой слезваше от Ерусалим в Иерихон и
налетя на разбойници, които, като го обраха и нараниха,
отидоха си, и *го* оставиха полумъртъв. 31. И по случай
някой си свещеник слезваше по него път: и като го
видя, мина от среща и замина. 32. Подобно и Левит
някой , като стигна на това място, дойде, видя, мина от
среща и замина. 33. Но един Самарянин като пътуваше
дойде до него, и като го видя смили се, 34. и пристъпи та
превърза раните му, като възливаше масло и вино; после
го възкачи на добитъка си, та го занесе в гостилницата,
и пригоди му. 35. И на утрешния ден когато си
похождаше, извади та даде два динария гостилнику, и
рече му: Пригодявай му: и каквото повече иждивиш аз
на връщане ще ти платя. 36. И тъй, от тези тримата кой
ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в
разбойниците? 37. А той рече: Този който му стори
милост. Тогаз Исус му рече: Иди, и ти така прави.
38. И в отиването им влезе Исус в некое село: и жена
някоя си на име Марта го прие у дома си. 39. И тя
имаше сестра нарицаема Мария, която бе седнала до
нозете Исусови и слушаше словото негово. 40. А Марта
се мълвеше за многото слугуване; и застана та рече:
Господи, не брежиш ли, че сестра ми ме остави сама да
слугувам? речи й прочее да ми помогне. 41. Отговори

Исус, и рече й: Марто, Марто, грижиш се и мълвиш се за
много неща; 42. но едно е потребно; а Мария избра
добрата част, която няма да се отнеме от нея.

ГЛАВА 11.

1. И когато бе той на едно място та се молеше, като
престана, рече му някой си от учениците му: Господи,
научи ни да се молим, както и Иоан е научил учениците
си. 2. А *той* им рече: Когато се молите думайте: Отче
наш който си на небеса, Да се свети името твое; Да
дойде царството твое; Да бъде волята твоя както на
небето така и на земята; 3. Хляба наш насъщния давай
ни го всеки ден: 4. И прости ни греховете ни, защото и
ние прощаваме на всеки наш длъжник; И не въведи нас в
изкушение, но избави нас от лукаваго.
5. И рече им: Кой от вас ако би имал приятел, и отиде
при него по сред нощ и му рече: Друже, дай ми на заем
три хляба; 6. понеже един приятел ми дойде от път, и
Нямам що да сложа пред него; 7. а той да отговори
извътре и да каже: Недей ми досажда: вратата са вече
затворени, и децата ми са на леглото с мене: не мога да
стана да ти дам. 8. Казвам ви че ако не стане да му даде
защото му е приятел, то поне за неговата безочливост
ще стане и ще му даде колкото му требва. 9. И аз ви
казвам: Искате и ще ви се даде; търсете и ще намерите;
хлопайте, и ще ви се отвори. 10. Защото всеки който
иска приема; и който търси намира; и който хлопа, ще
му се отвори. 11. И от вас кой е този баща, щото ако му
поиска син му хляб, а той да му даде камък? Или *ако му
поиска* риба, наместо риба змия ли ще му даде? 12. Или
ако би поискал яйце, дали скорпия ще му даде? 13. И
тъй, когато вие, лукави както сте, знаете да давате добри

давания на чадата си; колко повече Отец небесний ще даде Духа Светаго на онези които просят от него.
14. И изпъждаше едного беса който беше ням; и като излезе бесът, проговори немият, и почуди се народът. 15. А някои от тях рекоха: Чрез Веелзевула княза на бесовете изпъжда бесовете. 16. А други, изкушаващи *го* искаха от него знамение от небето. 17. Но той като знаеше помислите им, рече им: Всяко царство разделено против себе си запустява, и дом *разделен* против себе си пада. 18. *Тъй* и Сатана ако се раздели сам си против себе си, как ще устои царството му? понеже казвате че аз изгонвам бесовете чрез Веелзевула. 19. И ако аз изгонвам бесовете чрез Веелзевула, синовете ви чрез кого ги изгонват? За това те ще ви бъдат съдници. 20. Ако ли аз с Божия пръст изгонвам бесовете, то е настигнало на вас царството Божие. 21. Когато крепкият оборъжен варди двора си, имането му е в безопасност. 22. Но когато по-крепкият от него нападне та го победи, взема му всеоръжието на което се е надявал, и разподеля неговият обир. 23. Който не е с мене, против мене е; и който не събира заедно с мене, той разпилява.
24. Когато нечистият дух излезе из человека, обхожда по безводни места и търси спокойствие; и като не намери, казва: Да се върна в дома си от дето излязох. 25. И като дойде намерва *го* пометен и украсен. 26. Тогаз отхожда и взема с него си други седем духове, от себе си по-лукави, и влезват и живеят там; и сетното състояние на оногоз человека бива по-лошо от първото.
27. И когато той говореше това, една жена от народа

въздигна глас и рече му: Блажена утробата която те е
носила, и съсците, които си сукал. 28. А той рече: Още
по-блажени *са* които слушат словото Божие и го пазят.
29. А когато се събираше народът, начна да говори: Този
род е лукав; знамение иска, и *друго* знамение няма да му
се даде освен знамението на пророка Иона. 30. Защото
както Иона стана знамение на Ниневийците, така ще и
Син Човечески на този род *знамение* да бъде. 31.
Царицата Южна ще възстане на съда с човеците на
този род, и ще ги осъди, защото от краищата на земята
дойде да чуе мъдростта Соломонова; и ето тука е повече
от Соломона. 32. Мъжете Ниневийски ще възстанат на
съда с този род, и ще го осъдят; защото те се покаяха
чрез Ионовата проповед; и, ето, тука е повече от Иона.
33. И никой не запаля свещ да я тури на скришно место,
нито под шиник, но на светилник, за да виждат
светенето които влезват. 34. Светило на тялото е окото; и
тъй, кога е окото ти чисто, и всичкото твое тяло е
осветлено; а кога е лукаво, и тялото ти е тъмно. 35. За то,
внимавай да не би виделината която е в тебе да е
тъмнина. 36. Ако прочее всичкото твое тяло е осветлено,
и няма някоя тъмна част, то ще всичко осветлено да
бъде, както кога те светилото осветява със сиянието си.
37. И като говореше *това*, някой си Фарисей го
умоляваше да обядва в неговия дом; и той влезе и седна
на трапезата. 38. А Фарисеят, като го видя че не се уми
преди яденето, почуди се. 39. И Господ му рече: Сега вие
Фарисеите външното на чашата и на паницата очистяте;
а вътрешното ви е пълно с грабеж и лукавство. 40.

Безумни! този който е направил външното, не е ли направил и вътрешното? 41. Но от това що имате дайте милостиня, и, ето, всичко ще бъде за вас чисто. 42. Но горко на вас, фарисеите! защото давате десетък от мятвата, от рутата и от всяко зеле, и небрежите съдбата и любовта Божия. Това трябваше да правите, и онова да не оставяте. 43. Горко вам, Фарисеи! защото обичате председанията в събориштата и поздравленията в пазарите. 44. Горко вам, книжници и Фарисеи, лицемери! защото сте като гробове които не личат, а человеците които ходят отгоре не знаят.
45. И отговори някой от законниците и рече му: Учителю, това като казваш и нас кориш. 46. А той рече: Горко и на вас, законниците! защото натоваряте на человеците бремена тежки за носене, и вие нито с един пръст не се допирате до бремената. 47. Горко вам! защото зидате паметниците на пророците, а бащите ви ги убиха. 49.8. И тъй свидетелствувате и вие и съизволявате на делата на бащите си; защото те ги убиха, а вие им паметниците зидате. 49. За това и премъдростта Божия рече: Ще им проводя пророци и апостоли, и от тях ще убият и изгонят; 50. за да се придири от този род кръвта на всичките пророци която е проливана от как се е светът създал, 51. от кръвта на Авела, до кръвта на Захария убитаго между олтаря и храма. Ей, казвам ви, ще да се придири от този род. 52. Горко на вас, законниците! защото взехте ключа на знанието, и сами не влязохте, а че и на тези които щяха да влезат забранихте.

53. И когато им казваше той това, книжниците и
Фарисеите начнаха твърде да се ярят и да изваждат из
устата му ответи за много неща, 54. като го причакваха и
търсеха да уловят нещо от устата му за да обвинят.

ГЛАВА 12.

1. Между това като се събраха много тисящи народ, толкоз щото едни други се тъпчеха, начна да говори на учениците си: Най-първо пазете себе си от кваса Фарисейски, който е лицемерие. 2. *Защото* няма нищо покрито, което да се не открие, и тайно което да се не узнае. 3. За това, колкото говорихте в тъмнина, на видело ще се чуе; и каквото сте казали на ухо в скришните стаи, от горе на покрива ще се проповеда. 4. А на вас моите приятели казвам: Не бойте се от тези които убиват тялото, и които след това не могат повече нищо да направят. 5. Но ще ви обадя от кого да се боите; Бойте се от оногоз който след убиването има власт да хвърли в пъкъла. Ей, казвам ви, от него да се боите. 6. Не се ли продават пет врабчета за два асария? и ни едно от тях не е забравено пред Бога; 7. но и космите на главата ви всичките са изброени. И така не бойте се: вие сте от много врабчета по-добри. 8. И пак ви казвам че всеки който ме изповяда пред человеците, и Син Человечески ще го изповяда пред ангелите Божии; 9. а който се отрече от мене пред человеците, отречен ще бъде пред ангелите Божии. 10. И всеки който би казал реч против Сина Человеческаго, ще му се прости: но който рече хула против Духа Светаго, няма да му се прости. 11. И кога ви приведат на съборищата и *пред* началствата и властите, недейте се грижи как или какво ще се отговорите, или какво ще речете; 12. Защото Дух Светий ще ви научи в истия час що трябва да речете.

13. И рече му някой си от народа: Учителю, речи на брата
ми да раздели с мене наследието. 14. А той му рече:
Човече, кой ме е поставил съдник или делител над
вас? 15. И рече им: Гледайте и пазете се от
любостяжанието; защото ако има някой премного,
животът му не се състои от имота му. 16. И рече им
притча, и казваше: На някой си богат човек нивята му
дадоха много плод. 17. И мислеше си в себе си и думаше:
Що да сторя? защото Нямам де да събера плодовете си.
18. И рече: Това ще да сторя: да събера житниците си, и
да съградя по-големи, и да събера там всичките си жита
и имота си; 19. и да река на душата си: Душо, имаш
много пригоди вложени за много години; почивай, яж,
пий и весели се. 20. А Бог му рече: Безумни! тази нощ
ще ти изискат душата; а това що си приготвил кому ще
бъде? 21. Така *бива* на тогози който събира за себе си, и
не богатее в Бога.
22. Рече пак на учениците си: За това ви казвам: Недейте
се грижи за животът си що да ядете, нито за тялото *си*
що да облечете. 23. Животът е по-драгоценен от храната,
и тялото от облеклото. 24. Разсмотрете враните че не
сеят нито жънат: те Нямат нито съкровища нито
житници, и Бог ги храни: колко повече сте вие по-добри
от птиците? 25. И кой от вас с грижене може да приложи
на възрастта си един лакът? 26. И тъй, ако най-малко
нещо не можете, защо се грижите за друго? 27.
Разсмотрете криновете как растат: не се трудят нито
предат; но казвам ви че нито Соломон във всичката си
слава се облече както един от тях. 28. И ако тревата,

която днес я има на полето, и утре я хвърлят в пещ, Бог *я*
така облича, колко повече вас, маловерци? 29. И вие
недейте търси какво ще ядете или какво ще пиете; и
недейте се обезпокоява; 30. защото всичко това търсят
езичниците на света; а Отец ваш знае че това ви требва.
31. Но търсете царството Божие, и това всичко ще ви се
приложи. 32. Не бой се, мало стадо; защото Отец ви
благоволи да ви даде царството. 33. Продайте имота си и
дайте милостиня: направете си кесии които не
овехтяват, съкровище на небеса което не оскудява, дето
крадец не приближава, нито молец разтлява. 34. Защото
дето е съкровището ваше, там ще бъде и сърцето ваше.
35. Да бъдат чреслата ви опасани, и светилниците *ви*
запалени; 36. и вие бъдете подобни на човеци които
чакат господаря си кога ще се върне от сватбата, да му
отворят тоз час щом дойде и похлопа. 37. Блажени тези
раби които, кога дойде господарят *им*, ги намери будни:
истина ви казвам че ще се опаше, и ще ги тури да седнат
на трапезата, и ще мине да им послугува. 38. И ако дойде
във втората стража, или в третата стража дойде, и ги
намери така, блажени са онези раби. 39. И това още
знайте, че ако би знаял стопанинът на къщата в кой час
ще дойде крадецът, буден би стоял и не би оставил да му
подкопаят къщата. 40. Бъдете прочее и вие готови;
защото в който час не мислите Син Человеческий ще
дойде.
41. *Тогаз* Петър му рече: Господи, нам ли казваш тази
притча, или на всичките? 42. И Господ рече: Кой е
прочее онзи верен и благоразумен домостроител, когото

господарят ще постави над слугите си да дава на време *всекиму* определената храна? 45. Блажен този раб когото би намерил господарят му, кога си дойде, че прави така. 44. Истина ви казвам че ще го постави над всичкото си имане. 45. Ако ли рече онзи раб в сърцето си: Господарят ми ще окъснее да си дойде; и начене да бие ратаите и ратайкините, и да яде и да пие и да се опива, 46. ще дойде господарят на онзи раб, в ден в който не му се надее, и в час в който не знае, и ще го разсече, и неговата част ще положи с неверните. 47. И онзи раб който е знаял волята на господаря си, че не приготвил нито сторил по волята му, много ще бъде бит. 48. А онзи който не е знаял и е сторил *нещо* достойно за бой, малко бит ще бъде. И всекиму комуто е много дадено, много ще и да се поиска от него; и комуто са много въверили, повече и ще изискат от него. 49. Огън дойдох да туря на земята; и какво искам, ако се е вече запалил? 50. Но имам кръщение да се кръстя; и колко се утеснявам докле да се извърши! 51. Мислите ли че дойдох да дам мир на земята? Не, казвам ви, но разделение. 52. Защото от нине петима в една къща разделени ще бъдат, трима върху двамата и двамата върху трима. 53. Ще да се разделят баща против сина, и син против баща; майка против дъщеря, и дъщеря против майка; свекърва против невеста, и невеста против свекърва.
54. Казваше още на народа: Кога видите облак който се възвися от запад, тоз час казвате: Дъжд ще вали; и така бива. 55. И кога юг вее, казвате: Ще стане горещина; и става. 56. Лицемери! лицето на земята и на небето

умеете да разпознавате, а това време как да не разпознавате 57. А защо и по само себе си не съдите праведното? 58. Когато отхождаш с противника си при княза, в пътя постарай се да се отървеш от него, да не би те завлякъл до съдника, и съдникът те предаде на слугата, и слугата те тури в тъмница. 59. Казвам ти: няма да излезеш от там докле не отдадеш и най-последното банче.

ГЛАВА 13.

1. И в това време дойдоха някои и му известиха за
Галилеяните на които кръвта Пилат смесил със жертвите
им. 2. И отговори Исус и рече им: Мислите ли че тези
Галилеяни за това що така пострадаха са били най-
грешни от всичките Галилеяни? 3. Казвам ви: не; но ако
се не покаете, всинца така ще загинете. 4. Или
осемнадесетте онези върху които падна стълбът
Силоамски и ги уби, мислите ли че те бяха най-грешни
от всичките человеци които живеят в Ерусалим? 5.
Казвам ви: не; но ако се не покаете, всинца така ще
загинете.
6. Казваше още тази притча: Някой си имаше в лозето
си насадена смоковница; и дойде да търси плод на нея, и
не намери. 7. И рече на лозаря: Ето три години *как* ида
да търся плод от тази смоковница, и не намервам: отсечи
я; защо да запраздня и земята? 8. А той отговори и рече
му: Господарю, остави я и това лято, докле разкопая
около нея и насипя тор; 9. и ако даде плод, *добре*; ако ли
не, подир това ще я отсечеш.
10. И една събота поучаваше в едно от съборищата; 11. и,
ето, беше там една жена която имаше дух болестен
осемнадесет години, и сгърбена беше, и не можеше
никак да се изправи. 12. Като я видя Исус, извика и рече
й: Жено, освободена си от болестта си. 13. И положи на
нея ръце, и тоз час се изправи *жената*, и славеше Бога.
14. И отговори началникът на съборището, който
негодуваше защото в събота *я* изцели Исус, и казваше,

на народа: Шест дни са, в които трябва да работите: в тях
прочее идвайте и целете се, а не съботен ден. 15.
Отговори му Господ и рече: Лицемере! всеки един от вас
не отвързва ли в събота вола или осела си от яслите, и *го*
завежда та *го* напоява? 16. А тая като е дъщеря
Авраамова, която е вързал Сатана, ето, осемнадесет
години, не трябваше ли да бъде развързана от тази
връзка в съботен ден? 17. И това като говореше той,
посрамяваха се всичките, които му се противяха; и
всичкият народ се радваше за всите славни дела негови.
18. Казваше още: На какво е подобно царството Божие? и
на що да го оприлича? 19. Подобно е на зърно синапово,
което човек взе и посея го в градината си; и порасте и
стана дърво голямо, и птиците небесни пребиваваха в
неговите ветви.
20. И пак рече: На какво да уподобя царството Божие? 21.
Подобно е на квас който като го взе жена скри го в три
мери брашно докле се вкисна всичкото.
22. И като отиваше в Ерусалим, минуваше през градовете
и през селата та поучаваше. 23. И някой си му рече:
Господи, малцина ли са които ще се спасят? А той им
рече: 24. Подвизавайте се да влезете през тесните врата;
защото мнозина, казвам ви, ще искат да влезат, и не ще
да могат. 25. След като стане стопанинът на къщата и
затвори вратата, а *вие* останете вън, и наченете да
хлопате на вратата и да казвате: Господи, Господи,
отвори ни, и той отговори и ви рече: Не ви зная от къде
сте; 26. тогаз ще наченете да казвате: Ядохме пред тебе и
пихме; и на нашите улици си поучавал. 27. И ще рече:

Казвам ви, не ви зная от къде сте: махнете се от мене всинца които работите неправда. 28. Там ще бъде плач и скърцане със зъби кога видите Авраама и Исаака и Якова и всите пророци в царството Божие, а вас че сте изпъдени вън. 29. И ще дойдат от изток и запад, и от север и юг, и ще седнат в царството Божие. 30. И, ето, има последни които ще бъдат първи, и има първи, които ще бъдат последни.
31. В него ден дойдоха някои Фарисеи, и казват му: Излез и си иди от тука, защото Ирод иска да те убие. 32. И рече им: Идете и речете на тази лисица: Ето, бесове изпъждам, и правя изцеления днес и утре; и в третият *ден* се свършвам. 33. Но трябва аз днес и утре и в другия ден да ида; защото не е възможно пророк да загине вън от Ерусалим. 34. Ерусалиме! Ерусалиме! ти който пророците избиваш, и пратените до тебе с камене биеш, колко пъти поисках да събера чадата ти, както птица пилците си под криле, и не рачихте! 35. Ето оставя се вам домът ваш пуст; и истина ви казвам че няма да ме видите дори дойде *времето* когато ще речете: Благословен който иде в името Господне.

ГЛАВА 14.

1. И една събота когато дойде той в къщата на някого си
началника на Фарисеите да яде хляб, те имаха очите си
на него. 2. И, ето, имаше пред него някой си човек
красничав. 3. И отговори Исус та говореше на
законниците и на Фарисеите и рече: Позволено ли е да
цели някой в събота? 4. А те мълчеха. И взе та го изцели,
и пусна го. 5. И отговори на тях и рече: Кой от вас, ако би
паднал оселът или волът му в яма, не би го на часа
извлекъл в съботен ден? 6. И не можаха на това да му
отговорят.
7. Рече пак притча на званите, като гледаше как избират
първите за седене места, и казваше им: 8. Кога те кани
някой на свадба, не сядай на първото място, да не би да е
призовал и другиго по-почтен от тебе, 9. и дойде този
който е поканил и тебе и него и ти рече: Дай място на
тогова; и тогаз начнеш с усрамяване да захванеш
последното място. 10. На кога те поканят, иди и седни на
последното място, за да ти рече, кога дойде този който
те е призовал: Приятелю, възлез по-горе. Тогаз щеш има
слава пред тези които седят с тебе наедно. 11. Защото
всеки който възнася себе си ще се смири, и който се
смирява ще се възнесе.
12. Казваше и на тогова който го беше призвал: Кога
правиш обед или вечеря, недей кани приятелите си, ни
братята си, ни роднините си, нито съседи богати; да не
би те подобно и те поканили и ти бъде заплатено. 13. Но
кога правиш угощение, поканвай сиромаси, клосни,

хроми, и слепи; 14. и ще бъдеш блажен; защото нямат да ти платят; понеже ще ти бъде заплатено във възкресението на праведните.
15. Това като чу един от седящите с него, рече му: Блажен който яде хляб в царството Божие. 16. А той му рече: Някой си человек направи вечеря голяма, и покани мнозина. 17. И в часа на вечерята проводи раба си да рече на поканените: Елате, понеже всичко е вече готово. 18. И начнаха всичките *като* на един *ум* да се отричат: Първият му рече: Нива купих, и нужда имам да излеза и да я видя; моля ти се, имай ме отречен. 19. И друг рече: Купих пет чифта волове, и отхождам да ги опитам; моля ти се, имай ме отречен. 20. И друг рече: Ожених се; и за това не мога да дойда. 21. И когато си дойде този раб разказа на господаря си това. Тогаз се разгневи стопанинът и рече на раба си: Излез скоро по улиците и пътищата на града, и доведи тука сиромасите и клосните и хромите и слепите. 22. И рече рабът: Господарю, както си заповедал стана, и още место има. 23. И рече господарът на раба: Излез на пътищата и по оградите, и принуди *ги* да влезат, за да се напълни домът ми; 24. защото ви казвам че никой от онез призваните человеци няма да вкуси от вечерята ми.
25. И вървяха с него наедно народ много; и обърна се та им рече: 26. Ако иде някой при мене, и не възненавиди баща си, и майка си, и жена си, и чадата си, и братята си, и сестрите си, а още и своя си живот, не може да бъде мой ученик. 27. И който не носи кръста си и не върви след мене не може да ми бъде ученик. 28. Защото кой от

вас, кога иска да съгради стълб, не сяда първом да
пресметне разноските *си* дали ще има *потребното* да *го*
изкара? 29. да не би като положи основанието а не може
после да *го* изкара, да наченат всичките които гледат да
му се подсмиват 30. и да казват: Този човек начена да
гради, и не може да изкара. 31. Или кой цар, като
отхожда на бой против другиго цар, не сяда първом да
размисли, възможно ли е с десет хиляди да стои на
среща тогоз който иде против него с двадесет? 32. Ако
ли не, то кога е той още далеч отпраща посланници и
моли се за мир. 33. Тъй прочее всеки от вас който не се
отрече от всичкия си имот не може да бъде мой ученик.
34. Добро *нещо* е солта; но ако солта се развали, с що ще
се поправи? 35. Тя вече не струва нито за земята, нито за
тора; вън я изхвърлят. Който има уши да слуша нека
слуша.

ГЛАВА 15.

1. И всичките митари и грешници се приближаваха
около него да го слушат. 2. И роптаеха Фарисеите и
книжниците и казваха: Този приема грешници и яде с
тях наедно. 3. А той им рече тази притча и казваше: 4.
Кой човек от вас, ако би имал сто овци, и му се загуби
една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята, и
не отива след изгубената, докле я намери? 5. И когато *я*
намери, задига я на плещите си радостен; 6. и като си
дойде у дома си, свиква приятелите си и съседите си, и
казва им: Радвайте се с мене че си намерих изгубената
овца. 7. Казвам ви че такава радост бива на небето за
едного грешника който се кае, а не за деветдесет и девет
праведници които Нямат нужда от покаяние. 8. Или коя
жена, ако има десет драхми и изгуби една драхма, не
запаля свещ, и не мете къщата, и не търси прилежно
докле *я* намери? 9. И когато я намери, свиква
приятелките и съседките си, и казва: Радвайте се с мене,
защото намерих драхмата която бях изгубила. 10. Така,
ви казвам, бива радост пред ангелите Божии за едного
каещаго се грешника.
11. Рече още: Някой си човек имаше двама синове; 12.
и по-младият от тях рече на баща си: Отче, дай ми дела
който *ми* се пада от имането. И раздели им имота *си.* 13.
И след малко дни по-младият син събра си всичкото и
отиде в страна далечна, и там разпиля имането си, с
разблудното си живеене. 14. И като иждиви всичко, стана
голям глад в онази страна, и той начна да е в оскъдност.

15. И отиде та се пристави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. 16. И желаеше да напълни търбуха си от рошковите които ядяха свинете; и никой му не даваше. 17. И като дойде на себе си, рече: На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пак аз мра от глад! 18. Ще стана да ида при баща си, и ще му река: Отче, съгреших на небето и пред тебе, 19. и не съм вече достоен да се нарека твой син: стори ме както едного от наемниците си. 20. И стана та дойде при баща си. И когато бе далеч още, видя го баща му, и смили се, и завтече се и припадна на врата му и го целуна. 21. Рече му син *му*: Отче, съгреших на небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. 22. И рече баща *му* на слугите си: Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете *му*, 23. и докарайте храненото теле та *го* заколете, да ядем и да се веселим; 24. защото този ми син мъртъв бе и оживя, загинал бе и намери се. И Наченаха да се веселят. 25. А по-старият син беше на нива; и както идеше та наближи къщата, чу пеене и ликуване. 26. И привика едного от слугите и питаше що е това. 27. А той му рече: Брат ти си дойде; и закла баща ти храненото теле защото го прие здрав. 28. И разгневи се, и не рачеше да влезе; и тъй, баща му излезе и молеше му се. 29. А той отговори и рече на баща си: Ето, толкоз години ти работя, и никога твоята заповед не съм престъпил; и на мене нито яре ми си дал некога да се повеселя *и аз* с приятелите си; 30. а по що си дойде този твой син който

изяде имота ти с блудниците, за него си заклал храненото теле. 31. А той му рече: Синко, ти си винаги с
мене; и всичкото мое твое е; 32. а трябваше да се
възвеселим и да се възрадваме, защото този твой брат
мъртъв бе и оживя, и загинал бе и намери се.

ГЛАВА 16.

1. Говореше още на учениците си: беше някой си богат
человек, който имаше домостроител; и го наковладиха
нему че разсипва имението му. 2. И повика го и рече му:
Що е това което слушам за тебе? дай сметката на
домостроителството си; защото не можеш вече да си
домостроител. 3. Тогаз домостроителят рече в себе си:
Що да сторя? понеже господарят ми отнема от мене
домостроителството. Да копая не мога: да прося срам ме
е. 4. Разшумях що да направя, за да ме приемат в къщите
си кога бъда изместен от домостроителството. 5. И
повика всекиго от длъжниците на господаря си; и рече
на първия: Колко си длъжен на господаря ми? 6. А той
рече: Сто вати масло. И рече му: Вземи записката си, и
седни скоро та напиши петдесет. 7. После рече другиму:
А ти колко си длъжен? И той рече: Сто кори жито. И
казва му: Земи си записката и пиши осемдесет. 8. И
похвали господарят неправедният домостроител че
разумно сторил; защото синовете на този век в своя си
род са по-хитри от синовете на виделината. 9. И аз ви
казвам: Направете си приятели от богатството на
неправдата, за да ви приемат във вечните обиталища
когато оскудеете. 10. Верният в малкото, и в многото е
верен; а неправедният в малкото, и в многото е
неправеден. 11. И тъй, ако в неправедното богатство вие
не бидохте верни, кой ще ви повери истинното
богатство? 12. И ако в чуждото се не показахте верни,
кой ще ви даде вашето? 13. Никой слуга не може на

двама господари да слугува; защото или едного ще намрази и другиго ще възлюби, или до едного ще се прилепи и другиго ще презира. Не можете да работите на Бога и на Мамона.
14. Всичко това чуваха и Фарисеите, които бяха сребролюбци; и присмиваха му се. 15. И рече им: Вие сте които показвате себе си праведни пред человеците; но Бог знае сърцата ви; защото онова което е високо в человеците, то е мерзост пред Бога. 16. Законът и пророците до Иоана *леха*; от тогаз царството Божие се благовествува, и всеки се буди *да влезе* в него. 17. И по-лесно е небето и земята да преминат, а не една точка от закона да падне. 18. Всеки който напуща жена си, и се оженя за друга, прелюбодействува; и всеки който се ожени за напусната от мъж прелюбодействува.
19. Имаше някой си человек богат, и обличаше се в багреница и висон , и веселеше се всеки ден светло. 20. Имаше пък и някой сиромах на име Лазар който покрит със струпеи лежеше пред вратата му. 21. И желаеше да се насити от трошиците които падаха от трапезата на богатия; но и псетата идваха та лижеха раните му. 22. И дойде време та умря сиромахът; и занесоха го ангелите на лоното Авраамово. Умря и богатият и погребан бе. 23. И в пъкъла, когато беше на мъки, дига очите си и вижда издалеч Авраама, и Лазара в неговите обятия. 24. И той извика и рече: Отче Аврааме, помилвай ме, и проводи Лазара да накваси края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в този пламък. 25. Но Авраам рече: Синко, напомни си че ти си

възприел твоите добрини в живота си; така и Лазар
злините; а сега той е на утешение, а ти на мъки. 26. И
освен всичко това, между нас и вас е утвърдена пропаст
голяма, така що които искат да минат от тука към вас, да
не могат, нито пък които са там да преминат към нас. 27.
А той рече: Моля ти се прочее, отче, да го пратиш в
бащиния ми дом; 28. защото имам петима братя, да им
засвидетелствува, щото да не би да дойдат и те на това
мъчително място. 29. Казва му Авраам: Имат Моисея и
пророците: да слушат тях. 30. А той рече: Не, отче
Аврааме; но ако иде някой от мъртвите при тях, ще се
покаят. 31. Пак му рече: Ако не слушат Моисея и
пророците, не щат се увери нито ако някой си и от
мъртвите възкръсне.

ГЛАВА 17.

1. И рече на учениците си: Не е възможно съблазните да не дойдат; но горко на оногози чрез когото дохождат! 2. По-добре би било за него да се окачеше воденичен камък около врата му, и да бъде хвърлен в морето, а не да съблазни едного от тези малките. 3. Внимавайте на себе си. Ако ти прегреши брат ти, погади го; и ако се покае, прости му. 4. И седем пъти на ден ако ти прегреши, и седем пъти на ден се възвърне към тебе, и каже: Покайвам се, да му простиш.

5. И рекоха апостолите Господу: Придай ни вяра. 6. А Господ рече: Ако да имахте вяра колкото зърно синапово, рекли бихте на тази черница: Изтръгни се и насади се в морето, и тя би ви послушала. 7. А кой от вас, ако има ратай да *му* оре или да *му* пасе, щом си дойде от нивата, ще му рече: Мини, седни да ядеш? 8. и не ще ли да му рече: Приготви нещо да вечерям, и стегни се та ми слугувай докато ям и пия, и след това ще ядеш и пиеш ти? 9. Дали ще благодари на тогоз ратая защото е свършил каквото му е било поръчано! Не се надея. 10. Така и вие, кога направите все що ви е повелено, казвайте: Ние сме раби нищожни; защото направихме това което бяхме длъжни да направим.

11. И в пътуването си към Ерусалим, минуваше през сред Самария и Галилея. 12. И *веднъж* когато влезваше в некое си село, срещнаха го десетмина прокажени, които се спряха издалеч; 13. и те възвисиха глас и казваха: Исусе наставниче, помилвай ни. 14. И като *ги* видя рече

им: Идете, покажете се на свещениците; и когато
отиваха, очистиха се *от проказата.* 15. И един от тях,
като видя че изцеля, повърна се и с голям глас славеше
Бога, 16. и падна на лице при нозете му, та му
благодареше; и той бе Самарянин. 17. А Исус отговори и
рече: Не се ли очистиха десетимата? а де са деветимата?
18. Не се ли намериха *други* да се върнат да въздадат
слава Богу, но токо този иноплеменник? 19. И рече му:
Стани та си иди: твоята вяра те изцели.
20. И, попитан от Фарисеите, кога ще дойде царството
Божие, отговори им и рече: Царството Божие няма да
дойде с изглеждане; 21. нито ще *ви* рекат: Ето тука е,
или, ето там: защото ето, царството Божие вътре във вас
е. 22. И рече на учениците: Ще дойдат дни когато ще
пожелаете да видите един от дните на Сина
Человеческаго, и няма да видите. 23. И *като* ви рекат:
Ето, тука *е*, или: Ето, там *е*, да не отидете, нито да тичате
подире *му.* 24. Защото както светкавицата, която бляска
от единият *край* на поднебесната, така ще бъде и Син
Человечески в своят си ден. 25. Но първом трябва той да
пострада много, и да бъде отхвърлен от този род. 26. И
както в дните Ноеви така ще бъде и в дните на Сина
человеческаго. 27. Ядяха, пиха, женеха се и задомяваха се
до деня в който Ное влезе в ковчегът; и дойде потопът и
погуби всичките. 28. Подобно, както стана и в дните
Лотови: ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, садяха, *и*
градяха. 29. И в който ден излезе Лот из Содом наваля
огън и жупел от небето, и погуби всичките,- 30. на това
подобно ще бъде и в деня в който Син Человечески ще

се яви. 31. В онзи ден който се намери на покрива, и съдовете му в къщи, да не слезе да ги вземе; и който е на нива, такожде да се не връща назад. 32. Помнете Лотовата жена. 33. Който поиска да си уварди живота ще го изгуби; и който го изгуби, ще го уварди. 34. Казвам ви: В оная нощ ще бъдат двама на едно легло: единият ще се вземе, а другият ще се остави. 35. Две *жени* ще наедно да мелят: едната ще бъде взета, а другата ще се остави. 36. Двама ще бъдат на нива: единият ще се вземе, а другият ще се остави. 37. Отговарят и казват му: Къде, Господи? А той им рече: Дето е трупът, там ще и орлите да се съберат.

ГЛАВА 18.

1. Казваше им още и притча, как трябва всякога да се молят, и да се не обленяват; 2. и говореше: Имаше в някой си град един съдник, който се от Бога не боеше, и от человека се не срамуваше. 3. Имаше и една вдовица в този град, та идеше при него и му казваше: Отдай ми правото от съперникът ми. 4. И до неколко време не рачи; а изпосле рече в себе си: Ако и от Бога се не боя, и от человека се не срамувам, 5. а то на тая вдовица, понеже ми досажда, нека и отдам правото, да не иде до край да ми отеготява. 6. И рече Господ: Слушайте що казва неправедният съдник: 7. А Бог няма ли да отдаде правото на своите избрани които викат към него денем и нощем, ако и да дълготърпи за тях: 8. Казвам ви че ще им отдаде правото скоро. Но Син Человечески кога дойде да ли ще намери вяра на земята?

9. И пак на някои които се надееха на себе си че са праведни, и унищожаваха другите, рече тази притча: 10. Двама человека възлязоха в храма да се помолят, единият Фарисей, а другият митар. 11. Фарисеят се изправи и молеше се в себе си така; Боже, благодаря ти, че не съм както другите человеци, грабители, обидници, прелюбодейци, или както този митар: 12. Постя дваж в седмицата, десетък давам от всичко що придобия. 13. И митарят като стоеше из далеч не щеше нито очите си към небето да подигне, но биеше се в гърдите си и думаше: Боже, бъди милостив мене грешному. 14. Казвам ви, че той слезе у дома си оправдан *повече*

нежели онзи; защото всеки който възнася себе си, ще се
смири; а който смирява себе си, ще се възнесе.
15. Принасяха му още и дечицата да се прикосне до тях, а
учениците като видяха забраниха им. 16. Но Исус ги
привика, и рече: Оставете децата да дохождат при мене,
и не ги възпирайте; защото на таквиз е царството
Божие. 17. Истина ви казвам: Който не приеме царството
Божие както дете няма да влезе в него.
18. И някой си големец го попита и каза: Учителю благи,
що да сторя за да наследвам живот вечен? 19. А Исус му
рече: Що ме казваш благ? Никой не е благ тъкмо един
Бог. 20. Заповедите знаеш: «Да не направиш
прелюбодеяние;» « Да не убиеш;» « Да не откраднеш;»
«Да не лъжесвидетелствуваш;» «Почитай баща си и
майка си.» 21. А той рече: Всичко това съм опазил от
младостта си *до нине.* 22. Това като чу Исус, рече му: Още
едно ти не достига: все що имаш продай, и раздай на
сиромасите, и ще имаш съкровището на небето; и дойди
та ме последвай. 23. А той като чу това оскърби се,
защото беше много богат. 24. И като го видя Исус че се
оскърби, рече: Колко мъчно ще влезат в царството Божие
тези които имат богатство! 25. Защото по-лесно е да
мине камила през иглени уши, а не богат да влезе в
царството Божие. 26. А които чуха това рекоха: И кой
може да се спаси? 27. А той рече: Невъзможното у
человеците у Бога е възможно. 28. А Петър рече: Ето, ние
оставихме всичко, и последвахме те. 29. А той им рече:
Истина ви казвам, че няма никой който да е оставил
къща, или родители, или братя, или жена, или чада

заради царството Божие, 30. и да не получи многократно
на това време, и в идущият век живот вечен.
31. И като взе дванадесетте при себе си, рече им: Ето
възлезваме в Ерусалим, и ще се свърши всичко що е
написано от пророците за Сина Человеческаго. 32.
Защото ще бъде предаден на езичниците и ще му се
поругаят, и ще го обезчестят, и ще го заплюят, 33. и ще
го бият, и ще го убият, и в третият ден ще възкръсне.
34. И те не разумяха нищо от това; и тая дума беше
покрита за тях, и не разбираха това което се казваше.
35. А когато наближаваше до Ерихон, някой си сляп
седеше край пътя да проси. 36. И като чу че народ
минува, попита: Що е това? 37. И казаха му че Исус
Назарянин минува. 38. Тогаз той извика и казваше:
Исусе, Сине Давидов, помилвай ме! 39. И тези които
вървяха напред запретяваха му да млъкне, но той още
повече викаше: Сине Давидов, помилвай ме! 40. И спря
се Исус и повели да му го доведат; и като наближи
попита го, 41. и рече: Що искаш да ти сторя? А той рече:
Господи, да прогледам. 42. И Исус му рече: Прогледай;
твоята вяра те изцели. 43. И тутакси прогледа, и тръгна
след него, и славеше Бога; и всичкий народ като видя
това, въздаде хвала Богу.

ГЛАВА 19.

1. След това влезе *Исус* в Ерихон, и заминуваше си. 2. И ето человек на име Закхей който беше началник на митарите, и той бе богат. 3. И искаше да види Исуса кой е; но не можеше от народа, защото беше низък на възраст. 4. И завтече се на напред, та възлезе на една черница за да го види; понеже през онзи *път* щеше да мине. 5. И като дойде на това место, Исус погледна, видя го, и рече му: Закхее, слез скоро; защото днес трябва да остана в твоята къща. 6. И прибърза та слезе, и прие го с радост. 7. И като видяха *това* всички, помъмряха и казваха че при грешен человек влезе да преседи. 8. А Закхей застана и рече Господу: Господи, ето, половината от имота си давам на сиромасите; и ако съм обидил някого в нещо с клевета, въздавам четверократно. 9. Рече му Исус: Днес стана спасение на този дом; защото и той е син Авраамов. 10. Понеже Син Человечески дойде да потърси и да спаси погиналото.

11. И те като слушаха това, приложи та рече и една притча, защото беше близо до Ерусалим, и те имаха на ума си че царството Божие щеше тутакси да се яви. 12. И рече: Человек някой си благороден отиде в страна далечна да приеме за себе си царство и да се върне. 13. И повика десет от слугите си, и даде им десет мнаси, и рече им: Търгувайте докле дойда. 14. А гражданите негови ненавиждаха го, и изпратиха след него посланици да кажат: Не щем тогова да царува над нас. 15. И като взе царството и се върна, рече да му повикат

онези слуги на които даде среброто, да узнае кой какво е
припечелил. 16. И дойде първият и рече: Господи, твоята
мнаса придоби десет мнаси. 17. И рече му: Добре рабе
добри: понеже на най-малкото се показа верен, имай
власт над десет града. 18. И дойде вторият и каза:
Господи, твоята мнаса стори пет мнаси. 19. Рече и на
тогова: Бъди и ти *владетел* над пет града. 20. Дойде и
друг, и рече: Господи, ето твоята мнаса, която имах
скътана в кърпа; 21. защото се боях от тебе; понеже си
строг человек; вземаш което не си положил, и жънеш
което не си сеял. 22. И казва му: От устата ти ще те съдя,
рабе лукави. Знаел си че съм человек строг, и вземам
което не съм положил, и жъна което не съм сеял; 23. и
защо не даде среброто ми на лихваря, така щото аз като
си дойдех щях да го прибера с лихвата? 24. И рече на
предстоящите: Вземете от него мнасата, и дайте я на
тогози който има десетте мнаси; 25. (и рекоха му:
Господи, *той* има десет мнаси;) 26. защото ви казвам, че
всекиму който има ще му се даде; а от тогоз който няма,
и това що има, ще се отнеме от него. 27. А моите врагове,
онези които ме не рачиха да се възцаря над тях, доведете
ги тука и посечете *ги* пред мене. 28. И това като изрече
Исус, отиваше напред и възлезваше в Ерусалим.
29. И когато наближи до Витфагия и Витания, към
гората която се казваше Елеон, проводи двама от
учениците си, 30. и рече *им*: Идете в срещното село: в
което щом влезвате ще намерите ждребе вързано, на
което никой человек не е никога възсядал: отвържете го
и го доведете. 31. И ако ви попита някой : Защо *го*

отвързвате? така ще му кажете: Защото трябва на
Господа. 32. И отидоха проводените и намериха както
им рече. 33. И когато отвързваха ждребето, рекоха им
стопаните му: Защо отвързвате ждребето? 34. А те
рекоха: На Господа требва. 35. И доведоха го при Исуса: и
като намятаха дрехите си на ждребето, възкачиха Исуса.
36. И в отиването му постилаха дрехите си по пътя. 37. И
когато вече наближаваше до превалата на Елеонската
гора, наченаха всичкото множество на учениците да се
радват и да славословят Бога велегласно за всите чудеса
що бяха видяли; 38. и казваха: Благословен царят който
иде в името Господне: мир на небето и слава във
вишних! 39. И някои от Фарисеите между народа рекоха
му: Учителю, запрети на учениците си. 40. И отговори и
рече им: Казвам ви че ако те млъкнат, то камъните ще
извикат.
41. И като наближи та видя градът, плака за него, 42. и
казваше: Да бе знаел и ти, поне в този твой ден това
което е за мира ти! но сега вече се скри от твоите очи. 43.
Защото ще дойдат върху тебе дни, и твоите неприятели
ще направят окоп около тебе, и ще те обсадят, и от
всякъде ще те утеснят 44. и съсипят тебе и чадата ти в
тебе, и няма да оставят в тебе камък на камък; защото не
си разумял времето на посещението си.
45. И като влезе в храма, начна да изпъжда тези които
продаваха и купуваха; 46. и казваше им: Писано е:
«Домът ми е дом за молитва: а вие го направихте
пещера разбойническа.»
47. И поучаваше всеки ден в храма; а първосвещениците

и книжниците и първите от народа искаха да го погубят;
48. и не намерваха какво да сторят; понеже всичкият
народ беше прилепнал при него да го слуша.

ГЛАВА 20.

1. И в един от ония дни, когато поучаваше той народа в
храма и благовествуваше, надойдоха първосвещениците
и книжниците наедно със старейшините, 2. та му
говореха и рекоха: Кажи ни с коя власт правиш това?
или кой е що ти е дал тази власт? 3. Отговори и рече им:
Ще ви попитам и аз една реч, и кажете ми. 4.
Кръщението Иоаново от небето ли бе, или от
човеците? 5. А те си помислиха, и думаха: Ако речем:
От небето, ще рече: Защо не повярвахте в него? 6. Ако ли
речем: От човеците, всичкий народ с камене ще ни
убие; понеже е уверен че Иоан е пророк. 7. И отговориха
че не знаят от къде бе. 8. Тогаз Исус им рече: И аз ви не
казвам с коя власт правя това.
9. И начна да говори на народа тази притча: Някой си
човек насади лозе, и даде го под наем на земеделци, и
отиде на чужда страна за много време. 10. И във времето
на плодовете проводи едного от слугите си при
земеделците, да му дадат от плода на лозето; но
земеделците го биха и отпратиха *го* празен. 11. И
повтори да проводи и друг слуга; а те биха и него и
обезчестиха *го* и отпратиха *го* празен. 12. И пак проводи
третаго; но те и него нараниха и изпъдиха. 13. Рече тогаз
стопанинът на лозето: Що да сторя? Да проводя
любезния си син; може него като видят да се посвенят.
14. Но земеделците като го видяха мислеха в себе си и
думаха: Този е наследникът: елате да го убием за да
бъде наследството наше. 15. И го изведоха вън от лозето

та го убиха. И тъй, какво ще им направи стопанинът на
лозето? 16. Ще дойде и ще погуби тези земеделци, и ще
даде лозето на други. А тези които чуха рекоха: Дано не
бъде! 17. А той ги погледна и рече: Що е това писаното:
«Камъкът който отхвърлиха зидарите, той стана глава
на ъгъла»? 18. Всеки който падне на този камък ще се
строши, а връх когото падне, ще го смаже. 19. И поискаха
първосвещениците и книжниците да турят ръце на него
в този час, защото разумяха че там ката тази притча; но
убояха се от народа.
20. И като *го* извардиха проводиха наветници, които се
преструваха че са праведни, с намерение да го уловят в
някоя реч та да го предадат на началството и на властта
управителева. 21. И те го попитаха и рекоха: Учителю,
знаем че право говориш и учиш, и не гледаш на лице, но
по истина пътят Божий учиш. 22. Право ли е за нас да
даваме дан Кесарю, или не? 23. А *той* разумя
лукавството им, и рече им: Защо ме изкушавате? 24.
Покажете ми един динарий. Чий образ и надпис има?
Отговориха и рекоха: Кесарев. 25. А той им рече: Като е
тъй, отдайте Кесаревото на Кесаря, и Божието на Бога.
26. И не можеха да уловят нещо в думата му пред народа;
и зачудени за ответа негов, млъкнаха.
27. И пристъпиха някои от Садукеите, които отричат
възкресението, и го попитаха, 28. и рекоха: Учителю,
Моисей написа нам: «Ако умре на някого брат му който
има жена, и умре той безчаден, да вземе брат му жената
и да възстави семе на брата си.» 29. А имаше седмина
братя, и първият взе жена и умре безчаден. 30. И взе

вторият жената, и умре и той безчаден. 31. И третият я
взе; също така и седмината, и не оставиха чада, и
умряха. 32. А подир всичките умря и жената. 33. И тъй
във възкресението на кого от тях ще бъде жена? защото
и седмината я имаха за жена. 34. А Исус отговори и рече
им: Чадата на този век женят се и за мъж отиват; 35. а
които се сподобят да получат онзи век и възкресението
от мъртвите нито се женят нито за мъж отиват: 36.
защото не могат вече ни да умрат, понеже са
равноангелни; и като са синове на възкресението, синове
Божии са. 37. А това че мъртвите възкръсват, и Моисей
го изяви при къпината когато назоваваше Господа «Бога
Авраамова, и Бога Исаакова, и Бога Яковова.» 38. А Бог
не е *Бог* на мъртвите, но на живите; защото всички са
живи при него. 39. И отговориха някои от книжниците и
рекоха: Учителю, ти добре рече. 40. И не смееха вече
нищо да го попитат.
41. И Рече им: Как казват че Христос е син Давидов? 42.
кога сам Давид казва в книгата Псаломска: «Рече Господ
Господу моему: Седни отдясно ми 43. докле положа
враговете ти подножие на нозете ти.» 44. И тъй, Давид го
нарича Господ; а как е син негов? 45. И когато всичкий
народ слушаше, той рече на учениците си: 46. Пазете се
от книжниците, които искат да ходят пременени, и
обичат поздравления по пазарите, и предните седалища
в съборищата, и първите места по вечеряниятa; 47. които
изпояждат домовете на вдовиците, и за причина правят
дълги молитви. Те ще приемат по-голямо осъждение.

ГЛАВА 21.

1. И като погледна *Исус*, видя богатите които туряха даровете си в съкровищницата. 2. А видя и някоя сирота вдовица която тури там две лепти. 3. И рече: Истина ви казвам че тая сирота вдовица тури от всичките най много; 4. защото всички тези туриха в даровете Божии от изобилието си; а тя от Нямането си тури всичкия си имот, колкото имаше.

5. И когато някои си говореха за храма че е украсен с хубави камене и с посвещения, рече: 6. Ще дойдат дни, в които това що гледате няма да остане камък на камък който да се не съсипе. 7. И попитаха го и рекоха: Учителю, а кога ще бъде това? и какво е знамението когато ще бъде това?

8. А той рече: Гледайте да се не прелъстите; защото мнозина ще дойдат в мое име да казват че: Съм аз; и уж времето наближи; но да не отидете след тях. 9. И кога чуете бойове и размирици, да се не убоите; защото първом те трябва да бъдат, но не е тутакси свършването. 10. Тогаз им казваше: Че ще въстане народ връх народ, и царство връх царство; 11. и ще бъдат на места големи трусове и глад и мор; още страшилища и знамения големи от небето ще бъдат.

12. А преди всичко това ще турят ръце на вас, и ще ви изгонят, и ще ви предадат на съборища и в тъмници, и ще ви извеждат пред царе и пред владетели заради моето име. 13. И това ще ви стане за свидетелство. 14. И тъй, положете на сърцата си да не преговаряте от по-

напред що да отвещаете; 15. защото аз ще ви дам уста и
мъдрост на която не ще могат да противоречат нито да
противостоят всичките ваши противници. 16. И ще
бъдете предадени и от родители и братя и роднини и от
приятели; и ще умъртвят някои от вас. 17. И от всички
ще бъдете ненавиждани заради моето име. 18. Но косъм
от главата ви няма да загине. 19. С търпението си
придобийте душите си. 20. А кога видите Ерусалим
обиколен с войски, тогава знайте че наближи
запустението му. 21. Тогаз които са в Юдея да бягат по
горите; и които са в сред него да излязат *навън*, и които
са в околностите да не влезват в него. 22. Защото тези са
дни на отмъщение за да се изпълни все що е писано. 23.
И горко на непразните и на доещите през онези дни!
защото ще бъде голяма тъга на земята, и гняв *Божий*
връх този народ. 24. И ще да паднат под острото на ножа,
и ще бъдат закарани в плен по всичките народи; и
Ерусалим ще бъде потъпкван от езичниците, докле се
изпълнят времената на езичниците. 25. И ще бъдат
знамения в слънцето и в луната и в звездите, и по
земята тъга на народите в недоумието *им*, и ще шуми
морето и вълните. 26. Человеците ще издъхват от страх
и от очакване на *бедствията* които ще постигнат
вселенната, защото силите небесни ще се поколебаят. 27.
И тогаз ще видят Сина Человеческаго че иде в облак със
сила и слава голяма.
28. И когато начне да става това, възправете се и
подигнете си главите, защото наближава избавлението
ви.

29. И рече им притча: Вижте смоковницата и всичките
дървета. 30. Когато вече ги виждате че се развиват,
знаете от само себе си че е близо вече лятото. 31. Така и
вие, кога видите това че става, знайте че е близо
царството Божие. 32. Истина ви казвам, че няма да
премине този род, докато се сбъдне всичко това. 33.
Небето и земята ще преминат, а моите думи няма да
преминат. 34. Но пазете себе си да не би да отегнат
сърцата ви от обядене и пиянство и от житейски грижи,
и ви постигне напразно този ден; 35. защото като
примка ще дойде на всички които обитават по лицето
на всичката земя. 36. За то бъдете будни, и молете се на
всяко време, за да се удостоите да избегнете от всичко
това което има да бъде, и да предстанете пред Сина
Человеческаго.
37. И денем той учеше в храма; а нощем излезваше та
нощуваше на гората нарицаема Елеонска. 38. И всичкият
народ подраняваха при него в храма да го слушат.

ГЛАВА 22.

1. И наближаваше празникът на безквасните хлябове, който се казва Пасха. 2. И първосвещениците и книжниците търсеха как да го убият; защото се бояха от народа.
3. И влезе Сатана в Юда, който се казваше Искариот, който беше от числото на дванадесетте; 4. и отиде и наговори се с първосвещениците и войводите как да им го предаде. 5. И възрадваха се те, и нагласиха се да му дадат сребро. 6. И даде обещание, и търсеше сгодно време да им го предаде без народа.
7. Дойде же денят на безквасните в който трябваше да жертвуват пасхата. 8. И проводи Петра и Иоана, и рече: Идете и пригответе ни да ядем пасхата. 9. А те му рекоха: Де искаш да приготвим? 10. А той им рече: Ето, щом влезете в града ще ви срещне человек който носи кърчаг с вода: идете след него в дома в който влезе, 11. и речете на стопанина на къщата: Учителят казва на тебе: Де е гостинната стая в която наедно с учениците си ще ям пасхата? 12. И той ще ви посочи горница голяма постлана: там пригответе. 13. И като отидоха намериха както им рече: и приготвиха пасхата.
14. И когато дойде часът, седна на трапезата, и дванадесетте апостоли с него. 15. И рече им: С желание пожелах да ям тази пасха с вас преди страданието си; 26. защото ви казвам че няма да ям вече от нея, докле се не изпълни в царството Божие. 17. И като взе чашата, благодари и рече: Вземете това и разделете *го* помежду

си; 18. защото ви казвам че няма да пия от плода на
лозата докато не дойде царството Божие. 19. И взе хляб,
и като благодари преломи го, даде им, и рече: Това е
тялото мое което се за вас дава: това правете за мое
възпоминание. 20. Така взе и чашата след вечерята, и
рече: Тая чаша е новият завет с моята кръв която се за
вас пролива. 21. Но, ето, ръката на тогоз който ме
предава с мене е на трапезата. 22. И Син Человечески
отхожда според както е определено; но горко на тогоз
человека чрез когото се предава! 23. И те наченаха да
разискват помежду си кой ли от тях ще е този който ще
стори това.
24. Стана още и препирня помежду им кого от тях ще
имат за по-голям. 25. А той им рече: Царете на народите
господаруват над тях, и тези които ги владеят наричат се
благодетели. 26. А вие не така; но най-големият
изпомежду ви да бъде както най-малкия, който
началствува, както оногоз който слугува. 27. Защото кой
е по-голям, който седи на трапезата ли, или който
слугува? не този ли който седи? Но аз помежду вас съм
като един който слугува. 28. А вие сте онези които
устояхте с мене наедно в моите напасти. 29. За това аз
вам завещавам царство както Отец ми завеща на мене;
30. за да ядете и да пиете на трапезата ми в царството
мое, и да седнете на престоли да садите дванадесетте
племена Израилеви.
31. И рече Господ: Симоне, Симоне, ето, Сатана ви
изиска за да *ви* отсее като жито; 32. но аз се молих за
тебе да не оскудее твоята вяра; и ти когато се обърнеш

утвърди братята си. 33. И *Петър* му рече: Господи, готов съм с тебе *наедно* и в тъмница и на смърт да ида. 34. А той *му* рече: Казвам ти, Петре: Петелът днес няма да попее преди да се отречеш *ти* триж че ме не познаваш.
35. И рече им: Когато ви пратих без кесия, без тържик, и без обуща, останахте ли лишени от нещо? А те рекоха: От нищо. 36. Тогаз им рече: Но сега който има кесия да *я* вземе *със себе си*, така и тържик, и който Няма, нека продаде дрехата си и нека купи нож; 37. защото ви казвам че още и това писаното трябва да се изпълни на мене: «И с беззаконните се счете,» защото *писаните* за мене вземат край. 38. И те рекоха: Господи, ето тука два ножа. А той им рече: Доволно са.
39. И излезе та отиде по обичай на гората Елеонска; отидоха след него и учениците му. 40. И като дойде на местото, рече им: Молете се да не паднете в изкушение. 41. И той се отлъчи от тях колкото един хвърлей камък, и коленичи, и молеше се, 42. и думаше: Отче, ако щеш, да ме заминеш с тази чаша; обаче не моята воля, но твоята да бъде. 43. И яви му се ангел от небето та го укрепяваше. 44. И понеже бе в тъга молеше се по-усърдно; и потта му стана както капки кръв които капеха на земята. 45. И като стана от молбата, дойде при учениците си и намери ги заспали от скръб; 46. и рече им: Защо спите? Станете та се молете, за да не паднете в изкушение.
47. И когато още говореше той, ето народ, и този който се наричаше Юда, един от дванадесетте, вървеше напред тях, и приближи при Исуса да го целуне. 48. А Исус му

рече: Юдо, с целуване ли предаваш Сина Человеческаго?
49. И тези които бяха с *Исуса*, като видяха това що
имаше да стане, рекоха му: Господи, да ударим ли с
ножа? 50. И един от тях удари първосвещениковия раб и
отряза му дясното ухо. 51. А Исус отговори и рече:
Оставете до тука; и допре се до ухото му и го изцели. 52.
И рече Исус на първосвещениците и на войводите на
храма и на старейшините що бяха дошли върху него:
Като на разбойник ли излязохте с ножове и сопи? 53.
Всеки ден бях с вас в храма, и не простряхте ръце на
мене. Но това е вашият час и властта на тъмнината.
54. И като го хванаха, заведоха го, и въведоха го в дома
на първосвещеника. А Петър идеше след *него* от далеч.
55. И наклали бяха огън насред двора та бяха насядали; и
Петър седеше между тях.
56. И вижда го една слугиня че седи до огъня, вгледа се в
него, и рече: И този беше с него. 57. А той се отрече от
него и рече: Жено, не го зная. 58. И след малко друг *един*
го видя и рече: И ти си от тях. А Петър рече: Человече,
не съм.
59. И като се мина до един час, друг някой потвърдяваше
и казваше: Наистина и този беше с него; защото е
Галилеянин. 60. А Петър рече: Человече, не зная що
казваш; и тоз час още като говореше той, петелът попе.
61. И обърна се Господ та погледна Петра; и смисли
Петър речта Господня що му рече че: Преди да пее
петелът ще се отречеш от мене триж. 62. И излезе Петър
вън и плака горко.
63. И мъжете които държаха Исуса ругаеха му се и го

биеха. 64. И като го прикриваха, удряха го по лицето и го
питаха и казваха: Проречи, кой е що те удари? 65. И
други много хули казваха върху него.
66. И като съмна, събраха се старейшините народни,
първосвещениците и книжниците, та го изведоха на
събора си, 67. и *му* рекоха: Кажи ни: Ти ли си Христос? И
рече им: Ако ви кажа, няма да повярвате; 68. а ако *ви*
питам, не ще ми отговорите, нито ще *ме* пуснете. 69. От
нине Син Человечески ще бъде седящ отдясно на силата
Божия70. И всичките рекоха: Ти прочее Син Божий ли
си? А той им рече: Вие казвате *право* че съм аз. Божия.
71. А те рекоха: Що ни трябва още свидетелство? защото
ние сами чухме от устата му.

ГЛАВА 23.

1. И станаха всичкото множество, и заведоха го при
Пилата. 2. И начнаха да го обвиняват, и казваха: Тогова
го намерихме че развращава народа, и не оставя да дават
дан на Кесаря, и казва себе си че Христос (*помазаник*),
цар. 3. А Пилат го попита, и рече: Ти ли си царят
Юдейски? А той отговори и рече му: Ти *право* казваш. 4.
И Пилат рече на първосвещениците и на народа: Аз не
намервам никоя вина в тогоз човека. 5. А те насилваха,
и казваха че: Смущава народа, понеже поучава по всичка
Юдея, като е начнал от Галилея до тука. 6. А Пилат, като
чу Галилея, попита да ли е Галилеянин человекът. 7. И
като разбра че е от Иродовата държава, проводи го до
Ирода, който беше и той в Ерусалим през тия дни.
8. А Ирод като видя Исуса възрадва се много, защото
искаше отдавна да го види, понеже слушаше много
работи за него; и надееше се да види някое знамение да
става от него. 9. И питаше го с много речи; но той му
нищо не отговори. 10. А първосвещениците и
книжниците стояха та го обвиняваха силно. 11. Но Ирод
със своите си войни, след като го унижи и му се поруга,
облече го в дреха светла и проводи го пак на Пилата. 12.
В онзи ден Пилат и Ирод се сприятелиха по между си;
защото изпърво имаха враждина по между си.
13. А Пилат свика първосвещениците и началниците и
народа 14. и рече им: Доведохте ми тогоз человека като
че отвращава народа; и, ето, аз пред вас го изпитах, и не
намерих в тогоз человека ни една вина от колкото го

обвинявате. 15. Нито пак Ирод *намери*; защото ви пратих
до него; и, ето, нищо достойно за смърт няма да е
сторил. 16. И тъй, ще го накажа и ще го пусна. 17. А
нужда имаше да им пуща на всеки празник едного от
запрените. 18. Но всички изедно извикаха и казваха:
Махни тогоз, а пусни ни Варава 19. (който за някоя
размирица що беше станала в града, и за убийство,
хвърлен бе в тъмница). 20. И пак възгласи Пилат и
искаше да пусне Исуса. 21. А те викаха и казваха: Разпни
го, разпни го. 22. А той и третия път им рече: Че какво
зло е сторил той? Аз никоя вина за смърт не намервам в
него; и тъй, като го накажа ще го пусна. 23. Но те
наваляха с големи викове, и искаха да бъде разпнат; и
техните гласове и първосвещенические превъзмогоха.
24. И Пилат реши да им бъде щението, 25. и пусна им
когото поискаха, запренят за размирство и убийство, а
Исуса предаде на волята им.
26. И когато го поведоха вън, уловиха Симона някого си
Киринейца, който си идеше от полето, и натовариха на
него кръста да го носи подир Исуса. 27. И вървяха след
него много множество народ, и жени, които и плачеха и
жалеха за него. 28. А Исус се обърна към тях и рече:
Дъщери Ерусалимски, недейте плака за мене; но за вас
си и за чадата ваши плачете; 29. защото ето, идат дни в
които ще рекат: Блажени неплодните, и утробите които
не са раждали, и съсците които не са кърмили. 30. Тогаз
ще начнат да казват на горите: Паднете върху нас, и на
планините: Покрийте ни. 31. Защото ако правят това със
суровото дърво, какво ще бъде със сухото? 32. А караха и

други двамина с него, *които бяха* злодейци, да ги затрият.
33. И когато дойдоха на местото, което се нарича Лобно, там разпнаха него и злодейците, едного отдясно а другиго отляво. 34. А Исус казваше: Отче, прости им, защото не знаят що правят. И като деляха дрехите му метнаха жребие. 35. И стоеше народът та гледаше; а заедно с него и началниците ругаеха се и казваха: Други избави: да избави себе си ако е той Христос, избраният Божий. 36. Подиграваха му се още и войните като пристъпваха *до него* та му подаваха оцет 37. и казваха: Ако си ти Цар Юдейски, избави себе си. 38. А имаше и надпис над него отгоре, написан с писмена Гръцки, Римски, и Еврейски: ТОЗИ Е ЦАРЪТ ЮДЕЙСКИ.
39. И един от обесените злодейци хулеше го и казваше: Ако си ти Христос, избави себе си и нас. 40. А другият отговори и му запретяваше и казваше: Ни от Бога ли не се боиш ти, който си в истото осъждение? 41. И ние праведно *сме осъдени*, защото възприимаме достойното на това що сми сторили; а този нищо зло не е сторил. 42. И казваше на Исуса: Помени ме, Господи, когато дойдеш в царството си. 43. И рече му Исус: Истина ти казвам, днес ще бъдеш с мене в рай.
44. А беше къде шестия час, и стана тъма по всичката земя до деветия час; 45. и потъмня слънцето, и завесата на храма се раздра през сред. 46. И извика Исус с голям глас и рече: Отче, в твоите ръце предавам духа си. И това като рече издъхна.
47. И като видя стотникът станалото, прослави Бога и

казваше: Наистина този човек бе праведен. 48. А всичките народи които бяха надошли да гледат, като виждаха това което стана, връщаха се биещи се в гърди. 49. А всичките негови познайници, и жените които бяха дошли след него от Галилея, стояха от далеч и гледаха това.
50. И, ето, човек някой на име Иосиф който беше съветник човек благ и праведен, 51. (той не беше съгласен със съвета и делото им,) от Ариматея, град Юдейски, който и сам ожидаше царството Божие,- 52. той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово. 53. И като го сне, обви го с плащаница, и положи го в гроб изсечен в камък дето никой никога не бе лежал. 54. И денят беше петък, на присъмнуване в събота.
55. Последваха още и жените които бяха дошли с него от Галилея, и видяха гроба, и как бе положено тялото негово. 56. И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в събота според заповедта почиваха.

ГЛАВА 24.

1. И в първия ден на седмицата, *като беше* сутрина рано,
дойдоха на гроба носещи ароматите що бяха
приготвили, *имаше* още и други някои с тях. 2. И
намериха камъка отвален от гроба. 3. И като влязоха не
намериха тялото на Господа Исуса. 4. И когато бяха в
недоумение за това, ето, предстанаха пред тях двама
човека с блестящи дрехи. 5. И те уплашени наведоха
лице до земята; а *човеците* им рекоха: Защо търсите
живия между мъртвите? 6. Няма го тука, възкръсна.
Наумете си що ви говори когато беше още в Галилея 7. и
казваше как Син Человечески ще бъде предаден в
ръцете на грешни человеци, и ще бъде разпнат, и в
третият ден ще възкръсне. 8. И спомниха си неговите
думи: 9. И като се върнаха от гроба известиха всичко
това на единадесетте и на всичките други. 10. И *тези*
които казваха това на апостолите бяха Магдалина Мария
и Иоана и Мария, *майката* Яковова, и другите с тях; 11.
и техните думи се видяха пред тях като празни
приказки, и не ги вярваха. 12. А Петър стана и отиде на
гроба тичешком, и щом надникна, вижда че лежаха
саваните сами; и върна се назад и чудеше се в себе си за
това що бе станало.
13. И, ето, двама от тях в същия ден отиваха в село което
се казва Емаус, шестдесет стадии далеч от Ерусалим. 14.
И те се разговаряха помежду си за всичко това що се бе
случило. 15. И като си приказваха и се разпитваха,
приближи и сам си Исус и вървеше с тях: 16. а очите им

се удържаваха да го не познаят. 17. И рече им: Какви са
тези думи които си приказвате помежду си като
пътувате и сте тъжни? 18. И отговори единият на име
Клеопа и рече му: Току ти ли си странен в Ерусалим и не
знаеш това което стана в него тези дни? 19. И рече им:
Кое? А те му рекоха: За Исуса Назарянина, който бе мъж
пророк, силен делом и словом пред Бога и пред всичкия
народ: 20. и как го предадоха нашите първосвещеници и
началници на осъждение смъртно, и разпнаха го; 21. а
ние се надеехме че той е който ще да избави Израиля.
Но при все това, този е днес третий ден откакто стана
това. 22. Но и някои жени от нас смаяха ни, които
отишли отзарана на гроба, 23. и, като не намерили
тялото му, дойдоха и казваха че видяли и явление на
ангели които казвали че той е жив. 24. И някои от
нашите отидоха на гроба и намериха тъй както и
жените рекоха; а него не видяха. 25. И той им рече: О
безумни и късни на сърце да вярвате все що е речено от
пророците! 26. не трябваше ли това да пострада Христос
и да влезе в славата си? 27. И като начна от Моисея и от
всичките пророци, тълкуваше им *писаното* за него във
всичките писания. 28. И наближиха до селото дето
отхождаха; и той се преструваше че отива по-далеч. 29. И
понудиха го и казваха: Остани с нас, защото е при вечер,
и денят превали. И той влезе да остане с тях. 30. И като
седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, и
преломи и даваше им. 31. И тям се отвориха очите, и
познаха го; а той стана невидим на тях. 32. И рекоха
помежду си: Не гореше ли в нас сърцето ни когато в

пътя ни приказваше и тълкуваше ни писанията? 33. И станаха в истия този час та се върнаха в Ерусалим, и намериха събрани единадесетте, и тези които бяха с тях, 34. които и казваха: Че наистина възкръснал Господ, и явил се Симону. 35. Те пък приказваха *това* което *стана* в пътя, и как го познаха когато разчупваше хляба.
36. И когато говореха това, сам си Исус предстана посред тях, и казва им: Мир вам. 37. А те се стреснаха и уплашиха се, понеже мислеха че дух виждат. 38. И рече им: Защо сте смутени? и защо влезват в сърцата ви *таквизи* мисли? 39. Вижте ми ръцете и нозете, че съм истий аз: попипайте ме и вижте; защото дух няма плът и кости както гледате мене че имам. 40. И това като рече, показа им ръцете и нозете *си.* 41. Но те от радост като се не доверяваха още и се чудеха, рече им: Имате ли нещо за ядене тука? 42. И те му дадоха част от печена риба, и меден сот. 45. И взе та яде пред тях. 44. И рече им: Тези са думите които ви приказвах когато бях още с вас, че трябва да се изпълни все що е писано за мене в закона Моисеев и в пророците и в Псалмите. 45. Тогава им отвори ума да разумеят писанията. 46. И рече им че: Така е писано, и така трябваше да пострада Христос и да възкръсне от мъртвите в третия ден, 47. и да се проповяда в негово име покаяние и прощение на грехове във всичките народи, като се започне от Ерусалим; 48. а вие сте свидетели на това. 49. И, ето, аз провождам върху вас обещанието на Отца си; а вие седете в града Ерусалим докле се облечете със сила от горе.
50. И ги изведе вън до Витания; и дигна ръцете си та ги

благослови. 51. И когато ги благославяше, отстъпи се от тях и възнасяше се на небето. 52. И те му се поклониха, и върнаха се в Ерусалим с голяма радост; 53. и бяха винаги в храма, хвалещи и благославящи Бога. Амин.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ИОАН

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.
ГЛАВА 17.
ГЛАВА 18.
ГЛАВА 19.
ГЛАВА 20.
ГЛАВА 21.

ГЛАВА 1.

1. В начало бе Словото; и Словото бе у Бога, и Словото
бе Бог. 2. То в начало бе у Бога. 3. Всичко чрез него стана;
и което е станало, нищо без него не стана. 4. В него бе
живот, и животът бе виделината на човеците. 5. И
виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе. 6.
Имаше човек проводен от Бога, името му Иоан. 7. Той
дойде в свидетелство да свидетелствува заради
виделината, за да повярват всички чрез него. 8. Не бе той
виделината, но да свидетелствува за виделината. 9. Той
беше истинната виделина, която осветлява всекиго
човека що иде на света. 10. В света бе; и светът чрез
него стана; и светът го не позна. 11. В своите си дойде, и
своите му го не приеха; 12. а които го приеха, даде им
власт да бъдат чада Божии, *сиреч*, на тези които вярват в
неговото име; 13. които не от кръв, нито от похот
плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха.
14. И словото стана плът, и всели се между нас, (и
видяхме славата негова, слава както на единороднаго от
Отца,) пълен с благодат и истина.
15. Иоан свидетелствува за него, и извика та казваше:
Този е за когото рекох: Който иде след мене преден ми
биде, защото от мене по-напред бе. 16. И всинца ние от
неговата пълнота приехме, и благодат за благодат; 17.
защото законът чрез Моисея бе даден, а благодатта и
истината чрез Исуса Христа биде. 18. Никой никога не е
видял Бога: единородният Син който е в пазухата на
Отца, той *го* изяви. 19. И това е Иоановото свидетелство,

когато проводиха Юдеите от Ерусалим свещеници и
Левити да го попитат: Ти кой си? 20. И изповяда, и не се
отрече; и изповяда: Не съм аз Христос. 21. И попитаха
го: А що *си*? Илия ли си ти? И казва: Не съм. Пророкът
ли си ти? И отговори: Не. 22. И рекоха му: Кой си? за да
дадем ответ на онези които са ни проводили. Що казваш
за себе си? 23. Рече: Аз *съм* «глас на едного който вика в
пустинята: Оправете пътят Господен,» както рече пророк
Исаия. 24. А проводените бяха от Фарисеите. 25. И
попитаха го и рекоха му: А защо кръщаваш, ако не си
Христос нито Илия нито пророкът? 26. Отговори им
Иоан и рече: Аз кръщавам с вода; а посред вас стои един
когото вие не знаете. 27. Той е който иде след мене,
който преден ми биде, комуто аз не съм достоен да
развържа ремъка на обущата му. 28. Това стана във
Витавара отвъд Иордан, дето беше Иоан и кръщаваше.
29. На утринта гледа Иоан Исуса че иде при него, и
казва: Ето Агнеца Божий който взема греховете на света.
30. Този е за когото аз рекох: След мене иде човек,
който биде преди мене, защото беше по-напред от мене.
31. И аз го не знаех; но за да се яви на Израиля, за това
дойдох аз и кръщавам с вода. 32. И свидетелствува Иоан
и рече: Видях Духа който слезваше като гълъб от небето
и остана на него. 33. И аз го не знаех; но този който ме
проводи да кръщавам с вода, той ми рече: На когото
видиш че слезва Духът и остава на него, той е който
кръщава с Духа Светаго. 34. И аз видях и
свидетелствувам, че този е Син Божий.
35. На утринта пак стоеше Иоан, и двама от учениците

негови. 36. И като съгледа Исуса че минува, казва: Ето
Агнеца Божий. 37. И чуха го двамата ученици да говори
така, и отидоха след Исуса. 38. И като се обърна Исус и
ги видя че идат подире *му*, казва им: Що търсите? А те
му рекоха: Рави, (което тълкувано ще рече, Учителю,) де
живееш? 39. Казва им: Елате и вижте. Дойдоха и видяха
де живее; и останаха при него *през* този ден, а часът
беше около десет. 40. Единият от тези двамата, които
чуха от Иоана *за него* и го последваха беше Андрей,
братът на Симона Петра. 41. Той пръв намерва брата си
Симона и казва му: Намерихме Месия, което се тълкува
Христос. 42. И заведе го при Исуса. И като погледна Исус
на него рече: Ти си Симон син Ионин; ти ще се наречеш
Кифа (което се тълкува Петър, камък).
43. На утринта поиска Исус да излезе в Галилея: и
намерва Филипа и казва му: Ела подире ми. 44. А Филип
беше от Витсаида, от града Андреев и Петров. 45.
Намерва Филип Натанаила и казва му: *За* когото писа
Моисей в закона и пророците, намерихме Исуса сина
Иосифова, който е от Назарет. 46. И рече му Натанаил:
От Назарет може ли да произлезе нещо добро? Казва му
Филип: Ела и виж. 47. Видя Исус Натанаила че иде към
него, и казва за него: Ето истинен Израилянин в когото
лукавщина Няма: 48. Казва му Натанаил: От де ме
познаваш? Отговори Исус и рече му: Преди Филип да те
повика видях те като беше под смоковницата. 49.
Отговори Натанаил и казва му: Учителю, ти си Син
Божий: ти си цар Израилев. 50. Отговори Исус и рече му:
Понеже ти рекох: Видях те под смоковницата, вярваш

ли? По-големи от тия *неща* ще видиш. 51. И казва му: Истина, истина ви говоря: От нине ще видите небето отворено, и ангелите Божии да възлезват и слезват над Сина Человеческаго.

ГЛАВА 2.

1. И на третия ден стана сватба в Кана Галилейска; и
майката Исусова беше там. 2. А призваха и Исуса и
учениците негови на сватбата. 3. И понеже се свърши
виното, казва майка му на Исуса: Вино Нямат. 4. Казва й
Исус: Що имаш ти с мене, жено? часът ми още не е
дошъл. 5. Казва майка му на слугите: Каквото ви рече,
сторете. 6. И имаше там шест каменни кюпове сложени
по обичай на очищението Юдейско, и побираха всеки
две или три ведра. 7. Казва им Исус: Напълнете кюповете
с вода. И напълниха ги до горе. 8. И казва им: Налейте
сега та подайте на председателя на трапезата; и
подадоха. 9. И щом вкуси председателят на трапезата от
водата претворената във вино, и не знаеше от къде е, (но
слугите които бяха налели водата знаеха,) повика
младоженеца, 10. и казва му: Всеки човек първом
доброто вино слага, и като се понапият, тогаз по-
долното; ти си задържал доброто вино до сега. 11. Това
начало на чудесата направи Исус в Кана Галилейска, и
яви славата си; и повярваха в него учениците му.
12. След това слезе в Капернаум, той и майка му и
братята му и учениците му; и не се бавиха там много
дни. 13. И наближаваше на Юдеите пасхата; и Исус
възлезе в Ерусалим; 14. И намери в храма тези които
продаваха волове и овци и гълъби, още и тези що седяха
та разменяваха пари. 15. И направи бич от върви та
изпъди всичките от храма, и овците и воловете; и
парите на сребременителите разсипа, и трапезите им

претури. 16. и на тези що продаваха гълъбите рече:
Дигнете тези от тука: не правете Бащиният ми дом дом
търговски. 17. И наумиха си учениците негови че е
писано: «Ревността на твоя дом ме изяде.»
18. И отговориха Юдеите и рекоха му: Какво знамение
показваш нам като правиш това? 19. Отвеща Исус и рече
им: Развалете този храм, и за три дни ще го въздигна.
20. А Юдеите рекоха: За четиридесет и шест години е
съграден този храм, и ти ли за три дни ще го
въздигнеш? 21. Но той казваше за храма на тялото си. 22.
И тъй, когато възкръсна от мъртвите, спомниха си
учениците му че това им бе казвал; и повярваха
писанието, и словото което им рече Исус.
23. И когато беше в Ерусалим по празника на пасхата
мнозина повярваха в неговото име като гледаха
знаменията му които правеше. 24. А сам Исус не се
доверяваше тям, защото той познаваше всичките, 25. и
защото Нямаше нужда да *му* свидетелствува някой за
човека, понеже той познаваше що има вътре в
човека.

ГЛАВА 3.

1. Имаше някой човек от Фарисеите, на име Никодим,
начелник Юдейски. 2. Той дойде през нощ при Исуса и
рече му: Рави, знаем че от Бога си дошъл учител; защото
никой не може да прави тези знамения които ти
правиш ако да не е Бог с него. 3. Отговори Исус и рече
му: Истина, истина ти казвам: Ако се не роди някой
изново, не може да види царството Божие. 4. Казва му
Никодим: Как може стар човек да се роди? може ли
вторий път да влезе в утробата на майка си и да се роди?
5. Отговори Исус: Истина, истина ти казвам: ако се не
роди някой от вода и Дух, не може да влезе в царството
Божие. 6. Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа
дух е. 7. Недей се чуди че ти рекох: Трябва да се родите
изново. 8. Вятърът вее дето ще; и гласа му чуеш, но не
знаеш от де иде и къде отива: така е всеки който се е
родил от Духа. 9. Отговори Никодим и рече му: Как
може да бъде това? 10. Отговори Исус и рече му: Ти си
учител Израилев, и не знаеш ли това? 11. Истина, истина
ти казвам че: Това което знаем казваме, и това което сме
видяли свидетелствуваме; и свидетелството ни не
приемате. 12. Ако земните работи ви рекох и не вярвате,
как щете повярва ако ви река небесните? 13. И никой не
е възлязъл на небето, тъкмо този който е слязъл от
небето, Син Человечески който е на небето. 14. И както
Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде
издигнат Син Человечески 15. за да не погине всеки
който вярва в него, но да има живот вечен. 16. Защото

Бог толкоз възлюби света щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки който вярва в него, но да има живот вечен. 17. Понеже не е проводил Бог Сина си на света да съди света, но за да бъде спасен светът чрез него. 18. Който вярва в него, не ще да бъде осъден; а който не вярва, вече е осъден, защото не е повярвал в името на единороднаго Сина Божия. 19. И то е осъждението, че виделината дойде на света, и человеците възлюбиха тъмнината повече от виделината защото делата им бяха зли. 20. Понеже всеки който прави зло мрази виделината и не иде към виделината да не би да се докажат неговите дела *че са зли*; 21. но който прави истината иде към виделината, за да се явят делата му че са по Бога направени.
22. След това дойде Исус и учениците негови в земята Юдейска; и там живееше с тях и кръщаваше. 23. А Иоан кръщаваше в Енон близо до Салим, защото имаше там много вода; и идеха и кръщаваха се. 24. Понеже Иоан не беше още турен в тъмница. 25. И така стана препиране от страна на учениците Иоанови с Юдеите заради очищението. 26. И дойдоха при Иоана и рекоха му: Рави, онзи който беше с тебе отвъд Иордан, за когото ти свидетелствува, ето, той кръщава; и всички отиват при него. 27. Отговори Иоан и рече: Не може человек да взема нищо ако не му е дадено от небето. 28. Вие сами сте ми свидетели че рекох: Не съм аз Христос; но че съм проводен пред него. 29. Който има невестата жених е; а приятелят женихов, който стои та го слуша, радва се твърде много за гласа женихов; и така тая моя радост

изпълни се. 30. Той трябва да расте, а аз да се смалявам.
31. Който иде от горе над всички е отгоре: който е от
земята от земята е, и от земята говори. Който иде от
небето, над всички е отгоре: 32. и това което е видял и
чул, него свидетелствува; и никой не приема
свидетелството му. 33. Който приеме свидетелството
негово запечатал е че Бог е истинен. 34. Защото *този*
когото е Бог пратил думите Божии говори: понеже Бог
не дава *нему* Духа с мярка. 35. Отец люби Сина, и всичко
е дал в неговите ръце. 36. Който вярва в Сина има живот
вечен; а който не вярва в Сина няма да види живот, но
гняв Божий остава на него.

ГЛАВА 4.

1. А когато разумя Господ *Исус* че са чули Фарисеите че
Исус повече ученици прави и кръщава нежели Иоан, 2.
(ако и да не кръщаваше сам си Исус, но учениците му,) 3.
остави Юдея и отиде пак в Галилея. 4. И трябваше да
мине през Самария. 5. И тъй, дойде в един Самарийски
град нарицаем Сихар, близо до местото което даде Яков
на сина си Иосифа. 6. И там имаше кладенец Яковов.
Исус прочее отруден от път, седеше така на кладенеца; *а*
часът беше около шест. 7. Идва някоя си жена от
Самария, да начерпи вода. Казва й Исус: Дай ми да пия.
8. (Защото учениците му бяха отишли в града да купят
за ядене.) 9. Казва му жената Самарянка: Как ти който си
Юдеянин, искаш за пиене от мене която съм жена
Самарянка? (Защото Юдеите не се съобщават със
Самаряните.) 10. Отговори Исус и рече й: Ако би знаела
Божията дарба, и кой е що ти казва: Дай ми да пия, ти
би поискала от него, и дал би ти вода жива. 11. Казва му
жената: Господине, нито печерпало имаш, и кладенецът
е дълбок; и тъй, от де имаш живата вода? 12. Ти по-
голям ли си от отца ни Якова който ни даде кладенеца, и
той е пил от него, и синовете му, и добитъците му? 13.
Отговори Исус и рече й: Всеки който пие от тази вода,
пак ще ожаднее; 14. а който пие от водата която аз ще му
дам няма да ожаднее във веки, но водата която ще му
дам ще бъде в него извор на вода която извира в живот
вечен. 15. Казва му жената: Господине, дай ми тази вода,
да не ожаднявам нито да идвам тука да изваждам. 16.

Казва й Исус: Иди, повикай мъжа си и дойди тука. 17. Отговори жената и рече: Нямам мъж. Казва й Исус: Право си казала че Нямаш мъж; 18. защото петима мъжа си водила, и *този* когото сега имаш не ти е мъж: туй си право рекла. 19. Казва му жената: Господине, гледам че ти си пророк. 20. Бащите ни в таз гора се поклониха: а вие казвате че в Ерусалим е местото, гдето трябва да се кланяме. 21. Казва й Исус: Жено, хвани ми вяра че иде час когато нито в тази гора нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца. 22. Вие се кланяте на онова което не знаете: ние се кланяме на онова което знаем, защото спасението е от Юдеите. 23. Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина; защото Отец таквиз иска поклонниците си. 24. Бог е дух, и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят. 25. Казва му жената: Знам че ще дойде Месия който се казва Христос: той кога дойде ще ни възвести всичко. 26. Казва й Исус: Аз съм който ти говоря. 27. И на това отгоре дойдоха учениците му, и почудиха се че приказваше с жена; но никой не рече: Що търсиш? или: Що приказваш с нея? 28. Тогаз жената остави кърчага си и отиде в града и казва на человеците: 28.9. Елате да видите человек който ми каза все що съм сторила: да не бъде той Христос? 30. И тъй, излязоха от града та идеха къде него.

31. А между това учениците *му* го молеха и казваха: Учителю, яж. 32. А той им рече: Аз имам ястие да ям което вие не знаете. 33. За то думаха учениците помежду си: Да ли някой му донесе да яде? 34. Казва им Исус:

Моето ястие е да струвам волята на оногова който ме е
проводил, и да извърша неговата работа. 35. Не казвате
ли вие че още четири месеца има и жетвата иде? Ето,
казвам ви, подигнете очите си, и вижте нивята че са вече
бели за жетва. 36. И който жъне взема заплата и събира
плод в живот вечен, за да се радват наедно и който сее и
който жъне. 37. Защото в това нещо истинска е речта че:
«Друг е който сее и друг който жъне.» 38. Аз ви
проводих да жънете това в което вие не сте се трудили:
други се трудиха, и вие влязохте в техния труд. 39. И от
този град мнозина Самаряни повярваха в него поради
думата на жената която свидетелствуваше че: Ми каза
всичко що съм сторила. 40. И тъй когато дойдоха
Самаряните при него молеха му се да остане при тях; и
преседя там два дни. 41. И още по-мнозина повярваха
поради неговото слово; 42. а на жената казваха: Ние не
вярваме вече за твоята дума; понеже сами чухме, и знаем
че този е наистина Спасител мира, Христос.
43. А след тези два дена излезе от там и отиде в Галилея.
44. Защото сам си Исус свидетелствува че пророк в
отечеството си няма почест. 45. И когато дойде в Галилея
приеха го Галилеяните, като бяха видяли всичко що
стори в Ерусалим в празника; защото и те бяха дошли на
празника.
46. И дойде Исус пак в Кана Галилейска, гдето направи
водата вино. И имаше някой си царски човек на
когото син му бе болен в Капернаум. 47. Той, като чу за
Исуса че е дошъл от Юдея в Галилея, отиде при него и
молеше му се да слезе и да изцели сина му, защото

щеше да умре. 48. Тогаз му рече Исус: Ако не видите
знамения и чудеса не щете повярва. 49. Казва му
царският човек: Господи, слез докле не е умряло
детето ми. 50. Казва му Исус: Иди си, син ти е жив. И
повярва человекът на речта която му рече Исус, и
отиваше си. 51. И когато той вече слизаше, срещнаха го
слугите му и обадиха *му* и казваха: Син ти е жив. 52. А
той ги попита в кой час му стана по-леко; и рекоха му:
Вчера по седемте часа го остави треската. 53. И тъй,
разумя бащата че *това стана* в онзи час в който му рече
Исус: Син ти е жив: и повярва той и всичкият му дом. 54.
Това пак второ чудо стори Исус от как дойде из Юдея в
Галилея.

ГЛАВА 5.

1. Подир това беше празник Юдейски, и възлезе Исус в
Ерусалим. 2. А в Ерусалим близо до овчата *порта* има
къпалня която по Еврейски се нарича Витесда, и има пет
притвора. 3. В тях лежаха голямо множество болни,
слепи, хроми, сухи, които чакаха движението на водата.
4. [Защото от време на време слезваше ангел в къпалнята
и размътваше водата; и тъй, който влизаше пръв след
размътването на водата здрав биваше от каквато болест
и да беше болен.] 5. И там имаше някой си человек
болен от тридесет и осем години. 6. Него видя Исус че
лежи; и понеже знаеше че от много време вече *боледува*,
казва му: Искаш ли да оздравееш? 7. Отговори му
болният: Господине, няма человек да ме тури в
къпалнята когато се размъти водата; и когато аз
дохождам, друг преди мене слезва. 8. Казва му Исус:
Стани, дигни одъра си, и ходи. 9. И тоз час человекът
оздравя, и задигна одъра си и ходеше; а този ден беше
събота. 10. И казваха Юдеите на изцеления: Събота е; не
ти е простено да дигнеш одъра си. 11. Отговори им:
Онзи който ме изцели, той ми рече: Дигни одъра си и
ходи. 12. Попитаха го: Кой е человекът що ти рече:
Дигни одъра си и ходи? 13. А изцеленият не знаеше кой
е; защото Исус се уклони, понеже имаше народ много на
това место. 14. Подир това намерва го Исус в храма, и
рече му: Ето, сега стана ти здрав: не съгрешавай вече, да
ти не стане нещо по-зло. 15. Отиде *прочее* человекът и
обади на Юдеите че Исус е който го изцели.

16. И за това Юдеите гонеха Исуса, и искаха да го убият,
защото правеше тези работи в събота. 17. А Исус им
отговори: Отец ми до сега работи, и аз работя. 18. И за
това Юдеите още повече искаха да го затрият; защото не
току че съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец
казваше, и правеше себе си равен Богу. 19. На това Исус
отговори и рече им: Истина, истина ви казвам: Не може
Синът да прави нищо от самосебе си ако не вижда Отца
да прави това; понеже което прави той, подобно и Синът
това прави. 20. Защото Отец люби Сина, и показва му
все що прави той; ще му покаже и от тези по-големи
работи за да се чудите вие. 21. Понеже както Отец
въздига мъртвите и съживява, така и Синът които иска
съживява. 22. Защото Отец не съди никого, но е дал
Сину всека съдба, 23. за да почитат всички Сина както
почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца
който го е проводил. 24. Истина, истина ви казвам че
който слуша словото мое, и вярва в тогоз който ме е
проводил, има живот вечен, и на съд няма да дойде, но
преминал е от смъртта в животът. 25. Истина, истина ви
казвам че иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят
гласа на Сина Божия, и които *го* чуят ще оживеят. 26.
Защото както Отец има в себе си живот, така е дал и
Сину да има живот в себе си; 27. и власт му е дал да
прави и съд, защото е Син Човечески. 28. Недейте се
чуди на това; защото иде час в който всички които са в
гробовете ще чуят гласа му, 29. и ще излезат, онези
които са правили добро във възкресението на живот; а
които са правили зло във възкресението на осъждение.

30. Не мога аз да правя нищо от себе си: съдя както чуя; и съдбата ми е праведна; защото не искам моята моля, но волята на Отца който ме е проводил. 31. Ако свидетелствувам аз за себе си, свидетелството ми не е истинно. 32. Друг е който свидетелствува за мене; и зная че свидетелството което свидетелствува той за мене е истинно. 33. Вие проводихте до Иоана; и свидетелствува за истината. 34. Аз обаче от человеци свидетелство не вземам, но казвам това за да се спасите вие. 35. Той беше светило което гореше и светеше; и вие поискахте да се порадвате за малко време на неговото светене. 36. Но аз имам по-голямо от Иоановото свидетелство; защото работите които Отец ми даде да ги извърша, тези работи които аз правя свидетелствуват за мене, че ме е Отец проводил. 37. И Отец който ме е пратил, той свидетелствува за мене. Нито гласа му сте чули нито лицето му сте видяли. 38. И словото негово Нямате да пребъдва във вас, защото вие не вярвате в тогоз когото е той изпратил. 39. Изпитвайте писанията; защото вие мислите че в тях имате живот вечен; и те са които свидетелствуват за мене. 40. Но вие не искате да дойдете при мене за да имате живот. 41. От человеци слава не приемам; 42. но познах ви че Нямате в себе си любов Божия. 43. Аз дойдох в името на Отца моего, и не ме приемате: ако дойде друг в свое си име, него ще приемете. 44. Как можете да повярвате вие които приемате слава един от друг, и не търсите славата която е само от Бога? 45. Да не мислите че аз ще ви обвиня пред Отца: има кой да ви обвини, - Моисей на когото

вие уповахте. 46. Защото ако бяхте вярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа. 47. Ако ли неговите писания не вярвате, как ще повярвате моите думи?

ГЛАВА 6.

1. След това отиде Исус отвъд Галилейското море, сиреч, Тивериадско. 2. И след него идеше народ много; защото гледаха чудесата негови които правеше над болните. 3. И възлезе Исус на гората и седеше там с учениците си. 4. И наближаваше пасхата, празникът Юдейски. 5. И като вдигна Исус очи и видя че народ много иде към него, казва Филипу: От де да купим хляб да ядат тези? 6. (А това казваше *той* да го изпита: защото си знаеше какво щеше да прави.) 7. Отговори му Филип: За двеста динари хляб не им постига за да вземе всеки от тях по малко нещо. 8. Казва му един от учениците негови, Андрей, братът на Симона Петра: 9. Има тука едно момченце което има пет ечемичени хляба и две риби; но те що са на толкова *души*? 10. А Исус рече: Сторете да седнат человеците. А на това место имаше трева много; и тъй, насядаха мъже до пет хиляди на брой. 11. И взе Исус хлябовете и благодари, и раздаде ги на учениците, а учениците на седящите; така и от рибите колкото искаха. 12. И като се наситиха, казва на учениците си: Съберете изостаналите укрухи, за да се не изгуби нищо. 13. И тъй, от петте ечемичени хляба събраха, и напълниха дванадесет коша укрухи които изостанаха на тези що ядоха. 14. Тогава человеците като видяха чудото, което стори Исус, казваха: Наистина този е пророкът който имаше да дойде на светът. 15. И тъй, като разумя Исус че ще дойдат да го грабнат за да го направят цар, отиде пак сам си той на гората. 16. И когато се свечери,

слязоха учениците му на морето, 17. и влязоха в ладията
та отиваха отвъд морето в Капернаум. И вече беше се
стъмнило, а Исус не бе дошъл още при тях; 18. и морето
се подигаше, понеже духаше силен вятър. 19. И като бяха
гребли до двадесет и пет или тридесет стадии, видяха
Исуса че ходи по морето и наближава ладията, и убояха
се. 20. Но той им казва: Аз съм: не бойте се! 21. Тогаз
искаха да го вземат в ладията; и тутакси ладията се
намери на земята на която отиваха. 22. На утринта
народът който стоеше отвъд морето, като видя че
Нямаше друга ладия там, но само тая в която влязоха
учениците му, и че Исус не влезе с учениците си в
ладията, но учениците му сами тръгнаха; 23. (а други
ладии дойдоха от Тивериада близо до местото дето
ядоха хляба когато Господ бе благословил.-) 24. и тъй,
като видя народът че няма там Исуса нито учениците
му, влязоха и те в ладиите та дойдоха в Капернаум и
търсеха Исуса. 25. И като го намериха отвъд морето,
рекоха му: Рави, кога дойде ти тука? 26. Отговори им
Исус и рече: Истина, истина ви казвам, търсите ме, не
защото видяхте чудеса, но защото ядохте от хлябовете и
се наситихте. 27. Работете, не за храна която се разваля,
но за храна която трае в живот вечен, която Син
Човечески ще ви даде; защото Отец, Бог, на него е
положил *своя* печат.
28. А те му рекоха: Що да сторим за да работим делата
Божии? 29. Отговори Исус и рече им: Това е делото
Божие, да повярвате в тогоз когото е той проводил. 30.
Тогаз му рекоха: Че ти какво знамение правиш да видим

и да повярваме в тебе? Що вършиш? 31. Бащите ни
ядоха манна в пустинята, както е писано: «Хляб от
небето им даде да ядат.» 32. Рече им на това Исус:
Истина, истина ви казвам: Не ви даде Моисей хляба от
небето; но Отец мой дава вам истинният хляб от небето.
33. Защото Божият хляб е този който слезва от небето и
дава живот на света. 34. Рекоха му пак те: Господи, дай
ни всякога този хляб. 35. А Исус им рече: Аз съм хлябът
на живота: който иде при мене няма да огладнее, и
който вярва в мене никога няма да ожаднее. 36. Но аз ви
рекох че вие ме видяхте и не вярвате. 37. Всичко що ми
дава Отец при мене ще дойде; и който иде при мене,
няма да го изпъдя; 38. защото слязох от небето, не моята
воля да сторя, но волята на тогози който ме е проводил.
39. а волята на Отца, който ме е проводил е тая, всичко
що ми даде да не изгубя *нищо* от него, но да го възкреся
в последния ден. 40. И това е волята на тогози който ме е
проводил: всеки който види Сина и вярва в него да има
живот вечен, и аз ще го възкреся в последният ден.
41. Тогаз роптаеха Юдеите за него, защото рече: Аз съм
хлябът що е слязъл от небето. 42. И казваха: Не е ли този
Исус синът Иосифов, на когото ние познаваме баща му и
майка му? Как прочее казва той: Аз съм от небето
слязъл? 43. А Исус отговори и рече им: Не роптайте
помежду си. 44. Никой не може да дойде при мене ако го
не привлече Отец който ме е проводил; и аз ще го
възкреся в последният ден. 45. Писано е в пророците: «И
всички ще бъдат научени от Бога.» И всеки който слуша
и се научи от Отца, иде при мене. 46. Не че е видял

някой Отца, освен тогоз който е от Бога: той е видял Отца. 47. Истина, истина ви казвам: Който вярва в мене има живот вечен. 48. Аз съм хлябът на живота. 49. Бащите ви ядоха манната в пустинята и умряха. 50. Този е хлябът който слезва от небето за да яде някой от него и да не умре. 51. Аз съм живият хляб, слезналият от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки; и хлябът който аз ще дам е моята плът която аз ще дам за живота на света. 52. Тогава се препираха Юдеите помежду си и казваха: Как може този да ни даде да ядем плътта *му*?
53. А Исус им рече: Истина, истина ви казвам: Ако не ядете плътта на Сина Человечески, и не пиете кръвта му, Нямате живот в себе си. 54. Който яде плътта ми и пие кръвта ми има живот вечен; и аз ще го възкреся в последния ден. 55. Защото плътта ми е истинна храна, и кръвта ми е истинно питие. 56. Който яде плътта ми и прие кръвта ми в мене пребъдва, и аз в него. 57. Както ме е проводил Отец живий и аз живея чрез Отца, *така* и който ме яде ще живее и той чрез мене. 58. Този е хлябът който слезе от небето; не както вашите бащи ядоха манната и умряха; който яде този хляб ще бъде жив във веки. 59. Това рече той в съборището като поучаваше в Капернаум.
60. И тъй, мнозина от неговите ученици като чуха рекоха: Жестока е тая дума: кой може да я слуша? 61. Но Исус като узна в себе си че негодуват за това учениците негови, рече им: Това ли ви съблазнява? 62. А ако Сина Человеческаго да възлезва дето е бил отпърво? 63. Духът

е онова което дава живот: плътта нищо не ползува: думите които аз ви говоря дух са и живот са. 64. Но има някои от вас които не вярват. Защото знаеше Исус из начало кои са що не вярват, и кой е дето ще го предаде. 65. И казваше: За това ви рекох че никой не може да дойде при мене ако не му е дадено от Отца ми. 66. От това мнозина от неговите ученици се повърнаха назад, и не ходеха вече с него.
67. Тогава рече Исус на дванадесетте: Да ли искате и вие да си идете? 68. А Симон Петър му отговори: Господи, при кого да отидем? ти имаш думи на живот вечен; 69. и ние повярвахме и познахме че ти си Христос, Син на Бога живаго. 70. Отговори им Исус: Не избрах ли аз вас дванадесетте? но един от вас е дявол. 71. Казваше *за* Юда Симонов Искариотски; защото той, който бе един от дванадесетте, щеше да го предаде.

ГЛАВА 7

1. И след това ходеше Исус по Галилея; защото не
рачеше да ходи по Юдея; понеже Юдеите искаха да го
убият. 2. А бе близо Юдейският празник на
шатроразпъването. 3. И рекоха му братята му: Премини
от тука и иди в Юдея за да видят и твоите ученици
делата които правиш; 4. защото никой не прави нещо
скришом и иска да бъде той явен. Ако правиш това, яви
себе си на света. 5. Защото нито братята му вярваха в
него. 6. Тогава казва им Исус: Моето време не е
настанало още; а вашето време е винаги готово. 7. Вас
светът не може да ви ненавижда; но мене ненавиди,
защото аз свидетелствувам за него че неговите дела са
лукави. 8. Вие възлезте на този празник: аз няма още да
възлеза на този празник; защото времето ми не се е
изпълнило още. 9. И това като им рече остана си в
Галилея.
10. А като възлязоха братята му, тогаз и той възлезе на
празника, не явно, но тайно некак си. 11. Юдеите прочее
диреха го на празника, и казваха: Къде е онзи? 12. И
имаше много глъчка за него помежду народа: едни
говореха че е добър; а други казваха: Не; но лъсти
народа. 13. Никой обаче не говореше явно за него поради
страха от Юдеите.
14. Но като се преполовяваше вече празникът възлезе
Исус в храма и поучаваше. 15. И чудеха се Юдеите и
казваха: Как този знае книжно учение като не се е учил?
16. Отговори им Исус и рече: Моето учение не е мое, но

на оногози който ме е проводил. 17. Ако иска някой да
прави неговата воля, позна ще за поучението да ли е от
Бога, или аз от самосебе си говоря. 18. Който говори от
самосебе си иска своята си слава; а който иска славата на
оногози който го е проводил, той е истински, и няма
неправда в него. 19. Моисей не ви ли даде закона? и
никой от вас не изпълнява закона? Защо искате да ме
убиете? 20. Отговори народът и рече: Бяс имаш. Кой
иска да те убие? 21. Отговори Исус и рече им: Едно дело
сторих, и всинца се чудите. 22. За това Моисей ви даде
обрязването, (не че е от Мойсея, но от отците,) и в събота
обрязвате человека. 23. Ако в събота приема человек
обрязване за да се не наруши законът Моисеев, на мене
ли се гневите защото цел человек оздравих в събота? 24.
Не съдете по лице, но права съдба съдете. 25. Тогаз
казваха някои от Ерусалимляните: Не е ли този когото
искат да убият? 26. И, ето, явно говори, и не му казват
нищо. Да не би известно да са познали князовете че
този е наистина Христос? 27. Но тогози го знаем от къде
е; а Христос когато дойде, никой няма да знае от къде е.
28. Тогава Исус като поучаваше в храмът, възгласи и
рече: И мене знаете, и от къде съм знаете; и от самосебе
си не съм дошъл, но е истински този който ме е
проводил, когото вие не знаете.
29. Но аз го зная, защото съм от него, и той ме проводи.
30. И тъй, искаха да го хванат; и никой не тури ръка на
него; защото не му бе дошъл часът още. 31. И мнозина
от народа повярваха в него и казваха: Христос кога
дойде по-големи ли чудеса ще направи от тези които

този стори?
32. Чуха Фарисеите че тъй гълчи народът за него; и
проводиха Фарисеите и първосвещениците слуги да го
уловят. 33. И на тях рече Исус: Още малко време съм с
вас, и ще ида при оногози който ме е проводил. 34. Ще
ме потърсите, и няма да ме намерите; и дето съм аз вие
не можете да дойдете. 35. Рекоха на това Юдеите
помежду си: Къде ще иде този че ние няма да го
намерим? Да не би да иде в разсеяните между Елините и
да учи Елините? 36. Каква е тая дума която рече: Ще ме
потърсите, и няма да ме намерите? и: Дето съм аз вие не
можете да дойдете?
37. А в последния ден, великия на празника, стоеше Исус
и възгласи та рече: Ако е някой жаден, да дойде при
мене и да пие. 38. Който вярва в мене, както рече
писанието, реки от жива вода ще потекат из утробата
му. 39. А това рече за Духа когото щяха да приемат
вярващите в него; защото не бе *даден* още Дух Светий,
понеже Исус още не беше се прославил. 40. И тъй,
мнозина от народа като чуха това слово казваха:
Наистина този е пророкът. 41. Други казваха: Този е
Христос. Други пак казваха: Че от Галилея ли ще дойде
Христос? 42. Не рече ли писанието че от семето
Давидово, и от градеца Витлеем дето беше Давид, ще
дойде Христос?. 43. И тъй, стана раздор за него между
народа. 44. И някои от тях искаха да го хванат; но никой
не тури ръце на него. 45. И дойдоха си слугите при
първосвещениците и Фарисеите, и те им рекоха: Защо
го не докарахте? 46. Отговориха слугите: Никога не е

говорил човек тъй както този човек *говори.* 47. А
Фарисеите им отговориха: Да не би и вие да сте се
прелъстили? 48. Има ли да е повярвал в него някой от
князовете или от Фарисеите? 49. Но този прост народ
който не знае закона проклети са. 50. Казва им Никодим,
този що бе ходил нощем при него, който беше един от
тях: 51. Нашият закон осъжда ли човека ако не чуе
първом от него и разбере що прави? 52. Отговориха и
рекоха му: Да не си и ти от Галилея? Изпитай и виж че
пророк от Галилея не е възстанал.
53. И отиде всеки у дома си.

ГЛАВА 8.

1. А Исус отиде на гората Елеонска. 2. И на заранта дойде
пак в храма; и всичкият народ идеше при него; и седна
та ги учеше. 3. И доведоха книжниците и Фарисеите при
него една жена хваната в прелюбодейство, и, като я
поставиха на сред, 4. казват му: Учителю, тая жена бе
хваната в самото дело като прелюбодействуваше. 5. А в
закона Моисей повели нам, които са таквиз с камъни да
ги убиваме; а ти що казваш? 6. И това казваха да го
изкушават, за да имат да го обвиняват. А Исус се наведе
долу и пишеше с пръст на земята. 7. И като
постоянствуваха да го питат, изправи се и рече им:
Който от вас е безгрешен, *той* пръв да хвърли камък на
нея. 8. И пак се наведе долу и пишеше на земята. 9. А те
като чуха *това*, и от съвест изобличавани, излезваха си
един по един, като начнаха от старите до най-сетните; и
остана Исус сам си и жената стояща насред. 10. И когато
се изправи Исус, и не видя никого освен жената, рече й:
Жено, де са онези които те обвиняваха? Не те ли осъди
никой? 11. И тя рече: Никой, Господи. И Исус й рече:
Нито аз те осъждам: иди си, и от сега не съгрешавай
вече.
12. И пак говореше Исус *народу* и казваше: Аз съм
виделина на света: който ме следва няма да ходи в
тъмнина, но ще има виделината на живота. 13. А
Фарисеите му рекоха: Ти сам си за себе си
свидетелствуваш: твоето свидетелство не е истинско. 14.
Отговори Исус и рече им: Ако и да свидетелствувам аз

сам за себе си, свидетелството ми е истинно; защото
зная от де съм дошъл и къде отивам; а вие не знаете от
къде ида и на къде отхождам. 15. Вие съдите плътски: аз
не съдя никого. 16. Но ако и да съдя, моята съдба е
истинска; защото не съм сам, но аз и Отец който ме е
пратил. 17. А и във вашия закон е писано че на двама
човека свидетелството е истинно. 18. Аз съм който
свидетелствувам за себе си, и Отец *ми* който ме е
проводил свидетелствува за мене. 19. Тогаз му казваха:
Де е твоят Отец? Отговори Исус: Нито мене знаете нито
Отца ми: ако бихте знаели мене щяхте да знаете и Отца
ми. 20. Тези думи изговори Исус в съкровищницата
когато поучаваше в храма; и никой го не хвана, защото
не беше му още дошъл часът.
21. И пак им рече Исус: Аз отхождам; и ще ме търсите, и
ще умрете в греха си. Дето отивам аз, вие не можете да
дойдете. 22. А Юдеите казаха: Да не ще да се убие, и за
това казва: Дето отхождам аз, вие не можете да дойдете?
23. И рече им: Вие сте от тия които са долу, аз съм от
ония които са горе. Вие сте от този свят; аз не съм от
този свят. 24. За това ви рекох че в греховете си ще
умрете; защото, ако не повярвате че съм аз, в греховете
си ще умрете. 25. А те му казваха: Ти кой си? И рече им
Исус*: Аз съм това* което от начало ви казвам. 26. Много
имам да говоря и да съдя за вас; но този който ме е
проводил истински е; и аз което съм чул от него това
казвам на света. 27. Не разумяха че им говореше за Отца.
28. Тогаз им рече Исус: Кога въздигнете Сина
Человеческаго, тогаз щете позна че съм аз, и от самосебе

си нищо не правя, но както ме е научил Отец ми това
говоря. 29. И този който ме е проводил с мене е: не ме е
оставил Отец самичък; защото аз правя всякога що е
нему угодно. 30. Това като говореше, мнозина повярваха
в него.
31. И казваше Исус на повярвалите в него Юдеи: Ако вие
устоите в моята дума наистина сте мои ученици. 32. и
ще познаете истината, и истината ще ви направи
свободни. 33. Отговориха му: Семе Авраамово сме, и
никога никому раби не сме ставали: как казваш ти:
Свободни ще бъдете? 34. Отговори им Исус: Истина,
истина ви казвам: Всеки който прави грях раб е на греха.
35. И робът не остава вечно в къщата; а синът вечно
пребъдва. 36. И тъй ако Синът ви освободи, ще бъдете
наистина свободни. 37. Зная че сте семе Авраамово; но
искате да ме убиете, защото моята дума във вас се не
вмещава. 38. Аз говоря това което съм видял у Отца си; и
вие такожде правите това което сте видяли от Отца си.
39. Отговориха и рекоха му: Отец наш е Авраам. Казва
им Исус. Ако бяхте чада Авраамови, делата Авраамови
бихте правили. 40. А сега искате да ме убиете, *мене*,
човека който ви говорих истината която чух от Бога;
това Авраам не е сторил. 41. Вие правите делата бащини
си. А те му рекоха: Ние не сме родени от блуд: едного
Отца имаме, Бога. 42. Рече им Исус: Ако беше ви Бог
Отец, *то вие* любили бихте мене, защото аз от Бога
излязох и дойдох; понеже не съм дошъл от самосебе си,
но той ме проводи. 43. Защо не разумевате говоренето?
Защото не можете да слушате моето слово. 44. Вие сте от

баща дявола, и похотите бащини си искате да правите.
Той беше от край человекоубийца, и не устоя в
истината; защото истина в него Няма. Когато говори
лъжата, от своите си говори, защото е лъжец и на
лъжата баща. 45. А пак аз защото казвам истината, не
ме вярвате. 46. Кой от вас ме изобличава за грях? Ако ли
говоря истина, защо вие ме не вярвате? 47. Който е от
Бога Божиите думи слуша: вие за това не слушате
защото от Бога не сте. 48. На това отговориха Юдеите и
рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянин
и имаш бяс? 49. Отговори Исус: Нямам аз бяс; но
почитам Отца си, а вие ме безчестите. 50. И аз не търся
моята слава: има кой да *я* търси и да съди. 51. Истина,
истина ви казвам: Ако опази някой моето слово няма да
види смърт до века. 52. Тогаз му рекоха Юдеите: Сега
разбрахме че имаш бяс. Авраам умря, и пророците, и ти
казваш: Ако опази някой словото ми смърт няма да
вкуси. 53. Ти по-голям ли си от отца ни Авраама който
умря? И пророците умряха: ти на какъв се правиш? 54.
Отговори Исус: Ако славя аз сам себе си славата ми е
нищо: Баща ми е който ме слави, *за* когото вие казвате
че е Бог ваш; 55. и не сте го познали, но аз го познавам:
и ако река че не го познавам ще бъда подобен вам
лъжец; но аз го познавам и думата му държа. 56. Баща ви
Авраам рад би бил да види моя ден; и видя и възрадва
се. 57. Рекоха му Юдеите: Петдесет години Нямаш още, и
Авраам ли си видял? 58. Рече им Исус: Истина, истина ви
казвам: преди да бъде Авраам, аз съм. 59. Тогаз взеха
камене да хвърлят върху него; но Исус се скри и излезе

от храма, и мина през сред тях, и така си отиде.

ГЛАВА 9.

1. И като заминаваше, видя едного човека сляп от рождението си. 2. И попитаха го учениците му и рекоха: Рави, кой е съгрешил, той ли или родителите му, та се е сляп родил? 3. Отговори Исус: Нито е той съгрешил нито родителите му; но да се явят делата Божии на него. 4. Аз трябва да върша работите на тогози който ме е проводил докле е ден: иде нощ когато никой не може да работи. 5. Докле съм в света виделина съм на света. 6. Това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия, 7. и рече му: Иди, умий се в къпалнята Силоам (което се тълкува Проводен). И тъй отиде, уми се, и дойде прогледнал.

8. А съседите, и които го бяха виждали от първо че беше сляп, казваха: Не е ли този който седеше на просеше? 9. Едни казваха: Той е: други, че: Прилича на него: той казваше: Аз съм. 10. И говореха му: Как ти се отвориха очите? 11. Отговори той и рече: Човек който се нарича Исус направи кал и помаза очите ми, и рече ми: Иди на къпалнята Силоам и умий се: а като отидох та се умих, прогледах. 12. Тогаз му рекоха: Де е той? Казва: Не зная.

13. Заведоха при Фарисеите тогоз който бе некога сляп. 14. А беше събота когато направи Исус калта и отвори очите му. 15. И пак го питаха и Фарисеите, как прогледа. И той им рече: Кал тури на очите ми, и умих се, и гледам. 16. И казваха някои от Фарисеите: Този човек не е от Бога, защото съботата не варди. Други казваха: Как може грешен човек да прави таквизи чудеса? И

имаше раздор помежду им. 17. Казват пак на слепия: Ти
що казваш за него понеже ти е отворил очите? И той
рече: Пророк е. 18. А Юдеите не повярваха за него че е
бил сляп и прогледнал докле не повикаха родителите на
тогоз който бе прогледнал 19. та ги попитаха и рекоха:
Този ли е син ви *за* когото вие казвахте че е сляп роден?
А сега как види? 20. Отговориха им родителите му и
рекоха: Знаем че този е син ни, и че сляп се роди; 21. а
сега как види не знаем; или кой му е отворил очите не
знаем: той е на възраст: него питайте: сам той да говори
за себе си. 22. Това рекоха родителите му защото се
бояха от Юдеите; понеже вече бяха се нагласили Юдеите,
ако го изповяда някой че е Христос, да го отлъчат от
съборището. 23. За туй родителите му рекоха: На
възраст е: питайте него. 24. И тъй, повикаха втори път
човека който бе сляп, и рекоха му: Дай слава Богу: ние
знаем че този човек е грешник. 25. А той отговори и
рече: Грешник ли е не зная: едно знам, че бях сляп, а сега
видя. 26. И рекоха му пак: Що ти направи? Как ти отвори
очите? 27. Отговори им: Рекох ви вече, и не чухте; защо
искате пек да чуете? Да не би да искате и вие да бъдете
негови ученици? 28. А те го укориха и рекоха: Ти си
негов ученик; а ние сме Моисееви ученици. 29. Ние
знаем че на Моисея Бог е говорил; а тогоз не знаем от де
е. 30. Отговори человекът и рече им: Това е чудното че
вие не знаете от къде е, и отвори очите ми. 31. А знаем
че Бог грешниците не слуша; но ако е някой богочестив
и прави волята му, него слуша. 32. А пак от века не се е
чуло да е отворил някой си очи на сляп роден *человек*. 33.

Ако да не бе той от Бога, не можеше нищо да стори. 34. Отговориха и рекоха му: Ти съвсем в грехове си роден, и ти ли учиш нас? И го изпъдиха вън.
35. Чу Исус че са го изпъдили вън, и като го намери рече му: Ти вярваш ли в Сина Божия? 36. Отговори той и рече: Кой е той, Господи, да вярвам в него? 37. Рече му Исус: И видял си го, и който приказва с тебе, той е. 38. А той рече: Вярвам, Господи; и поклони му се. 39. И рече Исус: Аз за съда дойдох на този свет, да видят невидещите, а видещите да станат слепи. 40. И чуха това онези от Фарисеите които бяха с него, и рекоха му: Да не сме и ние слепи? 41. Рече им Исус: Ако да бяхте слепи, грях не бихте имали; но сега казвате че: Видим; и тъй, грехът ви остава.

ГЛАВА 10.

1. Истина, истина ви казвам: Който не влезва през
вратата в кошарата на овците, но пролазя от другаде, той
е крадец и разбойник. 2. А който влезва през вратата
пастир е на овците. 3. Нему вратарят отваря; и овците
слушат гласа му, и своите овци по име зове, и ги
извежда. 4. И когато изкара овците си вън ходи пред тях;
и овците идат след него, защото знаят гласа му. 5. А след
чужденец не щат отидат, но ще побегнат от него; защото
гласа на чужденците не знаят. 6. Тази притча им рече
Исус; но те не разумяха що бе това което им говореше.
7. Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам че
аз съм вратата на овците. 8. Всички които са дошли
преди мене крадци са и разбойници; но овците ги не
послушаха. 9. Аз съм вратата; през мене ако влезе някой
спасен ще бъде, и ще влезе и ще излезе, и паша ще
намери. 10. Крадецът не иде освен да открадне, да
заколи, и да погуби: аз дойдох за да имат живот, и да *го*
имат преизобилно. 11. Аз съм добрият пастир: добрият
пастир душата си полага за овците. 12. А наемникът,
който не е овчар, на когото овците не са негови, види
вълка че иде, и оставя овците и бега; а вълкът разграбя
овците и разпръсва ги. 13. А наемникът бега, защото е
наемник, и не го е грижа за овците. 14. Аз съм добрият
пастир и познавам моите; и моите мене познават. 15.
Както ме познава Отец, и аз познавам Отца; и душата си
полагам заради овците. 16. И други овци имам, които не
са от този двор, и тях трябва да събера; и ще чуят гласа

ми; и ще бъде едно стадо *и* един пастир. 17. За това Отец
me люби защото аз полагам душата си за да я взема пак.
18. Никой не ми я отнема, но аз от самосебе си я
полагам. Имам власт да я положа, и имам власт пак да я
взема. Тази заповед приех от Отца си.
19. И тъй, пак стана раздор между Юдеите за тези думи.
20. И мнозина от тях казваха: Бяс има, и луд е: що го
слушате? 21. Други казваха: Тези думи не са на беснуем
човек. Може ли бяс да отваря очи на слепи?
22. И стана в Ерусалим *празникът* на освещението *на
храма*, и зима беше. 23. И ходеше Исус в храма, в
притвора Соломонов. 24. Между това заобиколиха го
Юдеите и казваха му: До кога *ще* държиш душите ни в
съмнение? Ако си ти Христос, кажи ни явно. 25.
Отговори им Исус: Казах ви, и не вярвате. Делата които
аз правя в името на Отца си, те свидетелствуват за мене.
26. Но вие не вярвате защото не сте от моите овци, както
ви рекох. 27. Моите овци слушат моя глас, и аз ги
познавам, и те идат след мене, 28. И аз им давам живот
вечен; и няма да загинат във веки, и никой няма да ги
грабне от ръката ми. 29. Отец ми който ми *ги* даде от
всички е най-голям; и никой не може да *ги* грабне от
ръката на Отца ми. 30. Аз и Отец едно сме.
31. Тогаз пак взеха Юдеите камене да го убият. 32.
Отговори им Исус: Много добри дела от Отца моего ви
показах: за кое от тез дела хвърляте камене върху мене?
33. Отговориха му Юдеите и рекоха: За добро дело не
хвърляме камене върху тебе, но за богохулство, и защото
ти, като си човек, правиш себе си Бог. 34. Отговори им

Исус: Не е ли писано във вашият закон, «Аз рекох,
Богове сте»? 35. Ако нарече богове онези, към които
биде словото Божие, (и писанието не може да се
наруши,) 36. *на тогоз* когото Бог освети и проводи на
света вие казвате ли: Богохулствуваш, защото рекох:
Син Божий съм? 37. Ако не правя делата на Отца моего,
не вярвайте в мене: 38. но ако *ги* правя, в мене като не
вярвате вярвайте в делата; за да познаете и да повярвате
че Отец е в мене и аз в него.
39. Тогаз пак искаха да го хванат, но избегна из ръцете
им, 40. и отиде пак отвъд Иордан, на местото дето
кръщаваше от напред Иоан; и остана там. 41. И мнозина
дойдоха при него, и казваха: Иоан никое чудо не стори;
но всичко що рече Иоан за него истинско беше. 42. И там
повярваха мнозина в него.

ГЛАВА 11.

1. Имаше някой си болен *на име* Лазар, от Витания, от
селото на Мария и на сестра й Марта. 2. (А Мария беше
тая що бе помазала Господа с миро и отрила бе нозете
му с космите си, на която брат й Лазар беше болен.) 3. И
тъй, проводиха сестрите до него да му кажат: Господи,
ето, този когото любиш болен е. 4. И като чу Исус рече:
Тая болест не е на смърт, но за славата Божия, за да се
прослави Син Божий чрез нея. 5. А Исус обичаше Марта
и сестра й и Лазара. 6. И тъй, от как чу че е болен тогаз
се бави два дни на това место дето беше. 7. Подир това
казва на учениците: Да идем пак в Юдея. 8. Казват му
учениците: Рави, сега искаха Юдеите да те убият с
камене, и пак ли там отхождаш? 9. Отговори Исус: Не са
ли дванадесет часове в денят? Ако ходи някой денем не
се препъва, защото гледа виделината на този свет. 10.
Ако ли ходи някой нощем препъва се, защото
виделината не е в него. 11. Това рече, и подир туй казва
им: Лазар нашият приятел заспа; но да ида да го събудя.
12. Рекоха *му* учениците му: Господи, ако е заспал ще
оздравее. 13. Но Исус бе рекъл заради смъртта му; а те
мислеха че казва за от сън заспиване. 14. Тогаз им рече
Исус явно: Лазар умря. 15. И заради вас, за да повярвате,
радвам се че не бях там; но да идем при него. 16. А Тома
нарицаемий Близнец рече на съучениците: Да идем и
ние да умрем с него.
17. И тъй като дойде Исус намери го че беше четири
дена вече в гроба. 18. А Витания беше близо до Ерусалим

колкото петнадесет стадии; 19. и мнозина от Юдеите
бяха дошли при Марта и Мария да ги утешат за брата
им. 20. И Марта, щом чу че иде Исус, посрещна го; а
Мария седеше в къщи. 21. Тогаз рече Марта Исусу:
Господи, ако беше бил ти тука, не би умрял брат ми; 22.
но и сега зная че каквото и да поискаш от Бога, ще ти
даде Бог. 23. Казва й Исус: Брат ти ще възкръсне. 24.
Казва му Марта: Знам че ще възкръсне във
възкресението в последния ден: 25. Рече й Исус: Аз съм
възкресението и животът: който вярва в мене, и да умре,
ще оживее. 26. и всеки който е жив и вярва в мене, до
века няма да умре. Вярваш ли това? 27. Казва му: Ей,
Господи, аз повярвах, че ти си Христос, Син Божий,
който има да дойде на света. 28. И като рече това, отиде
и повика скритом сестра си Мария, и рече: Учителят
дойде и те вика. 29. Тя щом чу стана скоро и отиде при
него. 30. (Исус не бе дошъл още в селото, но беше на
местото дето го посрещна Марта). 31. А Юдеите които
бяха с нея в къщи и я утешаваха, като видяха че Мария
стана скоро и излезе, отидоха подире й, защото думаха:
Отива на гроба да плаче там. 32. И като дойде Мария там
дето беше Исус та го видя, падна на нозете му и казваше
му: Господи, ако беше бил ти тука, Нямаше да умре брат
ми. 33. Исус като я видя че плаче, и тези що бяха с нея
Юдеи че плачат, разтъжи се духом и се смути. 34. И рече:
Де го турихте? Казват му: Господи, ела и виж. 35.
Просълзи се Исус. 36. И думаха Юдеите: Виж колко го
обичаше! 37. А някои от тях рекоха: Не можеше ли този
който отвори на слепият очите да направи щото и този

да не умре? 38. Исус прочее пак като тъжеше в себе си
идва на гроба. То беше пещера, и на нея лежеше камък.
39. Казва Исус: Дигнете камъка. Казва му Марта, сестрата
на умрелият: Господи, смърди вече, защото е
четверодневен. 40. Казва й Исус: Не ти ли казах че ако
повярваш ще видиш славата Божия? 41. Тогаз дигнаха
камъка дето лежеше умрелият. А Исус дигна очи нагоре
и рече: Отче, благодаря ти че ме послуша; 42. и аз знаех
че винаги ме слушаш, но за предстоящия народ рекох
това, за да повярват че ти си ме проводил. 43. И това
като рече, възгласи с голям глас: Лазаре, излез вън. 44. И
излезе умрелият, ръцете му и нозете му повити в саван;
и лицето му беше забрадено с кърпа; казва им Исус:
Разповийте го и оставете го да си иде.
45. Тогаз мнозина от Юдеите които бяха дошли при
Мария и видяха това що стори Исус повярваха в него. 46.
А някои от тях отидоха при Фарисеите и казаха им
всичко що направи Исус.
47. Тогава първосвещениците и Фарисеите събраха събор
и говореха: Що да сторим? защото този човек много
чудеса прави. 48. Ако го оставим така, всички ще
повярват в него; и ще дойдат Римляните и ще изтребят
и местото и народа ни. 49. А някой си от тях, на име
Каиафа, който беше първосвещеник през тази година,
рече им: Вие нищо не знаете; 50. нито размишлявате че
е по-добре нам да умре един човек за народа, а не да
загине цел народ. 51. И това от себе си го не рече; но
понеже беше първосвещеник през оная година
пророкува че ще да умре Исус заради народа, 52. и не

току за народа, но и за да събере на куп разсеяните чада
Божии. 53. И тъй, от онзи ден сговориха се да го убият.
54. За това Исус не ходеше вече явно между Юдеите, но
отиде от там в местото близо до пустинята, в град
нарицаем Ефраим, и там живееше с учениците си.
55. И наближаваше пасхата на Юдеите; и мнозина от
това място възлязоха преди пасхата в Ерусалим да
очистят себе си. 56. Тогаз търсеха Исуса, и разговаряха се
помежду си като стояха в храма: Как ви се струва? няма
ли да дойде на празника? 57. А бяха дали заповед и
първосвещениците и Фарисеите ако разбере някой де е
да извести, за да го уловят.

ГЛАВА 12.

1. А шест дни преди пасхата дойде Исус във Витания,
дето беше бившият умрял Лазар когото възкреси от
мъртвите. 2. И направиха му там вечеря, и Марта
слугуваше; а Лазар беше един от тези които седяха с
него наедно на трапезата. 3. Тогаз Мария взе една литра
чисто драгоценно миро нард и помаза нозете Исусови, и
отри нозете му с космите си; и къщата се изпълни от
благоуханието на мирото. 4. Тогаз един от учениците
му, Юда Симонов Искариотски, който щеше да го
предаде, казва: 5. Защо да се не продаде това миро за
триста динари, и да се дадат на сиромасите? 6. А това го
рече, не защото го беше грижа за сиромасите, но защото
бе крадец, и *той* имаше касата, и носеше каквото туряха
в *нея.* 7. Тогаз Исус рече: Недейте я: за деня на
погребението ми го е задържала. 8. Защото сиромасите
всякога имате със себе си, а мене всякога Нямате.
9. И разумяха голямо множество от Юдеите че е там; и
дойдоха, не току за Исуса, но да видят и Лазара когото
възкреси от мъртвите. 10. А първосвещениците се
наговориха да убият и Лазара, 11. защото мнозина от
Юдеите за него отиваха и вярваха в Исуса.
12. На утрешния ден народ много който беше дошъл на
празника, като чуха че иде Исус в Ерусалим, 13. взеха
вейки финикови та излязоха да го посрещнат, и викаха:
Осанна! благословен който иде в името Господне, цар
Израилев! 14. А Исус намери осле и възседна на него,
според както е писано: 15. «Не бой се, дъще Сионова, ето,

твоят Цар иде възседнал на ждребе ослично.» 16. Но това учениците му изпървом не разумяха; а когато се прослави Исус тогаз си наумиха че това бе за него писано, и това му сториха. 17. А народът който беше с него когато повика Лазара от гроба и го възкреси от мъртвите свидетелствуваше. 18. За това го и посрещна народа, защото чуха че сторил това чудо. 19. А Фарисеите рекоха помежду си: Видите ли че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.
20. И между тези, които възлезваха да се поклонят в празникът имаше и някои Елини. 21. И те дойдоха при Филипа, който бе от Витсаида Галилейска, и молиха му се и казваха: Господине, искаме да видим Исуса. 22. Идва Филип и казва на Андрея; Андрей пак и Филип казват на Исуса. 23. А Исус им отговори и рече: Дойде часът да се прослави Син Человечески. 24. Истина, истина ви казвам: Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод приноси. 25. Който обича живота си ще го изгуби; и който ненавиди живота си на този свят за вечен живот ще го опази. 26. Ако слугува някой на мене, мене да последва; и дето съм аз там ще бъде и слугата ми; и който слугува на мене него ще почете Отец *ми.* 27. Сега душата ми е смутена; и що да река? Отче, избави ме от този час? Но за това дойдох на този час. 28. Отче, прослави името твое. Тогаз дойде глас от небето: И прославих, и пак ще прославя. 29. А народът, които стояха и чуха *това* казваха: Гръм е. Други говореха: Ангел му продума. 30. Отговори Исус и рече: Този глас не биде за мене, но за вас. 31. Сега е

съдба на този свят: сега князът на този свят ще бъде изпъден вън. 32. И когато бъда аз въздигнат от земята ще привлека всичките при себе си. 33. А това говореше като назначаваше от каква смърт имаше да умре. 34. Отговори му народът: Ние сме чули от закона че Христос във веки пребъдва; и как казваш ти че Син Человечески трябва да бъде въздигнат? Кой е този Син Человечески? 35. И рече им Исус: Още малко време виделината е с вас. Ходете докле имате виделина, да ви не настигне тъмнината; а който ходи в тъмнината не знае къде отива. 36. Докле имате виделината вярвайте във виделината за да сте синове на виделината. Това издума Исус, и отиде та се скри от тях.
37. Но ако и да бе сторил толкоз чудеса пред тях, не вярваха в него; 38. за да се изпълни речта на пророка Исая, който рече: «Господи, кой повярва на нашето проповядване? и мишцата Господня кому се откри?» 39. За това не можаха да вярват, защото пак Исая рече: 40. «Ослепил е очите им, и окаменил сърцата им, с очи да не видят, и със сърца да не разумеят, та да се не обърнат и ги изцеля.» 41. Това рече Исая когато видя славата негова и говори за него. 42. Но пак и от князовете мнозина повярваха в него; но поради Фарисеите не изповядваха, за да не бъдат отлъчени от съборището: 43. защото възлюбиха славата человеческа повече нежели славата Божия.
44. А Исус възгласи и рече: Който вярва в мене не вярва в мене, но в тогози който ме е проводил. 45. И който гледа мене гледа тогози който ме е проводил. 46. Аз дойдох

виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки
който вярва в мене. 47. И ако чуе някой моите думи и не
повярва, аз няма да го съдя; защото не дойдох да съдя
света, но да спася света. 48. Който се отмета от мене и не
приема моите думи има кой да го съди: словото което
говорих, то ще да го съди в последния ден. 49. Защото аз
от себе си не говорих; но Отец който ме проводи, той ми
даде заповед какво да река и що да говоря. 50. И знам че
неговата заповед е живот вечен. И тъй, това що говоря,
както ми е Отец рекъл така говоря.

ГЛАВА 13.

1. И пред празника на пасхата, като знаеше Исус че
дойде часът му, да премине от този свят към Отца, както
бе възлюбил своите които бяха на света, до край ги
възлюби 2. И на вечерянето, (когато вече дяволът беше
вложил в сърцето на Юда Симонова Искариотскаго да го
предаде,) 3. Понеже знаеше Исус че Отец му е дал всичко
на ръцете, и че от Бога е излязъл и при Бога отива, 4.
става от вечерята и слага си дрехите, и взе престилка та
се препаса. 5. После наля вода в омивалницата, и начна
да омива нозете на учениците и да *ги* отрива с
престилката с която бе препасан. 6. И тъй, идва при
Симона Петра; а той му казва: Господи, ти ли ще ми
омиеш нозете? 7. Отговори Исус и рече му: Това което аз
правя ти сега не знаеш, но изпосле ще разумееш. 8.
Казва му Петър: няма да умиеш ти моите нозе до века.
Отговори му Исус: Ако те не умия, Нямаш дел с мене. 9.
Казва му Симон Петър: Господи, не само нозете ми, но и
ръцете и главата: 10. Казва му Исус: Умитият няма
потреба освен нозете *си* да умие, но е всичкий чист; и
вие сте чисти, но не всинца. 11. Защото знаеше
предателят си; за това рече: Не сте всинца вие чисти.
12. А като уми нозете им и си взе дрехите, седна пак и
рече им: Знаете ли що ви сторих? 13. Вие ме викате
Учител и Господ; и добре казвате, защото съм. 14. И тъй,
аз, Господ и Учител, ако ви умих нозете, то и вие сте
длъжни един другиму нозете да умивате. 15. Защото аз
ви пример дадох да правите и вие както аз направих

вам. 16. Истина, истина ви казвам: Никой раб не е по-горен от господаря си; нито посланник е по-горен от оногоз който го е изпратил. 17. Това като знаете, блажени сте ако го правите. 18. Не казвам *това* за всинца ви: аз зная кои съм избрал; но за да се сбъдне писанието: «Който яде хляб с мене дигна против мене петата си.» 19. От сега ви казвам *това* докле още не е било, та кога сбъдне да повярвате че съм аз. 20. Истина, истина ви казвам: който приема когото аз проводя мене приема, и който приема мене приема тогоз който ме е проводил.

21. Това като рече Исус, смути се духом, и свидетелствува и рече: Истина, истина ви казвам че един от вас ще ме предаде. 22. Тогаз учениците се споглеждаха помежду си, и недоумяваха се за кого говори? 23. А един от учениците когото обичаше Исус беше се облегнал на скута Исусов. 24. Кивнува му Симон Петър да попита кой е *този* за когото говори. 25. А той припадна на гърдите Исусови и казва му: Господи, кой е? 26. Отговаря Исус: Аз като затопя залъка, комуто го дам той е; и затопи залъка та даде на Юда Симонова Искариотскаго. 27. И подир залъка тогаз влезе Сатана в него; и тъй, казва му Исус: Което правиш, прави го по-скоро. 28. А това никой от седящите на трапезата не разумя защо му рече; 29. защото някои мислеха, понеже Юда имаше касата, че му казва Исус: Купи каквото ни трябва за празника, или, да даде нещо на сиромасите. 30. И тъй, като взе той залъка излезе тутакси; а беше нощ.

31. А когато излезе той, казва Исус: Сега се прослави

Син Человечески, и Бог се прослави в него. 32. Ако Бог
се прослави в него, то и него Бог ще прослави в себе си,
и сега ще го прослави. 33. Чадца, още малко съм с вас.
Ще ме търсите, и, както рекох на Юдеите: Дето ида аз
вие не можете да дойдете, и вам казвам сега. 34. Нова
заповед ви давам: Да имате любов помежду си; както ви
възлюбих, и вие да имате любов помежду си. 35. От това
всички ще познаят че сте мои ученици, ако имате любов
помежду си. 36. Казва му Симон Петър: Господи, къде
отхождаш? Отговори му Исус: Където отивам не можеш
сега да дойдеш след мене, но подир ще ме последваш. 37.
Казва му Петър: Господи, защо да не мога да дойда след
тебе сега? Душата си ще положа за тебе. 38. Отговори му
Исус: Душата си ли за мене ще положиш? Истина,
истина ти казвам: Доде не е пропял петелът, три пъти
ще се отречеш от мене.

ГЛАВА 14.

1. Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене
вярвайте. 2. В дома на Отца моего много жилища има;
ако да не бе така аз бих ви казал. Отхождам да ви
приготвя место. 3. И когато отида и ви приготвя место,
ще дойда пак и ще ви взема при себе си, щото дето съм
аз да бъдете и вие. 4. И къде отивам аз вие знаете, и пътя
знаете. 5. Казва му Тома: Господи, не знаем къде
отхождаш; и как можем да знаем пътя? 6. Казва му Исус:
Аз съм пътят, и истината, и животът: никой не отива
при Отца тъкмо чрез мене. 7. Ако бихте познавали мене
познавали бихте и Отца ми; и от нине познавате го и
видяхте го. 8. Казва му Филип: Господи, покажи ни Отца,
и доста ни е. 9. Казва му Исус: Толкози време съм с вас, и
не си ли ме познал, Филипе? Който е видял мене видял е
Отца; и как казваш ти: Покажи ни Отца? 10. Не вярваш
ли че аз съм в Отца, и Отец е в мене? Думите които аз
ви говоря, от себе си не ги говоря: но Отец който
пребъдва в мене, делата той прави. 11. Вярвайте ми че аз
съм в Отца, и Отец е в мене: ако ли не, вярвайте ми за
тия дела. 12. Истина, истина ви казвам: който вярва в
мене, делата които правя аз и той ще *ги* прави; и по-
големи от тях ще прави, защото аз отхождам при Отца
си. 13. И каквото попросите в мое име ще го направя, за
да се прослави Отец в Сина. 14. Ако попросите нещо в
мое име, аз ще *го* направя.
15. Ако имате любов към мене, опазете моите заповеди.
16. И аз ще умоля Отца, и ще ви даде друг Утешител да

пребъде с вас във веки, 17. Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото пребъдва с вас, и във вас ще бъде. 18. Няма да ви оставя сираци: ще дойда при вас. 19. Още малко, и светът вече няма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже аз живея, и вие ще живеете. 20. В онзи ден вие ще познаете че аз съм в Отца си, и вие в мене, и аз във вас. 21. Който има моите заповеди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.
22. Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дето ще явиш себе си нам а не на света? 23. Отговори Исус и рече му: Който люби мене ще опази моето слово; и Отец ми ще го възлюби, и ще дойдем при него, и ще направим жилище у него. 24. Който не люби мене моите думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводил.
25. Това ви изказах докле съм още с вас. 26. А Утешителят, Дух Светий, когото Отец ще *ви* проводи в мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що съм ви рекъл. 27. Мир ви оставям: моят мир ви давам: аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви нито да се устрашава. 28. Чухте че аз ви рекох: Отивам си, и ще дойда при вас. Ако ме любехте, възрадвали се бихте за това що рекох: Отхождам при Отца; защото Отец мой е по-голям от мен. 29. И сега ви рекох преди да бъде, че когато се сбъдне да повярвате. 30. От сега с вас няма много да

говоря; защото иде князът на този свет, и *той* няма нищо в мене. 31. Но за да познае светът че аз любя Отца, и както ми е Отец заповядал, така правя. Станете, да отидем от тука.

ГЛАВА 15.

1. Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът. 2. Всека пръчка в мене която не принася плод, отрязва я; и всека що дава плод, очистя я за да даде по-много плод. 3. Вие сега сте чисти заради словото което ви говорих. 4. Пребъдете в мене, и аз във вас. Както лозената пръчка не може да принесе плод от само себе си ако не пребъде на лозата, така нито вие ако не пребъдете в мене. 5. Аз съм лозата, вие пръчките: който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много; защото без мене не можете нищо да сторите. 6. Ако не пребъде някой в мене, изхвърлен бива вън както лозената пръчка и изсъхнува; и събират ги та *ги* кладат на огъня и горят. 7. Ако пребъдете в мене и думите ми пребъдат във вас, каквото искате ще просите, и ще ви бъде. 8. В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете мои ученици. 9. Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов. 10. Ако държите моите заповеди ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си и пребъдвам в неговата любов. 11. Това ви говорих за да пребъде моята радост във вас, и вашата радост да бъде изпълнена. 12. Тая е моята заповед, да имате любов помежду си както ви *аз* възлюбих. 13. Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си. 14. Вие сте ми приятели ако правите това което ви аз заповядвам. 15. Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му; а вас ви нарекох

приятели, защото всичко що чух от Отца си явих ви го.
16. Не избрахте вие мене, но аз вас избрах, и поставих ви
да идете вие и да принесете плод, и плодът ви да
пребъде; щото каквото поискате от Отца в мое име, да
ви даде. 17. Това ви заповядвам, да имате любов един
към друг.
18. Светът ако ви ненавиди, знайте че мене по-напред от
вас възненавиди. 19. Ако бяхте от света, светът би любил
своето; а понеже не сте от света, но аз ви избрах от света,
за това светът ви ненавиди. 20. Помнете словото което ви
аз рекох: Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако
изгониха, и вас ще изгонят: ако са държали словото ми,
и вашето ще държат. 21. Но всичко това ще ви сторят
заради моето име, защото не знаят тогоз който ме е
проводил. 22. Ако не бях дошъл и не бях им говорил,
грях не щяха да имат; сега обаче за греховете си
извинение Нямат. 23. Който ненавиди мене, и Отца ми
ненавиди. 24. Ако не бях сторил между тях делата които
никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега
видяха и възненавидяха и мене и Отца ми. 25. Но *това
биде* за да се изпълни писаното в закона им слово: «Без
причина ме възненавидеха.» 26. А когато дойде
Утешителят когото аз ще ви изпратя от Отца, Духа на
истината който от Отца изходи, той ще свидетелствува
за мене. 27. Но и вие свидетелствувате защото от начало
сте с мене.

ГЛАВА 16.

1. Това ви казах за да се не съблазните. 2. От съборищата
ще ви отлъчат; но иде час в който всеки който ви убие
да мисли че служба принася Богу. 3. И това ще ви сторят
защото не познаха Отца нито мене. 4. Но аз ви рекох
това, та кога дойде този час да го помните че аз ви съм
рекъл; и от най-напред не ви го казах, защото бях с вас.
5. А сега отхождам при тогоз който ме е проводил; и
никой от вас ме не пита: Къде отхождаш? 6. Но понеже
ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви. 7. А пък аз
истината ви казвам: За вас е по-добре да отида аз;
защото ако не отида аз, Утешителят няма да дойде на
вас; но ако отида, ще ви го проводя. 8. И той кога дойде
ще изобличи света за грях, и за правда, и за съдба: 9. за
грях, защото не вярват в мене; 10. а за правда, защото
отхождам при Отца си, и няма вече да ме виждате; 11. а
за съдба, защото князът на този свят е осъден.
12. Много още имам да ви река, но сега не можете да
носите. 13. А кога дойде онзи, Духът на истината, ще ви
настави на всека истина; защото няма да говори от себе
си, но каквото чуе ще говори, и ще ви извести това що
има да бъде. 14. Той ще мене да прослави, защото от
моето ще вземе и ще ви извести. 15. Всичко що има
Отец мое е; за това рекох че от моето ще вземе и ще ви
извести. 16. *Още* малко, и няма да ме виждате, и пак
малко и ще ме видите; защото аз при Отца отхождам. 17.
Тогаз *някои* от учениците му подумаха помежду си: Що
е това което ни казва: *Още* малко, и няма да ме виждате;

и пак малко, и ще ме видите; и *това*, че аз при Отца
отхождам? 18. И говориха:Що е това което казва: Малко?
Не знаем що дума. 19. И разумя Исус че щяха да го
питат, и рече им: За това ли разисквате помежду си дето
рекох: Малко, и няма да ме виждате, и пак малко, и ще
ме видите? 20. Истина, истина ви казвам че вие ще
възплачете и ще разридаете, а светът ще се възрадва, и
вие ще бъдете оскърбени, но скръбта ви ще се промени
на радост. 21. Жена кога ражда на скръб е, защото е
дошъл часът й; а кога роди детето, не помни вече тъгата
си поради радостта че се е родил човек на света. 22.
Така и вие сега скръб имате; но *аз* пак ще ви видя, и ще
се възрадва сърцето ви, и радостта ви никой няма да
отнеме от вас. 23. И в онзи ден няма да поискате от мене
нищо. Истина, истина ви казвам че всичко каквото
попросите от Отца в мое име ще ви даде. 24. До нине не
сте попросили нищо в мое име: просете, и ще получите,
за да бъде радостта ви пълна. 25. Това ви говорих с
притчи: но настава час когато няма вече с притчи да ви
говоря, но явно ще ви известя за Отца. 26. В онзи ден ще
попросите в мое име; и не ви казвам че аз ще умоля
Отца за вас; 27. защото сам си Отец ви люби, понеже
мене възлюбихте и повярвахте че аз от Бога излязох. 28.
Излязох от Отца и дойдох на света; и пак оставям света
и при Отца отхождам.
29. Казват му учениците негови: Ето сега явно говориш,
и не казваш никоя притча. 30. Сега познаваме че всичко
знаеш, и Нямаш нужда да те пита някой . По това
вярваме че от Бога си излязъл. 31. Отговори им Исус:

Сега ли вярвате? 32. Ето настава час, и дошъл е вече, да
се разотидете всеки на местото си, и мене самичък да
оставите; но не съм сам, защото и Отец е с мене. 33. Това
ви казах за да имате мир в мене. В света скръб ще имате;
но дерзайте, аз победих света.

ГЛАВА 17.

1. Това изговори Исус, и възведе очите си на небето и
рече: Отче, дойде часът: прослави Сина си, да те
прослави и Синът ти; 2. както си му дал власт над всяка
плът, да даде живот вечен на всички които си му дал. 3.
А това е живот вечний, дето да познаят тебе единаго
истиннаго Бога, и Исуса Христа когото си проводил. 4.
Аз те прославих на земята: свърших работата която ми
даде да върша. 5. И нине прослави ме ти, Отче, у самаго
тебе, със славата която имах у тебе преди създание мира.
6. Изявих името ти на тия человеци, които ми даде от
света. Твои леха, и даде ги на мене, и твоето слово
удържаха. 7. Сега познаха че всичко що ми си дал от
тебе е; 8. защото словесата които ми даде ти, дадох ги на
тях; и те приеха, и познаха наистина че от тебе излязох,
и повярваха че ти си ме проводил. 9. Аз за тях се моля:
не се моля за света, но за тези които ми даде ти, защото
са твои. 10. И всичко мое твое е, и твоето мое, и прослави
се в тях. 11. И не съм вече на света, но те са на света, и аз
ида при тебе. Отче светий, опази ги в името си, тия
които ми даде, за да бъдат едно както ние. 12. Когато бях
с тях на света, аз ги пазех в твоето име: *тези* които ми
даде опазих, и ни един от тях не погина тъкмо син
погибелний, за да се изпълни писанието. 13. А сега при
тебе ида; и това *доде съм* на света казвам за да имат
моята радост пълна в себе си. 14. Аз им дадох словото
твое; и светът ги възненавидя защото не са от света,
както аз не съм от света. 15. Не се моля да ги вземеш от

света, но да ги опазиш от лукаваго. 16. От света не са
както и аз не съм от света. 17. Освети ги чрез твоята
истина: твоето слово е истина. 18. Както ти проводи мене
на света, и аз проводих тях на света; 19. и за тях аз
осветявам себе си, да бъдат и те осветени чрез истината.
20. И не само за тях се моля, но и за онези които чрез
тяхното слово ще повярват в мене, 21. да бъдат всички
едно; както ти, Отче, си в мене и аз в тебе, да бъдат и те
в нас едно; за да повярва светът че ти си ме проводил. 22.
И аз, славата която ми даде, дадох я тям; да бъдат едно
както сме ние едно: 23. аз в тях, и те в мене; да бъдат
съвършени в едно, и да разбере светът че ти си ме
проводил, и възлюбил си ги както си възлюбил мене. 24.
Отче, тези които си ми дал, искам дето съм аз да бъдат и
те с мене, за да гледат славата моя която ми си дал;
защото си ме възлюбил преди създание мира. 25. Отче
праведни, светът не те е познал, но аз те познах; и те
познаха че ти си ме проводил. 26. И явих им твоето име,
и ще явя, да бъде в тях любовта с която си ме възлюбил,
и аз в тях.

ГЛАВА 18.

1. Това като рече Исус, излезе с учениците си отвъд потока Кедрон дето имаше градина, в която влезе той и учениците му. 2. А Юда който го предаваше знаеше това место, защото много пъти се събираше Исус там с учениците си. 3. И тъй, Юда, като взе един полк и слуги от първосвещениците и Фарисеите, дойде там с фенери и свещи и оръжия. 4. А Исус, понеже знаеше всичко що имаше да дойде върху него, излезе и рече им: Кого търсите? 5. Отговориха му: Исуса Назарянина. Казва им Исус: Аз съм. С тях стоеше и Юда който го предаваше. 6. И като им каза: Аз съм; подръпнаха се назад и паднаха на земята. 7. И пак ги попита: Кого търсите? А те рекоха Исуса Назарянина. 8. Отговори Исус: Рекох ви че съм аз; и тъй, ако мене търсите, оставете тези да си идат; 9. за да се сбъдне думата която рече: От тези които ми си дал не изгубих никого. 10. А Симон Петър като имаше нож измъкна го, и удари слугата първосвещенников, и отсече му дясното ухо; а на слугата името беше Малх. 11. Тогаз рече Исус на Петра: Тури ножа си в ножницата. Чашата която ми даде Отец, да я не пия ли?

12. И тъй, полкът и тисящникът и слугите Юдейски уловиха Исуса и вързаха го. 13. И заведоха го първо при Ана; защото беше тест на Каиафа, който беше първосвещеник през тая година. 14. А Каиафа беше този който бе дал съвет на Юдеите че е по-добре да загине един човек за народа. 15. И след Исуса идеше Симон Петър и другият ученик; и този ученик беше познат на

първосвещеника, и влезе с Исуса в двора
на първосвещенниковъ; 16. а Петър стоеше вън до вратата. И
тъй, излезе другият ученик който беше познат на
първосвещеника, и каза на вратарката, и въведе Петра.
17. И казва слугинята вратарка на Петра: Да не си и ти от
учениците на тогози човека? Казва той: Не съм. 18. И
стояха рабите и слугите, които бяха наклали огън,
защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и
се грееше. 19. А първосвещеникът попита Исуса за
учениците му и за учението му. 20. Отговори му Исус:
Аз явно говорих на света: аз всякога поучавах в
съборището и в храма, дето Юдеите се събират винаги; и
нищо не съм говорил на скрито. 21. Що питаш мене?
питай които са *ме* чули какво им съм говорил: ето, те
знаят що съм аз рекъл. 22. А когато рече това, един от
слугите който стоеше близо удари плесница на Исуса и
рече: Така ли отговаряш първосвещенику? 23. Отговори
му *Исус*: Ако съм зле продумал, свидетелствувай за
злото; ако ли добре, защо ме биеш? 24. И проводил го бе
Ана вързан при първосвещеника Каиафа.
25. А Симон Петър стоеше и грееше се; и рекоха му: Да
не си и ти от неговите ученици? Отрече се той и рече:
Не съм. 26. Казва един от рабите първосвещеникови
който беше роднина на оногоз комуто Петър отсече
ухото: Не те ли видях аз в градината с него? 27. И Петър
пак се отрече; и тоз час петелът попе.
28. Тогаз заведоха Исуса от Каиафа в преторията; а беше
сутрина, и те не влязоха в преторията, да се не осквернят,
но да ядат пасхата. 29. За то излезе Пилат при тях и рече:

Какво обвинение нанасяте върху тогоз человека? 30. Отговориха и рекоха му: Той ако не бе злодеец не бихме го предали на тебе. 31. А Пилат им рече: Вземете го вие и по закону вашему съдете го. Рекоха му Юдеите: Нам не ни и простено да убием никого; 32. за да се сбъдне речта Исусова който рече като назначаваше с каква смърт имаше да умре. 33. И тъй, Пилат влезе пак в преторията, и повика Исуса и рече му: Ти ли си цар Юдейски? 34. Отговори му Исус: От само себе си ли казваш ти това, или други ти рекоха за мене? 35. Отговори Пилат: Че аз Юдеин ли съм? Твоят народ и първосвещениците предадоха те на мене; що си сторил? 36. Отговори Исус: Моето царство не е от този свет; ако беше царството ми от този свет, слугите ми борили се биха да не бъда предаден на Юдеите. А сега царството ми не е от тука. 37. А Пилат му рече: И тъй, ти *сега* цар ли си? Отговори Исус: Ти *право* казваш че аз съм цар. Аз за това се родих, и за това дойдох на този свет, да свидетелствувам истината. Всеки който е от истината слуша гласа ми. 38. Казва му Пилат: Що е истина? И щом рече това излезе пак при Юдеите и казва им: Аз не намервам ни една вина в него. 39. А у вас има обичай да ви пущам едного по пасхата: рачите ли да ви пусна царя Юдейски? 40. Тогаз пак извикаха всичките и казваха: Не него, но Варава. А Варава беше разбойник.

ГЛАВА 19.

1. Тогаз Пилат взе Исуса и *го* би. 2. И войните изплетоха венец от тръни, възложиха *го* на главата му, и облякоха му багрена дреха, 3. и казваха: Радвай се, царю Юдейски! и удряха му плесници. 4. И излезе Пилат пак вън и казва им: Ето, извеждам ви го вън да познаете че ни една вина не намервам в него. 5. Тогава излезе Исус вън, и носеше трънения венец и багрената дреха. И казва им *Пилат*: Ето человека! 6. А първосвещениците и слугите щом го видяха извикаха и казваха: Разпни *го*! разпни *го*! Казва им Пилат: Вземете го вие и разпнете *го*; защото аз не намервам вина в него. 7. Отговориха му Юдеите: Ние закон имаме, и по нашия закон трябва да умре; защото направи себе си Син Божий.
8. А Пилат като чу тази дума повече се убоя. 9. И влезе пак в преторията и казва на Исуса: Ти от къде си? А Исус му ответ не даде. 10. Казва му Пилат: На мене ли не говориш? Не знаеш ли че власт имам да те разпна, и власт имам да те пусна? 11. Отговори Исус: Не би имал ти никаква власт над мене ако не бе ти дадено от горе; за това който ме предава на тебе има по-голям грях. 12. От това Пилат искаше да го пусне; Юдеите обаче викаха и казваха: Ако пуснеш тогози не си приятел Кесарев: всеки който прави себе си цар противник е Кесарю. 13. А Пилат като чу тази дума изведе Исуса вън и седна на съдийския престол, на местото което се казваше Каменопослано, а по Еврейски Гавата. 14. Беше же петък на пасхата, и часът около шест; и казва на Юдеите: Ето

вашия цар! 15. А те извикаха: Махни *го*! махни! разпни го! Казва им Пилат: Царя ли вашего да разпна? Отговориха първосвещениците: *Ние* Нямаме *друг* цар освен Кесаря. 16. И тогаз им го предаде да се разпне. И взеха Исуса и *го* закараха.
17. И носеше кръста си, и излезе на местото нарицаемо Лобно, което по Еврейски се казва Голгота, 18. дето го разпнаха, и с него други двама, отсам и отсам, а посред Исуса. 19. А Пилат написа и титла, и тури над кръста. И написано бе, ИСУС НАЗАРЯНИН, ЦАР ЮДЕЙСКИ. 20. И тази титла прочетоха мнозина от Юдеите; защото беше близо до града местото дето разпнаха Исуса, и написано бе Еврейски, Гръцки, и Латински. 21. А първосвещениците Юдейски казваха на Пилата: Недей писа, Цар Юдейски, но че той рече: Цар Юдейски съм. 22. Отговори Пилат: Каквото писах, писах.
23. А войните като разпнаха Исуса взеха дрехите му и направиха четири дялове, на всеки воин по един дял, и хитона; а хитонът не беше шит, *но* от горе *до долу* цел изтъкан. 24. И рекоха си помежду си: Да го не съдираме, но да метнем жребие за него, кому ще бъде; за да се изпълни писанието що казва: «Разделиха дрехите ми помежду си, и за одеждата ми жребие метнаха.» И тъй. войните това сториха.
25. А до кръста Исусов стояха майка му, и на майка му сестра й, Мария *жената* Клеопова, и Мария Магдалина. 26. А Исус, като видя майка си и ученика когото обичаше че стояха близо, казва на майка си: Жено, ето син ти. 27. После казва на ученика: Ето майка ти. И от

онзи час взе я ученикът у дома си.
28. След това, като знаеше Исус че всичкото вече се
свърши, за да се сбъдне писанието каза: Жаден съм. 29. И
там имаше сложен съсъд пълен с оцет; и *войните*
напълниха гъба с оцет, обвиха я с исоп, и принесоха я на
устата му. 30. И като прие Исус оцета, рече: Свърши се; и
преклони глава и предаде дух.
31. Но понеже *тогава* бе петък, за да не останат телата
на кръста в събота́та, (защото беше велик ден оная
събота) то Юдеите молиха Пилата да им се пребият
голените, и да ги дигнат *от там.* 32. Тогаз дойдоха
войните и на първия пребиха голените, и на другият
който беше разпнат с него. 33. А като дойдоха при Исуса
и го видяха че е умрял вече, не му пребиха голените. 34.
Но един от войните прободе с копие ребрата му, и
тутакси излезе кръв и вода. 35. И този който видя
свидетелствува, и истинно е неговото свидетелство, и
той знае че истина казва за да повярвате вие. 36. Защото
всичко това стана за да се изпълни писанието: «Кост
негова не ще да се строши;» 37. и пак друго писание
казва: «Ще погледнат на него когото прободоха.»
38. А след това Иосиф от Ариматея, (който беше ученик
Исусов, но потаен заради страха от Юдеите,) примоли се
на Пилата да вземе тялото Исусово; и Пилат даде воля. И
той дойде та дигна тялото Исусово. 39. Дойде още и
Никодим, (който бе дохождал от най-първо през нощ
при Исуса,) и носеше едно смешение от смирна и алой
до сто литри. 40. И тъй, взеха тялото Исусово и обвиха го
в плащаница с ароматите, както е обичай на Юдеите да

погребват. 41. И на онова место дето бе разпнат имаше
градина, и в градината гроб нов, в който никой още не
бе положен. 42. Там прочее положиха Исуса, поради
петъка на Юдеите, защото беше близо гробът.

ГЛАВА 20.

1. И в първия ден на седмицата Мария Магдалина идва
на гроба сутринта рано, като беше още тъмно, и гледа
камъка дигнат от гроба. 2. Тича тогаз и идва при Симона
Петра, и при другия ученик когото обичаше Исус, и
казва им: Дигнали Господа от гроба, и не знаем де са го
положили. 3. И тъй, Петър и другият ученик излязоха и
отхождаха на гроба. 4. И тичаха и двамата наедно; а
другият ученик предвари по-скоро Петра, и дойде пръв
на гроба; 5. и като надникна, вижда плащаниците
сложени: но не влезе. 6. След него дойде и Симон Петър,
и влезе в гроба, и видя плащаниците сложени, 7. и
кърпата която беше на главата му сложена, не наедно с
плащаниците, но особено свита на едно място. 8. Тогаз
влезе и другият ученик който дойде по-напред на гроба,
и видя и повярва: 9. Защото не бяха разумели още
писанието че трябваше той да възкръсне из мъртвите.
10. И върнаха се пак учениците у тях си.
11. А Мария стоеше до гроба вън и плачеше; и тъй, като
плачеше надникна в гроба, 12. и вижда два ангела с бели
дрехи седнали, един от къде главата и един от къде
нозете, там дето бе лежало тялото Исусово. 13. И те й
казват: Жено, защо плачеш? Казва им: Защото взели
Господа моего, и не зная де са го положили. 14. И това
като рече, обърна се назад и вижда Исуса че стои, и не
знаеше че е Исус. 15. Казва й Исус: Жено, защо плачеш?
кого търсиш? А тя понеже го имаше че е градинарят
казва му: Господине, ако си го ти изнесъл, кажи ми де си

го положил, и аз ще го взема. 16. Казва й Исус: Марийо!
Тя се обърна и рече му: Равуни! което се казва, Учителю!
17. Казва й Исус: Не се допирай до мене, защото не съм
възлязъл още при Отца си, но иди при братята ми и
кажи им: Възлезвам при Отца моего и Отца вашего, и
Бога моего и Бога вашего. 18. Идва Мария Магдалина та
известява на учениците че видя Господа, и *че* той й рече
това.
19. А вечерта на този ден, първия на седмицата, когато
бяха и вратата заключени дето учениците бяха събрани
поради страха от Юдеите, дойде Исус, и застана на сред,
и казва им: Мир вам! 20. И това като рече, показва им
ръцете и ребрата си. И зарадваха се учениците като
видяха Господа. 21. И пак им рече Исус: Мир вам: Както
ме Отец проводи, и аз провождам вас. 22. И това като
рече духна, и казва им: Приемете Духа Святаго. 23. На
които простите греховете, простени им са; и на които
задържите, задържани са.
24. А Тома, един от дванадесетте, нарицаемий Близнец,
не беше с тях, когато дойде Исус. 25. И казваха му
другите ученици: Видяхме Господа. А той им рече: Ако
не видя на ръцете му язвите от гвоздеите, и не туря
пръста си в язвите на гвоздеите, и не вложа ръката си в
ребрата му, няма да повярвам.
26. И подир осем дни, пак бяха вътре учениците му, и
Тома с тях: идва Исус, като бяха вратата заключени, и
застана на сред и рече: Мир вам! 27. После казва на Тома:
Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и
тури в ребрата ми, и не бъде неверен, но верен. 28. И

отговори Тома и рече му: Господ мой и Бог мой! 29. Казва му Исус: Понеже ме видя, Томо, повярва; Блажени които без да видят повярваха.
30. И още много други чудеса стори Исус пред учениците си, които не са писани в тази книга: 31. А тези са написани за да повярвате че Исус е Христос Син Божий, и като вярвате да имате живот в неговото име.

ГЛАВА 21.

1. Подир това пак се яви Исус на учениците *си* на
Тивериадското море, и яви им се така: 2. там бяха наедно
Симон Петър и Тома нарицаемий Близнец, и Натанаил
от Кана Галилейска, и *синовете* Зеведееви, и други
двамина от учениците негови. 3. Казва им Симон Петър:
Аз ще отида да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с
тебе. Излязоха и възлязоха завчас на ладията; и през
онази нощ не уловиха нищо. 4. И като се разсъмна вече
застана Исус на брега; но учениците не познаваха че е
той Исус. 5. Казва им Исус: Деца, имате ли нещо за
ядене? Отговориха му: Не. 6. А той им рече: Хвърлете
мрежата отдясно на ладията, и ще намерите. И тъй
хвърлиха; и не можаха вече да я привлекат от
множеството на рибата. 7. Тогаз онзи ученик когото
обичаше Исус казва на Петра: Господ е. А Симон Петър
като чу че е Господ препаса връхната си дреха, (защото
беше гол) и хвърли се в морето. 8. А другите ученици
дойдоха с ладията, (защото не бяха далеч от земята, но
колкото двеста лакти,) и влачеха мрежата с рибата. 9. И
като излязоха на земята гледат жарава разложена, и риба
турена на нея, и хляб. 10. Казва им Исус: Донесете от
рибите които уловихте сега. 11. Възлезе Симон Петър та
извлече мрежата на земята, пълна с едри риби сто и
петдесет и три; и толкоз като бяха мрежата се не съдра.
12. Казва им Исус: Елате, обядвайте. И никой от
учениците не смееше да го попита: Ти кой си? понеже
знаеха че е Господ. 13. Идва тогаз Исус и взема хляба, и

дава им, така и рибата. 14. Това беше вече третия път
дето се яви Исус на учениците си от как възкръсна из
мъртвите.
15. А като се наобядваха, казва Исус Симону Петру:
Симоне Ионин, любиш ли ме повече от тия? Казва му:
Ей, Господи, ти знаеш че те обичам. Казва му: Паси
агънцата ми. 16. Казва му пак втори път: Симоне Ионин,
любиш ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаеш че те
обичам. Казва му: Паси овците ми. 17. Казва му трети
път: Симоне Ионин, обичаш ли ме? Наскърби се Петър,
защото му рече трети път: Обичаш ли ме? И рече му:
Господи, ти всичко знаеш, ти знаеш че те обичам: Казва
му Исус: Паси овците ми. 18. Истина, истина ти казвам:
Когато беше ти по-млад, сам си се опасваше и ходеше
където щеше; но като остарееш ще простреш ръце, и
друг ще те опасва и ще те води където ти не щеш. 19. И
това рече като назначаваше с каква смърт имаше да
прослави Бога. И това щом рече казва му: Върви подире
ми. 20. А Петър като се обърна вижда че иде подир *им*
ученикът когото обичаше Исус, този който на вечерята
се наклони на гърдите му и рече: Господи, кой е който
ще те предаде? 21. Него като видя Петър казва Исусу:
Господи, а този що? 22. Казва му Исус: Ако ще да
пребъде той докле дойда, тебе що ти е? Ти върви подире
ми. 23. И тъй се разнесе тая дума помежду братята че
този ученик няма да умре; а Исус му не рече че няма да
умре, но: Ако ща да остане той докле дойда, теб що ти е?
24. Този е ученикът който свидетелствува за това, който
и написа това; и знаем че неговото свидетелство е

истинно. 25. Има още и други много неща що стори Исус които ако би да се напишат едно по едно, и цел свет, ми се чини, не би вместил написаните книги. Амин.

ДЕЯНИЯТАТА НА СВЕТИТЕ АПОСТОЛИ

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.
ГЛАВА 17.
ГЛАВА 18.
ГЛАВА 19.
ГЛАВА 20.
ГЛАВА 21.
ГЛАВА 22.
ГЛАВА 23.
ГЛАВА 24.
ГЛАВА 25.
ГЛАВА 26.

ГЛАВА 27.
ГЛАВА 28.

ГЛАВА 1.

1. Първото слово, о Теофиле, направих за все що начна
Исус да прави и да учи, 2. даже до деня в който се
възнесе, откак даде чрез Духа Светаго заповеди на
апостолите които избра; 3. на които и представи себе си
жив след страданието си с много верни знамения, като
им се явяваше четиридесет дни и говореше им за
царството Божие. 4. И като се събираше *с тях* заръча им
да се не отдалечат от Ерусалим, но да очакват
обещанието на Отца което чухте, *рече*, от мене. 5.
Защото Иоан е с вода кръстил; а вие ще бъдете кръстени
с Духа Светаго след тия не много дни. 6. И тъй, като се
събраха питаха го и казваха: Господи, в това ли време
щеш да възстановиш царството в Израил? 7. А *той* им
рече: Не е за вас да знаете годините или времената,
които Отец е положил в собствената си власт. 8. Но *вие*
ще приемете сила когато слети Дух Светий на вас, и ще
ми бъдете свидетели и в Ерусалим, и във всичка Юдея и
Самария, и до край земята. 9. И това от как рече, те като
гледаха, възнесе се, и облак го поде изпред очите им. 10.
И като стояха та гледаха на небето когато възлезваше
той, ето, двамина человеци с бели дрехи застанаха пред
тях, 11. които и рекоха: Мъже Галилеяни що стоите та
гледате на небето? Този Исус който се възнесе от вас на
небето ще дойде тъй както го видяхте да отхожда на
небето. 12. Тогаз се върнаха в Ерусалим от гората
нарицаема Елеонска, която е близо до Ерусалим един
съботен ден път.

13. И когато влязоха, възлязоха в горницата дето живееха
Петър и Яков и Иоан и Андрей,Филип и Тома,
Вартоломей и Матей, Яков Алфеев и Симон Зилот, и
Юда Яковов. 14. Те всички единодушно, с жените и
Мария майката Исусова и с братята му, бяха непрестанно
в молитва и молене.
15. И през тия дни стана Петър по сред учениците и
рече: (а числото на тези които се намерваха там беше до
сто и двадесет души:) 16. Мъже и братя, трябваше да се
изпълни това писание което предрече Дух Светий чрез
устата Давидови за Юда който стана водител на тези
които хванаха Исуса; 17. защото беше причислен с нас, и
взел бе дел в тая служба. 18. Той прочее спечели нива от
заплата на *своята* неправда; и като падна на очите си
проседна се през средата, и изтекоха всичките му черва.
19. И това стана известно на всички жители
Ерусалимски, така що тая нива се нарече по езика им
Акелдама, сиреч, Нива Кръвна. 20. Защото е писано в
книгата на Псалмите: «Да бъде жилището му пусто, и да
няма който да живее в него;» и: «Чина му друг да вземе.»
21. И тъй, от человеците които се нахождаха с нас през
всичкото време, в което влизаше и излизаше между нас
Господ Исус, 22. като начна от кръщението Иоаново до
деня в който се възнесе от нас, един от тях трябва да
бъде с нас свидетел на възкресението му. 23. И поставиха
двамина, Иосифа нарицаемаго Варсава, който се
наименува Юст, и Матия; 24. и помолиха се и рекоха:
Ти, Господи, сърцеведче на всички, покажи от тия
двамата едного когото си избрал, 25. да вземе дела на

тази служба и на апостолството от което изпадна Юда за
да отиде на своето си место. 26. И дадоха жребията си; и
падна жребето на Матия, и счете се с единадесетте
апостоли.

ГЛАВА 2.

1. И когато настана денят на Петдесетницата, всичките
бяха единодушно *събрани* на едно. 2. И внезапно стана
екот от небето като че идеше силно духане от вятър, и
изпълни всичката къща дето седяха. 3. И явиха им се
езици като огнени, които се разделяваха, и седна на
всекиго от тях *по един.* 4. И изпълниха се всички с Духа
Светаго, и начнаха да говорят чужди езици които Духът
им даваше да говорят. 5. А *тогава* имаше в Ерусалим да
живеят Юдеи, человеци благочестиви от всеки народ що
има под небето. 6. И щом се разчу това, събра се народът;
и смутиха се; защото всеки един от тях чуеше ги да
говорят неговият език. 7. И смаяни всички чудеха се, и
думаха си един на друг: Ето, всички тези които говорят
не са ли Галилеяни? 8. И как ние *ги* чуем *да говорят*
всеки по собствения наш език в който сме родени? 9.
Партяни и Мидяни и Еламити, и които населяват
Месопотамия, Юдея и Кападокия, Понт и Азия, 10.
Фригия и Памфилия, Египет и Ливийските страни които
са около Киринея, и чужденци от Рим, Юдеи и
прозелити, 11. Критяни и Араби, чуем ги да говорят по
нашите езици величията Божии. 12. И смаяни всички
недоумяваха се, и един на друг си думаха: Какво ли ще е
това? 13. А други *им* се присмиваха и казваха че са пили
много сладко вино.
14. А Петър с единадесетте стана, възвиси гласа си, и
проговори им: Мъже Юдеяни, и всинца които живеете в
Ерусалим, това да знаете, и дайте внимание на моите

думи; 15. защото тези не са пияни както вие мислите,
понеже е третий час на деня; 16. но това е реченото чрез
пророка Иоила: 17. «И ще бъде в последните дни, казва
Бог, ще излея от моя Дух на всяка плът; и ще пророкуват
синовете ви и дъщерите ви, и юношите ваши видения
ще виждат, и старците ваши сънища ще сънуват; 18. и
още през ония дни ще излея от Духа моего на рабите
мои и на рабините мои, и ще пророчествуват; 19. и ще
покажа чудеса на небето горе и знамения долу на земята,
кръв и огън и пара и дим: 20. слънцето ще се превърне в
тъмнота и луната в кръв преди да дойде великият и
пресветлият ден Господен; 21. и ще бъде *че* всеки който
призове името Господне спасен ще бъде.» 22. Мъже
Израиляни, послушайте тези думи: Исуса Назарянина,
мъж доказан вам от Бога със сили, чудеса, и знамения,
които Бог направи чрез него по сред вас, както и вие
знаете, 23. него, предаден по предопределената воля и
предведението Божие, вие като хванахте, чрез ръцете на
беззаконници *на кръст го* приковахте и убихте; 24.
когото Бог възкреси като развърза болезните на
смъртта, понеже не бе възможно да бъде държан той от
нея. 25. Защото Давид казва за него: «Гледах Господа
пред себе си винаги; понеже е от дясната ми страна, да се
не поклатя; 26. за това сърцето ми се развесели, и
зарадва се езикът ми; а още и плътта ми в надежда ще
почива; 27. защото няма да оставиш душата ми в ад,
нито ще оставиш преподобния си да види изтление: 28.
изявил си ми пътищата на живота: с лицето си ще ме
изпълниш с веселба.» 29. Мъже братя, мога да ви кажа

свободно за патриарха Давида че умря и погребан бе, и
гробът му е у нас до днешния ден. 30. И тъй, понеже
беше пророк и знаеше че с клетвата му се закле Бог че
от плода на неговите чресла по плът ще въздигне
Христа, да го постави на престола му, 31. предвидя и
говори за възкресението Христово, че не бе оставена
душата негова в ад, нито плътта му видя изтление. 32.
Тогаз Исуса възкреси Бог, на което ние всинца сме
свидетели. 33. И тъй, като се възнесе с Божията десница,
и взе от Отца обещанието на Светаго Духа, изля това
което сега вие виждате и чуете. 34. Защото Давид не е
възлязъл на небеса; но той казва: «Рече Господ Господу
моему: Седи от дясно ми 35. докле положа враговете
твои подножие на нозете ти.» 36. И тъй, здраво да знае
всичкий дом Израилев че тогоз Исуса когото вие
разпънахте, Бог е него направил Господ и Помазаник.
37. *Това* като чуха те, дойде сърцето им в умиление, и
рекоха на Петра и на другите апостоли: Що да сторим,
мъже братя? 38. И Петър им рече: Покайте се, и всеки от
вас да се кръсти в името Исус Христово за прощение на
греховете; и ще приемете дара на Светаго Духа. 39.
Защото обещанието е на вас, и на чадата ваши, и на
всички далечни, колкото ще призове Господ Бог наш. 40.
И с много други речи засвидетелствуваше, и предумваше
ги, и казваше: Избавете се от този развращен род. 41. И
тъй, тези които приеха с радост словото негово
покръстиха се; и приложиха се в този ден до три хиляди
души.
42. И пребъдваха непрестанно в поучението апостолско,

и в обещанието, и в преломяването на хляба, и в молитви. 43. И страх обзе всека душа; и много чудеса и знамения биваха чрез апостолите. 44. И всичките вярващи бяха наедно, и всичко имаха общо; 45. и стоката и имането си продаваха и разподеляха ги на всички, всекиму според нуждата що имаше. 46. И всеки ден пребъдваха единодушно в храма, и преломяваха хляб от къща в къща, и приемаха храна с радост и простосърдечие, 47. като хвалеха Бога, и бяха благоприятни на всичкия народ: а Господ всеки ден прибавяше на църквата спасяемите.

ГЛАВА 3.

1. А Петър и Иоан наедно възлезваха в храма във
времето на молитвата по деветия час. 2. И имаше някой
си човек който бе хром от утробата на майка си, та го
все носеха; когото *и* слагаха всеки ден до вратата на
храма които се наричаха Красни, да проси милостиня от
онези които влезваха в храма. 3. Той като видя Петра и
Иоана когато щяха да влезат в храма, попроси да вземе
милостиня. 4. А Петър с Иоана взре се в него и рече:
Погледни ни. 5. И той ги гледаше с внимание, с надежда
да вземе нещо от тях. 6. И Петър рече: Сребро и злато аз
Нямам; но което имам, това ти давам: в името на Исуса
Христа Назарянина, стани и ходи. 7. И като го хвана за
дясната ръка дигна го; и тоз час утвърдиха се плесните и
глезените му. 8. И скочи та се изправи и ходеше; и влезе
с тях в храма та ходеше и скачаше и славеше Бога. 9. И
видя го всичкият народ че ходи и слави Бога. 10. и
познаваха го че бе той който седеше за милостиня при
красните врата на храма; и останаха в ужас и удивление
голямо за това което се бе случило нему. 11. И понеже
изцеленият хром се не отделяше от Петра и Иоана,
всичкият народ смаян стече се при тях в притвора
нарицаем Соломонов. 12. А като видя Петър отговори
народу: Мъже Израиляни, що се чудите за това? или що
се взирате на нас, като че от своя сила или благочестие
сме сторили тогози да ходи? 13. Бог Авраамов и Исааков
и Яковов, Бог на отците наши, прослави Сина своего
Исуса, когото вие предадохте и отрекохте се от него пред

Пилата когато той бе решил да *го* пусне. 14. Но вие се
отрекохте от Светия и Праведния, и изпросихте да ви се
даде человек убийца; 15. а Началника на Живота убихте,
когото Бог възкреси от мъртвите; и ние сме на него
свидетели. 16. И чрез вярата в неговото име тогози
когото гледате и познавате неговото име *го* укрепи; и
тази вяра която е чрез него даде му пред всинца ви това
съвършено здраве. 17. И сега, братие, знам че *вие* по
неведение сторихте *това*, както и началниците ваши; 18.
а Бог, което предизвести чрез устата на всичките си
пророци че ще Христос да пострада, така го извърши. 19.
Покайте се и обърнете се, да се заличат греховете ви, та
да дойдат времена утешителни от присъствието
Господне, 20. и да ви проводи предпроповедания вам
Исуса Христа, 21. когото трябва да приеме небето до
времето в което ще се възстанови всичко що е говорил
Бог от века чрез устата на всичките свети свои пророци.
22. Защото Моисей рече на отците: «Господ Бог наш ще
въздигне вам от братята ваши пророк като мене: него
послушайте във всичко щото ви рече; 23. и всека душа
която не послуша тогоз пророка, ще бъде изтребена из
народа.» 24. Още всичките пророци от Самуила и на
сетне, колкото са говорили, предвъзвестиха и тия дни.
25. Вие сте синове на пророците, и на завета който
завеща Бог на отците наши, когато рече Аврааму: «И
всите племена на земята в твоето семе ще се
благословят.» 26. Бог като възкреси Сина своего Исуса, до
вас най-първо го проводи да ви благослови, и да
отвръща всекиго от лукавствата ваши.

ГЛАВА 4.

1. И когато те говореха народу, дойдоха върху тях
свещениците и войводата на храма и Садукеите, 2.
които се жалуваха, защото учеха народа и проповядваха
чрез Исуса възкресението от мъртвите. 3. И възложиха
на тях ръце и туриха *ги* под стража за утрото, защото
беше вече привечер. 4. А мнозина от тези които чуха
словото повярваха; и числото на *повярвалите* человеци
стигна до пет хиляди.
5. И на утринта събраха се в Ерусалим началниците им и
старейшините и книжниците, 6. и първосвещеникът
Ана, и Каиафа и Иоан и Александър, и *всички* що бяха от
първосвещенической род. 7. И като ги изправиха на сред
питаха ги: С коя сила, или в кое име, сторихте вие това?
8. Тогаз Петър, изпълнен Духом Светим, рече им:
Началници народни и старейшини Израилеви, 9.
понеже от нас се иска днес ответ за едно благодеяние
към человек немощен, чрез какво биде той изцелен; 10.
да знаете всинца вие и всичкий народ Израилев че чрез
името на Исуса Христа Назарянина, когото вие
разпънахте, когото Бог възкреси от мъртвите, чрез него
той стои пред вас здрав. 11. Той е камъкът когото
пренебрегнахте вие зидарите, който стана глава на
ъгъла. 12. И чрез никого другиго не бива спасение;
защото няма под небето друго име да е дадено между
человеците чрез което трябва да се спасим.
13. А те като гледаха Петровото и Иоановото
дръзновение, и разумяха че са безкнижни и прости

човеци, чудеха се, но познаха ги че са били наедно с
Исуса. 14. А като видяха изцеления човек че стои с тях
Нямаха що да рекат на среща. 15. И от как им повелиха
да излезат вън от съборището, посъветваха се помежду
си 16. и говореха: Що да сторим на тези човеци?
защото явно е на всички които живеят в Ерусалим че
знаменито чудо стана чрез тях; и не можем да речем че
не е станало. 17. Но за да се не разнесе повече в народа,
със заплашване да им запретим да не говорят вече в това
име на никого човека. 18. И повикаха ги та им
заръчаха да не продумат никак, нито да учат в името
Исусово. 19. А Петър и Иоан отговориха им и рекоха:
Ако е праведно пред Бога да послушаме вас повече, а не
Бога, съдете; 20. защото ние не можем да не говорим
това що сме видяли и чули. 21. А те пак ги заплашиха, и
пуснаха ги, понеже не намерваха нищо *за което* да ги
накажат, поради народа; защото всички славеха Бога за
това що биде. 22. Защото човекът на когото стана това
чудо на изцелението беше повече от четиридесет години.
23. И щом ги пуснаха, дойдоха при своите си та
известиха *това* що им рекоха първосвещениците и
старейшините. 24. А те като чуха възвисиха единодушно
глас към Бога и рекоха: Владико, ти си Бог който си
направил небето и земята и морето и всичко що е в тях,
25. който си рекъл чрез устата на Давида раба своего:
«Защо се разфучаха езичниците, и народите преговарят
суетни неща? 26. Предстанаха царете земни, и князовете
се събраха на куп, против Господа и против Помазаника
негов.» 27. Защото наистина се събраха против светия

твой отрок Исуса, когото си помазал, Ирод и Пилат
Понтийски, с езичниците и народа Израилев, 28. да
сторят това което твоята ръка и твоята воля е
предопределила да бъде. 29. И нине, Господи, погледни
на техните заплашвания, и дай на твоите раби да
говорят твоето слово с всяко дръзновение, 30. ти като
простираш ръката си на изцеление, да стават знамения
и чудеса чрез името на Светаго отрока твоего Исуса. 31.
И като се помолиха, потресе се местото дето бяха
събрани; и изпълниха се всички Духом Светим, и
проповядваха словото Божие с дръзновение.
32. А множеството които бяха повярвали имаше едно
сърце и една душа; и ни един не казваше за нещо от
имането си че е негово; но всичко имаха общо. 33. И
апостолите със сила голяма отдаваха свидетелството за
възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат бе
над всички тях. 34. И никой от тях не беше в лишение,
защото всички които бяха стопани на ниви или на къщи
продаваха ги, и носеха цената на продаденото, 35. и
слагаха я при нозете на апостолите; и раздаваше се
всекиму според колкото му требваше.
36. Така Иосий наречения от апостолите Варнава (което
се тълкува, Син Утешения,) Левит, родом Киприянин, 37.
който имаше своя земя, продаде *я*, и донесе парите, и
сложи *ги* пред нозете на апостолите.

ГЛАВА 5.

1. А някой си человек на име Анания, със жена си
Сапфира, продаде стяжание, 2. и утаи от цената, със
знанието и на жена си; и донесе една част и сложи *я*
пред нозете на апостолите. 3. А Петър рече: Анание,
защо изпълни Сатана сърцето ти, да излъжеш Духа
Светаго и да утаиш от цената на нивата? 4. Като стоеше
непродадена, не беше ли твоя? и като се продаде, не беше
ли в твоя власт? Защо тури това нещо в сърцето си? Не
си рекъл лъжа на человеци, но на Бога. 5. И като
слушаше Анания тези думи падна и издъхна; и страх
голям обзе всички които чуеха това. 6. И станаха по-
младите, обвиха го, и изнесоха та *го* погребаха. 7. И като
се минаха около три часа, влезе и жена му без да знае
това що беше се случило. 8. И Петър й отговори: Кажи
ми, за толкоз ли продадохте нивата? И тя рече: Ей, за
толкоз. 9. А Петър й рече: Защо се съгласихте да
изкусите Духа Господен? Ето на вратата нозете на тези
що погребаха мъжа ти, и тебе ще изнесат. 10. И падна на
часа до нозете му и издъхна; а като влязоха момците
намериха я мъртва, и изнесоха я та я погребаха при
мъжа й. 11. И голям страх обзе всичката църква и всички
които чуеха това.
12. И пак много знамения и чудеса биваха в народа чрез
ръцете на апостолите; (и всички единодушно бяха в
притвора Соломонов. 13. А от другите никой не смееше
да се прилепява при тях; народът обаче ги имаше на
почест. 14. И прилагаха се повече вярващи в Господа,

множество мъже и жени;) 15. така щото изнасяха
болните по улиците и слагаха ги на постелки и на
одрове, да би поне сянката Петрова в минуването му да
осени някого от тях. 16. Събираха се още в Ерусалим и
множество от околните градове та носеха болни и
страдащи от нечисти духове; и всички получаваха
изцеление.
17. Тогаз стана първосвещеникът, и всички които бяха с
него, що принадлежаха на Садукейската ерес, изпълнени
със завист, 18. и туриха ръце на апостолите и затвориха
ги в общата тъмница. 19. Но ангел Господен през нощта
отвори вратата на тъмницата та ги изведе и рече: 20.
Идете и застанете в храма та говорете на народа
всичките думи на този живот. 21. Те като чуха *това* на
съмнуване влязоха в храма и поучаваха. А когато дойде
първосвещеникът и които бяха с него, свикаха събора и
всичкото старейшинство на синовете Израилеви, и
проводиха в тъмницата да доведат *апостолите.* 22. Но
слугите като отидоха не ги намериха в тъмницата; и
върнаха се та известиха 23. и рекоха: Тъмницата
намерихме заключена твърде здраво, и стражарите
стояха вън пред вратата; и като отворихме не намерихме
никого вътре. 24. И като чуха тези думи свещеникът и
войводата на храма и първосвещениците, в недоумение
бяха за тях какво ще бъде това. 25. И дойде някой си та
им извести и каза: Ето тези человеци които турихте в
тъмницата стоят в храма и поучават народа. 26. Тогаз
отиде войводата със слугите и доведе ги, не на сила;
защото се бояха от народа да ги не убият с камъни. 27. И

като ги доведоха поставиха ги пред събора; и попита ги
първосвещеникът, 28. и рече: Не ви ли заръчахме и
запретихме да не поучавате в това име? И, ето,
напълнихте Ерусалим с вашето поучение, и искате да
докарате върху нас кръвта на тогоз човека.
29. И отговори Петър и апостолите и рекоха: Подобава да
се покоряваме повече Богу, нежели на человеците. 30.
Бог на отците наши възкреси Исуса, когото вие убихте
като го повесихте на дърво. 31. Него Бог с десницата си
въздигна за началник и спасител, да даде покаяние на
Израиля, и прощение на греховете. 32. И в тези неща
свидетели нему сме ние и Дух Светий когото Бог даде
на онези които го слушат.
33. А те като чуха *това* късаха се *от яд*, и наговаряха се
да ги убият. 34. Но Фарисей някой си на име Гамалиил,
законоучител, когото всичкий народ почиташе, стана в
съборището и заповяда да извадят вън апостолите за
малко време; 35. и рече им: Мъже Израиляни, помислете
си добре, какво ще направите върху тези человеци. 36.
Защото преди тез дни повдигна се Тевда и казваше за
себе си да е голям някой си, при когото се прилепиха до
четиристотин души на чет; който биде убит, и всички
които му се покоряваха разотидоха се и изчезнаха. 37.
След него се повдигна Юда Галилеянинът във времето на
написването, и отвлече подире си доста народ; и той
загина, и всички които се поведоха след него
разпръснаха се. 38. И сега ви казвам, оттеглете се от тези
человеци и оставете ги; защото това намерение или това
дело, ако би да е от человеци, ще се развали; 39. Ако ли е

от Бога, не можете го развали. *Пазете се* да не би да се намерите и богопротивници. 40. И послушаха го; и повикаха апостолите, биха ги, и заръчаха им да не говорят в името Исусово, и тъй ги пуснаха. 41. А те си отиваха от събора радостни, защото се сподобиха да претърпят безчестие за неговото име. 42. И всеки ден не преставаха от да учат и да благовествуват за Исуса Христа и в храма и по къщите.

ГЛАВА 6.

1. И през тия дни, когато се умножаваха учениците, стана роптание от Елинистите върху Евреите че в повседневното раздаване на потребностите техните вдовици оставали непригледвани. 2. На това дванадесетте свикаха множеството на учениците и рекоха: Не е прилично нам да оставим словото Божие и да слугуваме на трапези. 3. И тъй, братя, вижте та изберете от вас си седем души свидетелствувани, изпълнени с Дух Свят и с мъдрост, които да поставим за тази потреба. 4. А ние ще си останем в молитвата и в служението на словото. 5. И угодно бе предложението на всичкото множество; и избраха Стефана, мъж изпълнен с вяра и с Дух Свет, и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николая прозелита от Антиохия; 6. които поставиха пред апостолите; и *те* се помолиха и възложиха ръце на тях. 7. И словото Божие растеше, и умножаваше се числото на учениците в Ерусалим твърде много; и много множество от свещениците подчиняваха се на вярата.

8. А Стефан изпълнен с вяра и сила, правеше големи чудеса и знамения в народа. 9. И подигнаха се някои от съборището което се казваше *съборище* на Ливернтинците, и Киринейците, и Александрийците, и някои от Киликия и Азия, и препираха се със Стефана. 10. И не можаха да устоят срещу мъдростта и духа с който говореше. 11. Тогаз подучиха человеци да казват: Чухме го да говори думи хулни против Моисея и против

Бога. 12. И подсториха народа и старейшините и
книжниците, и нападнаха та го дръпнаха и докараха *го*
на съборището, 13. и представиха лъжливи свидетели,
които казваха: Този човек не престава да говори
хулни думи против това свето място и против закона; 14.
защото го чухме да казва: Че този Исус Назарянинът ще
развали това място, и ще измени обичаите които
предаде нам Моисей. 15. И всички които седяха на
събора като се вгледаха в него видяха лицето му като
лице на ангел.

ГЛАВА 7.

1. А първосвещеникът рече: Така ли е това? 2. А той
рече: Мъже, братя, и отци, слушайте: Бог на славата яви
се отцу нашему Аврааму, когато беше в Месопотамия,
преди да се засели в Харан, 3. и рече му: «Излез от
земята си и от сродството си, и дойди в земята която ще
ти покажа.» 4. Тогаз излезе от Халдейската земя и
засели се в Харан. И от там, след умирането на баща му,
пресели го в тази земя в която вие сега живеете. 5. И не
му даде наследие в нея нито една стъпка от нога, а обеща
му се да я даде в стежание нему и на неговото потомство
след него, когато *още* той Нямаше чадо. 6. И рече *му* Бог
така, че неговите потомци ще бъдат преселници в чужда
земя, и ще ги направят *като* робе, и ще *ги* притесняват
четиристотин години. 7. Но аз, рече Бог, ще съдя този
народ на който ще робуват; и подир това ще излезат и
ще ми послужат на това място. 8. И даде му завет на
обрязването; и така роди Исаака, и обряза го в осмия
ден; и Исаак *роди* Якова, и Яков дванадесетте патриарси.
9. А патриарсите завидяха Иосифу и продадоха *го* в
Египет; Бог обаче беше с него, 10. и избави го от
всичките му беди, и даде му благодат и мъдрост пред
Фараона царя Египетски, който го постави управител над
Египет и над всичкия си дом. 11. И дойде глад над
всичката земя Египетска и Ханаанска, и скръб голяма; и
отците наши не намерваха прехрана. 12. А Яков, като чу
че има жито в Египет, изпрати първий път отците
наши; 13. и на втория път познат бе Иосиф на братята

си, и известен стана Йосифовият род Фараону. 14. И
проводи Иосиф та призова баща си Якова и всичкото си
сродство, седемдесет и пет души. 15. И слезе Яков в
Египет, и умря *там* той и отците наши; 16. и пренесоха
ги в Сихем, и положиха ги в гроба който купи Авраам
със цена на сребро от синовете на Емора Сихемова. 17. И
като наближаваше времето на обещанието което Бог с
клетва се обеща Аврааму, нарасна народът и умножи се в
Египет 18. докле настана друг цар който не знаеше
Иосифа. 19. Той с коварно мъдруване върху нашия народ
притесни отците ни до толко щото да хвърлят децата си
за да не остават живи. 20. В това време се роди Моисей, и
прекрасен беше пред Бога; и храниха го три месеца в
бащиният му дом. 21. А когато го хвърлиха, взе го
Фараоновата дъщеря и отхрани го да бъде неин син. 22.
И научен биде Моисей на всичката Египетска мъдрост, и
силен бе словом и делом. 23. И като навършваше
четиридесетата година на възрастта си, дойде му на
сърце да иде да нагледа братята си, синовете Израилеви;
24. И понеже видя някого си *от тях* обиждан отбрани *го*,
и стори отмъщение за притесняемия като порази
Египтянина. 25. И мислеше да се свестят братята му че
Бог чрез негова ръка им дава избавление; но те се не
свестиха. 26. И на утрешния ден яви им се когато *някои
от тях* се биеха, и накара ги да се примирят, и рече:
Човеци, вие сте братя: защо се един друг обиждате? 27.
А този който онеправдаваше ближният си отпъди го, и
рече: Кой те постави началник и съдник над нас? 28. Да
ли искаш да убиеш и мене както уби вчера Египтянина?

29. Тогаз Моисей побягна за тази дума, и стана
преселник в Мадиамската земя, дето доби двама синове.
30. И като се изпълниха четиридесет години, яви му се
ангел Господен в пустинята на Синайската гора, в сред
огнен пламък на една къпина. 31. А Моисей като видя
почуди се за видението; и когато приближаваше за да
прегледа, дойде му глас от Господа: 32. «Аз съм Бог на
твоите отци, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов.» И
Моисей разтреперан *от страх* не смееше да гледа. 33. И
рече му Господ: «Изуй обущата от нозете си; защото
местото на което стоиш света земя е. 34. Видях, видях
страданието на моите люде в Египет, и чух
въздишанието им, и слязох да ги избавя; и сега ела, ще
те проводя в Египет. » 35. Тогоз Мойсея когото не
приеха, и му рекоха: Кой те постави началник и съдник?
него Бог чрез ръката на ангела който му се яви в
къпината проводи за началник и избавител. 36. Той ги
изведе, като направи чудеса и знамения в земята
Египетска, и в Червено море, и в пустинята четиридесет
години. 37. Този е Моисей който рече на синовете
Израилеви: «Господ Бог ваш от братята ваши ще
въздигне вам пророк като мене: него да слушате: » 38.
този е който е бил на събранието в пустинята наедно с
ангела що му говореше на Синайската гора, още и с
отците наши, който и прие животворни словеса да ги
даде нам; 39. комуто не рачиха да бъдат послушни
нашите отци, но го отпъдиха, и със сърцата си
повърнаха се в Египет 40. когато рекоха на Аарона:
«Направи ни богове които да вървят пред нас; защото

този Моисей който ни изведе из земята Египетска, не
знаем що стана. » 41. И през онези дни направиха теле, и
принесоха жертва идолу, и веселяха се в направите на
ръцете си. 42. За това се отвърна Бог и предаде ги да
служат на небесното войнство, както е писано в книгата
на пророците: «Доме Израилев, четиридесет години в
пустинята заклания и жертви ли ми принесохте? 43. Вие
задигнахте шатъра Молохов и звездата на бога си
Ремфана, изображенията които си направихте да им се
кланяте: и аз по-далеч от Вавилон ще ви преселя. » 44.
Скинията на свидетелството беше с отците наши в
пустинята, както заповяда онзи който говореше на
Моисея да го направи по образа който бе видял; 45.
която нашите отци като приеха внесоха я с Исуса *Навина*
във владенията на езичниците, които изгони Бог из
пред лицето на нашите отци до дните на Давида; 46.
който намери благодат пред Бога, и попроси да намери
жилище за Бога Яковова. 47. А Соломон му съгради дом.
48. Но Вишний не живее в храмове с ръка направени,
както казва пророкът: 49. «Небето е престол мой, а
земята е подножие на нозете ми. Кой храм ще съградите
за мене? казва Господ; или кое място за моя почивка? 50.
Всичко това не направи ли го моята ръка? » 51.
Твърдоглави и с необрязани сърца и уши! вие всякога се
противите Духу Святаму; както бащите ви така и вие. 52.
Кого от пророците не изгониха отците ви? а още и
убиха ония които предизвестиха за идването на тогози
Праведника на когото вие сега станахте предатели и
убийци,- 53. вие които приехте закона чрез служението

ангелско, и не го удържахте.
54. А те като чуеха това, късаха им се сърцата *от яд*, и скърцаха със зъби на него. 55. А *Стефан*, изпълнен с Дух Свет, погледна на небето и видя славата Божия, и Исуса че стоеше отдясно на Бога; 56. и рече: Ето, виждам небесата отворени, и Сина Человеческаго че стои отдясно на Бога. 57. Но те като извикаха с глас голям затулиха си ушите и единодушно се впуснаха върху него. 58. И като го изведоха вън из града, хвърлиха върху него камене. И свидетелите сложиха дрехите си при нозете на някой момък на име Савел. 59. И хвърляха камене върху Стефана, който се молеше и казваше: Господи Исусе, приеми духа ми. 60. И като коленичи извика с глас голям: Господи, не им считай този грях. И това като рече заспа.

ГЛАВА 8.

1. А Савел съизволяваше на убиването му. И по това
време стана голямо гонение против църквата в
Ерусалим; и всички се разотидоха по Юдейските и
Самарийските места освен апостолите. 2. А някои
благоговейни човеци погребаха Стефана, и направиха
над него голям плач и ридание. 3. А Савел правеше
голяма повреда на църквата, понеже влезваше във всека
къща и влачеше мъже и жени та ги предаваше в
тъмница. 4. А тези които бяха се разишли обхождаха и
благовествуваха словото.
5. И Филип слезе в един Самарийски град и
проповедваше им Христа. 6. И внимаваше народът
единодушно на това което им говореше Филип, като
чуеха *всички* и виждаха знаменията които правеше. 7.
Защото нечистите духове с голям глас извикваха и
излезваха от мнозина които ги имаха; и мнозина
разслабени и хроми изцелени бидоха. 8. И стана радост
голяма в онзи град. 9. А в града от по-напред имаше
някой си човек на име Симон който правеше магии, и
омайваше народа Самарийски като казваше себе си че е
велик някой си; 10. на когото всички от малък до голям
даваха внимание и казваха: Този е великата сила Божия.
11. И внимаваха на него, по това че доста време беше ги
омайвал с магиите *си.* 12. Но когато повярваха във
Филипа, който благовествуваше за царството Божие и за
името Исус Христово, кръщаваха се мъже и жени. 13. И
сам си Симон повярва, и покръстен намерваше се

всякога при Филипа, и, като гледаше че стават знамения
и чудеса големи, удивяваше се. 14. А като чуха
апостолите които бяха в Ерусалим че Самария прие
словото Божие, проводиха им Петра и Иоана, 15. които
като слязоха помолиха се за тях за да приемат Духа
Светаго. 16. (защото не бе слязъл още ни на едного от
тях *Дух Светий*, но само бяха кръстени в името Исус
Христово.) 17. Тогаз възлагаха ръце на тях, и приемаха
Духа Светаго. 18. А като видя Симон че с възлагането на
апостолските ръце се даваше Светий Дух, принесе им
сребро 19. и казваше: Дайте и на мене тази власт щото
върху когото възложа ръце да приема Духа Светаго. 20.
А Петър му рече: Сребротo ти с тебе наедно в погибел да
бъде защото си възмнел че дарът Божий със сребро се
придобива. 21. Ти Нямаш част нито дел в това, защото
сърцето ти не е право пред Бога. 22. За то покай се от
тази твоя злоба, и моли се Богу дано би ти се простил
този на сърцето ти помисъл; 23. понеже те гледам че си в
жлъчка на горест и свръзка на неправда. 24. А отговори
Симон и рече: Молете се вие за мене на Господа да ме не
постигне ни едно от тия що рекохте. 25. Те прочее като
засвидетелствуваха и говориха словото Господне
върнаха се в Ерусалим, и на много Самарийски села
проповядваха евангелието.
26. А ангел Господен говори на Филипа и рече: Стани и
иди към пладне, в пътя който слезва от Ерусалим в *град*
Газа: той е пуст. 27. И стана и отиде. И, ето, човек от
Етиопия, скопец, велможа на Кандакия Етиопската
царица, който беше над всичката нейна хазна, той бе

дошъл в Ерусалим да се поклони; 28. и на връщане, като
седеше на колесницата си, четеше пророка Исая. 29. А
Духът рече Филипу: Пристъпи и прилепи се до тази
колесница. 30. И притече Филип и го чу като прочиташе
пророка Исая и рече: Разумяваш ли това което четеш?
31. А той рече: И как бих можал *да разумея* ако ме не
настави някой ? И покани Филипа да възлезе и да седне
с него. 32. А местото на писанието което прочиташе
беше това: «Заведоха го като овца на заколение, и като
агне безгласно пред тогози който го стриже, така не
отваря устата си. 33. В неговото унижение отне му се
съдбата; а рода му кой ще изкаже? защото се взема
животът му от земята.» 34. И отговори скопецът и рече
на Филипа: *Кажи ми*, моля ти се, за кого казва това
пророкът: за себе си ли, или за другиго некого? 35. А
Филип отвори уста, и начна от това писание та му
благовести Исуса. 36. И като вървяха в пътя дойдоха на
една вода; и казва скопецът: Ето вода: що ме възпира да
се не кръстя? 37. И Филип рече: Ако вярваш от все сърце,
можеш. А той отговори и рече: Вярвам че Исус Христос е
Син Божий. 38. И заповяда де се спре колесницата; и
слязоха и двамата на водата, Филип и скопецът; и
кръсти го. 39. А когато излязоха из водата Дух Господен
грабна Филипа; и не го видя вече скопецът, но
отхождаше на пътя си радостен. 40. А Филип се намери в
Азот; и като прехождаше проповедваше евангелието по
всичките градове докле дойде в Кесария.

ГЛАВА 9.

1. А Савел, като дишаше още устрашаване и убийство
върху учениците Господни, отиде при първосвещеника,
2. и поиска от него писма до съборищата в Дамаск, че
ако би да намери някои от този път, мъже и жени, да ги
докара вързани в Ерусалим. 3. И на отиване когато
наближаваше Дамаск внезапно блесна около него
светлина от небето. 4. И като падна той на земята, чу
глас който му говореше: Савле, Савле, защо ме гониш? 5.
А *той* рече: Кой си *ти*, Господи? И Господ му рече: Аз
съм Исус когото ти гониш: не ти е лесно да риташ срещу
остен. 6. А той разтреперан и смаян рече: Господи, що
искаш да сторя? И Господ му *рече*: Стани и влез в града,
и ще ти се каже що трябва да правиш. 7. А мъжете които
го придружаваха, като чуеха гласа а не виждаха никого,
стояха като вцепени. 8. И стана Савел от земята, и с
отворени очи не виждаше никого; и водеха го за ръка та
го въведоха в Дамаск. 9. И три дни мина без да види, и
не яде нито пи.
10. А в Дамаск имаше един ученик на име Анания; и
рече му Господ във видение: Анание. А той рече: Ето ме,
Господи. 11. И Господ му *рече*: Стани та иди на улицата
която се казва Права, и попитай в дома на Юда за *някого
си* на име Савел, Тарсянин; защото, ето, се моли; 12. и
видя във видение едного човека на име Анания че
влезе и тури ръка на него за да прогледа. 13. И отговори
Анания: Господи, чух от мнозина за тогоз човека
колко злини е сторил на твоите светии в Ерусалим. 14. И

тука има власт от първосвещениците да върже всички
които призовават твоето име. 15. А Господ му рече: Иди,
защото съсъд избран ми е той да носи моето име пред
народи и царе, и пред синовете Израилеви; 16. защото аз
ще му покажа *все* що има да пострада за името ми.
17. И отиде Анания и влезе в къщата; и като възложи
ръце на него рече: Савле брате, Господ Исус който ти се
яви на пътя по който ти идеше проводи ме за да
прогледаш и да се изпълниш с Духа Светаго. 18. И тоз
час паднаха от очите му като люспи, и тутакси прогледа;
и стана та се кръсти; 19. а като похапна доби сила. И
преседя Савел неколко дни с учениците в Дамаск. 20. И
от тоз час проповедваше по събориштата Христа че той е
Синът Божий. 21. И всички които *го* чуеха дивяха се и
казваха: Не е ли този който погубваше в Ерусалим тези
които призоваваха това име, и тука за това бе дошъл да
ги закара вързани при първосвещениците. 22. А Савел се
укрепяваше повече, и надпираше Юдеите които живееха
в Дамаск като доказваше че този е Христос.
23. И когато се минаха неколко дни, наговориха се
Юдеите да го убият; 24. И това тяхно наговаряне стана
известно на Савла; и вардеха портите денем и нощем за
да го убият. 25. Но учениците го взеха през нощ и го
спуснаха през стената с кошче. 26. И като дойде Савел в
Ерусалим стараеше се да се придружи с учениците; но
всички се бояха от него, понеже не вярваха че е ученик.
27. А Варнава го взе та го доведе при апостолите, и
разказа им как е видял Господа в пътя, и че му е говорил,
и как в Дамаск е проповядвал с дръзновение в името

Исусово. 28. И вхождаше и изхождаше с тях в Ерусалим,
и дръзновено проповедваше в името на Господа Исуса.
29. И говореше и препираше се с Елинистите; а те
гледаха да го убият. 30. *Това* като разумяха братята
заведоха го в Кесария и отпратиха го в Тарс. 31. И тогаз
по всичка Юдея и Галилея и Самария църквите имаха
мир и назидаваха се, и, като ходеха в страх Господен и с
утешението на Светаго Духа, умножаваха се.
32. И стана, когато Петър обхождаше всичките, да слезе и
до светиите които живееха в Лида. 33. И намери там
някого човека на име Еней който беше разслабен, и от
осем години все лежеше на постелка. 34. И рече му
Петър: Енее, изцелява те Исус Христос; стани и постели
си сам си. И тоз час стана. 35. И видяха го всички които
живееха в Лида и в Сарон, които се обърнаха към
Господа.
36. А в Иопия имаше някоя ученица на име Тавита,
(което изтълкувано ще рече, Сърна:) тя бе изпълнена с
добри дела и с милостини които правеше. 37. И случи се
през тез дни тя да се поболи и да умре; и като я окъпаха
туриха я в горница. 38. И понеже Лида беше близо до
Иопия, учениците като чуха че Петър е там проводиха
до него двама человеци, и молеха го да се не облени да
дойде до тях. 39. И стана Петър и отиде с тях; и щом
дойде, изведоха го в горницата; и представиха се пред
него всичките вдовици та плачеха, и показваха *му* ризи
и дрехи които *им* правеше Сърна когато бе с тях. 40. А
Петър изпрати на вън всичките, и коленичи та се
помоли, и се обърна към тялото и рече: Тавито, стани. А

тя отвори очите си, и като видя Петра седна. 41. А той й
подаде ръка и я изправи; повика после светиите и
вдовиците и представи я *пред тях* жива. 42. И това стана
известно по всичка Иопия; и мнозина повярваха в
Господ. 43. А *Петър* преседя доволно време в Иопия у
някого си Симона усмаря.

ГЛАВА 10.

1. Имаше пак някой си човек в Кесария на име
Корнилий, стотник от полкът нарицаемия Италийски, 2.
благочестив и богобоязлив с всичкия си дом; и
раздаваше много милостини на народа, и молеше се
Богу непрестанно. 3. Около деветия час на деня той във
видение видя ясно ангел Божий който влезе при него и
рече му: Корнилие! 4. А той погледна на него, и уплашен
рече: Що е, Господи? И *ангелът* му рече: Твоите
молитви и твоите милостини възлязоха на помен пред
Бога. 5. И сега проводи человеци в Иопия, и призови
Симона който се нарича Петър. 6. Той е гост у някого си
Симона усмаря на когото къщата е край морето: той ще
ти каже що трябва да правиш. 7. И като си отиде ангелът
който говореше Корнилию, *той* повика двамина от
слугите си и един благочестив войн от тези които се
намерваха всякога при него; 8. и разказа им всичко, и
проводи ги в Иопия.
9. А на утринта, когато те пътуваха и наближаваха града,
часа къде шест, Петър възлезе на къщата от горе да се
помоли. 10. И беше огладнял и искаше да яде; а те още
като приготвяха, той дойде в изстъпление, 11. и вижда
небето отворено и съсъд като голяма плащаница,
вързана за четирите края, че слезваше над него и
спущаше се към земята. 12. В него имаше всякакви
четвероноги земни, и зверове, и гадове, и птици
небесни. 13. И дойде му глас: Стани, Петре, заколи и яж.
14. А Петър рече: Никак, Господи; защото никога не съм

ял нищо мръсно или нечисто. 15. И пак втори път му *дойде* глас: Което е Бог очистил, ти за мръсно го не считай. 16. И това стана три пъти; и пак се вдигна съсъдът на небето.

17. И като се недоумяваше Петър в себе си що знаменуваше това видение което видя, ето, проводените от Корнилия человеци, като бяха изпитали Симоновата къща, застанаха на вратата, 18. и повикаха та питаха: Тука ли е гост Симон нарицаемий Петър? 19. И когато още Петър размишляваше за видението, рече му Духът: Ето, трима человеци те търсят; 20. но стани и слез та иди с тях и никак се не съмнявай, защото аз ги съм проводил. 21. И като слезе Петър при человеците проводените до него от Корнилия, рече: Ето, аз съм когото търсите: за коя причина дойдохте? 22. А те рекоха: Корнилий стотник, человек праведен и богобоязлив, и свидетелстуван от всичкия народ Юдейски, прие заповед от Бога чрез един свят ангел да те призове у дома си и да чуе думи от тебе. 25. Тогава ги покани вътре и угости ги. И на утринта Петър излезе с тях; а с него отидоха и някои от братята които бяха в Иопия. 24. И на другият ден влязоха в Кесария; а Корнилий ги очакваше, като бе свикал роднините си и ближните си приятели. 25. И когато влезваше Петър, Корнилия го посрещна, и падна на нозете му и поклони се. 26. А Петър го дигна и рече: Стани; и сам аз съм человек. 27. И като се разговаряше с него, влезе и намери мнозина събрани. 28. И рече им: Вие знаете че не е простено на человек Юдеянин да има сношение или да

се сближава с иноплеменник; Бог обаче ми показа да не казвам ни на едного човека мръсен или нечист. 29. За това, и като ме повикахте дойдох без противоречие; и тъй, питам *ви* за коя причина ме призовахте? 30. И Корнилий рече: Преди четири дена, до този час държах пост, и часа по девет като се молех *Богу* в къщата си, ето, застана пред мене човек в светло облекло. 31. И казва: Корнилие, послушана биде твоята молитва, и твоите милостини поменаха се пред Бога; 32. и тъй проводи в Иопия, и призови Симона който се нарича Петър: той е гост в дома на Симона усмаря при морето; и той като дойде ще ти говори. 33. И на часа проводих до тебе; и ти добре си сторил че си дошъл. Сега прочее ние всинца предстоим пред Бога да чуем все що ти е заповядано от Бога.

34. А Петър отвори уста и рече: Наистина разбирам че Бог не гледа на лице; 35. но във всеки народ онзи който му се бои и действа правда приятен му е. 36. Словото което проводи на синовете Израилеви та *им* благовествуваше мир чрез Исуса Христа, (той е Господ на всички,) 37. *това* слово вие знаете, което стана по всичка Юдея като начна от Галилея, след кръщението което проповяда Иоан, 38. как помаза Бог с Дух Свят и със сила Исуса от Назарет, който обхождаше, правеше благодеяния, и изцеляваше всичките насилвани от дявола; защото Бог беше с него. 39. И ние сме свидетели на всичко що стори той в Юдейската земя и в Ерусалим; когото убиха като *го* повесиха на дърво. 40. Него Бог възкреси в третия ден, и показа го явно, 41. не на

всичкия народ, но на нас предопределените от Бога свидетели, които ядохме и пихме с него наедно, след като възкръсна из мъртвите. 42. И повели ни да проповядваме на народа, и да засвидетелствуваме че той е определеният от Бога Съдник на живите и мъртвите. 43. Всичките пророци свидетелствуват за него че всеки който повярва в него, чрез неговото име ще приеме прощение на греховете *си.*
44. И когато още говореше Петър тези думи, слезе Дух Светий на всички които слушаха словото. 45. И смаяха се верните що бяха от обрязаните които бяха дошли с Петра, че дарът на Светаго Духа се изля и на езичниците; 46. защото ги чуеха да говорят езици, и да величаят Бога. 47. Тогаз отговори Петър: Може ли някой да възбрани водата да се не кръстят и тези които приеха Духа Светаго както и ние? 48. И заповяда да се кръстят в името Господне. Тогаз му се примолиха да преседи неколко дена *у тях.*

ГЛАВА 11.

1. И чуха апостолите и братята които бяха в Юдея че и езичниците приеха словото Божие. 2. И когато възлезе Петър в Ерусалим, препираха се с него тези *които бяха* от обрязаните, 3. и казваха че: При необрязани человеци си влязъл и ял си с тях. 4. А Петър начна и излагаше им наред станалото, и казваше: 5. Аз бях на молитва в градът Иопия; и в изстъпление видях видение: един съсъд като голяма плащаница *вързана* за четирите краища слезваше, и спущаше се от небето, и дойде даже до мене. 6. В него като се вгледвах, разсматрях, и видях, четвероноги земни, и зверове, и гадове, и птици небесни. 7. И чух глас който ми казваше: Петре, стани, заколи и яж. 8. И рекох: Никак, Господи; защото никога не е влязло в устата ми нищо мръсно или нечисто. 9. И отговори ми втори път гласът от небето: Което е Бог очистил, ти за мръсно го не считай. 10. И това стана до три пъти, и пак се дръпна всичко на небето. 11. И, ето, на същия час трима человека пристигнаха пред къщата в която бях, проводени от Кесария до мене. 12. И рече ми Духът да ида с тях и никак да се не съмнявам; а с мене наедно дойдоха и шестимата тези братя, и влязохме в къщата на человека. 13. И каза ни, как видял ангела в къщата си че застанал и му рекъл: Проводи человеци в Иопия, и призови Симона който се нарича Петър; 14. той ще ти каже думи чрез които ще се спасиш ти и всичкият твой дом. 15. И когато начнах да говоря, Дух Светий слезе на тях както и на нас изпърво. 16. Тогаз

смислих речта Господня как казваше: Иоан е кръстил с
вода; а вие ще се кръстите Духом Светим. 17. И тъй,
понеже даде Бог равен дар и на тях които повярваха в
Господа *нашего* Исуса Христа както и нам, аз кой бях
щото да мога да възпра Бога? 18. Това като чуха
млъкнаха си, и славеха Бога и казваха: И на езичниците
прочее даде Бог покаяние за живот.
19. И тъй, разпръснатите от гонението което стана *по*
смъртта на Стефана преминаха до Финикия и Кипър и
Антиохия, и никому другиму не проповядваха словото
освен на Юдеите. 20. И от тях имаше някои человеци
Кипряни и Киринейци които, като влязоха в Антиохия,
говореха на Елинистите, и благовествуваха *им* Господа
Исуса. 21. И ръката Господня беше с тях; и много
множество повярваха и обърнаха се към Господа. 22. И чу
се думата за тях в ушите на църквата в Ерусалим; и
пратиха Варнава да премине до Антиохия. 23. И той като
дойде и видя Божията благодат възрадва се, и
подканяше всичките да пребъдват в Господа с постоянно
сърце. 24. Понеже той беше человек добър и изпълнен с
Дух Свят и с вяра; и приложи се към Господа доволно
народ. 25. Тогава излезе Варнава до Тарс да търси Савла;
26. и като го намери, доведе го в Антиохия; и като се
събираха в църквата цяла година научиха доволно народ.
И най-първо в Антиохия учениците се наименуваха
Християни.
27. И през тези дни слязоха пророци от Ерусалим в
Антиохия. 28. И стана един от тях на име Агав, и
назначи Духам че има да бъде голям глад по всичка

вселенна, който и стана във времето на Клавдия Кесаря.
29. За това учениците отредиха всеки от тях според
състоянието си да проводят помощ на братята които
живееха в Юдея; 30. което и сториха, и *я* изпратиха до
презвитерите чрез ръката на Варнава и Савла.

ГЛАВА 12.

1. В онова време цар Ирод простре ръце да стори зло на
некои от църквата. 2. И уби с меч Якова Иоановия брат.
3. И като видя че е угодно на Юдеите приложи да улови
и Петра; (а бяха дните на безквасните хлябове;) 4. когото
хвана и хвърли в тъмница, и предаде *го* на четири
четворици войни да го вардят, с намерение да го изведе
пред народа подир пасхата. 5. И тъй, Петра вардеха в
тъмницата; а от църквата ставаше усърдна молба към
Бога за него.
6. И когато щеше Ирод да го изведе, през тази нощ
Петър спеше между двама войни, вързан с две вериги; и
стражари пред вратата вардеха тъмницата. 7. И, ето,
ангел Господен предстана, и светлина осия стаята; и
ангелът като побута Петра по ребрата, разбуди го и рече
му: Ставай скоро. И паднаха веригите от ръцете му. 8. И
рече му ангелът: Опаши се, и обуй сандалията си. И
стори така. И казва му: Облечи дрехата си, и ела след
мене. 9. И *Петър* излезе и отиваше след него, и не
знаеше че е истинно това което ставаше от ангела, но
мислеше си че видение види. 10. А като преминаха
първата стража и втората дойдоха до железните врата
които водят към града, и те им се отвориха от самосебе
си; и *от там* като излязоха изминаха една улица, и
тутакси ангелът отстъпи от него. 11. И Петър дойде в
себе си и рече: Сега наистина зная че Господ проводи
ангела своего и ме избави из ръката Иродова и от
всичкото очакване на Юдейския народ. 12. И като си

помисли дойде в къщата на Мария, майката на Иоана нарицаемаго Марка, дето имаше мнозина събрани та се молеха *Богу.* 13. И когато похлопа Петър на пътните врата, пристъпи една слугиня на име Рода да послуша *кой е.* 14. И щом позна Петровия глас, от радост не отвори вратата, но затече се и даде известие че Петър стои пред вратата. 15. А те й рекоха: Ти си луда; но тя потвърдяваше че *това що им казва* е така. А те думаха: Неговият ангел е. 16. А Петър стоеше та хлопаше; и като отвориха, видяха го, и смаяха се. 17. И като им помаха с ръка да мълчат, разказа им как го изведе Господ из тъмницата; и рече: Известете това на Якова и на братята. А той излезе та отиде на друго място. 18. А като съмна, стана голямо смущение между войните къде се дева Петър. 19. И като го потърси Ирод и *го* не намери, изпита стражарите и повели да ги погубят; а *той* слезе от Юдея в Кесария и *там* живееше.

20. А Ирод беше много гневен на Тиряните и Сидоняните; и те дойдоха единодушно при него, и като убедиха Власта, постелника царев, просеха мир; защото тяхната област се хранеше от царевата. 21. И в един отреден ден Ирод, облечен с царска одежда, седна на престола и говореше им всенародно. 22. А народът възгласяваше: *Това* е глас Божий, а не человечески. 23. И на часа го порази ангел Господен защото не въздаде славата на Бога; и изяден биде от червеи и умря.

24. А словото Божие растеше и умножаваше се. 25. А Варнава и Савел като свършиха службата си върнаха се от Ерусалим *в Антиохия*, и взеха със себе си Иоана

нарицаемаго Марка.

ГЛАВА 13.

1. А в църквата която беше в Антиохия имаше някои си
пророци и учители, Варнава, и Симеон нарицаемий
Нигер, и Луций Киринеянин, и Манаин възпитаният
наедно с Ирода четверовластника, и Савел. 2. И когато
служеха те Господу и постеха, рече Дух Светий:
Отделете ми Варнава и Савла на работата на която съм
ги призвал. 3. Тогаз, като постиха и се помолиха,
възложиха на тях ръце и *ги* изпратиха. 4. И така те
проводени от Духа Светаго слязоха в Селевкия, и от там
отплуваха в Кипър. 5. И когато бяха в Саламин
проповядваха словото Божие в Юдейските съборища; и
имаха за слуга Иоана. 6. И като преминаха *всичкия*
остров до Пафа намериха някого си магесника, лъжовен
пророк Юдеянин на име Варисус, 7. който беше с
изправника Сергия Павла, човека разумен. Той
(*Сергий*) повика Варнава и Савла и поиска да чуе словото
Божие. 8. Но магесникът Елима, (защото така се тълкува
неговото име,) противеше им се, и стараеше се да
развърне изправника от вярата. 9. Но Савел, който *се*
наричаше и Павел, изпълни се с Дух Свет, вгледа се в
него, 10. и рече: О ти изпълнени със всека лъжа и с
всякакво кознедейство, сине дяволски, враже на всека
правда, няма ли да престанеш от да развращаваш
правите пътища Господни? 11. И нине, ето, ръката
Господня е върху тебе, и ще бъдеш сляп и няма да
виждаш слънцето до време. И на часа нападна на него
помрачаване и тъмнина; и луташе се и търсеше да го

води някой за рака. 12. Тогаз, като видя изправникът
това що стана, смая се на учението Господне и повярва.
13. И като се отвезоха от Пафа Павел и дружината му,
дойдоха в Перга Памфилийска; а Иоан се отлъчи от тях
и върна се в Ерусалим. 14. А те заминаха от Перга и
стигнаха в Антиохия Писидийска, и съботния ден
влязоха в събирището и седнаха. 15. И след прочитането
на закона и пророците, началниците на събирището
проводиха до тях та *им* рекоха: Мъже братя, ако имате
некое слово за увещание на народа, кажете. 16. И стана
Павел та помаха с рака и рече: Мъже Израиляни, и *вие*
които се боите от Бога, слушайте. 17. Бог на този
Израилски народ избра отците наши, и възвиси народа
когато бяха преселници в земята Египетска, и с мишца
висока изведе ги из нея. 18. И четиридесет години ги
води и храни в пустинята. 19. И като изтреби седем
народа в Ханаанската земя, раздели им в наследие
тяхната земя. 20. И след това, около четиристотин и
петдесет години, даде *им* съдници до пророка Самуила.
21. И напокон поискаха цар; и даде им Бог Саула сина
Кисова, мъж от племето Вениаминово, четиридесет
години: 22. И него като отмахна въздигна им за цар
Давида, за когото рече и свидетелствува: Намерих
Давида Иесеев човек по моето сърце, който ще
изпълни всичките ми щения. 23. От неговото потомство
Бог според обещанието си въздигна на Израиля
Спасител Исуса 24. откак проповеда Иоан, преди
неговото идване, кръщението на покаяние на всичкия
Израилски народ. 25. И когато свършваше Иоан

попрището *си*, казваше: Кого ме имате да съм? Не съм
аз; но, ето, иде след мене онзи комуто не съм достоен да
развържа обувката на нозете. 26. Мъже братя, синове от
Авраамовия род, и които между вас се боят от Бога, вам
се проводи словото на това спасение. 27. Защото
жителите Ерусалимски и техните началници, като не
познаха него и *не разумяха* прочитаемите всека събота
пророчески изречения, изпълниха *ги* като *го* осъдиха; 28.
и без да намерят ни една вина за смърт изискаха от
Пилата да го убие. 29. И като свършиха всичко що бе
писано за него, снеха *го* от дървото и положиха *го* в гроб.
30. Но Бог го възкреси от мъртвите. 31. И той в
продължение на много дни се явяваше на тези които
бяха възлезли с него наедно от Галилея в Ерусалим, и
които са негови свидетели пред народа. 32. И ние ви
благовествуваме че обещанието което стана на отците
ни, 33. Бог го изпълни на нас техните чада, като
възкреси Исуса; както е писано и във втория Псалом:
«Син мой си ти, аз днес те родих.» 34. А че го е
възкресил от мъртвите без да има да се връща вече в
изтлението, казва така: «Ще ви дам милостите
обещаните на Давида вярно.» 35. За това и в другия
Псалом казва: «няма да оставиш преподобнаго твоего да
види изтление. » 36. Защото Давид като послужи на
Божието изволение в своя си род, престави се, и
приложи се при отците си, и видя изтление. 37. А този
когото Бог възкреси не видя изтление. 38. И така,
известно да бъде вам, мъже братя, че чрез него се
проповядва вам прощение на греховете; 39. и от всичко

що не сте могли да се оправдаете чрез закона Моисеев, чрез него всеки който вярва оправдава се. 40. И така, гледайте да не дойде на вас реченото от пророците: 41. «Вижте, презиратели, и почудете се, и изчезнете; защото аз върша работа на вашето време, работа която няма да повярвате ако ви каже някой . »
42. И когато излязваха из съборището Юдейско, езичниците ги молеха да проповядат и тям тези думи до събота. 43. И когато се разотиде съборът, мнозина от Юдеите и от благочестивите прозелити тръгнаха след Павла и Варнава; които като се разговаряха с тях убеждаваха ги да пребъдват в Божията благодат.
44. И в идещата събота събра се току речи всичкият град да чуят словото Божие. 45. А Юдеите като видяха събрания народ изпълниха се от завист, и с противоречие и хули говореха против това което Павел казваше. 46. Но Павел и Варнава дръзновено говореха и рекоха: Нужно бе първом вам да се проповяда словото Божие; но понеже го отхвърляте, и сами себе си имате недостойни за вечния живот, ето, обръщаме се към езичниците; 47. защото така ни заповяда Господ: «Положих те за светило на езичниците, да бъдеш за спасение до последния край на земята.» 48. И езичниците като чуеха, радваха се, и славеха словото Господне; и повярваха всички които бяха отредени за вечния живот. 49. И словото Господне се разпростираше по всичка тази страна. 50. А Юдеите подсториха набожните и почтените жени и първите в града, и повдигнаха гонение върху Павла и Варнава, и ги

изпъдиха от пределите си. 51. А те отърсиха на тях и праха от нозете си, и дойдоха в Иконий. 52. И учениците се изпълниха с радост и с Дух Свет.

ГЛАВА 14.

1. А в Икония те влязоха наедно в съборището Юдейско,
и говориха така щото много множество Юдеи и Елини
повярваха. 2. А неповярвалите Юдеи подигнаха и
раздразниха душите на езичниците върху братята. 3. Но
и тъй, те доста време преседяха и проповядваха с
дръзновение в Господа, който свидетелствуваше за
словото на своята благодат, и даваше да стават знамения
и чудеса чрез техните ръце. 4. И раздвои се множеството
в града; и едни бяха с Юдеите, а други с апостолите. 5. И
когато стана стремление от езичниците и от Юдеите с
началниците им да ги обезчестят и да ги убият с камене,
6. те се усетиха и прибегнаха в Ликаонските градове, в
Листра и Дервия и в околните *им* места, 7. и там
проповядваха евангелието.
8. А в Листра беше някой си човек немощен в нозете
си и хром от утробата на майка си, който седеше и
никога не бе стъпил. 9. Той слушаше Павла като
говореше; а *Павел*, щом го изгледа и видя че има вяра за
да получи изцеление, 10. рече с голям глас: Стани прав
на нозете си. И скачаше и ходеше. 11. А народът като
видя това което стори Павел, възвисиха гласа си и
казваха по Ликаонски: Боговете уподобени на человеци
слязоха при нас. 12. И наричаха Варнава Юпитер, а
Павла, Меркурий, понеже той началствуваше в словото.
13. И жрецът на Юпитеровият *идол* що беше пред градът
им приведе юнци, и *донесе* венци на вратата, и наедно с
народа искаше да принесе жертва. 14. *Това* като чуха

апостолите Варнава и Павел, раздраха дрехите си, и
скочиха в сред народа та викаха 15. и казваха: О мъже,
защо правите това? И ние сме подобострастни вам
човеци, и проповядваме ви да се обърнете от тези
суетни *идоли* към Бога живаго, който е сътворил небето
и земята и морето и всичко що има в тях; 16. който в
преминалите родове оставил бе всичките народи да
ходят по своите пътища, 17. ако и да не е оставил себе си
несвидетелствуван, понеже е правил добрини, и давал ни
е дъждове от небето и плодоносни времена, и напълнял е
с храна и веселба сърцата ни. 18. И това като казваха
едвам възпряха народите да им не принесат жертва.
19. Между това дойдоха Юдеи от Антиохия и Икония
които убедиха народа та биха Павла с камене, и го
извлякоха вън из града като го възмняха че е умрял. 20.
А когато го обиколиха учениците стана та влезе в града;
и на утринта отиде с Варнава в Дервия. 21. И като
проповядваха евангелието и в този град и научиха
мнозина, върнаха се в Листра и Икония и Антиохия, 22.
и утвърдяваха душите на учениците като ги увещаваха
да пребъдват във вярата; и *поучаваха ги* че с много
скърби трябва да влезем в царството Божие. 23. И като
им ръкоположиха презвитери на всека църква, и се
помолиха с пост, предадоха ги Господу в когото бяха
повярвали. 24. И като минаха през Писидия дойдоха в
Памфилия; 25. и проповядаха словото в Пергия, и слязоха
в Аталия; 26. и от там отплуваха в Антиохия, от дето
бяха препоръчени на Божията благодат за делото което
извършиха. 27. И като дойдоха та събраха църквата,

известиха всичко което стори Бог чрез тях, и как отвори за езичниците вратата на вярата. 28. И преседяха там доста време с учениците.

ГЛАВА 15.

1. А някои, които бяха слезли от Юдея учеха братята че :
Ако се не обрежете по обичаю Моисееву не можете да
бъдете спасени. 2. И тъй, като стана много препиране и
разискване помежду тях и Павла и Варнава, отредиха да
възлезе Павел и Варнава и някои други от тях в
Ерусалим до апостолите и презвитерите за този въпрос.
3. И тъй, изпроводени от църквата, те минуваха през
Финикия и Самария и разказваха обръщането на
езичниците; и причиняваха радост голяма на всичките
братя. 4. А като дойдоха в Ерусалим, приеха се от
църквата и от апостолите и презвитерите, и известиха
все що стори Бог чрез тях. 5. Но станаха някои от
Фарисейската ерес които бяха повярвали, и казваха че
трябва да се обрязват *езичниците*, и да им се заръча да
държат Моисеевия закон.
6. И събраха се апостолите и презвитерите да разгледат
това нещо. 7. И след много разискване стана Петър и
рече им: Мъже братя, вие знаете как Бог от първите дни
избра между нас чрез моите уста да чуят езичниците
словото на евангелието и да повярват. 8. И сърцеведец
Бог свидетелствува тям като им даде Духа Светаго както
и нам; 9. и не направи никаква разлика между нас и тях
като очисти сърцата им с вярата. 10. Сега прочее защо
изкушавате Бога, да налагате на учениците на шията
хомот който нито отците ни нито ние можехме да
носим? 11. Но ние вярваме че с благодатта на Господа
Исуса Христа ще се спасим както и те.

12. Тогава млъкна всичкото множество, и слушаха
Варнава и Павла които разказваха колкото знамения и
чудеса стори Бог чрез тях между езичниците. 13. И след
тяхното замълчаване, отговори Яков и рече: Мъже братя,
послушате мене: 14. Симеон изясни по кой начин Бог
най-напред посети езичниците да вземе от тях народ за
своето име. 15. И с това са съгласни и пророческите
словеса, както е писано: 16. «След това ще се върна и ще
съградя падналата скиния Давидова, и развалините й ще
съградя пак, и ще я изправя; 17. за да потърсят Господа
другите человеци и всичките народи над които се
нарече моето име, казва Господ който прави всичко
това.» 18. От века са познати Богу всичките негови дела.
19. За това аз съдя да не отеготяваме тези от езичниците
които се обръщат към Бога; 20. но да им пишем да се
вардят от скверните *жертви* идолски, и от блудство, и от
удавенина, и от кръв. 21. Защото Моисей от вехто време
по всичките градове има които да го проповядват:
прочита се и всяка събота в събориштата.
22. Тогаз апостолите и презвитерите с всичката църква
намериха за добро да изберат от тях си человеци, и да ги
проводят в Антиохия с Павла и Варнава; *а избраха* Юда
нарицаемаго Варсава и Сила, мъже отлични между
братята; 23. и писаха *им* по тях така: От апостолите и
презвитерите и братята поздравление до тези които са
от езичниците братя в Антиохия, Сирия и Киликия. 24.
Понеже чухме че някои като излязоха от нас смутиха ви
с думи, и развращават душите ви, като ви казват да се
обрязвате и да държите закона, а ние не сме им

поръчали *това*; 25. ние като се събрахме единодушно
видяхме за добро да изберем мъже и да проводим до вас,
наедно с любезните нам Варнава и Павла, 26. человеци
които са предали душите си за името на Господа нашего
Исуса Христа. 27. И така провождаме Юда и Сила да *ви*
възвестят и те устно истото. 28. Защото се видя угодно
Светому Духу и нам да ви не налагаме повече никоя
тегота освен тези най-нужните: 29. да се вардите от
идолски жертви, и от кръв, и от удавенина, и от блуд; от
които като се пазите добре ще сторите: Здрави бъдете.
30. И така те проводени дойдоха в Антиохия, и като
събраха множеството *на вярващите* дадоха *им* писмото.
31. И те като *го* прочетоха зарадваха се за утешението. 32.
А Юда и Сила, като бяха и те пророци, с много думи
увещаха братята и утвърдиха *ги.* 33. И от как преседяха
там неколко време, оставиха ги братята с миром да се
върнат при апостолите. 34. Но Сила видя за добро да
поседи още там. 35. А Павел и Варнава се намерваха в
Антиохия, и учеха и проповядваха словото Господне,
наедно с мнозина други.
36. И след неколко дни рече Павел на Варнава: Да се
върнем сега по всичките градове в които сме
проповядвали словото Господне, и да нагледаме братята
си как са. 37. И Варнава беше на мнение да вземат със
себе си Иоана нарицаем Марка; 38. а Павел не намерваше
за добро да вземат със себе си тогоз който се бе отлъчил
от тях още от Памфилия и не отиде с тях на делото. 39. И
тъй, стана разпра помежду им, така що отлъчиха се един
от друг; и Варнава взе Марка та отплува в Кипър; 40. а

Павел си избра Сила и тръгна, препоръчан от братята на Божията благодат. 41. И заминуваше през Сирия и Киликия и утвърждаваше църквите.

ГЛАВА 16.

1. И пристигна в Дервия и Листра; и, ето, имаше там
някой ученик на име Тимотей, син на някоя си жена
Еврейка повярвала, а баща *му бе* Елин; 2. който *ученик*
беше свидетелствуван от братята в Листра и Икония. 3. И
поиска го Павел да отиде той с него; и взе го и обряза го,
зарад Юдеите които бяха по тези места; понеже всички
знаеха баща му че беше Елин. 4. И като ходеха по
градовете, предаваха им да държат наредбите удобрени
от апостолите и презвитерите в Ерусалим. 5. И така
църквите се утвърдяваха във вярата, и от ден на ден
числото им се умножаваше.
6. И като преминаха Фригия и Галатийската земя,
понеже им се възбрани от Духа Светаго да проповядват
словото в Азия, 7. дойдоха в Мизия, и предприемаха да
идат във Витиния; но Духът не им допусти. 8. И като
изминаха Мизия, слязоха в Троада. 9. И яви се Павлу
нощем видение: человек някой си Македонец стоеше та
му се молеше и казваше: Мини в Македония и помогни
ни. 10. И щом видя видението тутакси поискахме да
идем в Македония, като разумехме че Господ ни
призовава да проповядваме евангелието на тях. 11. И
тъй, като се отвезохме от Троада, преминахме право на
Самотрак, и на утринта в Неапол, 12. и от там във
Филипи, който е първий град на *онази* част от
Македония, *и* поселение *Римско.* В този град преседяхме
неколко дена; 13. и в съботата излязохме вън от града
край една река дето имаше обичай да става молба, и

седнахме та говорехме на събраните *там* жени.
14. И някоя си богобоязлива жена на име Лидия, от град Тиатир, която продаваше багреници, слушаше; и ней Господ отвори сърцето да внимава на това което Павел говореше. 15. И като се кръсти *тя* и домът й, помоли *ни* се и казваше: Ако ме припознавате че съм вярна Господу, влезте в къщата ми да седите. И принуди ни.
16. И като отхождахме на молба, срещна ни една слугиня която имаше дух предвещателен, която даваше много печалба на господарите си като проричаше. 17. Тя вървеше след Павла и нас, и викаше и казваше: Тези человеци са раби на Бога Вишнаго, които проповядват нам път на спасение. 18. Това правеше много дни наред. И понеже дотегна на Павла, обърна се и рече духу: Повелявам ти в името на Исуса Христа да излезеш из нея. И излезе в тоз час. 19. А като видяха господарите й че изчезна надеждата на печалбата им, уловиха Павла и Сила и завлякоха ги на тържището при началниците. 20. И като ги изведоха при войводите рекоха: Тези человеци са Юдеи, и смущават града ни, 21. и проповядват обичаи които нам, като Римляни, не ни е простено да ги приемаме нито да ги правим. 22. И навали народът върху тях; и войводите разкъсаха дрехите им, и заповядаха да *ги* бият с тояги. 23. И като ги биха много туриха ги в тъмница, и заръчаха на тъмничния страж да ги варди здраво; 24. който като взе таквоз заръчване тури ги в най-вътрешната тъмница, и стегна добре нозете им в клада.
25. И посред нощ Павел и Сила молеха се и славеха Бога;

а запрените ги слушаха. 26. И внезапно стана трус голям,
така щото поклатиха се основанията на тъмницата, и
тутакси отвориха се всичките врата, и на всичките
оковите се развързаха. 27. И като се събуди стражарят и
видя отворени вратата на тъмницата, измъкна нож и
щеше да се убие, понеже мислеше че са избегнали
запрените. 28. Но Павел извика с висок глас и рече:
Недей струва никое зло на себе си; защото всинца сме
тука. 29. И поиска *стражарят* свещи, вскочи вътре, и
разтреперан падна пред Павла и Сила; 30. и изведе ги
вън и рече: Господа, що трябва да сторя за да се спася? 31.
А те рекоха: Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще се
спасиш ти и домът ти. 32. И говориха словото Господне
нему и на всичките които бяха в дома му. 33. И взе ги в
този истия час през нощта та им изми раните; и без
забава кръсти се той и своите му всички. 34. И като ги
заведе в къщата си сложи *им* трапеза; и зарадва се със
всичкия си дом защото повярва в Бога.
35. И когато се разсъмна войводите проводиха
паличниците да рекат: Пусни онези человеци. 36. И
стражарят извести тези думи на Павла, че: Войводите
проводиха да ви пуснем; и тъй, сега излезте и идете си с
миром. 37. Но Павел им рече: Като ни биха пред народа
без да ни съдят, нас които сме Римляни, хвърлиха ни в
тъмница, и сега тайно ли ни изваждат? То не става; но
те да дойдат и да ни изведат. 38. И паличниците
възвестиха тези думи на войводите; а те като чуха че
били Римляни, убояха се; 39. и дойдоха та ги умолиха, и
като *ги* изведоха молеха *им* се да излезат из града. 40. А

те като излязоха из тъмницата отидоха у Лидини, и като видяха братята утешиха ги, и *от там* тръгнаха.

ГЛАВА 17.

1. И като изминаха Амфипол и Аполония дойдоха в
Солун, дето беше съборището Юдейско. 2. И по обичая
си Павел влезе при тях, и три съботи наред се
разговаряше с тях от писанията, 3. та *им* откриваше и
доказваше че: Трябваше Христос да пострада и да
възкръсне от мъртвите, и че: Този Исус когото ви аз
проповядвам е Христос. 4. И някои от тях повярваха и
присъединиха се с Павла и Сила; *така* и много
множество от набожните Елини, и от благодарните жени
не малко. 5. Но неповярвалите Юдеи завидеха, и като
взеха с тях си неколцина прости и лоши човеци
събраха ги на куп и размиряваха града; и нападнаха на
Ясоновата къща та търсеха *Павла и Сила* да ги изведат
пред народа. 6. И като не ги намериха повлякоха Ясона и
някои от братята към градоначалниците, и викаха: Тези
които размириха света дойдоха и тука; 7. които прие
Ясон; и всички тези действуват против Кесаревите
повеления, и казват че има друг цар, Исус. 8. И смутиха
народа и градоначалниците които чуха това. 9. Но като
взеха поръчителство от Ясона и от другите пуснаха ги.
10. А братята незабавно през нощ изпратиха Павла и
Сила в Берия; и те като стигнаха *там* отидоха в
съборището Юдейско. 11. И Беряните бяха по-
благородни от Солунците, защото приеха словото с
всяко усърдие, и изпитваха всеки ден писанията дали е
това така. 12. И тъй, мнозина от тях повярваха, и от
почтените Елински жени и от мъжете не малко. 13. И

като разбраха Солунските Юдеи че и в Берия се
проповядва от Павла словото Божие, дойдоха и там и
разбъркаха народа. 14. Тогаз братята по-скоро отпратиха
Павла да иде къде морето; а Сила и Тимотей останаха
там. 15. А тези които придружаваха Павла заведоха го до
Атина; и като взеха от него заповед до Сила и Тимотея
за да дойдат колкото по-скоро при него, тръгнаха си.
16. А Павел като ги чакаше в Атина, раздражаваше се
духът му в него като гледаше града пълен с идоли. 17. И
тъй, разговаряше се в съборището с Юдеите и с
набожните, и по пазаря всеки ден с онези които му се
случваха. 18. И някои от Епикурейските и Стоическите
философи идваха на препиране с него; и едни казваха:
Какво иска да каже този празнословец? а други: Види се
че е проповедник на чужди богове; защото им
проповедваше Исуса и възкресението. 19. И взеха го та го
заведоха на Ареопаг, и казваха: Можем ли разумя какво
е това ново учение което ти проповядваш? 20. Защото
нещо странно внасяш в ушите ни: искам прочее да
разберем що ще е то. 21. А всичките Атинейци и
колкото чужденци се намерваха там с нищо друго не си
преминуваха времето тъкмо да говорят и да слушат
нещо по-ново.
22. И застана Павел на сред Ареопаг и рече: Мъже
Атинейци, по всичко ви гледам че сте твърде набожни.
23. Защото като минувах та разгледвах светите ви места,
намерих едно капище на което бе написано
НЕЗНАЕМОМУ БОГУ. Тогоз прочее когото вие не
знаете а почитате, него ви проповядвам аз. 24. Бог който

е сътворил света и всичко що е в него, той, като е Господ на небето и на земята, не живее в храмове от ръка направени, 25. нито приема служения от ръце человечески *като* да би имал нужда от нещо, понеже той дава на всички *и* живот и дихание и все; 26. и създал е от една кръв всичкия род человечески да живеят по всичкото лице на земята, и определил е преднаречените времена и пределите на населението им; 27. за да търсят Господа дано би го поне напипали и намерили; ако и да не е далеч *той* от всекиго едного от нас; 28. защото в него живеем и движим се и съществуваме; както и някои от вашите стихотворци са рекли: «Защото и негов род сме.» 29. И тъй, като сме род Божий, не трябва да мислим че Божеството е подобно на злато, или на сребро, или на камък, изработен с изкуство и измишление человеческо. 30. Бог прочее като презира времената на невежеството сега повелява на всичките человеци на всякъде да се покаят; 31. защото е отредил ден в който ще съди вселенната праведно чрез человека когото е определил, и даде уверение на всичките като го възкреси от мъртвите. 32. А те като чуха възкресението на мъртвите, едни се ругаеха, а други рекоха: За това пак щем те слуша. 33. И така Павел излезе отпомежду тях. 34. А някои человеци се прилепиха при него и повярваха; между които беше и Дионисий Ареопагит, и някоя си жена на име Дамар, и други *още* с тях.

ГЛАВА 18.

1. Подир това отлъчи се Павел от Атина и дойде в
Коринт; 2. и намери там някого си Юдеянина на име
Акила, роден в Понт, който бе скоро дошъл от Италия
със жена си Прискила, (защото Клавдий бе повелил да се
махнат всичките Юдеи от Рим,) и дойде при тях. 3. И
понеже беше съхудожник седеше у тях и работеше;
защото художеството им беше да правят шатри. 4. И
всека събота се разговаряше в съборището и убеждаваше
и Юдеи и Елини. 5. А когато слязоха от Македония Сила
и Тимотей, Павел се утесняваше духом и
свидетелствуваше на Юдеите че Исус е Христос. 6. И
понеже те се противяха и хулеха, отърси си дрехите и
рече им: Кръвта ваша на главите ви *да е*: аз съм чист *от
това*: от нине ще ида в езичниците. 7. И като се
премести от там дойде в дома на някого си на име Юста,
който почиташе Бога, и на когото къщата беше до
съборището. 8. А Крисп, началникът на съборището,
повярва в Господа с всичкият си дом; и мнозина от
Коринтяните като слушаха вярваха и кръщаваха се. 9. И
рече Господ на Павла нощем във видение: Не бой се, но
говори, и да не млъкнеш; 10. защото аз съм с тебе, и
никой няма да тури ръка на тебе за да ти стори зло;
защото имам народ много в този град. 11. И сред *там*
година и шест месеца та ги поучаваше на Слово Божие.
12. А когато беше Галион изправник в Ахаия, Юдеите се
подигнаха единодушно върху Павла, и доведоха го на
съдовището, 13. и казваха: Този убеждава человеците на

богопочитане несъгласно със закона. 14. И когато Павел
щеше да отвори уста, Галион рече на Юдеите: Ако бе
някоя неправда или злодеяние лукаво, о Юдеи, бих имал
причина да ви слушам; 15. ако ли е въпрос за учение, за
имена, и за вашия закон, вижте си вие; защото аз не ща
да съм съдник на таквиз работи. 16. И изпъди ги от
съдовището. 17. И всичките Елини уловиха Состена,
началника на съборището, та го биеха пред съдовището;
и Галион не щеше нито да знае за това.
18. А Павел като поседя още доволно време опрости се с
братята, и отплува в Сирия (и с него Прискила и Акила)
като си остриже главата в Кенхрея; защото имаше обрек.
19. И стигна в Ефес и остави тях там, а той *сам* влезе в
съборището и разговори се с Юдеите. 20. И, умоляван от
тях да поседи повечко време у тях, не склони; 21. но
прости се с тях и рече: Трябва непременно да направя
идещия празник в Ерусалим; и ако ще Бог ще се върна
пак при вас. И отплува от Ефес. 22. И като слезе в
Кесария, възлезе *в Ерусалим* та поздрави църквата, и
слезе в Антиохия. 23. И като поседя *там* неколко време
излезе, и обхождаше наред Галатийската земя и Фригия
та утвърдяваше всичките ученици.
24. И някой си Юдеин на име Аполос, роден в
Александрия, човек учен и силен в писанията, дойде в
Ефес. 25. Той беше оглашен в пътя Господен, и духом
разпален говореше и поучаваше прилежно за Господа, а
знаеше само кръщението Иоаново. 26. И той начна да
говори с дръзновение в съборището; и като го чуха
Акила и Прискила прибраха го, и му изложиха по-точно

пътя Божий. 27. И когато се канеше той да мине в Ахаия, братята *го* насърчиха, и писаха до учениците да го приемат; и той като дойде много помогна на повярвалите чрез благодатта; 28. защото силно наддумваше Юдеите всенародно като доказваше от писанията че Исус е Христос.

ГЛАВА 19.

1. А когато Аполос беше в Коринт, Павел мина през
горните страни и дойде в Ефес; и като намери някои
ученици 2. рече им: Приехте ли Духа Светаго като
повярвахте? А те му рекоха: Не сме нито чули да ли има
Дух Свет. 3. И рече им: А в що се кръстихте? А те рекоха:
В кръщението Иоаново. 4. А Павел рече: Иоан кръсти с
кръщение на покаяние, като казваше на народът да
вярва в тогози който иде след него, сиреч в Христа
Исуса. 5. И като чуха кръстиха с в името на Господа
Исуса. 6. И щом възложи Павел ръце на тях; дойде Дух
Светий на тях; и говореха езици и пророчествуваха. 7. И
всичките бяха до дванадесет мъже. 8. И като влезе в
съборището проповедваше с дръзновение, и три месеца
наред разговаряше се с *народа* и убеждаваше *ги* за
царството Божие. 9. А понеже някои се ожесточаваха и
не вярваха, но злословеха учението пред народа, той се
оттегли от тях, и отлъчи учениците та се разговаряше *с*
тях всеки ден в училището на някого си Тирана. 10. И
това се продължава две години, така щото всички които
живееха в Азия, Юдеи и Елини, чуха словото на Господа
Исуса. 11. Големи още чудеса струваше Бог чрез
Павловите ръце; 12. до толкоз щото кърпи и престилки
от неговото тяло носеха ги по болните, и отмахваше се
болестта от тях, и злите духове излезваха из тях.
13. И някои скитници Юдеи заклинатели начнаха да
произносят името на Господа Исуса над тези които
имаха зли духове, и казваха: Заклеваме ви в Исуса

когото Павел проповядва. 14. И тия що правеха това бяха
някои си седмина синове на Скева, първосвещеник
Юдейски. 15. И отговори лукавият дух и рече: Исуса
познавам, и Павла зная; но вие кои сте? 16. И скочи
върху тях человекът в когото беше лукавий дух, и като
им надви укрепи се над тях, така що голи и ранени
избягаха из онази къща. 17. И това стана известно на
всички Юдеи и Елини, жители Ефески; и нападна страх
на всички тях, и възвеличаваше се името на Господа
Исуса. 18. И мнозина от повярвалите дохождаха та се
изповядваха и изказваха делата си. 19. Мнозина още и
от тези които правеха магии донасяха си книгите и ги
горяха пред всичките; и като пресметнаха цената им
намериха петдесет тисящи сребро. 20. Така силно
растеше и крепеше се словото Господне.
21. И като се свърши това Павел положи духом, след като
обходи Македония и Ахаия, да иде в Ерусалим; и рече:
Като ида там, трябва да видя и Рим. 22. И проводи в
Македония двамина от тези които му слугуваха,
Тимотея е Ераста; а той остана за *малко* време в Азия.
23. А в онова време голям метеж стана за пътя *Господен.*
24. Защото златар някой си на име Димитрий, който
правеше сребърни храмчета на Артямида, *и* даваше на
художниците голяма печалба, 25. като събра тях, още и
други работници които работеха таквизи неща, рече:
Братя, *вие* знаете че от тази работа е нашата прехрана.
26. И *сега* видите и чуете че не само в Ефес, но току-речи
във всичка Азия, този Павел предума и обърна много
народ, като казва че не са богове тези които се правят с

человечески ръце. 27. И не само това наше художество е в
опасност да дойде в презрение, но и храмът на великата
богиня Артямида да се счита за нищо; и ще се съсипе
нейното величие която цяла Азия и вселената почита.
28. *Това* откак зачуха те изпълнени с гняв викаха и
казваха: Велика е Артямида Ефеская! 29. И смущението
се разпростре по всичкия град; и впуснаха се
единодушно на позорището, като дръпнаха със себе си
Македонците Гаия и Аристарха, Павловите спътници. 30.
А когато Павел щеше да влезе между народа, учениците
го не пуснаха. 31. Така и някои от Азийските началници,
понеже му бяха приятели, проводиха до него и молеха
му се да се не показва на позорището. 32. И тъй, едни
викаха едно, а други друго; защото събранието беше
неразбрано, и повечето не знаеха защо се бяха събрали.
33. А от народа изкараха Александра *да говори*, понеже
Юдеите предложиха него; и Александър помага с рака и
щеше да се отговори на народа. 34. Но като го познаха че
Юдеин, наддадоха един глас всичките и викаха колкото
до два часа: Велика е Артямида Ефеская. 35. *На това*
писарят *градски* като утеши народа казва: Мъже Ефески,
кой е онзи човек който не знае че градът Ефес служи
на великата богиня Артямида и на падналият от
Юпитера *идол*? 36. И тъй, това като е неоспоримо, вие
трябва мирни да бъдете, и да не правите нищо
несмислено. 37. Защото сте довели тези человеци които
нито са светотатци нито богинята ви хулят. 38. И тъй,
Димитрий и художниците които са с него ако имат
съдба с некого, има дни съдебни, има и изправници;

нека излезат да се садят един с други. 39. Ако ли търсите нещо друго, в законното събрание ще се реши. 40. Защото за днешния *метеж* опасно е да ни не обвинят като размирници, понеже няма никаква причина с която би могли да оправдаем това *безчинно* стичане. 41. И това като рече разпусна събранието.

ГЛАВА 20.

1. И след утихването на мълвата Павел призова
учениците, прости се с тях, и излезе да иде в Македония.
2. И като премина онези места та ги увеща с много думи,
дойде в Елада. 3. И като преседя *там* три месеца, понеже
Юдеите се наговориха да му сторят зло на тръгването му
за в Сирия, решено биде да се върне през Македония. 4.
И придружиха го до в Азия Сопатър Берянинът и от
Солунците Аристарх и Секунд, и Гаий от Дервия, и
Тимотей, а Азийците Тихик и Трофим. 5. Те като бяха
стигнали по-напред чакаха ни в Троада; 6. а ние
отплувахме от Филипи след дните на безквасните
хлябове, и за пет дни дойдохме при тях в Троада, дето
преседяхме седем дена.
7. И в първия ден на седмицата, когато бяха събрани
учениците за преломяването на хляба, Павел, понеже
щеше на сутринта да тръгне, разговаряше се с тях; и
простре словото до среднощ. 8. И горяха свещи много в
горницата дето бяха събрани. 9. И едно момче на име
Евтих, като седеше на прозореца, тежък сън го бе
налегнал когато Павел се разговаряше надълго, и,
обладано от съня, падна от третия кат долу; и дигнаха го
мъртво. 10. И слезе Павел и падна на него, и като го
прегърна рече: Не се мълвете, защото душата му е в
него. 11. След това възлезе *горе*, преломи хляб та
похапна, и приказва *пак* доволно до зори, и така тръгна.
12. А момчето го доведоха живо, и много се утешиха. 13.
А ние влязохме по-напред в кораба и отплувахме в Асон,

че от там щяхме да вземем Павла, понеже така бе поръчал като щеше да иде пеш. 14. И когато се събра с нас в Асон, взехме го и дойдохме в Митилин. 15. И от там като се отвезохме, на утрешния ден отплувахме срещу Хио, а на другия стигнахме в Самос; и като преседяхме в Трогилия, на следващия *ден* дойдохме в Милит. 16. Защото Павел разсади да замине Ефес, да не би да се забави в Азия; защото бързаше, ако му беше възможно, да се намери в Ерусалим за деня на Петдесетницата.
17. А от Милит проводи в Ефес та повика презвитерите църковни. 18. И когато дойдоха при него рече им: Вие знаете от първия ден от как стъпих в Азия как преминах всичкото време с вас, 19. в служение на Господа с всяко смиреномъдрие, и с много сълзи и напасти които ми се случиха от злоумишленията на Юдеите; 20. как се не посвених за нищо от полезните *вам* да ви го не кажа, и да ви не поуча и пред народа и по къщите, 21. като проповядвах на Юдеи и на Елини покаяние пред Бога и вяра в Господа нашего Исуса Христа. 22. И сега, ето, аз вързан духом отхождам в Ерусалим без да зная що има да ми се случи там, 23. освен *това* що Дух Светий свидетелствува във всеки град и казва че вързвания и скърби ме очакват. 24. Но не ме е грижа за нищо *от това*, нито ми е свиден животът ми, докле да изкарам пътя си с радост, и служението което приех от Господа Исуса да проповядвам евангелието на Божията благодат. 25. И сега, ето, аз зная че няма вече да видите лицето ми вие всинца между които минах та проповядвах

царството Божие. 26. За това, свидетелствувам ви на
днешния ден че аз съм чист от кръвта на всички; 27.
защото не се посвених да ви не известя всичката воля
Божия. 28. И тъй, внимавайте на себе си и всичкото
стадо над което Дух Светий ви постави епископи, да
пасете църквата на *Господа* Бога която със собствената си
кръв той придоби. 29. Защото аз знам това, че след
моето отхождане ще да навлязат между вас върли вълци
на които не ще да е свидно стадото. 30. И от сами вас ще
възстанат человеци които ще говорят развратно, за да
отвличат учениците след себе си. 31. За това, бъдете
будни, и помнете че три години денем и нощем не
престанах от да поучавам със сълзи всекиго едного *от*
вас. 32. И нине, братя, препоръчам ви на Бога и на
словото на неговата благодат, което може да ви назидава
и да ви даде наследие между всичките осветени. 33. На
никого среброто или златото или дрехата не пожелах. 34.
И сами знаете че за моите потреби, и за *потребите на*
онези които бяха с мене, тези *мои* ръце послужиха. 35.
Всякак ви показах че така трудещи се трябва да помагате
на немощните, и да помните думите на Господа Исуса че
той рече: По-блажено е да дава някой от колкото да
взема. 36. И това като рече коленичи и помоли се с
всички тях. 37. И всички плакаха много; и припаднаха на
Павла на врата и го целуваха, 38. оскърбени най-много за
речта която каза, че няма да видят вече лицето му. И го
изпроводиха до кораба.

ГЛАВА 21.

1. И когато се разделихме от тях и тръгнахме, дойдохме
право на Коос, а на утринта на Родос, и от там на Патара;
2. и понеже намерихме кораб който заминаваше за
Финикия, качихме се на него и отплувахме. 3. И като
съзряхме *от далеч* Кипър и го оставихме отляво,
плувахме към Сирия и слязохме в Тир; защото там
щеше корабът да извади товара си. 4. И като намерихме
учениците преседяхме там седем дни; и те от Духа
казваха на Павла да не възлезва в Ерусалим. 5. И когато
преминахме *седемте* дена, излязохме и отхождахме си;
и ни изпровождаха всички с жените и децата си до
отвън града, и коленичихме на брега и помолихме се. 6.
И като се опростихме един с друг влязохме в кораба; а те
се върнаха у тях си. 7. И ние като изплувахме от Тир
стигнахме в Птолемаида, дето поздравихме братята и
преседяхме у тях един ден. 8. А на утринта Павел и *ние*
които бяхме с него излязохме та дойдохме в Кесария; и
влязохме в дома на Филипа благовестника, който бе
един от седмината *дякони*, и останахме при него. 9. А той
имаше четири дъщери девици, които пророчествуваха.
10. И като останахме *там* много дни, слезе от Юдея
някой си пророк на име Агав. 11. И дойде при нас, и взе
Павловия пояс та си върза ръцете и нозете, и рече: Това
казва Дух Светий: Така ще вържат Юдеите в Ерусалим
човека на когото е този пояс, и ще го предадат в
ръцете на езичниците. 12. И като чухме това ние и
тамошните, молихме му се да не възлезва в Ерусалим.

13. Но Павел отговори: Що правите вие та плачете и ми
съкрушавате сърцето? защото аз съм готов не само
вързан да бъда, но и да умра в Ерусалим за името на
Господа Исуса. 14. И понеже не склоняваше той,
млъкнахме си и рекохме: Да бъде волята Господня.
15. И след тия дни приготвихме се и възлязохме в
Ерусалим. 16. А с нас дойдоха и някои ученици от
Кесария и *ни* водеха при някого си Мнасона,
Киприянина, отколешен ученик, у когото щяхме да
бъдем гости.
17. И като дойдохме в Ерусалим, приеха ни братята с
радост. 18. И на утринта влезе Павел с нас при Якова, и
дойдоха всичките презвитери. 19. И като ги поздрави
Павел, разказваше им едно по едно все що стори Бог
чрез неговото служене между езичниците. 20. А те като
чуха славеха господа, и рекоха му: *Ти* видиш, брате,
колко хиляди има от Юдеите които повярваха, и те
всички са ревнители на закона. 21. А за тебе са разбрали
че ти учиш всичките Юдеи които са между езичниците
да отстъпят от Моисеевия закон, и казваш им да не
обрязват чадата си нито да ходят по *старите* обичаи. 22.
И тъй, що е? Известно че трябва да се събере много
народ, защото ще чуят че си дошъл. 23. За това, стори *ти*
което ти казваме. У нас има четирима человеци които
имат обрек на себе си: 24. вземи ги, и с тях наедно
направи очищението си, и иждиви за тях да си обръснат
главите, и да познаят всички че няма нищо от това що са
чули за тебе, но и ти следваш да вардиш закона. 25. А за
езичниците които повярваха, ние писахме като

решихме да не пазят нищо таквоз освен да се привардват от идоложертвено, и от кръв, и от удавенина,
и от блуд. 26. Тогаз Павел взе человеците при себе си; и
на утринта като направи очищението си наедно с тях,
влезе в храма и обяви че се изпълниха дните на
очищението когато ще се принесе приносът за всекиго
едного от тях. 27. И на свършване на седемте дена,
Юдеите от Азия, като го видяха в храма, разбъркаха
всичкия народ, и туриха ръце на него, 28. и викаха: О,
мъже Израиляни, помагайте! Този е онзи человек който
на всякъде всичките учи против народа, против закона,
и против това место; а още и Елини въведе в храма, и
оскверни светото това место. 29. (Защото бяха видяли по-
напред Трофима Ефесянина в града с него, за когото
мислеха че го е въвел Павел в храма.) 30. И повдигна се
всичкия град, и стече се народа; и като уловиха Павла,
влачеха го вън из храма; и тоз час се затвориха вратата.
31. И когато искаха да го убият, стигна известие до
тисящника на полка че всичкий Ерусалим е размирен;
32. и той завчас взе войска и стотници и завтече се долу
върху тях. А те като видяха тисящника и войската
престанаха от да бият Павла. 33. Тогаз тисящникът
пристъпи та го хвана, и заповяда да го оковат с две
вериги, и питаше кой е той и що е сторил. 34. А
измежду народа едни викаха едно а други друго; и
понеже не можеше поради мълвата да разбере правото,
заповяда да го закарат в крепостта. 35. А когато стигна до
стъпалата, поради насилието от народа войните го
дигнаха и носеха. 36. Защото множеството на народа

идеха след него и викаха: Махни го *от света.*
37. И когато щяха да въведат Павла в крепостта, той
казва тисящнику: Простено ли ми е да ти река нещо? 38.
А той рече: Знаеш ли Гръцки? Не си ли ти онзи
Египтянин който преди неколко дни размири и изведе в
пустинята четирите хиляди мъже убийци? 39. И Павел
рече: Аз съм человек Юдеин от Тарс, гражданин на *този*
знаменит град в Киликия; и ти се моля, дай ми
позволение да поговоря на народа.
40. И като му даде воля, Павел застана на стъпалата и
помаха с рака на народа; а като стана голямо мълчание,
начна да говори на Еврейски език; и казваше:

ГЛАВА 22.

1. Мъже, братя, и отци, слушайте сега моето пред вас
оправдание. 2. (И като чуха че на Еврейски език им
говореше показаха по-голяма тишина; и рече:) 3. Аз съм
човек Юдеин, роден в Тарс Киликийски, и възпитан в
този град при нозете Гамалиилови, изучен точно в
отцепреданият закон. И ревнител Божий бях, както сте
вие всинца днес, 4. и гоних до смърт *последователите на*
това учение като връзвах и предавах в тъмници мъже и
жени; 5. както ми свидетелствува и първосвещеникът и
всичкото старейшинство; от които бях взел и писма до
братята, и отхождах в Дамаск да докарам вързани в
Ерусалим и тези които бяха там за да ги накажат. 6. И
когато вървях и наближих Дамаск, около пладне,
внезапно блесна около мене светлина голяма от небето.
7. И паднаха на земята, и чух глас който ми казваше:
Савле, Савле, що ме гониш? 8. А аз отговорих: Кой си
ти, Господи? И рече ми: Аз съм Исус Назарянин когото
ти гониш. 9. А тези които бяха с мене светлината видяха
и се уплашиха, но гласа на тогоз който ми говореше не
чуха. 10. И рекох: Що да сторя, Господи? И Господ ми
рече: Стани та иди в Дамаск; и там ще ти се каже за
всичко що е отредено да сториш. 11. И понеже от блясъка
на светлината изгубих зрението си, поведоха ме за рака
дружината ми, и влязох в Дамаск. 12. И някой си Анания,
човек благочестив по закона, свидетелствуван от
всичките *там* живеещи Юдеи, 13. дойде при мене, и
като застана над *мене* рече ми: Савле брате, прогледай. И

аз на часа погледнах на него. 14. А той рече: Бог на
отците ни предназначил те е да познаеш неговата воля,
и да видиш Праведника, и да чуеш глас от неговата уста;
15. защото ще му бъдеш свидетел пред всичките
человеци за това което си видял и чул. 16. И сега, що се
бавиш? Стани, кръсти се и умий се от греховете си, и
призови името Господне. 17. И като се върнах в
Ерусалим, когато се молех в храма дойдох в
изстъпление. 18. и видях го че ми казваше: Побързай та
излез скоро из Ерусалим; защото не ще да приемат
твоето за мене свидетелство. 19. И аз рекох: Господи, те
знаят че аз затварях и биех по съборищата тези които
вярваха в тебе; 20. и когато се проливаше кръвта на
твоего мъченика Стефана и аз бях там, и съизволявах на
неговото убиване, и вардех дрехите на тези които го
убиваха. 21. И рече ми: Иди; защото аз ще те проводя
далеч в езичниците.
22. И до тази реч го слушаха; а *тогаз* възвишиха гласа си
и казваха: Махни от земята един такъв, защото не
трябва да живее. 23. И понеже те викаха, и захвърляха си
дрехите, и хвърляха прах по въздуха, 24. тисящникът
заповяда да го закарат в крепостта, и поръча да го
изпитат с бой за да узнае за коя причина викаха така
върху него. 25. И като го разтегнаха с ремъци, Павел рече
на стотника който стоеше *там*: Законно ли и вам да
биете человека Римлянин и несъден? 26. Това като чу
стотникът отиде та извести тисящнику и рече: Виж
какво ще сториш, защото този человек е Римлянин. 27. А
тисящникът пристъпи и рече му: Кажи ми, Римлянин ли

си ти? А той рече: Римлянин. 28. И отговори
тисящникът: Аз с много сребро съм добил това
гражданство. А Павел рече: Но аз съм се и родил *в него.*
29. И тъй, тоз час се отстъпиха от него тези които щяха
да го мъчат. Още и тисящникът се уплаши като разбра
че е Римлянин, и защото го беше вързал.
30. На утринта като искаше да разумее истината в какво
го обвиняват Юдеите развърза го от връзките, и повели
да дойдат първосвещениците и всичкият им събор, а
доведе долу и Павла та го постави пред тях.

ГЛАВА 23.

1. И погледна Павел на събора и рече: Мъже братя: До
този ден аз съм живял пред Бога със цяла добра съвест. 2.
А първосвещеникът Анания повели на предстоящите да
го ударят по устата. 3. Тогаз Павел му рече: Бог ще удари
тебе, стено варосана; и ти си седнал да ме съдиш по
закона, а против закона ли повеляваш да ме бият? 4. А
предстоещите рекоха: Първосвещеника Божий ли
хулиш? 5. И Павел рече: Не знаех, братя, че е
първосвещеник; защото е писано: «Да не злословиш
началника на народа си.» 6. И понеже разумя Павел че
едната част са Садукеи а другата Фарисеи, извика в
събора: Мъже братя, аз съм Фарисей, син Фарисеев: съдят
ме за надеждата и възкресението на мъртвите. 7. И
когато рече това, стана разпра между Фарисеите и
Садукеите; и раздвои се множеството. 8. Защото
Садукеите казват че няма възкресение, нито ангел, нито
дух; а Фарисеите изповядват и двете. 9. И стана глъчка
голяма; и дигнаха се книжниците от Фарисейската
страна, препираха се и казваха: Никое зло не намерваме
в тогоз человека; и ако му е говорил дух или ангел, да се
не противим Богу. 10. И понеже стана разпрата голяма,
убоя се тисящникът да не би да разкъснат Павла; и
повели да слезе войската и да го грабне отпомежду им и
да го заведе в крепостта.
11. И в идущата нощ яви му се Господ и рече: Дерзай,
Павле, защото както свидетелствува за мене в Ерусалим
така трябва са свидетелствуваш и в Рим. 12. И като

съмна, някои от Юдеите направиха съзаклятие, и се
туриха под проклетия, и рекоха нито да ядат нито да
пият доде не убият Павла. 13. И тези които направиха
това съзаклятие бяха повече от четиридесет души. 14. Те
дойдоха при първосвещениците и при старейшините и
рекоха: Под проклетия турихме себе си да не вкусим
нищо докле не убием Павла. 15. Сега прочее вие със
събора явете на тисящника да го доведе утре долу при
вас, като да искате уж да разумеете по известно за него;
а ние, преди да наближи той, готови сме да го убием. 16.
Като чу тоз заговор Павловият сестрин син, дойде и
влезе в крепостта та извести на Павла. 17. И Павел
повика едного от стотниците и рече *му*: Заведи това
момче при тисящника, защото има да му обади нещо. 18.
И той го взе, заведе го при тисящника, и казва:
Запреният Павел ме повика и ми се примоли да доведа
този момък при тебе, защото има нещо да ти каже. 19. А
тисящникът го взе за рака, и като се оттегли насаме
попита: Що е това което имаш да ми обадиш? 20. А той
рече: Юдеите се нагласиха да те умолят да заведеш утре
Павла долу в събора, уж че имат да питат нещо по-точно
за него. 21. А ти недей ги слуша, защото го причакват
повече от четиридесет души от тях които се туриха под
проклетия ни да ядат ни да пият доде го не убият; и сега
са готови, чакат *само* да им се вречеш. 22. И тъй,
тисящникът остави момчето да си иде, като му заръча:
Да не кажеш никому че ми си явил това. 23. И повика
двамина от стотниците и рече *им*: Пригответе двеста
войни пеши, и седемдесет конници, и двеста стрелци, от

третия час на нощта да идат до Кесария. 24. Пригответе и скотове да възкачат Павла и да го отведат безопасно до управителя Феликса. 25. Написа и писмо което имаше следващото съдържание:-
26. От Клавдия Лисия честитому управителю Феликсу поздравление. 27. Тогоз человека когото Юдеите бяха уловили и щяха да го убият, пристигнах с войската и го избавих, понеже се научих че е Римлянин. 28. И като исках да разумея причината за която го обвиняваха, низведох го на събора им; 29. и намерих го обвиняван за въпроси от закона им; Нямаше обаче никаква погрешка достойна за смърт или за окови. 30. И понеже ми подказаха че има да стане от Юдеите навет *върху живота* на тогоз человека, тоз час го изпратих при тебе, като заръчах и на обвинителите *му* да си кажат пред тебе което *имат* върху него: Здрав бъди.
31. И тъй, войните, според дадената им заповед, взеха Павла и заведоха го през нощ в Антипатрида. 32. И на утринта оставиха конниците да идат с него, и се върнаха в крепостта. 33. А те като влязоха в Кесария и връчиха писмото на управителя, представиха му и Павла. 34. А управителят като прочете *писмото*, и попита от коя е област, и разбра че е от Киликия: 35. Ще те слушам, рече, кога дойдат и обвинителите ти. И повели да го вардят в преторията Иродова.

ГЛАВА 24.

1. И подир пет дни слезе първосвещеникът Анания със
старейшините и с някого си Тертила ритора, които
представиха пред управителя жалба против Павла. 2. И
като го повикаха, начна Тертил да *го* обвинява, и
казваше: Понеже се поминваме в голямо спокойствие
чрез тебе, честити Феликсе, и понеже чрез твоето
промишление биват благоустроения на този *наш* народ,
3. с всяко благодарение всегда и всякъде признателни
сме *ти.* 4. Но да те не отегчавам повече, моля те да ни
послушаш вкратце според твоята снизходителност. 5.
Понеже намерихме тогози човека че е заразител, и
подига метеж между всичките по вселенната Юдеи, още
е и главатар на ереста Назарейска; 6. който се нае и
храма да оскверни; когато и уловихме и по нашия закон
поискахме да го съдим. 7. Но тисящникът Лисия дойде и
с голямо насилство *го* изтръгна из ръцете ни, 8. и повели
на обвинители му да дойдат пред тебе; от когото и ти
като изпиташ ще можеш да узнаеш за всичко това за
което го ние обвиняваме. 9. И Юдеите потвърдиха и
казаха че това е така.
10. Тогаз Павел, като му кимна управителят да говори,
отговори: Понеже те зная че от много години си съдия
на този народ, по-на радо сърце ще говоря за своето
оправдание. 11. Защото можеш да се научиш че няма
повече от дванадесет дни откак възлязох аз на
поклонение в Ерусалим. 12. И нито са ме в храма
намирали да се разговарям с някого или да размирявам

народа, нито в събориштата, нито в града. 13. Нито могат
да докажат това за което ме обвиняват сега. 14. А това ти
изповядвам, че, според учението, което *те* наричат ерес,
така служа на отеческия *наш* Бог, като вярвам всичко
щото е писано в закона и пророците; 15. и имам и
надежда на Бога, която и те сами приемат, че ще да бъде
възкресение на мъртвите, на праведни и неправедни. 16.
На това аз се старая да имам всякога непорочна съвест и
пред Бога и пред человеците. 17. И след много години
дойдох да сторя милостини на народа си и приношения.
18. А между това Юдеи някои си от Азия намериха ме
очищен в храма, не с много народ, нито с мълва; 19.
които ако имаха нещо върху мене трябваше да се
представят пред тебе и да *ме* обвинят. 20. Или те сами да
рекат ако са намерили в мене някоя неправда когато
предстанаха пред събора; 21. освен *ако* е за единия този
глас що извиках като стоях между тях, *че*: *Поради
учението* за възкресението на мъртвите ме съдите вие
днес.
22. Това като чу Феликс отложи *съдбата* им, понеже
знаеше по-точно за това учение, и рече: Кога слезе
тисящникът Лисия ще изпитам наздраво за *разпрята*
ви. 23. И повели стотнику да вардят Павла, и да има
спокойствие, и да не възпират никого от познайниците
му да му послужат или да дохождат при него.
24. След неколко дни дойде Феликс с жена си Друсилия,
която беше Юдеанка, и прати та повика Павла, и слуша
от него за вярата в Христа *Исуса*. 25. И когато говореше
той за правда и за въздържание и за бъдещия съд,

Феликс уплашен отговори: Сега си иди, и кога имам
време ще те повикам пак. 26. А при това надееше се че
ще му се дадат от Павла пари за да го пусне; за това и
по-честичко го викаше та приказваше с него. 27. Но след
навършването на две години Феликса наследва Порций
Фест; а Феликс понеже искаше да угоди на Юдеите,
остави Павла в окови.

ГЛАВА 25.

1. Фест прочее като дойде в областта, след три дни
възлезе от Кесария в Ерусалим. 2. И първосвещеникът и
големците Юдейски представиха пред него жалба върху
Павла, и молеха му се, 3. и просеха да склони на
искането им против него за да го проводи в Ерусалим, а
те правеха засада на пътя да го убият. 4. Фест обаче
отговори, Павел да стои запрян в Кесария, и сам той
скоро ще тръгна *за там.* 5. За това, които могат от вас,
рече, да слезат с *мене*, и ако има него в тогоз човека, да
го обвинят. 6. И като преседя между тях до десетина дена
слезе в Кесария, и на утринта седна на съдовището и
повели да доведат Павла. 7. И като дойде той, обиколиха
го Юдеите които бяха слезли от Ерусалим, и нанасяха
против Павла много и тежки обвинения, които не
можеха да докажат; 8. понеже той се оправдаваше че:
Нито против закона Юдейски, нито против храма, нито
против Кесаря съм сторил некое престъпление. 9. Но
Вест, понеже искаше да угоди на Юдеите, отговори на
Павла и рече: Щеш ли да възлезеш в Ерусалим и там да
се садиш за това пред мене? 10. И Павел рече: *Аз*
предстоя на Кесаревото съдовище, дето трябва да се садя.
Не съм обидил в нищо Юдеите, както и ти твърде добре
знаеш. 11. Защото ако не съм прав, и съм сторил нещо
достойно за смърт, не бягам от смъртта: но ако няма
нищо от това което ме те обвиняват, никой не може да
ме предаде на волята им. Отнасям се до Кесаря. 12. Тогаз
Фест, като се поразговори със съвета, отговори: Отнесъл

си се до Кесаря, при Кесаря ще идеш.
13. И от как се минаха неколко дена, цар Агрипа и Верникия дойдоха в Кесария да поздравят Феста. 14. И като се бавиха там доста време, Фест спомена на царя за Павловата работа, и рече: Има някой си човек оставен от Феликса в окови; 15. за когото, когато бях в Ерусалим, първосвещениците и старейшините Юдейски дадоха *ми* жалба, и искаха да го осъдя; 16. на които отговорих че Римляните Нямат обичай да предават някого човека на смърт докле обвиняемият няма обвинителите си на лице, и му се не позволи да се оправдае за обвинението. 17. И тъй, когато дойдоха те тука *с мене* наедно, без забава на другият ден седнах на съдовището и заповядах да доведат человека; 18. за когото обвинителите му като застанаха не нанесоха никое *таквоз* обвинение каквото аз предполагах; 19. но имаха против него некакви разискания за техните си вярвания, и заради някого си Исуса който бил умрял, за когото Павел казваше че е жив. 20. И аз, понеже бях в недоумение за едно такова разискване, казвах ако ще да иде в Ерусалим и там да се сади за това. 21. Но понеже Павел поиска да го оставя за съдбата на Августа *Кесаря*, повелих да го вардят докле да го изпратя при Кесаря. 22. Тогаз Агрипа рече Фесту: Искаше ми се и мене да чуя тогоз человека. И той рече: Утре щеш го чу.
23. И тъй, на утринта, когато Агрипа и Верникия дойдоха с голямо великолепие и влязоха в съдовищната стая с тисящниците и с отличните мъже на града, заповяда Фест, и доведоха Павла. 24. Тогаз казва Фест:

Царю Агрипо, и всички които присъствувате *тука* с нас,
гледате тогоз за когото всичкото множество Юдейско ми
говориха, и в Ерусалим и тука, и крещяха че той не
трябва вече да живее. 25. Но аз, понеже разбрах че не е
сторил нищо достойно за смърт, и сам той се отнесе до
Августа *Кесаря*, реших да го проводя. 26. За когото
Нямам нищо известно да пиша на господаря *си*; за това
го изведох пред вас, и нарочно пред тебе, царю Агрипо,
за да стане изпитването *му*, и да имам какво да пиша. 27.
Защото ми се вижда безпътно, като провождам вързан
човек, да не забележа и обвиненията против него.

ГЛАВА 26.

1. И Агрипа рече Павлу: Имаш позволение да говориш
сам за себе си. Тогаз Павел простре рака и начна да
говори за оправданието си: 2. Честит считам себе си,
царю Агрипо, като имам пред тебе днес да се оправдая за
всичко за което ме Юдеите обвиняват, 3. а най-вече
понеже зная че си вещ във всичките обичаи и
разисквания Юдейски; за това моля ти се да ме
послушаш търпеливо. 4. Моя *още* от младостта ми живот,
който преминах от начало между народа си в Ерусалим,
всичките Юдеи го знаят. 5. Понеже ме знаят от начало,
(ако би щели да засвидетелствуват,) че според най-
точното учение на нашата вяра живех Фарисей. 6. И сега
предстоя на съд за надеждата на обещанието което е Бог
обещал на отците ни, 7. в което *обещание всичките*
дванадесет наши племена, които служат *Богу* ден и нощ
непрестанно, надеят се да достигнат; за тази надежда,
царю Агрипо, ме обвиняват Юдеите. 8. Що? мислите ли
за невярване че Бог възкресява мъртвите? 9. Тъй *и* аз
помислих в себе си че трябваше да сторя много
противности върху името на Исуса Назарея; 10. което и
сторих в Ерусалим; и мнозина от светиите аз запрях в
тъмници, като взех власт от първосвещениците; и на
убиването им и аз дадох глас върху *тях.* 11. И във
всичките съборища много пъти като ги мъчех
принуждавах ги да хулят; и без мера като имах ярост
против тях гонех *ги* даже и по външните градища. 12. А
между това, когато отхождах в Дамаск с власт и

поръчване от първосвещениците, 13. по пладне видях на
пътя, царю, светлина от небето която надминаваше
слънчевото сияние, която осия мене и тези които
пътуваха с мене. 14. И като паднахме всинца на земята,
чух глас който ми говореше и казваше ми на Еврейски
език: Савле, Савле, защо ме гониш? Жестоко ти е да
риташ срещу остни. 15. И аз рекох: Кой си ти, Господи?
А той рече: Аз съм Исус когото ти гониш. 16. Но стани и
се изправи на нозете си; понеже за това ти се явих, да те
назнача служител и свидетел на това що си видял и на
това което ще ти открия, 17. като те изваждам от народа
Юдейски и от езичниците в които сега те провождам, 18.
да им отвориш очите, да се обърнат от тъмното във
виделото, и от властта на Сатана към Бога, и чрез вярата
в мене да вземат прощение на греховете *си* и наследие
между осветените. 19. За това, царю Агрипо, не бях
непокорен на небесното видение; 20. но проповядвах
първом на *Юдеите* в Дамаск и в Ерусалим и във всичката
земя Юдейска, и *напокон* на езичниците, да се покайват,
и да се обръщат към Бога, и да правят дела достойни на
покаянието: 21. За това, Юдеите като ме уловиха в храма
туриха се да ме убият. 22. Но с помощта която получих
от Бога стоя до този ден та свидетелствувам и пред
малък и пред голям, без да говоря нищо *друго* освен
това което са пророците и Моисей говорили че *то*
имаше да бъде; 23. сиреч, че Христос имаше да пострада,
и че *той* пръв като възкръсне от мъртвите щеше да
проповядва виделина на народа *Юдейски* и на
езичниците.

24. И когато той така отговаряше, Фест с голям глас рече:
Полудял си Павле: много учение те докарва в лудост. 25.
А той рече: Не съм полудял, честити Фесте, но изговарям
думи от истина и от здрав ум; 26. защото знае за това
царят, комуто и с дръзновение говоря; понеже не вярвам
да има нещо от това да не знае той; защото то не е
станало в някой ъгъл. 27. Вярваш ли, царю Агрипо,
пророците? зная че *ги* вярваш. 28. И Агрипа рече на
Павла: Без малко ме убеждаваш да стана Християнин. 29.
А Павел рече: Молил се бих Богу щото не токо без малко
но на пълно, *и* не само ти но и всички които ме днес
слушат да станах таквизи какъвто съм и аз, освен тези
окови.
30. И това като рече той, стана царят и управителят и
Верникия и седящите с тях. 31. И като отидоха на страна
говореха помежду си и казваха: Този човек не прави
нищо достойно за смърт или за окови. 32. И Агрипа рече
Фесту: Този човек можеше да се пусне ако не беше се
отнесъл *за съдба* пред Кесаря.

ГЛАВА 27.

1. И когато бе решено да отплуваме в Италия, предадоха
Павла и други някои вързани на стотника на име Юлия,
от полка Августов. 2. И влязохме в кораб Адрамитски, и
отвезохме се с намерение да плуваме около Азийските
места: имахме още с нас си Аристарха Македонеца от
Солун. 3. И на другия *ден* стигнахме в Сидон; и Юлий се
докарваше человеколюбиво с Павла, и позволи *му* да иде
при приятелите *си* да му пригодят. 4. И от там като
станахме провезохме се под Кипър, защото ветровете
бяха противни. 5. И като преплувахме морето
Киликийско и Памфилийско, стигнахме в Мири,
Ликийски *град*. 6. Там стотникът намери кораб
Александрийски който плуваше за Италия, и тури ни в
него. 7. И мудно като плувахме доволно дни и едвам
стигнахме в Книд, понеже не ни пущаше вятърът,
проплувахме под Крит срещу Салмон. 8. И едвам що
преминахме него стигнахме на некое си място което се
казва Добри Пристанища, близо при които бе градът
Ласей.
9. Но като беше се минало доволно време и плуването
беше вече опасно, защото и постът беше се вече минал,
съветваше Павел, 10. и казваше им: Братя, виждам че
плуването ще бъде със злострадание и с голяма щета, не
току за товара и за кораба но и за душите ни. 11. Но
стотникът се уверяваше повече на кормчия и на
стопанина на кораба, а не на Павловите думи. 12. И
понеже пристанището не бе сгодно за презимуване,

повечето дадоха мнение да се дигнат и от там за да
стигнат, ако би било възможно, до Финик, пристанище
Критско което гледа срещу югозападния и
северозападния вятър, и *там* да презимуват. 13. И когато
подухна малко югът, помислиха че сполучиха целта си,
дигнаха се, и плуваха близо по край Крит. 14. Но след
малко възвея срещу него вятър бурен нарицаем
Евроклидон. 15. И понеже се дръпна корабът и не
можеше да устои срещу вятъра, оставихме се *на вълните*,
и носеха ни. 16. И като утекохме зад едно островче което
се наричаше Клавдий, едвам можахме да удържим
ладията; 17. която като дигнаха употребяваха *всякакви*
пособия, и препасваха кораба изотдолу; и боещи се да не
паднат на плитко, снеха платната и носеха се така. 18. И
понеже бяхме в голяма беда от бурята, в следващия ден
хванаха да изхвърлят товара. 19. И на третия *ден* сами с
ръцете си изхвърлихме корабните неща. 20. И понеже за
много дни не се виждаше ни слънце ни звезди, и
силната буря наваляше, изчезна вече от нас всека
надежда за спасение. 21. А подир много неядене, застана
Павел между тях и рече: Требваше, о приятели, да ме
послушате да се не дигаме от Крит, и да ни не
постигнеше това злострадание и тази щета. 22. Но и сега
ви съветвам да сте весели, защото ни една душа от вас
няма да се изгуби, но само корабът: 23. защото ангел от
Бога, чийто съм аз и комуто служа, яви ми се тази нощ
24. и рече: Не бой се, Павле, ти трябва да предстанеш
пред Кесаря; и, ето, Бог ти подари всичките които
плуват с тебе. 25. За това, братя, бъдете весели; защото

вярвам в Бога че така ще бъде според както ми бе
речено. 26. А ние трябва да бадем изхвърлени на някой
остров.
27. И когато настана четиринадесетата нощ, като
носехме на сам на там по Адриатическо *море*, къде
среднощ корабниците угаждаха че наближават до някоя
суша. 28. И като измериха дълбочината намериха
двадесет разтега; и малко по-нататък като отидоха пак
измериха и намериха петнадесет разтега. 29. И бояще се
да не би да паднат вън на каменисти места, спуснаха
четири котви от кърмата и желаеха да съмне. 30. И
понеже корабниците искаха да побягнат от кораба, и
спуснаха ладийката в морето с причина уж че ще
спуснат котви откъде предницата, 31. Павел рече на
стотника и на войните: Тези ако не останат в кораба вие
не можете се избави. 32. Тогаз войните отрязаха
въжетата на ладийката и оставиха я да падне вън. 33. А
при съмнуване Павел канеше всичките да похапнат *по
нещо*, и казваше: Четиринадесет дена днес ожидате, и
стоите гладни без да сте вкусили нищо. 34. За това ви
моля да похапнете, защото това е *нужно* за опазването
ви; понеже ни едному от вас ни косъм от главата няма да
падне. 35. И като рече това взе хляб, благодари Богу пред
всички та преломи, и начна да яде. 36. От това се
ободриха всички та ядоха и те. 37. И всинца в корабът
бяхме двеста и седемдесет и шест души. 38. И като се
наситиха с храна, облекчаваха кораба като изхвърляха
житото в морето.
39. И когато се разсъмна не познаваха земята; съгледваха

обаче залив някой си който имаше брег, в който се решиха да тикнат кораба ако бе възможно. 40. И като изтеглиха котвите оставиха *кораба* по морето, развързаха още връзките на кормилата, и развиха малкото ветрило накъде вятъра и отправиха се към брега. 41. Но изпаднаха на място дето биеше от две страни морето, и там заседна корабът: предницата се заби и не мърдаше; а задницата се разглобяваше от насилието на вълните. 42. И наговориха се войните да избият запрените да не би да изплува някой и да побегне. 43. Но стотникът, като искаше да избави Павла, възпре ги от *това* намерение, и повели които могат да плуват да скочат първом те в морето и да излезат на сухо, 44. а останалите, едни на дъски, други пък на нещо от кораба. И така бе та се избавиха всички на сушата.

ГЛАВА 28.

1. И от как се избавиха тогаз познаха че островът се казваше Малта. 2. А варварите *тамошни жители* показаха нам голямо чоловеколюбие; защото ни приеха всинца, и, понеже валеше дъжд и студено беше, накладоха огън. 3. И когато Павел сграмади много храсти и го тури на огъня, една ехидна излезе из топлината и залепи се на ръката му. 4. А варварите, като видяха змията как висеше о ръката му, думаха си помежду си: Известно че този человек е убийца който, ако и да се избави от морето, *Божието* правосъдие го не остави да живее. 5. Но той тръсна змията в огъня и не пострада никое зло. 6. А те се надееха че ще да отече, или внезапно да падне долу мъртъв; но като очакваха много време и гледаха че му не ставаше никое зло, промениха *мисъл* и думаха че е бог. 7. И около това место бяха стежанията на най-първия в острова, името му Поплий: той ни прие и гощава ни приятелски три дни. 8. А случи се да е болен Поплиев баща, и лежеше от треска и от дизентерия; а Павел влезе при него, и като се помоли *Богу* възложи ръце на него и го изцели. 9. И тъй, това като стана, и другите от острова които имаха нещо болест идеха и изцеляваха се; 10. които и с много почести ни почетоха, и на тръгването ни снабдиха *ни* с потребните.

11. И след три месеца отплувахме с един Александрийски кораб *що беше* със знаме на Диоскури, и който бе презимувал в този остров. 12. И като

стигнахме в Сиракуси преседяхме три дни. 13. И от там
все край брега стигнахме в Ригия; и след един ден като
повея югът, на втория ден дойдохме в Потиоли; 14. дето
намерихме братя които ни умолиха да преседим у тях
седем дена; и така дойдохме в Рим. 15. И от там братята
като чуха за нас излязоха до Апиевото Тържище и до
Трите Кръчми да ни посрещнат; и Павел като видя тия
братя благодари Богу и ободри се.
16. А когато дойдохме в Рим, стотникът предаде
окованите на войводата; а на Павла се позволи да живее
особно с война който го вардеше. 17. И след три дни
свика Павел по-първите от Юдеите; и като се събраха
казваше им: Мъже братя, аз без да съм сторил нищо
против народа или против отеческите обичаи, вързан от
Ерусалим предадоха ме в ръцете на Римляните; 18. които
като ме изпитаха щяха да *ме* пуснат, защото ни една
вина за смърт Нямаше в мене; 19. но понеже Юдеите се
противеха, принудих се да се отнеса до Кесаря; а не че
имах да обвиня в нещо народа си. 20. И тъй, по тая
причина ви призовах, да *ви* видя и да *ви* поговоря;
защото заради надеждата на Израиля имам на себе си
тези вериги. 21. А те му рекоха: Ние нито писма сме
получили от Юдея за тебе, нито някой от братята е
дошъл да *ни* извести или да *ни* каже нещо зло за тебе. 22.
Но желаем да чуем от тебе твоето мнение; защото е
известно нам че за тази ерес на всякъде противно се
говори. 23. И като му определиха ден, дойдоха при него в
гостилницата мнозина, на които изложи със
свидетелства царството Божие, и от сутринта до вечерта

уверяваше ги за Исуса и от закона Моисеев и от пророците. 24. И едни от тях се уверяваха на това което говореше, а други не вярваха. 25. И те понеже бяха несъгласни помежду си отхождаха си, като *им* рече Павел една реч: Добре е рекъл Дух Светий на бащите ни чрез пророка Исая 26. когато е рекъл: «Иди и кажи на този народ: Слухом ще чуете, и няма да разумеете; и с очи ще гледате, и няма да видите; 27. защото задебеле сърцето на тези люде, и с ушите си тежко чуят, и очите си склопиха, да не би с очи да видят, и с уши не чуят, и със сърце да разумеят, и се обърнат та ги изцеля.» 28. И тъй, да знаете че спасението Божие на езичниците се проводи: те и ще чуят. 29. И това като рече, отидоха си Юдеите с голямо препиране помежду си.

30. А Павел остана цели две години в особна под наем къща, и приемаше всичките които идеха при него 31. та проповедваше царството Божие, и поучаваше невъзбранно с всяко дръзновение за Господа Исуса Христа.

СОБОРНОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЯТИЯ АПОСТОЛ ЯКОВ

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.

ГЛАВА 1.

1. Яков, раб на Бога и на Господа Исуса Христа, до
дванадесетте племена които са в разсеяние,
поздравление.
2. Всека радост имайте, братя мои, когато впадате в
различни изкушения; 3. понеже знаете че изпитанието
на вашата вяра произвожда търпение. 4. А търпението да
има дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без
никакъв недостатък. 5. Ако ли някои от вас е оскуден от
мъдрост, да проси от Бога който дава богато на всички и
не укорява, и ще му се даде. 6. Но да проси с вяра, без да
се съмнява никак; защото който се съмнява подобен е на
морски вълни които се карат и разблъскват от ветровете.
7. И такъв человек да не мисли че ще приеме нещо от
Господа. 8. Человек двоеумен непостоянен е във
всичките си пътища. 9. Който брат е от по-долно
състояние да се хвали в своето си възвишаване, 10. а
богатите, в смиряването си, понеже като цвят на трева
ще прецъфти. 11. Защото изгрея слънцето с пека, и
изсуши тревата, и цветът й слете, и хубостта на лицето
й погина; така и богатият ще повехне в пътищата си.
12. Блажен онзи человек който претърпява изкушение;
защото, като премине изпитът, ще приеме венеца на
живота който обеща Господ на онези които го любят. 13.
Никой изкушаем да не казва че: Бог ме изкушава;
защото Бог се от зло не изкушава, и той никого не
изкушава; 14. а всеки се изкушава като се завлича и
подлъгва от собствената си похот. 15. Похотта после като

зачне ражда грях, а грехът като се извърши ражда смърт.
16. Не се заблуждавайте, любезни мои братя. 17. Всяко
добро даване, и всека съвършена дарба от горе е, и слезва
от Отца на светлините в когото няма изменение или
сянка на променяване. 18. От собствената си воля родил
ни е със словото на истината, да бъдем ние некакъв си
начатък на неговите създания. 19. И тъй, любезни мои
братя, да бъде всеки човек бърз на чуене, *а* муден на
говорене, *и* муден на гняв; 20. защото гневът на человека
не върши Божията правда. 21. За това, отхвърлете всека
нечистота и множеството злоба, и приемете с кротост
всаденото слово което може да спаси душите ви. 22.
Бивайте и творители на словото, а не само слушатели да
лъжете себе си. 23. Защото ако бъде някой слушател на
словото, а не творител, той прилича на человек който
гледа природното си лице в огледало: 24. защото огледа
се, и отиде, и завчас забрави какъв бе. 25. Но който
вникне в съвършения закон на свободата, и пребъде *в
него*, той ще бъде блажен в делата си. 26. Ако някой от
вас мисли че е благочестив, и не обуздава езика си, но
лъже сърцето си, суетно е неговото благочестие. 27.
Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това:
да пригледва сирачетата и вдовиците в утеснението им,
и да пази себе си неосквернен от света.

ГЛАВА 2.

1. Братя мои, вярата ви в прославленаго Господа нашего
Исуса Христа да бъде без лицеприятие. 2. Защото ако
влезе в съборището ви човек със златен пръстен и с
великолепни дрехи, а влезе и сиромах с оплескани
дрехи, 3. и погледнете на тогози който е с
великолепните дрехи, та му речете: Ти седни тука добре;
и на сиромаха речете: Ти стой там; или, седни тука до
подножието ми; 4. да ли не сте направили отличие
помежду си, и не сте ли станали съдници с лукави
помишления? 5. Слушайте, любезни мои братя. Не
избра ли Бог сиромасите от този свят богати с вяра, и
наследници на царството което обеща на тези които го
любят? 6. А вие обезчестихте сиромаха. Не са ли
богатите които ви угнетяват? и не влачат ли ви те по
съдовища? 7. Не хулят ли те доброто име с което се
именувате? 8. Ако изпълнявате вие царския закон
според писанието: «Да възлюбиш ближнаго своего както
самаго себе си,» добре струвате. 9. Но ако гледате на лице
грях струвате, и от закона както престъпници се
изобличавате. 10. Защото който опази всичкия закон, и
погреши в едно, повинен бива във всичко; 11. по това че
който е рекъл: [a]Не прелюбодействувай,» рече и, «Не
убивай.» Но ако не сториш прелюбодеяние, а пък убиеш,
станал си престъпник на закона. 12. Така говорете и така
правете като че ще бъдете съдени по закона на
свободата. 13. Защото съдбата *ще бъде* немилостива на
тогози който милост не е сторил; и милостта се хвали

над съда.
14. Коя полза, братя мои, ако казва някой че има вяра, а
дела Няма? Да ли може вярата да го спаси? 15. *Някой*
брат или *някоя* сестра ако са голи и лишени от дневната
храна, 16. и някой от вас им рече: Идете си с миром,
топлете се и хранете се, а не им дадете потребното за
тялото, коя полза? 17. Така и вярата, ако няма дела, сама
по себе си е мъртва. 18. Но ще рече някой : Ти имаш
вяра, и аз имам дела: покажи ми вярата си от делата си,
и аз ще ти покажа от моите дела вярата си. 19. Ти вярваш
че Бог е един: добре струваш; и бесовете вярват и
треперят. 20. Но искаш ли да познаеш, о суетни
человече, че вяра без дела е мъртва? 21. Авраам нашият
отец не се ли оправда от дела когато принесе сина си
Исаака на жертвеника? 22. Видиш ли че вяра
съдействуваше с делата му, и от делата се
усъвършенствува вярата? 23. и се изпълни писанието
което казва: «Повярва Авраам в Бога, и вмени му се в
правда, и Приятел Божий се нарече. » 24. И тъй, видите
ли че от дела се оправдава человек, а не само от вяра? 25.
Така също и Раав блудница не се ли оправда от дела
когато прие проводените и ги изведе през друг път? 26.
Защото както тялото без дух е мъртво, така и вярата без
дела е мъртва.

ГЛАВА 3.

1. Не бивайте мнозина учители, братя мои, като знаете
че по-голямо осъждане ще приемем; 2. защото всинца в
много грешим. Който не греши в слово, той е съвършен
мъж, възможен да обуздае и всичкото тяло. 3. Ето,
юздите туряме в устата на конете за да ни се покоряват,
и обръщаме всичкото им тяло. 4. Ето, и корабите, ако и
да са толкова големи и от силни ветрове се тласкат, с
твърде малко кормило се обръщат накъдето иска волята
на управителя. 5. Така и езикът малък уд е, но много се
хвали. Ето, малък огън колко голямо вещество запаля! 6.
И езикът е огън, свят *пълен* с неправда. Така между
нашите удове се намерва езикът, който заразява
всичкото тяло и възпаля колелото на живота *ни*, и сам
той се запаля от пъкъла. 7. Защото всякакво естество
зверове, и птици, и гадове, и морски *животни* укротяват
се, и укротени са от человеческото естество: 8. А езикът
никой от человеците не може да го укроти; неудържимо
зло е, пълен със смъртоносен яд. 9. С него благославяме
Бога и Отца, и с него кълнем человеците създадените по
подобию Божию. 10. От същите уста излезва
благословение и клетва. Не требва, братя мои, да бива
това така. 11. Да ли изворът от същия чучур изтака
сладка и горчива *вода*? 12. Да ли е възможно, братя мои,
смокинята да роди маслини, или лозата смокини? Така
ни един извор *не е възможно* да пуща солена и сладка
вода.
13. Кой е от вас мъдър и учен? да покаже от доброто си

поведение своите работи с кротост на премъдрост. 14. Но
ако имате в сърцето си завист горчива и свада недейте се
хвали и лъга против истината. 15. Тая мъдрост не е която
слезва от горе, но е земна, плътска, бесовска; 16. защото
дето е завист и свада там има бъркотия и всякаква
лошавина. 17. Но мъдростта която е от горе първо е
чиста, после мирна, приветлива, благо покорна, пълна с
милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.
18. И плодът на правдата сее се с мир за миротворците.

ГЛАВА 4.

1. От де произлезват бойове и борби между вас? Не от
там ли, от сластите ваши които воюват в удовете ви? 2.
Желаете, и Нямате: убивате и завиждате, и не можете да
получите: карате се и се биете, но Нямате, защото не
просите. 3. Просите, и не получавате, защото зле
просите, да иждивите в сластите си. 4. Прелюбодеи и
прелюбодейци! не знаете ли че световното приятелство е
вражда против Бога? И тъй, който иска да е приятел на
света бива враг на Бога. 5. Или мислите че напусто казва
писанието: «На завист ревнува духът който живее в нас?
» 6. Но по-голяма благодат дава *Бог*; за това казва: «Бог
на горделивите се противи, а на смирените дава
благодат. » 7. И тъй, покорете се Богу: съпротивете се на
дявола, и ще побегне от вас. 8. Приближете при Бога, и
ще приближи *и той* при вас. Очистете ръцете си, *вие*
грешни, и осветете сърцата *си*, *вие* двоеумни. 9. Мъчете
се, и тъжете, и плачете: смехът ви да се обърне на плач, и
радостта *ви* на тъга. 10. Смирете се пред Господа, и *той*
ще ви възвиси.
11. Не се одумвайте един друг, братя: който одумва брата
и съди брата си одумва закона и съди закона; и ако
съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия. 12.
Един е законоположник и съдия, който може и да спаси
и да погуби; и ти кой си що съдиш другиго?
13. Елате сега *вие* които казвате: Днес или утре ще идем
в този град, и ще преседим там една година, и ще
търгуваме, и ще спечелим,- 14. *вие* които не знаете утре

какво *ще бъде*; защото що е животът ви? наистина пара е която за малко се явява, и после изчезнува; 15. вместо да казвате: Ако ще Господ, и бъдем живи, ще направим това или онова. 16. Но сега се хвалите с гордостите си: всека таквази хвала е зла. 17. И тъй, на всекиго който знае да прави доброто и *го* не прави, грях е нему.

ГЛАВА 5.

1. Елате сега, *вие* богати, плачете и ридайте зарад
бедствията които идат над вас. 2. Богатството ви изгни, и
дрехите ви молци ги изядоха. 3. Златото ви и среброто
ви поръждавя, и ръждата им ще бъде в свидетелство
върху вас, и ще пояде плътта ви както огън. Събирахте
съкровища за последните дни: 4. ето, заплатата на
работниците които са жънали нивята ви, от която ги
лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в
ушите на Господа Саваота. 5. Веселихте се на земята и
разпусно живяхте, угоихте сърцата си като в ден на
заклание: 6. осъдихте, убихте праведнаго: не ви се
противи.
7. И тъй братя, имайте дълготърпение до пришествието
Господне. Ето, земеделецът очаква многоценния плод от
земята, и търпи за него много време докле получи дъжд,
и ранния и късния. 8. Имайте търпение и вие, укрепете
си сърцата; защото пришествието Господне наближи. 9.
Не въздишайте един на другиго, братя, да не бъдете
осъдени: ето, Съдията стои пред вратата. 10. Братя мои,
вземете пример на злостраданието и на
дълготърпението пророците които говориха в името
Господне. 11. Ето, облажаваме търпеливите: чули сте
търпението Иовово, и видяли сте сетнината от Господа,
че е многомилостив Господ и благоутробен.
12. А преди всичко, братя мои, не се кълнете нито с
небето нито със земята, нито с друга някоя клетва, но да
ви бъде което е ей, ей; и което е не, не; да не попаднете

под осъждение.
13. Злострада ли някой от вас? да се моли *Богу*; весел ли е
някой ? псалми да пее; 14. болен ли е някой от вас? да
призове презвитерите църковни, и да сторят молба над
него и да помажат с масло в името Господне: 15. и
молбата която е с вяра ще избави страдащия, и Господ
ще го привдигне, и грехове ако да е сторил, ще му се
простят. 16. Изповядвайте един на други прегрешенията
си, и молете се един за друг да изцелеете. Голяма сила
има усърдната молба на праведния. 17. Илия бе человек
подобострастен нам, и помоли се с усърдие да не вали
дъжд; и не вале дъжд на земята три години и шест
месеца; 18. и пак се помоли, и небето даде дъжд, и
земята произрасти плодът си.
19. Братя, ако заблуди от помежду ви някой от истината,
и го обърне някой , 20. Да знае че който е обърнал
грешния от заблуждението на пътя му ще спаси душа от
смърт, и ще покрие множество грехове.

ПЪРВОТО СОБОРНО ПОСЛАНИЕ НА СВЯТАГО АПОСТОЛА ПЕТРА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.

ГЛАВА 1.

1. Петър, Апостол Исус Христов, до преселниците които
са пръснати по Понт, по Галатия, по Кападокия, по Азия
и по Витиния, 2. избрани по предузнание на Бога Отца,
чрез освещението на Духа, в послушание и поръсване на
кръвта Исус Христова: Благодат и мир да се умножи вам.
3. Благословен Бог и Отец на Господа нашего Исуса
Христа, който по многото своя милост възроди нас за
надежда жива чрез възкресението на Исуса Христа от
мъртвите, 4. за наследие нетленно, неоскверняемо, и
неповехнуваемо, съхранено на небеса за вас, 5. които с
Божията сила сте вардени чрез вярата за спасение което
е готово да се открие на последно време; 6. в което се
радвате, ако и да скърбите сега малко (ако е потребно) в
различни напасти, 7. да би изпитат на вашата вяра, като
е много по-драгоценен от тлеемото злато което се
изпитва чрез огън, да се намери в похвала и почест и
слава когато се яви Исус Христос; 8. когото, ако и да не
сте видяли, любите; ако и сега да *го* не виждате, но като
вярвате радвате се с неизказана и преславна радост; 9.
като приемате сетнината на вашата вяра, спасението на
душата; 10. за което спасение претърсиха и изследваха
пророците които пророкуваха за благодатта която *бе* за
вас. 11. Понеже изследваха кое или какво време
показваше в тях Духът Христов когато предизвестяваше
страданията Христови и след тях славите; 12. И откри им
се че не е за тях, но за нас, служеха те това което сега се
извести вам чрез тези които ви проповедаха

благовестието с Духа Светаго проводенаго от небеса; в което и *самите* ангели желаят да надникнат.
13. За това, препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете трезвени, и имайте съвършена надежда за благодатта която ще се даде вам когато се яви Исус Христос; 14. като послушни чада, без да се съобразявате с първите похоти *които имахте* във вашето незнание, 15. но както е свят този който ви е призовал, така бивайте свети и вие във всичкото *си* поведение; 16. защото е писано: «Свети бъдете, защото аз съм свет.» 17. И ако назовавате Отец тогози който съди според делото на всекиго без да гледа на лице, поминувайте със страх времето на вашето пришелствуване, 18. като знаете че от суетното ваше отцепреданно поведение не сте изкупени с тленни *неща*, със сребро или злато, 19. но с драгоценната кръв Христова, като на агнец непорочен и пречист, 20. който беше наистина предопределен преди създание мира, а се яви на последно време за вас 21. които повярвахте чрез него в Бога който го възкреси от мъртвите и му е дал слава, щото вярата ви и надеждата ви да са в Бога. 22. Понеже сте очистили душите си с послушанието на истината чрез Духа за нелицемерно братолюбие, възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце; 23. понеже се възродихте, не от тленно семе, но от нетленно, чрез словото Божие което живее и пребивава във век. 24. Защото всека плът е като трева, и всяка слава человеческа като цвят от трева: изсъхна тревата, и цветът й слете; 25. словото Божие обаче пребивава във век. И това е проповяданото вам слово.

ГЛАВА 2.

1. И тъй отхвърлете всека злоба, и всека лъст и
лицемерие и завист, и всяко одумване. 2. Пожелайте като
новородени младенци чистото словесно мляко, с него да
порастете, 3. понеже вкусихте «че Господ е благ.» 4. При
когото идвайте *като* при камък жив, от человеците
отхвърлен, а от Бога избран *и* драгоценен. 5. И вие като
живи камене зидете се на дом духовен, на свещенство
свето, да принесете жертви духовни благоприятни Богу
чрез Исуса Христа. 6. За това е и писано в писанието:
«Ето полагам във Сион камък краеъгълен, избран,
драгоценен, и който вярва в него, няма да се посрами.» 7.
На вас прочее които вярвате е драгоценен; а на тези
които се противят «камъкът когото пренебрегнаха
зидарите, той биде глава на ъгъл», 8. и «камък на
препъване, и камък на съблазън», - които се препъват и
на словото са противни, на което бяха и определени. 9.
Вие обаче сте род избран, царско свещенство, народ свет,
люде които *Бог* придоби за да възвестите добродетелите
на тогова който ви призва от тъмнината в чудната своя
светлина; 10. *вие* които некога си не *бяхте* народ, а сега
народ Божий, *некога* си непомилвани, а сега помилвани.
11. Възлюбени, моля ви се, като пришелци и чужденци
на света да се отдалечавате от плътските похоти, които
воюват против душата; 12. да имате добро поведението
си между езичниците, та дето ви одумват като злодейци,
от добрите *ви* дела, като *ги* видят, да прославят Бога в
денят на посещението. 13. И тъй, на всяко человеческо

началство бъдете покорни заради Господа; или на царя, като що има най-висока власт; 14. или на управителите, като на проводени от него за наказание на злодейците, и за похвала на добротворците. 15. Защото така е волята Божия, като правите добро да затуляте устата на невежеството на безумните человеци; 16. като свободни, и не като че имате свободата покривало на злото, но като раби Божии. 17. Всичките почитайте, братството обичайте, бойте се Богу, царят почитайте.
18. Слуги, покорявайте се на господарите с всеки страх, не току на добрите и на кротките, но и на строптивите; 19. защото това е богоугодно, ако някой заради съвестта към Бога претърпява оскърбения като страда неправедно. 20. Защото каква похвала е ако търпите биене когато съгрешавате? Но ако търпите кога струвате добро и страдате, това е угодно пред Бога. 21. Защото на това сте и звани; понеже и Христос пострада за вас, и остави пример вам, да последвате по неговите стъпки; 22. който грях не е сторил, нито се намери лъст в устата му; 23. който, укоряван, укорение не отвръщаше, като страдаше не заплашваше, но предаваше себе си на тогоз който съди праведно; 24. който сам понесе на тялото си греховете наши на дървото, за да бадем мъртви към греховете и живи към правдата; на когото с раната *вие* изцеляхте. 25. Защото бяхте както овци изгубени, но сега се върнахте при Пастиря и Надзирателя на душите ви.

ГЛАВА 3.

1. Подобно *и вие*, жени, покорявайте се на мъжете си,
що то, ако някои от тях се не покоряват на словото, да се
придобият без словото чрез поведението на жените 2.
като видят вашето поведение че е със страх и чистота; 3.
на които украшаването да не е външно, *сиреч*, плетене на
космите и китене със злато, или премяна на дрехите; 4.
но потаяният човек на сърцето *украсен* с нетлението
на кротък и тих дух, което е многоценно пред Бога. 5.
Защото така некога си и светите жени които се на Бога
надееха украшаваха себе си и се покоряваха на мъжете
си; 6. както Сара се покоряваше Аврааму и наричаше го
господин; на която вие станахте дъщери кога правите
добро и не се боите от никакъв страх. 7. Така също и вие,
мъже, живейте благоразумно с *жените си*, и отдавайте
почест на женския пол като на по слаб съсъд, и като на
сънаследници на благодатта на живота, да не става
препятствие на молитвите ви.
8. А най-после, бъдете всинца единомислени,
състрадателни, братолюбиви, милостиви, дружелюбиви.
9. Не въздавайте зло за зло или хула за хула, но,
напротив това, благославяйте; понеже знаете че на това
бяхте призвани, за да наследите благословение. 10.
Защото който иска да люби живота и да види добри
дни, да спре езика си от зло и устните си от да говорят
лъст; 11. да се уклони от зло и да стори добро; да
потърси мир и да го следва. 12. Защото очите Господни
са на праведните и ушите негови на тяхната молба; а

лицето Господне е против онези които правят зло. 13. И
кой ще ви стори зло ако бъдете подражатели на
доброто? 14. Но ако и да страдате за правдата блажени
сте, а «от техния страх не бойте се нито се смущавайте.»
15. Но «осветете Господа Бога» в сърцата си; и винаги
бъдете готови на ответ с кротост и страх на всекиго
който ви пита за вашата надежда. 16. Имайте съвест
добра, щото, когато ви одумват като злодейци, да се
посрамят които клеветят доброто ви в Христа поведение.
17. Защото е по-добре да страдате, ако е така волята
Божия, като правите добро, а не като правите зло. 18.
Понеже и Христос веднъж пострада за греховете,
праведният за неправедните, да ни приведе при Бога,
умъртвен по плът, а оживотворен по дух; 19. с когото
отиде та проповяда на духовете които бяха в тъмницата,
20. които се възпротивиха некога си на Божието
дълготърпение което ги чакаше едно време в дните
Ноеви когато се правеше ковчегът, в който малцина, то
ест осем души, избавиха се чрез водата; 21. на която като
е образ кръщението, не измиването на плътската
нечистота, но свидетелството на добрата съвест към
Бога, спасява и нас днес, чрез възкресението на Исуса
Христа; 22. който е отдясно на Бога от как се възнесе на
небето, и комуто се покориха ангелите и властите и
силите.

ГЛАВА 4.

1. И тъй, понеже Христос пострада за нас по плът, оръжете се и вие със същата мисъл; (защото пострадалият по плът престанал е от греха;) 2. за да живеете през останалото в плътта време, не вече по человечески похоти, но по Божията воля. 3. Защото е доста нам преминалото време на живота дето сме правили волята на езичниците, и сме живели в нечистоти, в похоти, във винопийства, в кощунства, в опивания, и в омразните идолослужения. 4. За това се и чудят че ви не тичате с *тях* в истото разливане на блуда, и ви хулят; 5. които ще дадат ответ на оногова който е готов да сади живите и мъртвите. 6. Понеже за това се проповяда благовестието и на мъртвите, за да се съдят по человечески във плът, а да живеят по Бога в дух.

7. А свършването на всичко е приближило; и тъй разумно живейте и трезвени бъдете в молитвите. 8. А преди всичко имайте усърдна любов помежду си; защото любовта ще покрие множество грехове. 9. Бивайте едни на други гостолюбиви без роптание. 10. Всеки според дарбата която е приел, служете с нея едни на друг като добри строители на многоразличната Божия благодат. 11. Ако говори някой , *нека говори* като словеса Божии; ако слугува някой , *нека слугува* като от силата която *му* Бог дава, да се слави във всичко Бог чрез Исуса Христа, комуто е славата и държавата във веки веков. Амин.

12. Възлюблени, не се чудете за огненото изкушение

което става на вас за изпитня, като че ви се случава *нещо* чудно; 13. но радвайте се според дето сте причастници на Христовите страдания, за да се зарадвате веселяще се и когато славата негова се яви. 14. Блажени сте ако ви укоряват за името Христово; защото Духът на славата и на Бога почива на вас; от към тях се хули, а от към вас се прославя. 15. Защото никой от вас да не страда като убийца, или като крадец, или като злодеец, или като изпитвател на чужди работи. 16. Но ако страда *като* Християнин да се не срамува, но да слави Бога в това нещо. 17. Защото *дойде* времето да се започне съдбата от дома Божий; и ако *начне* първом от нас, каква ще бъде сетнината на тези които се не покоряват на евангелието Божие? 18. И ако праведният едвам се спасява, нечестивият и грешният де ще се яви? 19. Така и тези които страдат по Божията воля да предават душите си *нему*, като на верен Създател, в добротворение.

ГЛАВА 5.

1. Презвитерите които са между вас умолявам аз, който с тях на едно съм презвитер и свидетел на страданията Христови и причастник на славата която има да се яви: 2. пасете Божието между вас стадо; надзиравайте го, не с принуждение, но самоволно; нито за гнусна печалба, но с усърдие; 3. нито като че обладавате наследието *Божие*, но бивайте пример на стадото. 4. И когато се яви Пастиреначалникът, ще приемете венец на славата който не повехнува.

5. Подобно и вие, млади, покорявайте се на презвитерите; и всички един на друг като се покорявате облечете смиреномъдрието; защото Бог се противи на гордите, а на смирените дава благодат. 6. И тъй, смирете се под държавната рака Божия, за да ви възвиси на време; 7. и всека ваша грижа възложете на него, защото той се грижи за вас.

8. Бъдете трезвени, бодри; защото съперникът ви дяволът като лъв рикае, и обхожда да търси кого да погълне; 9. комуто се съпротивете, *стоящи* твърди в вярата, понеже знаете че истите страдания се случват на братята ви които са на света.

10. А Бог на всека благодат, който чрез Христа Исуса е призвал нас във вечната своя слава, като пострадате малко, той да ви усъвършенствува, да ви утвърди, да ви укрепи, и да ви направи непоколебими. 11. Нему слава и държава да бъде във веки веков. Амин.

12. Писах ви на късо чрез Силуана, вернаго, както мисля,

брата; и увещавам ви и свидетелствувам ви че тая е
истинната Божия благодат в която стоите. 13. Поздравява
ви съизбраната *с вас църква* у Вавилон, и син мой
Марко. 14. Поздравете се един други със целуване на
любов. Мир на всички вас които сте в Христа Исуса.
Амин.

ВТОРОТО СЪБОРНО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПЕТРА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.

ГЛАВА 1.

1. Симон Петър, раб и апостол Исус Христов, вам които
стте получили еднаквата с нас драгоценна вяра чрез
правдата на Бога нашего и Спаса Исуса Христа: 2.
Благодат и мир да се умножи на вас със познанието на
Бога и на Исуса Господа нашего; 3. както божествената
негова сила е дарила нам всичко що е за живота
потребно и за благочестието, чрез познанието на тогози
който е призовал нас със слава и добродетел; 4. чрез
които се дариха нам най-големите и драгоценни
обещания, за да бъдете поради тях причастници на
божественото естество, и да отбегнете от похотното
разтление което е на света. 5. И за това истото, турете
всичкото си старание и приложете на вярата си
добродетел, на добродетел благоразумие, 6. на
благоразумие въздържание, на въздържание търпение,
на търпение благочестие, 7. на благочестие братолюбие,
и на братолюбие любов. 8. Защото тези *добрини* ако се
намерват у вас и се умножават правят ви да не сте
празни нито безплодни в познаването на Господа
нашего Исуса Христа. 9. Понеже в когото се те не
намерват, *той е* сляп, късоглед, и забравил е очищението
на вехтите си грехове 10. За това, братя, постарайте се
повече да утвърждавате призванието и избирането
ваше; защото това като струвате никога няма да
прегрешите. 11. Защото така ще изобилно да ви се даде
вход във вечното царство на Господа нашего и Спаса
Исуса Христа.

12. Заради това, не ще се обленя да ви напомнювам
всякога за тези работи, ако и да *ги* знаете и да сте
утвърдени в настоящата истина. 13. Мисля обаче
праведно, до когато съм в тая хижина телесна да ви
възбуждам с напоменюване; 14. понеже зная че скоро ще
оставя хижината си, както Господ наш Исус Христос ми
извести. 15. Ще се постарая, обаче, щото вие и след
умирането ми можете всякога да помните тези работи.
16. Защото като ви обадихме силата и идването на
Господа нашего Исуса Христа, не следвахме
хитроизмислени басни, но бяхме самовидци на неговото
величествие; 17. защото прие от Бога Отца чест и слава
когато дойде нему от великолепната слава такъв глас:
«Този е Син мой възлюбленият в когото аз благоволих.»
18. И този глас чухме ние че дойде от небето когато
бяхме с него на светата гора. 19. Още имаме и по-
известно пророческото слово, на което добре струвате да
внимавате като на светило което свети в тъмно място,
доде се зазори денят и зорницата изгрее в сърцата ваши.
20. И това най-първо да знаете, че никое пророчество от
писанието не бива от собственото разяснение *на тогози
който пророчествува*; 21. защото никога не е идвало
пророчество от человеческа воля, но от Духа Светаго
движими говориха светите человеци Божии.

ГЛАВА 2.

1. Но имало е и лъжливи пророци между народа, както и
между вас ще има лъжливи учители които ще въведат
скрито губителни ереси, и ще се отричат и от Господаря
си който ги е купил, та ще навлекат на себе си скорошна
погибел. 2. И мнозина ще последват техните
развращения, поради които пътят на истината ще се
похули. 3. И от любостежание ще ви употребяват като
търговия с престорени думи: тяхното осъждане отколе
приготвено не се забавя, и тяхната погибел не дреме. 4.
Защото ако Бог не пощади ангелите които съгрешиха,
но ги хвърли в преизподня *вързани* с вериги мрачни, и
предаде ги да бъдат вардени на съд, 5. и *ако* не пощади
стария свет, но, като нанесе потоп върху света на
нечестивите съхрани *със седем души* осмият Ноя,
проповедника на правдата; 6. и осъди на разорение
градовете Содомски и Гоморски и направи ги на пепел,
та ги постави пример на онези които после щяха да
нечествуват; 7. и освободи праведнаго Лота, комуто бе
досадило нечистото поведение на нечестивите; 8.
(защото праведният който живееше между тях от ден на
ден мъчеше праведната *си* душа като гледаше и
слушаше техните беззаконни дела;) 9. *то* знае Господ да
освободява благосечстивите от напаст, а неправедните да
държи за съдния ден да се мъчат, 10. а най-вече на тези
които с пожелание на нечистота следват подир плътта, и
презират властта. Те са дързостливи, безочливи, *и* не
треперят кога хулят чиновничествата. 11. Дето ангелите,

ако и по-големи да са в крепост и сила, не произнасят против тях хулителен съд пред Господа; 12. тези обаче, като природни безсловесни животни родени за лов и изтребване, хулят за неща които не знаят, и ще погинат в своя си разврат, 13. и ще приемат заплатата на неправдата. Имат го за наслаждение деня да резкошествуват: те са сквернители и порочници: наслаждават се с лъстите си когато са на угощение с вас наедно: 14. имат очи пълни с блуд и с непрестанен грях: подлъстят души неутвърдени: имат сърцето си научено на любостежание: чада на клетва са: 15. като оставиха правия път заблудиха се, и последваха пътя на Валаама *сина* Восоров, който възлюби заплатата на неправдата. 16. Но изобличен бе за своето си беззаконие: ням подяремник с глас человечески проговори и възпря безумието на пророка. 17. Те са безводни кладенци, облаци от вихрушки тласкани, за които мрачна тъма се варди във век. 18. Защото като говорят с надуто празнословие прелъгват с плътските похоти, с невъздържанията, тези които са наистина избегнали от живеещите в заблуждение, 19. като им обещават свобода, а те сами са роби на разврата; защото от когото бива победен някой , нему и роб става. 20. Понеже като избегнаха от мръсотиите на света чрез познанието на Господа и Спаса Исуса Христа, ако са се сплели пак в тях и остават победени, последното им състояние е станала по-лошо от първото. 21. Понеже по-добро би било за тях да не бяха познали пътя на правдата нежели като *го* познаха да се повърнат от предадената тям света

заповед. 22. Но с тях се случава това което казва истинната пословица: Псето се върна на бълвоча си, и, Свинята окъпана *върна се* да се валя в тинята.

ГЛАВА 3.

1. Ето, възлюблени, пиша ви това второ послание, в които *две послания* възбуждам чрез напомнюване чистия ваш смисъл, 2. да помните предизговорените от светите пророци думи, и заповедта от нас апостолите на Господа и Спаса. 3. Най-първо знайте това, че в последните дни ще дойдат подигравателиі които ще ходят по своите си похоти, 4. и ще казват: Де е обещанието на идването му? защото, от как са се бащите *ни* поминали, всичкото си така стои от началото на създанието. 5. Защото самоволно не разумеват това, че небесата от край си и земята която е от *вън* водата и във водата стои със словото Божие станаха: 6. чрез които тогавашният свят погина потопен от водата. 7. А днешните небеса и земята с истото слово са вардени, да се пазят за огънят до деня на съдбата и на погинването на нечестивите человеци. 8. Още едно и това да не забравяте, възлюблени, че пред Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден. 9. Господ не забавя обещанието *си* както що сметат някои *това* бавене, но търпи ни за много време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние. 10. А денят Господен ще дойде като крадец нощем, в който небесата ще прейдат с бучение, а стихиите разгорявани ще се стопят, и земята и делата по нея ще изгорят. 11. И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в света обхода и в благочестие, 12. като чакате и бързате за идването на Божия ден, в който небесата

възпламенявани ще се развалят, и стихиите разгорявани
ще се стопят! 13. А според обещанието му очакваме нови
небеса и нова земя в които живее правда. 14. За това,
възлюблени, тези неща като очаквате, прилежавайте да
се намерите чисти и непорочни пред него миром; 15. и
дълготърпението на Господа нашего имайте за спасение;
както и възлюбленият наш брат Павел ви писа според
дадената нему мъдрост, 16. както и във всичките *си*
послания кога говори в тях за тези работи; в които има
някои неща мъчноразумителни, които неучените и
неутвърдените изкривяват, както и другите писания, за
своята си погибел. 17. И тъй, вие, възлюблени, като сте
предизвестени *за това*, пазете се да се не увлечете със
заблуждението на беззаконните, и отпаднете от
утвърждението си; 18. Но растете в благодатта и в
познанието на Господа нашего и Спаса Исуса Христа.
Нему слава *да бъде* и нине и в ден вечний. Амин.

ПЪРВОТО (СЪБОРНО) ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.

ГЛАВА 1.

1. Това което бе от начало, което сме чули, което с очите
си видяхме, което изгледахме, и ръцете ни похванаха за
словото на живота; 2. (и животът се яви, и видяхме, и
свидетелствуваме, и ви известяваме вечния живот който
бе у Отца и яви се нам;) 3. това което сме видяли и чули,
него ви известяваме, да имате и вие с нас общение; а пак
нашето съобщение е с Отца и с Исуса Христа неговия
Син. 4. И това ви пишем за да бъде вашата радост
изпълнена. 5. И това е известието което чухме от него и
го известяваме вам, че Бог е виделина, и никаква
тъмнина няма в него. 6. Ако речем че имаме съобщение
с него, а ходим в тъмнина, лъжем, и не вършим
истината. 7. Ако ли ходим във виделина, както е той във
виделина, имаме един с друг съобщение, и кръвта на
Сина му Исуса Христа очиства ни от всеки грях. 8. Ако
речем че грях Нямаме, сами себе си лъжем; и истината
не е в нас. 9. Ако изповядваме греховете наши, верен и
праведен е да ни прости греховете *ни*, и да ни очисти от
всека неправда. 10. Ако речем че не сме съгрешили,
правим го лъжец, и неговото слово не е в нас.

ГЛАВА 2.

1. Чадца мои, това ви пиша, да не съгрешите; и ако съгреши някой имаме ходатай при Отца, Исуса Христа Праведнаго. 2. И той е умилостивение за нашите грехове, и не тъкмо за нашите, но и за всичкия свет. 3. И по това знам че сме го познали, ако пазим неговите заповеди. 4. Който казва: Познах го, а заповедите му не пази, лъжец е, и истината не е в него. 5. А който пази неговото слово, в него наистина Божията любов е съвършена. По това знаем че сме в него. 6. Който казва че в него пребъдва длъжен е както е он ходил така и той да ходи. 7. Братя, не ви пиша нова заповед, но заповед вехта която от начало имахте: вехтата заповед е словото което сте от начало чули. 8. Пак нова заповед ви пиша, което е и в него и във вас истинно; защото тъмнината прехожда, и истинната виделина вече свети. 9. Който казва че е във виделина, а ненавижда брата си, в тъмнина е до нине. 10. Който люби брата си, *той* пребъдва във виделина; и няма съблазън в него. 11. А който ненавижда брата си в тъмнина е и в тъмнина ходи, и не знае къде отхожда, защото тъмнината му е заслепила очите.

12. Пиша вам, чадца, защото ви се простиха греховете заради неговото име. 13. Пиша вам, отци, защото вие познахте тогози, който е от начало. Пиша вам, млади, защото победихте лукаваго. Пиша вам, деца, защото познахте Отца. 14. Писах вам, отци, защото познахте тогози, който е от начало. Писах вам, млади, защото сте крепки, и словото Божие пребъдва във вас, и победихте

лукаваго. 15. Не обичайте света нито което е във света.
Ако люби някой света, любовта на Отца не е в него. 16.
Защото всичко що е във света, похотта на плътта, и
похотта на очите, и гордостта на живота, не е от Отца, но
от света е. 17. Но светът прехожда и неговата похот; а
който прави волята Божия във веки пребъдва. 18. Деца,
последно време е; и както сте чули че Антихрист иде, и
сега има много антихристи. От това познаваме че е
последно време. 19. От нас излязоха, но не бяха от нас;
защото ако биха били от нас, щяха да си останах с нас;
но *излязоха* да се явят че не са всичките от нас. 20. И вие
имате помазание от Светаго и знаете всичко. 21. Не съм
ви писал защото не знаете истината, но защото я знаете,
и защото всека лъжа не е от истината. 22. Кой е лъжец
освен оногози който отрича че Исус не е Христос? Той е
антихрист който се отрича от Отца и от сина. 23. Всеки
който се отрича от Сина няма нито Отца; [а който
изповядва Сина има и Отца.] 24. И тъй, онова което сте
вие от начало чули нека пребъде във вас. Ако пребъде
във вас това което сте от начало чули, *то* ще пребъдете и
вие в Сина и в Отца. 25. И това е обещанието което ни
той обеща, живот вечен. 26. Това ви писах поради тези,
които ви лъстят. 27. И помазанието което вие приехте от
него, пребъдва във вас, и Нямате нужда да ви учи някой ;
но както истото помазание ви учи за всичко, и е
истинно, и не е лъжливо, и както ви е научило, ще
пребъдете в него. 28. И сега, чадца, пребъдвайте в него, та
когато се яви да имаме дръзновение, и да се не
посрамим от него в пришествието му. 29. Ако знаете че е

праведен, знайте че всеки който прави правда от него е роден.

ГЛАВА 3.

1. Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем *и да*
сме чада Божии. За това светът не познава нас, защото
не позна него. 2. Възлюблени, сега сме чада Божии; и
още не се е явило какво ще бадем; но знаем че кога се
яви ще сме подобни нему; защото ще го видим както е.
3. И всеки който има тази надежда на него очиства себе
си, както е он чист. 4. Всеки който прави грях прави и
беззаконие; защото грехът е беззаконие. 5. И знаете че
той се яви да вземе нашите грехове; и грях няма в него.
6. Всеки който пребъдва в него не съгрешава: всеки
който съгрешава не го е видял нито го е познал. 7. Чадца,
да ви не лъсти никой: който прави правда праведен е
както *и* он е праведен. 8. Който прави грях от дялова е;
защото от начало дяволът съгрешава. За това се яви Син
Божий, да съсипе делата на дявола. 9. Всеки който е
роден от Бога грях не прави, защото семе негово
пребъдва в него; и не може да съгрешава, защото е от
Бога роден. 10. В това се познават чадата Божии и чадата
дяволски. Всеки що не прави правда, не е от Бога, нито
който не люби брата си. 11. Защото това е заръчването
което от начало чухте, да любим един другиго. 12. Не
както Каин, *който* бе от лукаваго и закла брата си. И
защо го закла? Защото неговите дела бяха лукави, а
братовите му праведни. 13. Недейте се чуди, братя мои,
ако светът ви ненавижда. 14. Ние знаем че преминахме
от смърт в живот, защото любим братята: който не люби
брата *си* остава в смърт. 15. Всеки който ненавижда брата

си человекоубиец е; и знаете че никой человекоубиец
няма живот вечен да пребъдва в него. 16. От това
познаваме любовта, че той живота си положи за нас; и
ние сме длъжни да положим *нашия* живот за братята. 17.
Но който има световните добрини, и гледа брата си че
има нужда, а заключи сърцето си от него, как ще
пребъдва в него любовта Божия? 18. Чадца мои, да не
любим със дума, нито с език, но с дело и с истина. 19. И
от това познаваме че сме от истината, и ще уверим
сърцата си пред него. 20. Защото ако ни осъжда сърцето,
известно че Бог е по-голям от сърцето ни и знае всичко.
21. Възлюблени, ако сърцето ни не ни осъжда, имаме
дръзновение у Бога; 22. и каквото да поискаме
приемаме от него, защото пазим заповедите негови и
правим угодното пред него. 23. И тая е неговата заповед,
да вярваме в името на Сина му Исуса Христа, и да
любим един другиго, както е дал нам заповед. 24. И
който пази неговите заповеди, пребъдва в него, и той в
него; и от това познаваме че пребъдва в нас, от Духа
когото е дал нам.

ГЛАВА 4.

1. Възлюблени, всякому духу не вярвайте, но изпитвайте
духовете от Бога ли са; защото много лъжепророци
излязоха по света. 2. От това познайте Духът Божий:
Всеки дух който изповядва че Исус Христос дойде в плът
от Бога е; 3. и всеки дух който не изповядва че Исус
Христос дойде в плът не е Бога; и той е *духът*
антихристов за когото чухте че иде, и сега е вече на
света. 4. Вие сте от Бога, чадца, и победили сте ги;
защото по-голям е онзи който е във вас, а не който е в
света. 5. Те са от света, за това от света говорят, и светът
тях слуша. 6. Ние сме от Бога: който познава Бога нас
слуша: който не е от Бога не ни слуша. От това
познаваме духа на истината и духа на заблуждението.
7. Възлюблени, да любим един другиго; защото любовта
е от Бога; и всеки който люби от Бога е роден и познава
Бога. 8. Който не люби не е познал Бога, защото Бог е
любов. 9. В това се яви Божията към нас любов, че Сина
своего единороднаго проводи Бог на света за да живеем
чрез него. 10. В това е любовта, не че ние сме Бога
възлюбили, но че той възлюби нас, и проводи Сина
своего умилостивение за нашите грехове. 11.
Възлюблени, понеже така възлюби нас Бог, и ние сме
длъжни да любим един другиго. 12. Бога никой не е
видял никога. Ако любим един другиго, Бог пребъдва в
нас, и любовта негова е съвършена в нас. 13. От това
познаваме че пребъдваме в него и той в нас, защото от
Духа своего е дал нам. 14. И ние видяхме и

свидетелствуваме че Отец проводи Сина Спасител на света. 15. Който изповяда че Исус е Син Божий, Бог пребъдва в него, и той в Бога. 16. И ние познахме и повярвахме любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта пребъдва в Бога, и Бог в него. 17. В това е съвършена любовта в нас, да имаме дръзновение в съдния ден; защото както е той *така* сме и ние в този свет.18. В любовта страх Няма, но съвършената любов пропъжда вън страха; защото страхът има мъка, и който се страхува не е съвършен в любовта. 19. Ние любим него защото първом той възлюби нас. 20. Ако рече някой : Любя Бога, а ненавижда брата си, лъжец е; защото който не люби брата си когото е видял, Бога когото не е видял как може да го люби? 21. И тая заповед имаме от него, че който люби Бога да люби и брата си.

ГЛАВА 5.

1. Всеки който вярва че Исус е Христос от Бога е роден; и всеки който люби оногози който е родил люби и роденият от него. 2. От това познаваме че любим чадата Божии, когато Бога любим и заповедите негови пазим; 3. защото тая е любовта Божия, да пазим заповедите негови; и заповедите му не са тежки. 4. Защото всяко от Бога родено побеждава света, и тая е победата която е света победила, вярата наша. 5. Кой е който побеждава света ако не този който вярва че Исус е Син Божий?
6. Той е който е дошъл с вода и с кръв, Исус Христос; не тъкмо с вода, но с вода и с кръв; и Духът е който свидетелствува, понеже Духът е истината. 7. Защото трима са които свидетелствуват [на небеса, Отец, Слово и Дух Светий; и тия тримата са едно. 8. И три са които свидетелствуват на земята], Духът, и водата, и кръвта; и *тия* трите са *съгласни* в едно. 9. Ако приемаме свидетелството на человеците, свидетелството Божие е по-голямо; защото това е свидетелството Божие което свидетелствува за Сина си. 10. Който вярва в Сина Божия има свидетелството в себе си: който не вярва в Бога направил го е лъжец, защото не е повярвал в свидетелството което Бог е свидетелствувал за Сина си. 11. И това е свидетелството, че живот вечен е дал нам Бог, и този живот е в Сина му. 12. Който има Сина има живот: който няма Сина Божия няма живот.
13. Това писах вам, които вярвате в името на Сина Божия за да знаете че имате живот вечен, и да вярвате в името

на Сина Божия. 14. И това е дръзновението което имаме
към него, че, ако просим нещо по неговата воля, слуша
ни. 15. И ако знаем че ни слуша каквото да му попросим,
знаем че получаваме прошенията които сме попросили
от него. 16. Ако види някой брата си че съгрешава грях
не смъртно, ще попроси, и *Бог* ще му даде живот, *сиреч*,
на ония които съгрешават не смъртно. Има грях
смъртен; не казвам за него да се помоли. 17. Всека
неправда е грях; и има грях не смъртен. 18. Знаем че
всеки роден от Бога не съгрешава; но който е роден от
Бога пази себе си, и лукавий не се прикоснува до него.
19. Знаем че сме от Бога; и целий свят в лукаваго лежи.
20. Знаем още че Син Божий дойде, и даде нам
разумение, да познаваме истиннаго, и в истиннаго сме,
сиреч, в Сина му Исуса Христа; той е Бог истинен и
живот вечен. 21. Чадца, пазете себе си от идоли. Амин.

ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА

ГЛАВА 1.

1. *Аз* Старец до избраната госпожа и до чадата й, които
аз наистина любя; и не само аз, но и всички които са
познали истината, 2. за истината която пребъдва в нас, и
ще бъде във веки с нас: 3. Да бъде с вас благодат, милост,
мир от Бога Отца и от Господа Исуса Христа, Сина Отча,
в истина и любов.
4. Много се възрадвах че намерих от чадата ти *някои* да
ходят в истината както приехме заповед от Отца. 5. И
сега, госпожо, умолявам те, не като че ти пиша нова
заповед, но тая която от начало имахме: Да любим един
другиго. 6. И тая е любовта, да ходим по заповедите
негови. Тая е заповедта, както сте изпърво чули, да
ходите в нея. 7. Защото много лъстци влязоха в света
които не изповядват че Исус Христос дойде в плът:
такъв *человек* е лъжец и антихрист. 8. Внимавайте на
себе си да не изгубим онова което сме изработили, но да
получим пълна заплата. 9. Всеки който престъпва и не
пребъдва в Христовото учение няма Бога: този който
пребъдва в учението Христово, той има и Отца и Сина.
10. Ако иде някой при вас и не носи това учение,
недейте го приема вкъщи, и не го поздравявайте. 11.
Защото който го поздравява бива участник в неговите
зли дела.

12. Ако и да имах много да ви пиша, не рачих с книга и с мастило; но надея се да дойда при вас и уста в уста да ви говоря, да бъде радостта наша изпълнена. 13. Поздравяват те чадата на избраната твоя сестра. Амин.

ТРЕТОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ИОАНА

ГЛАВА 1.

1. *Аз* Старец възлюбленому Гаию, когото наистина любя:
2. Възлюблени, молитствувам във всичко да благоуспяваш и да си здрав както благоуспява душата ти. 3. Защото много се възрадвах когато дойдоха братята и свидетелствуваха за твоята истина, както ти ходиш в истината. 4. По-голяма радост Нямам от това, да слушам че чадата ми ходят в истината. 5. Възлюблени, вярно вършиш каквото правиш на братята и на чужденците; 6. Които свидетелствуваха пред църквата за твоята любов, и които ако предизпратиш достойно Богу добре ще сториш. 7. Защото за неговото име излязоха без да вземат нищо от езичниците. 8. Ние прочее длъжни сме да приемаме таквизи за да сме спомощници на истината.
9. Писах до църквата; но Диотреф, който обича да първенствува в тях, не ни приема. 10. За това, ако дойда, ще напомня за неговите дела които прави като блядослови против нас с лоши думи; и като не е доволен с това, не само той не приема братята, но възпира и тези които искат *да ги приемат*, и от църквата ги пъди. 11. Възлюблени, не подражавай злото, но доброто. Който прави добро от Бога е; а който прави зло не е видял Бога. 12. За Димитрия се *добро* свидетелствува от всички и от

самата истина; а свидетелствуваме още и ние, и знаете
че нашето свидетелство е истинно.
13. Много имах да пиша, но не ща да ти пиша с мастило
и перо; 14. а надея се скоро да те видя, и ще поговорим
уста с уста. 15. Мир тебе. Поздравяват те приятелите:
поздрави приятелите по име.

СЪБОРНОТО ПОСЛАНИЕ ЮДИНО

ГЛАВА 1.

1. Юда, раб Исус Христов, а брат Яковов, до званите *които са* осветени от Бога Отца и съхранени от Исуса Христа: 2. Милост да се умножи вам, и мир, и любов.
3. Възлюблени, понеже полагам всяко старание да ви пиша за общото спасение, за нужно счетох да ви пиша и да ви увещая да се подвизавате за вярата която веднъж бе предадена на светиите. 4. Защото се примъкнаха някои человеци, които отдавна са предназначени на това осъждение, нечестиви които преобръщат благодатта на Бога нашего във невъздържаност, и отричат се от самаго Владика Бога и Господа нашего Исуса Христа. 5. А искам да ви напомня, ако и да сте познали вие веднъж това, че Господ, от как избави *своя* народ из Египетската земя, погуби после онези които не повярваха. 6. И ангелите които не опазиха своето достойнство, но напуснаха собственото си жилище, варди във вечни връзки отдолу под мрака за съда на великия ден: 7. Както Содом, Гомор, и околните им градове подобно тям се предадоха на блудство и следваха след чужда плът, предлежат за пример като търпят наказанието на вечния огън; 8. така и тези които бълнуват и оскверняват плътта, презират властта, и началствата злословят. 9. А Михаил архангел, когато в борба с дявола се препираше за Моисеевото тяло, не смея да произнесе *против него* хулително осъждение, но рече: Господ да ти запрети. 10. Но те злословят това което не знаят, а което знаят природно както безсловесните животни, в това разтляват себе си.

11. Горко им! защото ходиха в пътя Каинов, и зарад мъзда рукнаха се в заблуждението Валаамово, и погинаха в упорството Кореево.
12. Те са петна на вашите любовни събрания, като пируват с вас заедно без страх и напасват себе си: облаци безводни, носени от ветровете; дървета есенни, безплодни, дваж умрели, изкоренени: 13. свирепи вълни морски които изпущат като пяна своите си срамоти: звезди скитателни за които е във век завардена мрачна тъмнина. 14. А пророкува за тях и Енох, седмий от Адама, и рече: Ето, иде Господ с много хиляди свои светии 15. да направи съдба над всички, и да изобличи всичките между тях нечестиви за всите дела на тяхното нечестие които сториха, и за всите жестоки *думи* които говориха против него нечестивите грешници.
16. Те са роптатели, мъмрици, които ходят по похотите си; и устата им надуто говорят, и ласкаят лица за печалба. 17. Но вие, възлюблени, помнете думите предречени от апостолите на Господа нашего Исуса Христа, 18. как ви казваха че на последно време ще има подсмиватели които ще ходят по своите си нечестиви похоти.
19. Те са които се отлъчват, плътски, които Дух Нямат. 20. А вие, възлюблени, назидавайте себе си на пресветата ваша вяра, и молете се Духом Светим. 21. Пазете себе си в любовта Божия, в ожидание на милостта на Господа нашего Исуса Христа за живот вечен. 22. И към едни бивайте милостиви, с разсъждение; 23. а други спасявайте със страх като ги изтръгвате из огъня; и

гнусете се даже и от дрехата осквернена от плътта.
24. А на оногози който може да ви съхрани безгрешни, и
да ви постави непорочни в радост пред неговата си слава,
25. единому премъдрому Богу и Спасу нашему, *да бъде*
слава и величие, държава и власт, и нине и във вся веки.
Амин.

ПОСЛАНИЕ КЪМ РИМЛЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.

ГЛАВА 1.

1. Павел, раб Исус Христов, призван апостол, избран *да проповядва* евангелието Божие, 2. (което по-напред обеща *Бог* чрез пророците си в светите писания, 3. за Сина си, Господа нашего Исуса Христа, който по плът се роди от семето Давидово, 4. а по Духа на Светинята, чрез възкресението от мъртвите, откри се във *всичка* сила Син Божий; 5. чрез когото приехме благодат и посланичество за негово име да *приведем* в послушанието на вярата от всичките народи; 6. между които сте и вие призвани от Исуса Христа,) 7. на всички вас които сте в Рим, възлюблени Божии, призвани светии: Благодат да бъде вам и мир от Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа.
8. Най-първо благодаря Богу моему чрез Исуса Христа за всинца ви, защото вярата ваша по всичкия свят се възвестява. 9. Понеже свидетел ми е Бог, комуто служа с духа си в благовествуването на Сина му, че непрестанно ви споменавам, 10. и в молитвите си винаги се моля, дано с волята Божия се сподобя некога, да дойда до вас; 11. защото желая да ви видя, за да ви предам духовно некое дарование за утвърдение ваше; 12. а то е да се утеша взаимно между вас чрез общата вяра ваша и моя. 13. И не искам, братя, да не знаете че много пъти се каних да дойда до вас за да имам и от помежду вас някой плод както и между другите народи; но до сега все съм бил възпиран. 14. Длъжен съм и на Елини и на варвари, на учени и на неучени; 15. така, колкото от моя

страна, готов *съм* да проповядвам евангелието и на вас
които сте в Рим. 16. Защото не се срамувам от
благовествуванието Христово; понеже е сила Божия за
спасение на всекиго който вярва, първом на Юдеина а
после на езичника. 17. Защото правдата Божия в него се
открива чрез вяра за вяра, както е писано: «Праведният
чрез вяра ще живее.»
18. Защото гняв Божий се открива от небето върху всяко
нечестие и неправда на человеците които държат
истината с неправда. 19. Понеже това което е възможно
да се знае за Бога известно е на тях; защото Бог им *го*
изяви. 20. Понеже невидимите негови, *сиреч*,
присносущната негова сила и божественост, виждат се
явно, от създание мира разумеваеми чрез творенията;
така щото те остават безответни. 21. Защото като
познаха Бога не прославиха *го* като Бога, нито *му*
благодариха; но осуетиха се в своите размишления, и
помрачи се несмисленото тяхно сърце. 22. Като се казват
че са мъдри избезумяха, 23. и славата на нетленнаго Бога
измениха в подобие на образ на тленен человек и на
птици и на четвероноги и на гадове. 24. За това, и според
похотите на сърцата им предаде ги Бог на нечистота, да
се обезчестяват телата им в сами тях, 25. те които
промениха истината Божия в лъжа и поклониха се и
послужиха на тварта, а не на Твореца, който е
благословен във веки. Амин. 26. За това ги предаде Бог
на срамотни страсти; защото и жените им измениха
естественото употребение на противоестествено. 27.
Подобно и мъжете оставиха естественото употребение

на женският пол та се разжегоха в похотта си един на друг, и струват безобразност мъже на мъже, и приемат си достойното въздаяние на своето заблуждение. 28. И както не се постараха да имат разумение за Бога, предаде ги Бог на развратен ум да правят което не подобава, 29. изпълни с всека неправда, с блуд, с лукавство, с користолюбие, *и* със злоба; пълни със завист, с убийство, с крамола, с измама, *и* със злонравие; 30. шепотници, клеветници, богоненавистници, хулители, горди, самохвалци, измислители на злини, непокорни на родителите *си*, 31. неразумни, вероломни, немилосерди, непримирителни, немилостиви; 32. които още и като знаят праведния Божий съд, че тези които правят таквизи работи са достойни за смърт, не само че ги правят, но и съизволяват на онези които ги правят.

ГЛАВА 2.

1. За това, безответен си, о человече, който и да си, що
съдиш *другиго*; защото в каквото съдиш другиго себе си
осъждаш, понеже ти който съдиш правиш истото. 2. А
знаем че Божий съд е според истината върху тези които
правят таквизи работи. 3. И мислиш ли това, о человече,
ти който съдиш тези що правят таквизи работи, че ще
избегнеш от Божия съд като правиш и ти истото? 4. Или
презираш богатството на неговата благост, търпеливост,
и дълготърпение, без да знаеш че Божията благост те
води на покаяние? 5. А по упорството си и непокаяното
си сърце ти трупаш на себе си гняв *за* в деня на гнева и
на откритието на праведния съд от Бога, 6. който ще
въздаде всекиму според делата му: 7. живот вечен на
тези които с постоянството в добро дело търсят слава,
почест, и безсмъртие; 8. ярост пак и гняв на тези които
упорствуват и се не покоряват на истината, а покоряват
се на неправдата; 9. скръб и утеснение на всека душа на
человека който работи зло, първом на Юдеина, *после* и
на езичника; 10. а слава и почест и мир всекиму който
прави добро, първом на Юдеина, *после* и на езичника. 11.
Понеже Господ на лице не гледа. 12. Защото тези които
са съгрешили без закон, без закон ще и да погинат; и
които са под закон съгрешили, по закон съдени ще
бъдат, 13. (защото не са праведни пред Бога слушателите
на закона; но изпълнителите на закона ще бъдат
оправдани. 14. Понеже когато езичниците, които Нямат
закон, по природата правят което е законно, то, и закон

като Нямат те, сами са закон на себе си: 15. те показват
делото на закона написано на сърцата им, имат и
съвестта си която съсвидетелствува, и помислите които
се осъждат или се и оправдават помежду си един друг,)
16. в деня когато, според моето благовествуване, Бог чрез
Исуса Христа ще съди тайните *дела* на человеците.
17. Ето, ти се зовеш Юдеин, и облягаш се на закона, и с
Бога се хвалиш; 18. И знаеш волята *негова*, и разсъждаш
по-доброто, понеже се научаваш от закона; 19. имаш още
и уверение в себе си че си водител на слепите, виделина
на тези които са в тъмнина, 20. наставник на простаците,
учител на младенците, понеже имаш в закона образа на
знанието и на истината. 21. И тъй, ти който учиш
другиго, не учиш ли себе си? Ти който проповядваш да
не крадат, крадеш ли? 22. Ти който казваш да не
прелюбодействуват, прелюбодействуваш ли? Ти който се
гнусиш от идолите, светотатствуваш ли? 23. Ти който се
хвалиш със закона, безчестиш ли Бога чрез
престъпването на закона? 24. Защото, според както е
писано, името Божие поради вас се хули между
езичниците. 25. Понеже обрязването ползува ако
изпълниш закона; ако ли си престъпник на закона, то
твоето обрязване става необрязване; 26. и тъй, ако
необрязаният съхранява заповедите на закона, неговото
необрязване няма ли да *му* се вмени за обрязване? 27. И в
природно състояние необрязаният който изпълнява
закона не ще ли осъди тебе който имаш писанието *на
закона* и обрязването, а пък си престъпник на закона? 28.
Защото не е Юдеин този който е наяве *такъв*, нито е

обрязване което е наяве в плътта; 29. но Юдеин е този
който е вътрешно *Юдеин*, и обрязване това което е в
сърцето, по дух, а не по буква; на когото похвалата не е
от человеците, но от Бога.

ГЛАВА 3.

1. И тъй, какво е преимуществото на Юдеина? или каква
полза има от обрязването? 2. Много от всека страна, а
най-първо защото *на Юдеите* се въвери словото Божие.
3. Понеже ако някои не повярваха, що *има от това*? Да
ли ще тяхното неверство да унищожи Божията вяра? 4.
Да не бъде! но Бог нека е истинен, а всеки человек
лъжлив; според както е писано: «За да се оправдаеш в
думите си и да победиш когато се съдиш.» 5. Ако ли
нашата неправда показва Божията правда, що има да
речем? Да ли е Бог несправедлив когато наноси гняв?
(По человечески говоря.) 6. Да не бъде! понеже как ще
съди Бог света? 7. Защото, ако с моята лъжа стане повече
явна истината Божия за негова слава, то защо вече аз да
се осъждам като грешник? 8. И, (както ни хулят, и както
говорят някои че ние *тъй* казваме,) *защо* да не правим
злото за да дойде доброто? На таквиз осъждението е
праведно.
9. А що от това? надминуваме ли *в нещо езичниците*?
Никак; защото предизобличихме и Юдеите и
езичниците че всички са под грях ; 10. както е писано:
«няма праведен ни един: 11. няма който да разумева:
няма който да търси Бога. 12. Всички се уклониха, купно
непотребни станаха: няма който да прави добро, няма ни
един.» 13. «Гърлото им е гроб отворен: с езиците си
лъстеха:» «Под устните им е яд аспидов:» 14. на които
«устата са пълни с клетви и горести: » 15. «Нозете им са
бързи да пролеят кръв: » 16. «Запустение и окаянство в

пътищата им; 17. и път мирен не са познали: » 18. «няма
страх Божий пред очите им. » 19. И знаем че което
говори законът, говори на онези които са под закона; за
да се затулят всеки уста, и да бъде цял свят повинен пред
Бога. 20. Защото ни една плът няма да се оправдае пред
него от делата на закона; понеже чрез закона бива *само*
познаването на греха.
21. А сега и без закона се яви правдата Божия за която
свидетелствуват законът и пророците, 22. сиреч,
правдата Божия чрез вярата в Исуса Христа за всички и
на всички които вярват; защото няма разлика. 23.
Понеже всички съгрешиха и лишени са от славата
Божия; 24. а оправдават се даром с неговата благодат
през изкупването което е в Христа Исуса, 25. когото Бог
предложи умилостивение чрез вярата в кръвта му, да
покаже правдата си за опрощаване на сторените из
напред грехове чрез дълготърпението Божие; 26. да
покаже правдата си в настоящето време, за да е той
праведен и да оправдава тогози който вярва в Исуса. 27.
И тъй, де остава похвалата? Изключена е. Чрез кой
закон? *чрез закона* на делата ли? Не; но чрез закона на
вярата. 28. И тъй, ние заключаваме че человек се
оправдава чрез вярата без делата на закона. 29. Или Бог е
Бог само на Юдеите, а не и на езичниците? Наистина и
на езичниците е. 30. Понеже един е Бог който ще
оправдае обрязването от вярата, и необрязването чрез
вярата. 31. И тъй, с вярата закон ли разваляме? Да не
бъде! но закон утвърдяваме.

ГЛАВА 4.

1. И тъй, що има да речем че е намерил Авраам нашият
отец по плът? 2. Защото ако се е оправдал Авраам от
делата, има с що да се хвали, но не пред Бога. 3. Понеже
що казва писанието? «И повярва Авраам в Бога, и *то* му
се вмени за правда.» 4. А на тогоз който работи,
заплатата *му* не се вменява като благодат, но като дълг; 5.
а на тогоз който не работи а вярва в тогоз който
оправдава нечестивия, неговата вяра *му* се вменява за
правда. 6. Както и Давид казва блаженството на человека
комуто Бог вменява правда без дела: 7. «Блажени *тези* на
които беззаконията се простиха, и на които греховете се
прикриха. 8. Блажен человек този комуто Господ няма да
вмени грях.» 9. И тъй, това блаженство за обрязаните ли
бива, или и за необрязаните? защото казваме че на
Авраама вярата *му* се вмени за правда. 10. А как *му* се
вмени? когато беше в обрязване ли, или в необрязване?
Не в обрязване, но в необрязване. 11. И прие белегът на
обрязването *като* печат на правдата чрез вярата която
имаше като беше необрязан, да бъде той отец на
всичките вярващи *когато са* в необрязване, за да се
вмени правдата и на тях; 12. и отец на обрязването, не
тъкмо на обрязаните, но и на тези които ходят в
стъпките на вярата на отца нашего Авраама когато бе в
необрязване. 13. Понеже обещанието към Авраама или
към неговото семе, че ще бъде наследник на света, не
стана чрез закона, но чрез правдата на вярата. 14.
Защото ако са наследници тези които са от закона, то

вярата е осуетена и обещанието е унищожено; 15. понеже законът докарва гняв; защото дето няма закон *там* няма нито престъпление. 16. За това *наследието* е от вярата, за да бъде по благодат, така щото обещанието да е здраво на всичкото семе, не току на това което е от закона, но и на това което е от вярата на Авраама, който е на всинца ни отец, 17. (както е писано: «Поставих те отец на много народи,») пред Бога в когото повярва, и който съживява мъртвите, и нарича което не съществува като че съществува. 18. Той без *причина за* надежда повярва в надежда че ще бъде отец на много народи, по реченото: «Така *многобройно* ще бъде твоето семе.» 19. И без да отслабне във вярата не сматряше че тялото му е вече замъртвяло като бе почти столетен, нито мъртвостта на Сарината утроба; 20. нито си тури омисъл с неверие за Божието обещание, но утвърди се във вярата, и даде Богу слава, 21. уверен че това което обеща *Бог*, силен е и да го изпълни. 22. За това му се и вмени за правда. 23. *Това* пък, че му се вмени *за правда*, не се написа *тъкмо* за едного него, 24. но и за нас, на които ще се вменява като вярваме в тогози който е възкресил от мъртвите Исуса Господа нашего, 25. който бе предаден за прегрешенията ни и възкръсна за оправданието ни.

ГЛАВА 5.

1. И тъй, оправдани чрез вяра имаме мир с Бога чрез
Господа нашего Исуса Христа; 2. чрез когото *ние* с вярата
придобихме и входа в тази благодат в която стоим, и се
хвалим с надеждата на Божията слава. 3. И не току това,
но хвалим се и в скърбите *си*, като знаем че скръбта
произвожда търпение, 4. а търпението опитност, а
опитността надежда. 5. А надеждата не посрамя; защото
любовта Божия е изляна в сърцата ни чрез даденаго нам
Духа Светаго. 6. Понеже Христос, когато ние бяхме още
немощни, на *определеното* време умря за нечестивите. 7.
Защото едва ще се намери да умре някой и за праведен
човек; (а може би да дръзне някой да умре за
благодетелния;) 8. но Бог показва своята към нас любов,
защото когато ние още бяхме грешници Христос умря
за нас; 9. много повече сега, като се оправдахме чрез
кръвта му, ще се избавим от гнева чрез него. 10. Защото
неприятели като бяхме ако се примирихме с Бога чрез
смъртта на Сина му, колко повече *сега* примирени като
сме ще се избавим чрез неговия живот! 11. И не току
това, но и хвалим се с Бога чрез Господа нашего Исуса
Христа, чрез когото приехме сега примирение.
12. За това, както чрез едного человека грехът влезе в
света, и чрез греха смъртта, и така мина смъртта във
всичките человеци понеже всички съгрешиха; 13.
(защото и до преди закона грехът беше в света; грях
обаче не се счита когато няма закон;) 14. но смъртта от
Адама до Моисея царува и над тези които не бяха

съгрешили според престъпването на Адама, който е
образ на Бъдещия. 15. Но не както съгрешението, така и
дарованието; защото ако поради прегрешението на
едногото измряха многото, то Божията благодат и
дарованието чрез благодатта на едногото човека, Исуса
Христа, много повече се преумножи за мнозината. 16. И
дарбата не е както *съдбата* чрез едного що е съгрешил;
защото съдбата бе от едного за осъждение, а дарбата от
много прегрешения за оправдание. 17. Защото чрез
прегрешението на едногото ако се възцари смъртта чрез
едногото; то тези които получават изобилието на
благодатта и на дарбата на правдата много повече ще
царуват в живот чрез едногото Исуса Христа. 18. И тъй,
както чрез прегрешението на едногото *дойде*
осъждението на всичките человеци, така и чрез правдата
на едногото *дойде* на всички человеци оправдание в
живот. 19. Защото както чрез непослушанието на
едногото человека станаха грешни многото, така чрез
послушанието на едногото многото ще станат праведни.
20. А законът влезе изпосле, да се умножи
прегрешението; а дето се умножи грехът, преумножи се
благодатта; 21. да би както царува грехът в смъртта, така
да се възцари и благодатта чрез правдата в живот вечен
чрез Исуса Христа Господа нашего.

ГЛАВА 6.

1. И тъй, що да речем? Да останем ли в греха за да се
умножи благодатта? 2. Да не бъде! Ние които сме
умрели към греха как ще живеем вече в него? 3. Или не
знаете че ние които сме се кръстили в Исуса Христа
кръстихме се в смъртта му? 4. И тъй, чрез кръщението
спогребохме се с него в смърт, да би, както Христос чрез
славата на Отца възкръсна от мъртвите, така и ние да
ходим в нов живот. 5. Защото ако станахме еднакви с
него по подобието на смъртта му, би щем *еднакви* и *по*
подобието на възкресението; 6. като знаем това, че
вехтият наш човек бе разпет с него за да изчезне
тялото на греха, щото да не бъдем вече роби на греха. 7.
Защото който е умрял свободен е от греха. 8. Ако ли сме
умрели с Христа, вярваме че ще и да живеем с него; 9.
когато знаем че Христос като възкръсна от мъртвите не
умира вече: смъртта вече няма власт над него. 10.
Защото, това дето умря той, умря веднъж за греха; а това
дето живее, живее за Бога. 11. Така и вие считайте себе
си че сте мъртви към греха, а живи към Бога, чрез
Христа Исуса Господа нашего. 12. И тъй, да не царува
грехът в смъртното ваше тяло за да сте послушни на
неговите похоти. 13. Нето представяйте удовете ваши на
греха за оръдия на неправдата; но представете себе си на
Бога като от мъртвите оживели, и удовете ваши на Бога
за оръдия на правдата. 14. Защото грехът няма да ви
обладае, понеже не сте под закон, но под благодат.
15. А що от това? Да съгрешим ли защото не сме под

закон, но под благодат? 16. Да не бъде! Не знаете ли че
комуто представяте себе си раби за послушание, раби
сте нему комуто се покорявате, или на греха за смърт,
или на послушанието за правда? 17. Благодарение обаче
Богу защото бяхте роби на грехът, но послушахте от
сърце образа на учението което ви се предаде. 18. А
освободени от греха вие станахте раби на правдата. 19.
По человечески говоря зарад немощта на вашата плът.
Защото както представихте удовете ваши за раби на
нечистотата и на беззаконието за беззаконство, така сега
представете вашите удове раби на правдата за светост.
20. Защото когато бяхте раби на греха свободни бяхте от
правдата. 21. Тогаз прочее какъв плод имахте от онези
работи за които сега се срамувате? защото сетнината им
е смърт. 22. Но сега като се освободихте от греха, и
станахте раби Богу, имате плода си в светост, а
сетнината живот вечен. 23. Защото заплатата на греха е
смърт; а Божието дарование е живот вечен в Христа
Исуса Господа нашего.

ГЛАВА 7.

1. Или не знаете, братя, (защото говоря на тези които
знаят закона,) че законът владее над человека до колкото
време живее? 2. Защото мъжатица жена чрез закона е
привързана на мъжа доде е жив; ако ли умре мъжът
остава свободна от мъжевия закон. 3. И тъй, ако би при
животът на мъжа *си* да отиде за друг мъж, блудница
става; но ако умре мъж й, свободна е от закона, да не е
блудница ако отиде за друг мъж. 4. И тъй, братя мои,
колкото за закона и вие умряхте чрез тялото Христово,
за да се съчетаете с другиго, който е възкръснал от
мъртвите, да принесем плод Богу. 5. Защото когато
бяхме в плътта, страстите на греховете които се
показваха чрез закона действуваха в нашите удове за да
принесем плод на смъртта. 6. Сега обаче, като умряхме
към оногози който ни държеше, освободихме се от
закона; за да работим *Богу* по новия дух, а не по вехтата
буква.
7. И тъй,що има да речем? Законът ли е грях? Да не
бъде! Но не познах греха освен чрез закона; защото и
пожеланието не бих познал *за грях*, ако не би казвал
законът: «Не пожелавай.» 8. Но понеже грехът взе повод
чрез заповедта, произведе в мене всяко пожелание;
защото без закона грехът е мъртъв; 9. и аз живеех некога
си без закона; но когато дойде заповедта, оживя грехът,
а пак аз умрях; 10. И заповедта която *се даде* за живот, тя
ми се намери за смърт. 11. Защото грехът, като взе повод
чрез заповедта, прелъсти ме и умъртви *ме* чрез нея. 12.

Тъй щото законът е свет, и заповедта света и праведна и добра. 13. И тъй, доброто ли стана смърт на мене? Да не бъде! но грехът, да се яви грях, който ми причинява смърт чрез доброто, тъй щото чрез заповедта грехът да бъде много по-греховен. 14. Защото знаем че законът е духовен; а пак аз съм плътен, продаден под греха. 15. Защото не познавам онова което правя; понеже не правя това което искам; но онова което мразя, него правя. 16. Ако ли правя това което не ща, съгласен съм със закона че е добър. 17. А сега вече това не го правя аз, но грехът който живее в мене. 18. Защото знам че в мене (сиреч в плътта ми) не живее добро; понеже желание *за доброто* имам, но да правя доброто, това не намервам. 19. Защото не правя доброто което искам; но злото което не ща, него правя. 20. А кога правя аз това което не ща, то вече го не правя аз, но грехът който живее в мене. 21. И тъй, намервам този закон, че кога аз искам да правя доброто, злото е готово при мене. 22. Защото според вътрешният человек съуслаждавам се в закона Божий; 23. но в удовете си виждам друг закон който воюва против закона на ума ми, и поробва ме на греховния закон който е в удовете ми. 24. Окаяният аз человек! кой ще ме избави от това тяло на смъртта? 25. Благодаря Бога чрез Исуса Христа Господа нашего. И тъй, сам аз с ума си слугувам на Божият закон; а с плътта на греховния закон.

ГЛАВА 8.

1. Сега прочее няма никакво осъждане на тези които са в
Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух. 2.
Защото законът на Духа на живота в Христа Исуса
освободи ме от закона на греха и на смъртта. 3. Понеже
невъзможното на закона, по това що бе отслабнал чрез
плътта, Бог, като проводи Сина си в подобие на
греховната плът и *в жертва* за греха, осъди греха в
плътта. 4. за да се изпълни правдата на закона в нас
които не ходим по плът, но по Дух. 5. Защото които
живеят по плът, плътското мъдруват, а които *живеят* по
Дух, духовното. 6. Понеже мъдруването на плътта е
смърт: а мъдруването на Духа е живот и мир. 7. Защото
мъдруването на плътта е вражда против Бога; понеже се
не покорява на Божия закон, нито пак може. 8. И които
са на плътта не могат да угодят Богу. 9. Вие обаче не сте
на плътта, но на Духа, ако живее във вас Духът Божий.
Но ако някой няма Дух Христов, той не е негов. 10. Ако
ли е Христос във вас, тялото е мъртво поради греха, а
духът е жив поради правдата. 11. Ако ли живее във вас
Духът на тогози който е възкресил Исуса от мъртвите;
то този който възкреси Христа от мъртвите ще оживи и
смъртните ваши телеса чрез неговия Дух който обитава
във вас.
12. И тъй, братя, ние сме длъжни, не на плътта да живеем
по плът. 13. Защото по плът ако живеете ще умрете; но
ако умъртвявате Духом телесните дела ще живеете. 14.
Понеже които се управляват от Духа Божия, те са синове

Божии. 15. Защото не сте приели дух на робство та *да бъдете* пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез когото и викаме: Ава, Отче. 16. Сам Духът свидетелствува наедно с нашия дух че ние сме чада Божии. 17. Ако ли *сме* чада, *то сме* и наследници; наследници на Бога, а сънаследници на Христа; ако страдаме с него наедно, за да станем и съпричастници на неговата слава. 18. Понеже смятам че нинешните временни страдания не са достойни *да се сравнят* със славата която има да се открие в нас. 19. Защото усърдното чакане на *всичкото* създание ожида откриването на синовете Божии. 20. Понеже създанието се подчини на суетността, не своеволно, но чрез тогози който го подчини, 21. с надежда че и самото създание ще се освободи от робството на тлението, *и ще премине* в свободата на славата на чадата Божии. 22. Понеже знаем че всичкото създание съвкупно въздиша и на мъки е даже до нине. 23. И не *то* само, но и ние които имаме начатъка на Духа, и ние сами въздишаме в себе си и ожидаме осиновението, *сиреч*, изкупуването на нашето тяло. 24. Защото с надеждата се избавихме; а надежда която се види не е надежда; защото това което види някой , как ще се надее *за него*? 25. Ако ли се надеем за онова което не видим, то с търпение *го* очакваме. 26. Така също и Духът *ни* помага в нашите немощи; понеже не знаем за какво да се молим както подобава; но Духът сам ходатайствува за нас с неизказани въздишания. 27. А този който изпитва сърцата знае какво е мъдруването на Духа, че по *волята* Божия ходатайствува за светиите.

28. Знаем пак че на тези които любят Бога, които са
призвани според *неговото* предопределение, всичкото на
добро им съдействува. 29. Защото които предузна, *тях* и
предопредели *да бъдат* съобразни в образа на Сина му,
за да е той първороден между много братя; 30. а които
предопредели, тях и призва; а които призва, тях и
оправда; а които оправда, тях и прослави. 31. И тъй, на
това какво има да речем? Ако Бог е от към нас, кой ще
бъде против нас? 32. Понеже *той* който и Сина своего не
пожали, но предаде го за всинца ни, как не ще ни подари
с него наедно и всичко? 33. Кой ще обвини избраните
Божии? Бог е който *ги* оправдава. 34. Кой ще е този
който ще *ги* осъжда? Христос е който умря а найпаче и
възкръсна, който е и от дясната страна на Бога, който и
ходатайствува за нас; 35. Кой ще ни отлъчи от любовта
Христова? скръб ли, или утеснение, или гонение, или
глад, или голота, или беда, или нож? 36. (както е писано:
«За тебе всеки ден сме убивани: вменявани сме като
овци за клане,») 37. но във всичко това препобеждаваме
чрез тогози който ни е възлюбил. 38. Понеже съм уверен
че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти,
нито сили, нито сегашното, нито бъдещото, 39. нито
височина, нито дълбочина, ни друго некое създание не
ще може да ни отлъчи от любовта Божия която е в
Христа Исуса Господа нашего.

ГЛАВА 9.

1. Истина говоря в Христа, не лъжа, (понеже *имам* съвестта си с мене която ми свидетелствува в Духа Светаго,) 2. че имам голяма скръб и непрестанна мъка на сърцето си. 3. Защото желал бих сам аз да съм анатяма, *сиреч, отлъчен* от Христа, заради моите братя и за моите по плът роднини; 4. които са Израиляни, *и* на които *принадлежат* осиновението, и славата, и заветите, и законоположението, и Богослужението, и обещанията; 5. На които са *и* отците, и от които *се роди* по плът Христос, който е над всичко Бог благословен во веки. Амин. 6. Но не може да бъде че е пропаднало словото Божие; защото не са всички Израил тези които са от Израиля; 7. нито защото са семе Авраамово *за това са* те всички чеда; но «в Исаака ще ти се нарече семе:» 8. сиреч, чадата на плътта не са те чада Божии; но чадата на обещанието се считат семе. 9. Защото това е словото на обещанието: «По това време ще дойда, и Сара ще има син.» 10. И не току това, но и Ревека, когато зачна *два сина* от едного, *сиреч, от* Исаака отца нашего; 11. (защото преди да се родят *децата*, и преди да са сторили нещо добро или зло, за да остане Божието по избрание предопределение, не от делата, но от призиващия,) 12. рече й се че «По-големият ще бъде раб на по малкия.» 13. както е писано: «Якова възлюбих, а Исава възненавидех.»

14. И тъй, какво ще речем? Неправда има ли в Бога? Да не бъде! 15. Защото казва Моисею: «Ще помилвам

когото ще помилвам, и ще пожаля когото ще пожаля.»
16. И тъй, не е от тогова който иска, нито от тогова
който тича, но от Бога който милва. 17. Защото
писанието говори Фараону: «Само за това те повдигнах,
да покажа в тебе силата си, и да се възвести името ми по
всичката земя.» 18. И тъй,когото ще, милва, и когото ще,
ожесточава. 19. На това ти ще ми речеш: А защо
укорява? Кой се е възпротивил на волята му? 20. Но, о
човече, ти кой си, що отговаряш срещу Бога? Да ли
направеното нещо ще рече на оногоз който го е
направил: Защо си ме така направил? 21. Или няма власт
грънчарят над калта, от едно смешение да направи един
съсъд за почет, а другия за безпочест? 22. И *що от това*,
ако Бог, като е искал да покаже гнева си и да яви силата
си, е търпял с голямо дълготърпение съсъдите и гнева
приготвени за погибел; 23. и да направи *пак* опознато
богатството на славата си над съсъдите на милостта
които е предуготвил за слава,- 24. нас, които призва, не
само от Юдеите, но и от езичниците? 25. както и в Осия
казва: «Ще нарека мой народ не моя си народ, и
възлюблена не възлюблената;» 26. «И на същото место
дето им се рече: Не сте мой народ, там ще се назоват
синове на Бога живаго.» 27. А Исаия вика за Израиля:
«Числото на синовете Израилеви ако и да е колкото
пясъкът на морето, остатъкът ще се спаси; 28. защото ще
свърши и ще реши дело по правда; понеже решително
дело ще направи Господ на земята.» 29. И както предрече
Исаия: «Ако не бе Господ Саваот оставил нам семе, като
Содом бихме станали, и на Гомор бихме се уподобили.»

30. И тъй, що има да речем? Че езичниците които не
дореха правда получиха правда, и правда която е от
вярване; 31. а Израил който дореше закон на правда не
стигна в закон на правда. 32. Защо? За това че не *я търси*
чрез вярване, но като от делата на закона; защото се
препънаха о камъка на препъването; 33. както е писано:
«Ето полагам в Сион камък на препъване и канара на
съблазън, и всеки който вярва в него няма да се
посрами.»

ГЛАВА 10.

1. Братя, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога
за Израиля е *тяхното* спасение. 2. Защото
свидетелствувам за тях че имат ревност за Бога, но не по
право разумение. 3. Понеже Божията правда като не
разумеват и своята си правда като искат да възстановят,
не се покориха на Божията правда. 4. Понеже Христос е
свършването на закона за оправдание на всякого който
вярва. 5. Защото Моисей пише за правдата която е от
закона, *и казва*: «Человек който прави тези *заповеди* чрез
тях ще живее.» 6. А правдата която е от вяра казва така:
«Да не речеш в сърцето си: Кой ще възлезе на небето?»
сиреч, да низведе Христа; 7. или: «Кой ще слезе в
бездната?» сиреч, да възведе Христа от мъртвите. 8. Но
що казва *писанието*? «Словото е близо до тебе, в устата
ти, и в сърцето ти;» сиреч, словото на вярата което
проповядваме, 9. *че*: Ако изповядаш с устата си Господа
Исуса, и повярваш в сърцето си че Бог го е възкресил от
мъртвите, ще се спасиш. 10. Защото със сърце вярва
някой за оправдание, и с уста бива изповядване за
спасение. 11. Защото казва писанието: «Всеки който
вярва в него няма да се посрами.» 12. Понеже няма
разлика между Юдеина и езичника; защото сам той е
Господ на всички, богат към всички които го призовават.
13. Защото: «Всеки който призове името Господне ще се
спаси.» 14. Как прочее ще призоват тогози в когото не са
повярвали? И как ще повярват в тогози за когото не са
чули? И как ще чуят без проповедник? 15. И как ще

проповядват ако се не проводят? както е писано: «Колко
са прекрасни нозете на тези които благовествуват мир,
на тези които благовествуват доброто!» 16. Но всички не
бяха послушни на благовествуването; защото Исая казва:
«Господи, кой повярва на онова което е чул от нас?» 17. И
тъй, вярата е от слушане, а слушането от словото Божие.
18. Но казвам: Те не са ли чули? Наистина *чули са*: «По
всичката земя се разнесе гласът им, и в краищата на
вселенната речите им.» 19. И пак казвам: Израил не
разумя ли? Най напред Моисей казва: «Аз ще ви
раздразня на ревнование с *тези които* не *са* народ, ще
ви разяря с несмислен народ.» 20. А Исаия дръзнува и
казва: «Намериха ме тези които не ме търсеха: явен
бидох на тези които не питаха за мене;» 21. а за Израиля
казва: «Цел ден простирах ръцете си към народ който се
не покорява и противоречи.»

ГЛАВА 11.

1. И тъй, казвам: Отхвърлил ли е Бог своя народ? Да не бъде! защото и аз съм Израилянин, от семето Авраамово, от племето Вениаминово. 2. Не е отхвърлил Бог народа си когото е предузнал. Или не знаете що казва писанието за Илия? как вика към Бога против Израиля и казва: 3. «Господи, пророците твои избиха, и олтарите твои разкопаха; и сам аз останах, и искат *и* моя живот *да вземат.*» 4. Но що му отговаря божественият ответ? «Оставил съм си седем хиляди *души* мъже които не са преклонили колено пред Ваала.» 5. Така и в сегашното време останало е *нещо* остатък по избрание на благодатта. 6. Ако ли е по благодат, не е вече от делата, защото *инак* благодатта не бива вече благодат; ако ли от делата, не е вече благодат, защото *инак* делото не е вече дело. 7. И тъй, що? Израил не получи това което търсеше; но избраните получиха, а останалите ослепяха, 8. (както е писано: «Даде им Бог дух на нечувствие, очи да не виждат, и уши да не чуят,») даже до днес. 9. И Давид казва: «Трапезата им да бъде за тях примка и уловка и съблазън и въздаяние; 10. да помрачеят очите им за да не видят, и гърбът им за винаги сгърби.» 11. И тъй, казвам: Да ли са прегрешили та да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното падане стана спасението в езичниците за да възбуди в тях ревнование. 12. И ако тяхното падане е богатство на света, и смаляването им богатство на езичниците, колко повече тяхната пълнота! 13. Защото на вас езичниците

говоря, понеже съм апостол на езичниците: моята
служба славя, 14. дано би да възбудя ревнование в *тези*
които са моя плът, и да спася някои от тях. 15. Защото
ако че тяхното отхвърляне е примирение на света, що би
друго било приемането *им* ако не оживяването от
мъртвите? 16. И ако са начатките свети, то и *цялото*
замесване е *свето*; и ако е свят коренът, *то* и ветвите *са*
святи. 17. Ако ли са някои ветви отрязани, и ти като си
бил дива маслина присадил си се по между тях, и си
станал съучастник на кореня и на тлъстината на
маслината, 18. не се хвали срещу ветвите; ако ли се
хвалиш, *то знай* че не държиш ти кореня, но коренът
тебе. 19. Но ще речеш: Отрязаха се ветвите да се присадя
аз. 20. Добре, за неверството *им* отрязаха се, а ти за
вярата *си* стоиш; не високоумствувай, но бой се. 21.
Защото ако Бог не пощади естествените ветви, *пази се* да
не би да не пощади и тебе. 22. Виж сега благостта и
строгостта Божия; строгост над падналите; а благост над
тебе ако пребъдеш в благостта *му*; ако ли не, то и ти ще
бъдеш отсечен. 23. И те пак ако не останат в неверството
ще се присадят; защото силен е Бог да ги присади. 24.
Понеже ако ти, отсечен от естествената дива маслина, и
против естеството, си присаден на питомна маслина,
колко повече те естествените ще се присадят на своята
си маслина! 25. Защото, братя, не искам да не знаете
тази тайна, за да не имате себе си че сте мъдри, че
ослепяване частно стана в Израил докат влезе пълното
число на езичниците; 26. И така всичкий Израил ще се
спаси, както е писано: «Ще дойде от Сион Избавител, и

ще отвърне нечестията от Якова. 27. И този е заветът от
мене към тях,» «Когато отнема греховете им.» 28. По
евангелието *те са* неприятели за вас, а по избранието,
възлюблени *Богу* заради отците. 29. Защото дарованията
и призванието Божие не приимат разкаяние. 30. Защото
както и вие бяхте некога си непокорни Богу, но сега чрез
тяхното непокорство сте помилвани, 31. Така и те сега
биха непокорни, та чрез вашето помилване да бъдат
помилвани и те; 32. защото Бог затвори всичките в
непокорство та всичките да помилва. 33. О колко е
дълбоко богатството и премъдростта и знанието Божие!
Колко са непостижими неговите съдби, и неизследвани
пътищата му! 34. Защото: «Кой е познал умът Господен?
Или кой е бил нему съветник?» 35. Или, «Кой му е дал от
по-напред нещо, та да му бъде въздаяние *за него*?» 36.
Защото всичко е от него, и чрез него, и за него. Нему
слава во веки. Амин.

ГЛАВА 12.

1. И тъй, моля ви, братя, за Божието милосърдие, да представите телата ваши в жертва жива, света, благоугодна Богу; *то да бъде* разумното ваше служене; 2. и недейте се съобразява с този век, но преобразувайте се с обновлението на ума си, за да познавате от опитът що е благата, угодната, и съвършената воля Божия. 3. Защото казвам чрез дадената ми благодат всекиму който е между вас, да не мъдрува *за себе си* по-високо от колкото трябва да мъдрува, но да мъдрува така щото да смиреномъдърствува, по мярката на вярата която *мярка* е всекиму Бог разделил. 4. Защото както имаме много удове в едно тяло, а всичките удове Нямат истата работа, 5. така и *ние* многото едно тяло сме в Христа, а всеки *от нас сме* удове един на друг. 6. И като имаме дарования различни по дадената нам благодат, ако *е* пророчество, *да пророчествуваме* съразмерно на вярата; 7. ако ли служене, *да прилежаваме* в служението; ако учи някой , *да пребъдва* в учението; 8. ако увещава, в увещанието; който раздава, *да раздава* с простота; който началствува, *да началствува* с усърдие; който милва, *да милва* доброволно. 9. Любовта да бъде нелицемерна: имайте отвращение от злото, и прилепявайте се към доброто. 10. Обичайте се един друг с братска любов: предваряйте да си отдавате един на друг почест; 11. *бивайте* в усърдието нелениви, духом пламенни: Господу служете: 12. в надежда *бивайте* радостни, в скръб търпеливи, в молитва постоянни: 13. помагайте на светиите в нуждите

им: от гостолюбие се не оставяйте. 14. Благославяйте
тези които ви гонят: благославяйте, и не кълнете. 15.
Радвайте се с онези които се радват, и плачете с онези
които плачат. 16. Истото един към друг мъдрувайте: не
мъдрувайте високи неща, но да се водите по смирените:
не имайте себе си за мъдри. 17. Никому не въздавайте
зло за зло; промишлявайте това което е добро пред
всичките человеци. 18. Ако е възможно, колкото от ваша
страна, имайте мир с всичките человеци. 19. Не си
отмъстявайте, възлюблени *мои*; но дайте место на гнева;
защото е писано: «Мое е отмъщението, аз ще сторя
въздаяние, казва Господ.» 20. И тъй, ако е гладен
неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден, напой го;
защото това като правиш ще натрупаш жар на главата
му. 21. Не се оставяй да те побеждава злото; но ти
побеждавай злото чрез доброто.

ГЛАВА 13.

1. Всеки человек да се покорява на властите що са над *него*; защото няма власт която да не е от Бога; и колкото власти има *на света всичките* са от Бога отредени. 2. Тъй щото, който се противи на властта противи се на Божията наредба; и които се противят ще вземат осъждение на себе си. 3. Защото владетелите не са страх за добрите работи, но за злите. Искаш ли да се не боиш от властта? прави доброто и ще имаш похвала от нея; 4. понеже *владетелят* е Божий слуга на тебе за добро. Ако ли правиш зло, да се боиш; защото не носи напразно сабята, понеже Божий слуга е, отмъстител *да извършва* гнева против тогози който прави злото. 5. За това, нужно е да се покорявате, не тъкмо поради гнева, но и зарад съвестта. 6. Понеже за това и дан плащате, защото са Божии служители които постоянно с това се занимават. 7. И тъй, отдавайте на всички кому каквото сте длъжни: комуто *сте* дан *длъжни*, данта; комуто бир, бирта, комуто страх, страха, комуто почест, почестта. 8. Не оставайте никому длъжни в нищо освен да имате любов един на другиго; защото който люби другиго изпълнява закона; 9. понеже *заповедите*: «Не прелюбодействувай;» «Не убивай;» «Не кради;» «Не лъжесвидетелствувай;» «Не пожелай;» и коя да е друга заповед, в това слово се заключава: «Люби ближнаго твоего както *самаго* себе си.» 10. Любовта не прави зло ближнему; следователно любовта е изпълнение на закона. 11. И то като знаем времето; защото часът вече настана да се събудим от сън,

защото е по-близо нам спасението сега отколкото когато повярвахме. 12. Нощта премина, а денят наближи; и тъй,
нека отхвърлим работите на тъмнината, и да се облечем
с оръжието на виделината. 13. Както в ден да ходим
благопристойно; не по кощунства и пиянства, не по
курварство и похотливост, не по крамоли и зависти; 14.
но облечете се с Господа Исуса Христа, и не
промишлявайте за плътта в похотите й.

ГЛАВА 14.

1. Слабия във вярата приемайте, не с препиране за
мненията. 2. Защото един вярва че *може* всякакво да яде;
а който е слаб *във вярата* зеле яде. 3. Който яде да не
презира тогоз който не яде; и който не яде да не осъжда
тогоз който яде; защото Бог го е приел. 4. Ти кой си що
съдиш чужд слуга? Пред своя си Господар стои или пада;
но ще стои, защото Бог е силен да го направи да стои. 5.
Някой си има един ден *за по-свят* от друг ден, а други
има всеки ден еднакъв. Всеки по своя си ум да бъде
удостоверен. 6. Който различава деня, различава *го* за
Господа; и който не различава деня, за Господа *го* не
различава. Който яде, за Господа яде, защото благодари
Богу; и който не яде, за Господа не яде, и благодари
Бога. 7. Защото никой от нас не живее за себе си, и
никой не умира за себе си. 8. Понеже и ако живеем, за
Господа живеем, и ако умираме, за Господа умираме; и
тъй, живеем ли, умираме ли, Господни сме. 9. Защото
Христос за това и умря, и възкръсна, и оживя, да
господствува над мъртвите и над живите. 10. А ти защо
съдиш брата си? или защо и ти презираш брата си?
понеже ние всинца ще предстанем на Христовото
съдовище. 11. Защото е писано: «Жив съм аз, казва
Господ, пред мене ще се поклони всяко колено, и всеки
език Бога ще славослови.» 12. И тъй, всеки от нас за себе
си ще даде ответ Богу. 13. Тъй като е, да не съдим вече
един другиго; но съдете повече това, да не полагате на
брата *си* препъване или съблазън. 14. Зная и уверен съм

в Господа Исуса че нищо няма от самосебе си нечисто;
освен за тогоз който мисли за нещо че е нечисто,
нечисто е нему. 15. Но, ако е брат ти скръбен поради
яденето, ти вече не ходиш по любов. С яденето си не
погубвай тогоз за когото е Христос умрял. 16. И тъй, да
се не охулва вашето добро. 17. Защото царството Божие
не е ядене и пиене, но правда и мир и радост в Духа
Светаго. 18. Понеже който служи Христу в това угодява
Богу и одобрен е от человеците. 19. И тъй, да дирим това
което *служи* за мир и за назидание един на друг. 20. За
ядене недей съсипва Божията работа. Всичко е чисто; но
зло е на человека който яде със съблазън. 21. Добро е да
не ядеш месо, нито да пиеш вино, нито *да сториш* нещо
в което се препънва, или се съблазнява, или изнемощява
брат ти. 22. Ти имаш вяра: имай *я* в себе си пред Бога:
блажен който не осъжда себе си в това което избира за
добро. 23. Но който се съмнява, *той* ако яде осъжда се,
защото не яде от вяра; и всяко което не *бива* от вяра грях
е.

ГЛАВА 15.

1. Ние силните длъжни сме да носим слабостите на безсилните, и да не угодяваме на себе си. 2. Но всеки от нас да угодява на ближния си в доброто за назидание. 3. Понеже и Христос не угоди на себе си, но както е писано: «Укоренията на онези които те укоряват нападнаха върху мене.» 4. Защото всичко що е от по-напред писано, за поучение нам е преднаписано, та чрез търпението и утешението на писанието да имаме надежда. 5. А Бог на търпението и на утешението дано ви даде единомислие помежду ви по Христа Исуса, 6. да славите единодушно с едни уста Бога и Отца на Господа нашего Исуса Христа. 7. За това, приемайте се един друг, както и Христос ни прие за слава Божия. 8. И казвам че Исус Христос стана служител на обрязването заради истината Божия за да утвърди обещанията към отците; 9. а езичниците да прославят Бога за *неговата* милост, както е писано: «За това ще те прославя между езичниците, и на името твое ще възпея.» 10. И пак казва: «Възвеселете се, езичници, с народа негов.» 11. И пак: «Хвалете Господа, вси езичници, и славословете го, вси народи.» 12. И пак Исая говори: «Ще бъде корен Иесеев,» и «който ще възстане да владее над езичниците; на него ще се надеят езичниците.» 13. А Бог на надеждата дано ви изпълни с всека радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светаго Духа да се преумножава надеждата ви.

14. И сам аз, братя мои, уверен съм за вас че и вие сте

пълни с благост, изпълнени с всяко знание, и можете един друг да се наставлявате. 15. Но, братя, писах ви неколко по-дръзновено като да ви напомня, заради дадената ми от Бога благодат, 16. да бъда служител Исус Христов в езичниците; и да върша свещенодействието на благовествуването Божие, за да бъде приношението на езичниците благоприятно, освещено Духом Светим. 17. И тъй, за това което *се отнася* към Бога мога да се похваля в Христа Исуса; 18. защото не бих дръзнал да река нещо такова което не е извършил Христос чрез мене за покорение на езичниците *във вярата*, словом и делом, 19. със силата на знамения и чудеса, със силата на Духа Божия, така що от Ерусалим и наоколо даже до Илирик изпълних с *проповедта на* Христовото евангелие. 20. И така постарах се да проповядвам евангелието, не там дето беше известно името Христово, за да не зида на чуждо основание; 21. но, както е писано: «Онези на които не се е възвестило за него ще видят; и онези които не са чули ще разумеят.» 22. Това ме е и възпирало много пъти та не съм дошъл при вас. 23. Но сега като Нямам вече място по тези страни, и от много години насам като желая да дойда при вас, 24. на отхождание в Испания ще дойда при вас; защото се надея на минаване да ви видя, и вие да ме изпроводите до там след като ви се наситя колкогоде. 25. А сега отхождам в Ерусалим да послужа на светиите. 26. Защото благоволиха Македония и Ахаия да сторят някоя помощ на бедните между светиите в Ерусалим. 27. Благоволиха наистина, и длъжни им са; защото ако езичниците

станаха участници тям във духовните неща, длъжни са да им послужат и в телесните. 28. И тъй, като извърша това, и като им превръча този плод, ще мина през вашите *места* за Испания. 29. И знам че кога дойда при вас ще дойда с изобилно благословение от Христовото благовествуване.
30. А *при това* моля ви се, братя, за Господа нашего Исуса Христа, и за любовта на Духа, да се потрудите с мене заедно в молитвите *си* към Бога за мене, 31. да се избавя от противниците *на вярата* в Юдея, и да бъде благоприятна на светиите моята в Ерусалим услуга, 32. *и* да дойда радостен с волята Божия до вас, и да си почина с вас. 33. А Бог на мира да бъде с всички вас. Амин.

ГЛАВА 16.

1. Препоръчвам ви Фива сестрата наша, която е
служителница на църквата в Кенхрея; 2. да я приемете в
Господа както е прилично на светиите, и да й пристоите
за каквото би да й потрябва от вас; защото и тя е на
мнозина пристоявала, и на самаго мене. 3. Поздравете
Прискила и Акила моите в Христа Исуса сътрудници, 4.
(които си положиха шиите *под нож* за моя живот, на
които не *съм* само аз *що* благодаря, но и всичките
църкви между езичниците,) и домашната им църква. 5.
Поздравете възлюбленаго ми Епенета, който е начатък
на Ахаия в Христа. 6. Поздравете Мария, която се е много
трудила за нас. 7. Поздравете Андроника и Юния, моите
сродници и с мене съпленници, които са отлични между
апостолите, които още и преди мене бяха *повярвали* в
Христа. 8. Поздравете Амплия възлюбленаго ми в
Господа. 9. Поздравете Урвана нашего в Христа
сътрудника, и възлюбленаго ми Стахия. 10. Поздравете
Апелия, познатият за верен в Христа. Поздравете които
са от Аристовуловите. 11. Поздравете роднината ми
Иродиона. Поздравете от Наркисовите тези които са в
Господа. 12. Поздравете Трифена и Трифоса които се
трудят за Господа. Поздравете любезната Персида, която
се много труди за Господа. 13. Поздравете Руфа
избранаго в Господа, и неговата и моята майка. 14.
Поздравете Асинкрита, Флегонта, Ерма, Патрова, Ермия
и братята които са с тях. 15. Поздравете Филолога и
Юлия, Нирея и сестра му, и Олимпана, и всичките

светии които са с тях. 16. Поздравете се един друг със
свето целуване. Поздравяват ви *всичките* църкви
Христови.
17. И моля ви се, братя, да се привардвате от тези които
правят раздори и съблазни против учението което вие
сте научили, и отстранявайте се от тях. 18. Защото
таквизи *человеци* не служат Господу нашему Исусу
Христу, но на своя си търбух; и със сладки и ласкателни
думи прелъгват сърцата на простодушните. 19. Защото
вашето послушание е на всички известно; и тъй,
колкото за вас радвам се. Искам пак да бъдете мъдри на
доброто, а прости на злото. 20. А Бог на мира скоро ще
строши Сатана под нозете ви. Благодатта на Господа
нашего Исуса Христа да бъде с вас. Амин.
21. Поздравяват ви Тимотей сътрудникът мой, и
сродниците ми Лукий, и Ясон и Сосипатър. 22.
Поздравявам ви в Господа аз Тертий, който писах това
писмо. 23. Поздравява ви Гаий странноприемецът мой и
на всичката църква. Поздравява ви Ераст строителят
градски, и брат Кварт.
24. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с
всички вас. Амин.
25. А на тогова който може да ви утвърди по моето
благовествуване и проповедта за Исуса Христа, по
откровението на тайната която е била умълчана от
вечни времена, 26. а сега се е явила, и чрез пророческите
писания по повелението на вечнаго Бога, стана позната
на всичките народи за *тяхно* покорение на вярата,- 27.
единому премъдрому Богу да бъде слава чрез Исуса

Христа во веки. Амин.

ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ КЪМ КОРИНТЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.

ГЛАВА 1.

1. Павел, призван с волята Божия апостол Исус Христов,
и брат Состен, 2. на църквата Божия която е в Коринт, на
освещените в Христа Исуса, на призваните светии,
наедно с всичките които призовават на всяко место
името на Исуса Христа Господа нашего, *който е* и техен
и наш: 3. Благодат да бъде вам и мир от Бога Отца
нашего и Господа Исуса Христа.
4. Благодаря Богу моему винаги за вас за Божията
благодат дадената вам чрез Исуса Христа, 5. че се
обогатихте чрез Него във всичко, във всяко слово и всяко
знание, 6. както се утвърди във вас свидетелството
Христово; 7. така щото вие не оставате назад в никое
дарование, като чакате откровението на Господа нашего
Исуса Христа; 8. който ще и до край да ви утвърди *да
бъдете* неповинни в деня на Господа нашего Исуса
Христа. 9. Верен е Бог, чрез когото се призовахте в
съобщение на Сина му Исуса Христа Господа нашего.
10. Моля ви се, братя, за името на Господа нашего Исуса
Христа, всинца едно да говорите, и да няма раздори
между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум
и в една мисъл. 11. Защото от *домашните* Хлоини ми
явиха за вас, братя мои, че помежду ви имало разпри; 12.
и това го казвам защото всеки от вас дума: Аз съм
Павлов; А аз Аполосов; А аз Кифов; А пък аз Христов. 13.
Да ли Христос се е разделил? Павел ли се разпе за вас?
Или в Павловото име се кръстихте? 14. Благодаря Богу че
не съм кръстил никого от вас освен Криспа и Гаия, 15. да

не би рекъл някой че съм кръстил в мое име. 16. Кръстих
още и Стефаниновия дом: освен тези не зная да ли съм
кръстил другиго некого.
17. Защото не ме е проводил Христос да кръщавам, но да
проповядвам евангелието; не с премъдрост в словото, да
се не осуети кръстът Христов. 18. Защото словото за
кръста на тези които погинват е безумство, а за нас
които се спасяваме е сила Божия. 19. Понеже е писано:
«Ще погубя мъдростта на мъдрите, и разума на
разумните ще отхвърля.» 20. Де мъдрият? де книжният?
де *изкусният* разисквател на този век? Не обърна ли Бог
в безумство мъдростта на този свет? 21. Защото, понеже
в Божията премъдрост светът с мъдростта *си* не позна
Бога, благоволи Бог чрез безумството на проповедта да
спаси вярващите. 22. Понеже Юдеите искат знамения, а
Елините търсят мъдрост; 23. а ние проповядваме Христа
разпет, за Юдеите съблазън, а за Елините безумство; 24.
на самите обаче призвани, и Юдеи и Елини, Христа
Божия сила и Божия премъдрост. 25. Защото Божието
безумно е по-мъдро от человеците, и Божието немощно
е по-крепко от человеците. 26. Понеже, братя, вижте
вашето призвание, че *измежду вас* няма по плът мнозина
мъдри, нито мнозина силни, нито мнозина благородни;
27. но Бог избра безумните на света, да посрами
мъдрите, избра пак Бог немощните на света да посрами
силните; 28. още и худородните на света и унищожените
избра Бог, и тези които не са *нищо*, за да съсипе които
са *нещо*; 29. да се не похвали пред него ни една плът. 30.
А вие сте от него в Христа Исуса, който стана за нас от

Бога мъдрост, и правда, и освещение, и изкупуване; 31. тъй щото според както е писано: «Който се хвали, с Господа да се хвали.»

ГЛАВА 2.

1. И аз, братя, когато дойдох при вас, дойдох не с
превъзходството в слово или в мъдрост да ви възвестя
свидетелството Божие; 2. защото решил бях да не зная
между вас нищо *друго* освен Исуса Христа и него разпет.
3. И аз при вас бях немощен, в страх и в голямо
треперене; 4. и словото ми и проповедта ми не *биваха* с
думи убедителни от человеческа мъдрост, но с
доказателство от Дух и сила; 5. за да бъде вярването ви
не чрез человеческа мъдрост, но чрез сила Божия. 6. А
говорим мъдрост между съвършените; но не мъдрост от
този век, нито от господарите на този век, които
преминават; 7. но говорим в тайна премъдростта Божия,
скритата, която Бог от преди вековете е предопределил
за наша слава; 8. която никой от господарите на този век
не е познал; защото ако биха познали, не биха разпели
Господа на славата, 9. Но според както е писано: «Око не
е видяло, и ухо не е чуло, и на человек на сърцето не е
дохождало, това което е приготвил Бог на тези които го
любят.» 10. А нам Бог откри *това* чрез своя Дух; понеже
Духът всичко, даже и дълбините Божии, издирва. 11.
Защото кой от человеците знае человеческите неща
освен духа на человека който е в него? Така и Божиите
неща никой ги не знае освен Духа Божий. 12. А ние
приехме, не духа на света, но Духа който е от Бога, за да
познаем това което е дарено нам от Бога; 13. което и
възвестяваме, не със словеса научени от человеческа
мъдрост, но със *словеса* научени от Духа Светаго, като

сравняваме духовно с духовно. 14. Естественият обаче
человек не побира това което е от Духа Божия; защото
за него е безумие, и не може да *го* разумее, понеже то
духовно се изпитва. 15. Но духовният человек всяко
нещо изпитва; а той от никого се не изпитва. 16.
Защото, «Кой е разумел умът Господен за *да може* да го
настави?» А ние имаме ум Христов.

ГЛАВА 3.

1. И аз, братя, не могох да ви говоря като на духовни, но
като на плътски, *и* като на младенци в Христа. 2. С мляко
ви нахраних, и не с ястие; защото не можахте още *да го*
приемете, а и сега още не можете; 3. Понеже сте още
плътски; защото, докле има помежду вас завист, разпра
и разногласие, не сте ли плътски, и не постъпвате ли по
человечески? 4. Защото кога един казва: Аз съм Павлов;
а друг: Аз съм Аполосов; не сте ли плътски? 5. Кой е
прочее Павел, и кой е Аполос? Не са ли служители чрез
които повярвахте, и *то* както е Господ всякому дал? 6.
Аз насадих, Аполос напои; но Бог възрасти. 7. Тъй щото,
нито който сади е нещо, нито който пои, но Бог който
възрастява, 8. А който сади и който пои едно са, и всеки
според своя си труд ще приеме своята си заплата. 9.
Защото *ние* сме съработници на Бога; *а вие* сте нива
Божия, Божие здание. 10. Аз, според дадената ми от Бога
благодат, като изкусен домозидател основание положих;
а друг на *него* зиде. Но всеки да гледа как зиде на *него.*
11. Защото никой не може да положи друго основание
освен положеното, което е Исус Христос. 12. И на това
основание отгоре ако зиде някой злато, сребро,
драгоценни камене, дърве, сено, слама, 13. всекиму
работата ще стане явна; защото денят ще *я* покаже,
понеже с огън се открива; и огънят ще изпита всекиму
каква е работата. 14. На когото работата която е зидал
устои, *той* ще вземе заплата. 15. А на когото работата
изгори, ще се ощети; а сам той ще се избави, но тъй

като из огън. 16. Не знаете ли че сте храм Божий, и Дух
Божий живее във вас? 17. Ако развали някой Божия
храм, него ще Бог да развали, защото храмът Божий е
свет, който *храм* сте вие.
18. Никой да се не лъже; ако някой отпомежду ви мисли
че е мъдър на този свет, да стане безумен, за да бъде
мъдър. 19. Защото мъдростта на този свят е безумие
пред Бога; понеже е писано: «Улавя мъдрите в
пронирството им;» 20. и пак: «Господ знае
помишленията на мъдрите че са суетни.» 21. И тъй,
никой да се не хвали с человеците; защото всичко е
ваше; 22. Павел ли, или Аполос, или Кифа, или свят , или
живот, или смърт, или сегашното, или бъдещото; всичко
е ваше; 23. и вие Христови, а Христос Божий.

ГЛАВА 4.

1. *Всеки* человек така да ни има като служители
Христови и строители на Божиите тайни. 2. А това което
се иска от строителите е всеки да се намери верен. 3. А
за мене е твърде малко нещо да бъда от вас или от
человеческа съдба съден; но нито аз сам себе си съдя. 4.
Защото съвестта ми в нищо не ме изобличава; но с това
не съм оправдан, а Господ е който ще ме съди. 5. За това,
нищо недейте съди преди време, докле да дойде Господ
който ще и да извади на видело скритото в тъмнината, и
ще изяви сърдечните намерения; и тогаз ще бъде
всекиму похвала от Бога.
6. И това, братя, загатнаха върху себе си и върху Аполоса
заради вас, да се научите от нас да не мъдрувате повече
от писаното, да се не превъзнася някой от вас за едного
против другиго. 7. Защото кой те предпочита *от
другиго*? и що имаш което да не си приел? Ако ли си
приел, защо се хвалиш като че не си приел? 8. Сити сте
вече, обогатихте се вече, възцарихте се без нас; и дано да
царувате, та да бихме и ние с вас наедно царували. 9.
Защото ми се струва че Бог показа нас апостолите най-
последни като осъдени на смърт; защото позор станахме
на света, и на ангели, и на человеци: 10. ние безумни
заради Христа, а вие разумни в Христа; ние немощни, а
вие крепки, вие славни, а ние безчестни. 11. До този час
и гладуваме, и жадуваме, и голи сме, и сме биени, и
скитаме се, 12. и трудим се та работим с ръцете си; като
ни укоряват, благославяме; като ни гонят, търпим; 13.

като ни хулят, молим се; станахме като измет на света, смет на всичките до днес. 14. Не пиша това за посрамване на вас, но като любезни мои чада вразумявам ви. 15. Защото ако имате хиляди наставници в Христа, но мнозина отци Нямате; понеже аз ви родих в Христа Исуса чрез благовествуването. 16. И тъй, моля ви се, бъдете подражатели на мене. 17. За туй ви проводих Тимотея, който ми е любезно и вярно в Господа чадо, който ще ви напомни моите в Христа пътища, както поучавам на всякъде във всяка църква. 18. Но някои си се възгордяха като че Нямаше да дойда аз при вас; 19. но ако ще Господ аз скоро ще дойда при вас, и ще позная, не словото, но силата на тези що са се възгордели. 20. Защото царството Божие не е в слово, но в сила. 21. Що искате? С тояга ли да дойда при вас? или с любов и кротък дух?

ГЛАВА 5.

1. Въобще се чува *че* между вас *има* блудодеяние, и
таквоз блудодеяние, на което нито името помежду
езичниците се чува, така що да има някой бащината си
жена. 2. И вие сте се възгордели, а най-паче не се ни
оскърбихте за да се изпъди от помежду ви този който е
сторил туй нещо. 3. Защото аз, ако и да не съм при вас
телом, но духом съм при вас, и като че съм там, отсъдих
вече тогози който е това така сторил, 4. в името на
Господа нашего Исуса Христа, щом се съберете вие и
моят дух, със силата на Господа нашего Исуса Христа, 5.
такъв *человек* да го предадем на Сатана за погубване на
плътта, за да се спаси духът в денят на Господа Исуса. 6.
Не е добра хвалбата ви. Не знаете ли че малко квас
всичкото тесто заквасва? 7. И тъй, очистете вехтия квас,
да бъдете ново тесто, както сте безквасни; защото
Христос, пасхата наша заклан биде жертва за нас. 8. За
това, да празнуваме, не с вехт квас, нито с квас на злоба и
на лукавство, но с безквасни *хлябове* на искреност и на
истина.
9. Писах ви в писмото да Нямате сношение с блудници.
10. И не съвсем да *Нямате сношение* с блудниците на
този свет, или с лихоимците, или с грабителите, или с
идолослужителите, понеже тогаз трябва да излезете от
света; 11. но сега ви писах да Нямате сношение, ако би
някой който се нарича брат да е блудник, или лихоимец,
или идолослужител, или хулител, или пияница, или
грабител; с таквизи нито да ядете наедно. 12. Защото що

ме е *грижа* да съдя и външните? Не съдите ли вие вътрешните? 13. А външните Бог ще съди; за това изпъдете лошия от помежду си.

ГЛАВА 6.

1. Някой от вас, кога има нещо с другиго, смее ли да се
съди пред неправедните, а не пред светиите? 2. Не
знаете ли че светиите ще съдят света? И тъй, вие, като
ще съдите света, не сте ли достойни да съдите ни най-
малки работи? 3. Не знаете ли че ние ще съдим ангели?
а колко повече житейски *работи.* 4. За то, житейски
съдби ако имате, най-нищожните в църквата, тях
поставяйте *съдници.* 5. За ваш срам ви казвам *това.* Така
ли няма между вас ни един мъдър който би можел
между братята си да отсъди? 6. Но брат с брата се съди, и
то пред неверните! 7. Сега прочее голям порок е за вас
дето имате помежду си съдби. Защо по-добре не
оставате обидени? защо не предпочитате да изгубите
своето? 8. Но вие *сами* правите обида и отнемате и то от
братя. 9. Или не знаете че неправедните няма да наследят
царството Божие? Недейте се лъга: нито блудниците,
нито идолослужителите, ни прелюбодейците, нито
малакийците, нито мъжеложниците, 10. нито крадците,
нито лихоимците, нито пияниците, нито хулителите,
нито грабителите няма да наследят царството Божие. 11.
И от вас някои бяхте таквизи; но измихте се, но
осветихте се, но оправдахте се с името на Господа Исуса
и с Духа на Бога нашего.
12. Всичко ми е позволено, но не е всичко за полза:
всичко ми е позволено, но аз не ще бъда обладан от
нищо. 13. Ястията са за търбуха, и търбухът е за ястията;
но Бог и него и тях ще унищожи. А тялото не е за

блудодеяние, но за Господа, и Господ е за тялото; 14. а
Бог и Господа възкреси, и нас ще със силата си да
възкреси. 15. Не знаете ли че вашите тела са удове
Христови? И тъй, да вземе удовете Христови, и на
блудница удове да ги направя? Да не бъде! 16. Или не
знаете че който се съвъкупява с блудница едно тяло е *с
нея*? защото «ще бъдат», казва, «двамата в една плът.» 17.
Но който се съединява с Господа един дух е с *него.* 18.
Бягайте от блудодеянието. Всеки грях който би сторил
човек е вън от тялото; но който блудствува против
своето си тяло съгрешава. 19. Не знаете ли че тялото
ваше е храм на Светаго Духа който е във вас, когото
имате от Бога, и не сте свои си? 20. Защото вие сте с
цена купени; за то прославете Бога с вашите тела и с
вашите души, които са Божии.

ГЛАВА 7.

1. За това що ми писахте, добре е да се не прикоснува
человек до жена. 2. Но по причина на блудодеянията
нека има всеки своя си жена, и всека *жена* да има своя си
мъж. 3. Мъжът да отдава на жената длъжното *ней*
благоразположение: подобно и жената на мъжът. 4.
Жената не владее на своето си тяло, но мъжът: така и
мъжът не владее на своето си тяло, но жената. 5. Не
оставайте лишени един от друг, освен ако е нещо по
съгласие за време за да се упражнявате в пост и молитва;
и пак се схождайте наедно, да ви не изкушава Сатана
поради вашето невъздържане. 6. И това *го* казвам по
позволение, а не по повеление. 7. Защото искам
всичките человеци да са каквото съм аз; но всеки има
особена дарба от Бога, един така, а друг инак.
8. А на неженените и на вдовиците казвам: Добро е за
тях ако останат както и аз. 9. Но ако не могат да се
въздържат, нека се оженят; защото по-добре е да се
оженят а не да се разжегват. 10. А на оженените
заръчвам, не аз, но Господ: Жена от мъжа *си* да се не
разлъча. 11. Но ако се и разлъчи, да остане неженена,
или да се примири с мъжа *си.* И мъж да не напуща жена
си. 12. А на другите аз казвам, не Господ: Ако някой брат
има жена неверница, и тя съизволява да живее с него, да
я не напуща. 13. И жена която има мъж неверник, и той
съизволява да живее с нея, да го не напуща. 14. Защото
неверникът мъж освещен бива поради жената, и
неверницата жена освещена бива поради мъжа; понеже

инак чадата ви щяха да бъдат нечисти, но сега са свети.
15. Ако ли неверникът се отлъчи, да се отлъчи: в таквиз
неща не е порабощен братът или сестрата. Но Бог ни
призова на мир. 16. Защото що знаеш , жено, да ли не ще
спасиш ти мъжа? или що знаеш, мъжу, да ли не ще
спасиш ти жената? 17. Но всеки както му е Бог отделил,
и всеки както го е Господ призовал, така да ходи; и така
заповядвам по всичките църкви. 18. Обрязан ли е
призован някой *във вярата*, да не крие обрязването.
Необрязан ли е някой призован, да се не обрязва. 19.
Обрязването е нищо и необрязването нищо; но *всичко е*
в пазенето на Божиите заповеди. 20. Всеки да си остава в
това звание в което е призван. 21. Раб ли се призован? Да
те не е грижа; но ако можеш още да станеш свободен по-
добре употреби *това*. 22. Защото който е раб призован в
Господа, свободник Господен е; така и който е свободен
призван, раб е Христов. 23. Със *скъпа* цена сте купени: не
бивайте роби на человеци. 24. В каквото *звание* е някой
призован, братя, в него всеки да си остава пред Бога.
25. Колкото за девиците Нямам заповед от Господа; но
като помилван от Господа да съм верен, мнение давам.
26. И тъй, за настоящата нужда мисля да е добро това,
сиреч, че е добре человеку така да бъде. 27. Вързан ли си
с жена? Не търси развързване. Отвързан ли си от жена?
Не търси жена. 28. Но ако се и ожениш не съгрешаваш, и
девица ако се ожени не съгрешава; но таквизи които са
ще имат скръб по плът; а пак аз ви съжалявам. 29. Това
само казвам, братя, че останалото време е кратко; за това,
и тези които имат жени да са като че Нямат; 30. и които

плачат, като че не плачат; и които се радват, като че се не радват; и които купуват, като че *нищо* не добиват; 31. и които имат сношение с този свет, като че не са предани нему; защото на този свят образът прехожда. 32. А аз искам ви да сте безгрижни. Неженения се грижи за това което е Господне, как да угоди Господу; 33. а женения се грижи за това което е световно, как да угоди на жената. 34. Между жена и девица има разлика: неженената се грижи за това което е Господне, за да бъде света и телом и духом; а оженената се грижи за това което е световно, как да угоди на мъжа. 35. И това го казвам за собствената ваша полза; не да ви наложа примка, но за благообразие и постоянно пребъдване в служенето Господне без развлечение *на ума*. 36. Ако ли мисли някой че прави неприлично за девицата си, ако да й е минало време, и трябва така да бъде, нека прави каквото ще: не съгрешава: нека се женят. 37. Но който стои твърд на сърцето си, и няма нужда, но има власт за своята си воля, и е решил това в сърцето си да държи девицата си *неженена*, добре прави. 38. Така щото който ожени девицата си добре прави; а който я не ожени прави по-добре. 39. Жената е вързана от закона до колкото време е жив мъж й; ако ли умре мъж й, свободна е да се ожени за когото ще, тъкмо *да бива това* в Господа. 40. Но по моето мнение по-блажена е ако си остане така; а мисля че и аз имам Дух Божий.

ГЛАВА 8.

1. Колкото за идоложертвеното, знаем че всинца имаме
знание; *но* знанието възгордява, а любовта назидава. 2. И
ако се има някой че знае нещо, не е познал още нищо
както трябва да познава. 3. Но ако люби някой Бога, той
е познат от него. 4. И тъй, колкото за яденето от
идоложертвеното, знаем че идолът е нищо на света, и че
освен едного *Бога няма* никой друг Бог. 5. Защото ако и
да има нарицаеми богове, или на небето или на земята;
(както *се казва* че има много богове, и господари много,)
6. но нам е един Бог Отец, от когото е всичко, и ние сме
в него, и един Господ Исус Христос, чрез когото е
всичко, и ние чрез него. 7. Но *това* знание във всички го
Няма; и някои със съвест на идола и до сега ядат
идоложертвено като жертва на идола, и съвестта им като
е слаба осквернява се. 8. А яденето на ни препоръчва на
Бога; защото нито ако ядем ни се нещо придава, нито
ако не ядем лишаваме се от нещо. 9. Но гледайте да не
би тая ваша свобода да бъде съблазън на слабите. 10.
Защото ако види някой тебе който имаш знание че
седиш на трапеза в идолско капище, той като е слаб,
съвестта му не ще ли да се одързости да яде
идоложертвено? 11. И поради твоето знание ще загине
немощният брат, за когото е умрял Христос. 12. А като
съгрешавате така против братята, и наранявате слабата
им съвест, то вие против Христа съгрешавате. 13. За това,
ако яденето съблазнява брата ми, няма да ям месо във
веки, за да не съблазня брата си.

ГЛАВА 9.

1. Не съм ли апостол? Не съм ли свободен? Не видях ли Исуса Христа Господа нашего? Не сте ли вие моето в Господа дело? 2. На други ако не съм апостол, то поне на вас съм; защото в Господа вие сте печатът на моето апостолство. 3. Това е моят ответ на тези които изпитват *поведението* ми. 4. Да ли Нямаме власт да ядем и да пием? 5. Да ли Нямаме власт *и ние* както другите апостоли, и братята Господни, и Кифа, да водим със *себе си* жена от сестрите? 6. Или само на мене и на Варнава не е позволено да не работим? 7. Кой войнствува некога на свое си иждивение? Кой насажда лозе, и не яде от плода му? Или кой пасе стадо, и не яде от млякото на стадото? 8. По человечески ли говоря това? не казва ли и законът истото? 9. Защото в закона Моисеев е писано: «Не обвързвай устата на вол който вършее.» За воловете ли се грижи Бог? 10. Или непременно заради нас казва? защото *това* е за нас писано; така щото който оре, с надежда трябва да оре; и който вършее, с надежда да е участник в надеждата си. 11. Ако сме ние посеяли у вас духовното, много ли е ако пожънем от вас телесното? 12. Ако други участвуват във властта над вас, не трябва ли ние повече? Тази власт обаче ние не употребихме; но търпим всичко, за да не причиним некое прекратение на благовествуването Христово. 13. Не знаете ли че които свещенодействуват от светилището се хранят? и които служат на олтара вземат дел от олтаря? 14. Така и Господ заповяда, проповедниците на евангелието да живеят от

благовествуването. 15. Но аз ни едно от тези не употребих, нито писах да ми бъде така; защото за мене е по-добре да умра, а не да осуети някой похвалата ми. 16. Защото ако проповядвам евангелието, то не ми е похвала; защото нужда ми надлежи, и тежко ми ако не благовествувам. 17. Защото ако правя това от своя воля, имам заплата; ако ли от неволя, *а то* ми е служението поверено. 18. И тъй, коя е моята заплата? *Тая*, с проповядването си да положа евангелието Христово без иждивение, така щото да не злоупотребя моята власт в благовествуването. 19. Защото, като съм свободен от всички, заробих себе си на всичките за да придобия по-многото. 20. И на Юдеите бидох като Юдеин, Юдеите да придобия: на тези които са под закон като подзаконен *бидох*, за да придобия тези които са под закон. 21. На тези които Нямат закон бидох като че Нямам закон, (не че съм без закон пред Бога, но подзаконен на Христа,) за да придобия тези които Нямат закон. 22. На немощните като немощен бидох за да придобия немощните. На всичките станах всичко да би всякак да спася неколцина. 23. И това го правя за евангелието, да бъда на него съучастник. 24. Не знаете ли че които тичат на попрището всички тичат, а само един взема наградата? Така тичайте като да *я* получите. 25. И всеки подвижник от всичко се въздържа; и те за да вземат венец тленен, а ние нетленен. 26. И тъй, аз тичам така, не като на неизвестно *нещо*; така бъхта, не като че бия въздуха; 27. но уморявам тялото си и порабощавам *го*, че като проповядвам на другите да не би да остана аз отхвърлен.

ГЛАВА 10.

1. И не искам, братя, да не знаете че отците наши бяха всички под облака, и всички през морето преминаха, 2. и в облака и в морето всички се кръстиха в Моисея, 3. и всички от истото духовно ястие ядоха, 4. и всички от истото духовно питие пиха; защото пиеха от духовния камък който ги придружаваше; и този камък бе Христос. 5. Но в по-многото от тях не благоволи Бог; защото изпомряха в пустинята. 6. А тези неща станаха нам примери да не бъдем ние желатели на злото, както и те пожалеха. 7. Нито идолослужители бивайте, както някои от тях, според писаното: «Седна народът да яде и да пие, и станаха да играят.» 8. Нито да блудствуваме както блудствуваха някои от тях, и паднаха в един ден двадесет и три хиляди *души.* 9. Нито да изкушаваме Христа, както и някои от тях изкусиха и погинаха от змиите. 10. Нито роптайте както възроптаха някои от тях и погинаха от изтребителя. 11. И всичко това им се прилучаше за примери, и написа се за поучение нам които сме достигнали последните времена. 12. Така щото който се има че стои, да гледа да не падне. 13. Вас *друго* изкушение освен человеческо не ви е постигнало: верен е обаче Бог който няма да ви остави да бъдете изкушени повече от колкото ви е силата, но с изкушението наедно ще даде и средството така щото да можете да претърпявате. 14. За това, възлюблени мои, отбягвайте от идолослужението. 15. Говоря като на разумни: сами ви съдете това което казвам. 16. Чашата на

благословението която благославяме не е ли причастие
на кръвта Христова? Хлябът когото преломяваме не е ли
причастие на Христовото тяло? 17. Защото един хляб,
едно тяло сме ние мнозината; понеже всинца от единия
хляб се причащаваме. 18. Гледайте Израиля по плът:
тези които ядат жертвите не са ли причастници на
жертвеника? 19. И тъй, аз що казвам? това ли че идолът
е нещо, или че идоложертвеното е нещо? *Не.* 20. Но
казвам, че онова което езичниците жертвуват, жертвуват
го на бесовете, и не на Бога; а не ви искам да бъдете
причастници на бесовете. 21. Не можете да пиете чашата
Господня и чашата бесовска: не можете да сте
причастници на трапезата Господня и на трапезата
бесовска. 22. Или искаме да подбудим Господа на
ревнование? по-силни ли сме ние от него? 23. Всичко ми
е позволено, но всичко не е за полза: всичко ми е
позволено, но всичко не е за назидание. 24. Никой да не
търси своята си *полза*, но всеки *ползата* на другиго. 25.
Всичко що се продава на месопродавницата яжте, и без
никакво предирване заради съвестта; 26. защото
«Господня е земята и което я изпълнява.» 27. И ако от
неверните някой ви покани, и вие искате да идете, яжте
каквото сложат отпреде ви, без никакво предирване
заради съвестта *си.* 28. Ако ли ви рече някой : Това е
идоложертвено, не яжте, заради тогоз който ви е обадил,
и *за* съвестта; защото «Господня е земята и което я
изпълнява.» 29. А съвест казвам, не твоята, но на другиго
съвестта, понеже защо да се съди моята свобода от
друга съвест? 30. И ако аз с благодарение участвувам *в*

яденето, защо да бъда охулван за това за което аз благодаря? 31. И тъй, ядете ли, пиете ли, нещо ли правите, всичко за слава Божия правете. 32. Не бивайте съблазън ни на Юдеи, ни на Елини, нито на църквата Божия; 33. както и аз угождавам на всички във всяко нещо без да търся своята си полза, но *ползата* на мнозина за да се спасят.

ГЛАВА 11.

1. Подражатели бивайте на мене както и аз на Христа. 2. И захвалям ви, братя, че във всичко ме помните, и държите преданията както ви *ги* предадох. 3. Искам пак да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, а глава на жената е мъжът; глава пък на Христа е Бог. 4. Всеки мъж кога се моли, или кога пророчествува, ако има главата си покрита, засрамва главата си. 5. А всека жена която се моли или пророчествува с непокрита глава засрамва главата си; защото е все еднакво като да е с бръсната *глава.* 6. Защото жена ако се не покрива, нека остриже и космите си. Но ако е срамотно на жена да си стриже космите или да си бръсне *главата*, то нека се покрива. 7. Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава Божия; а жената е слава на мъжа. 8. Защото мъжът не е от жената, но жената от мъжа; 9. понеже не бе създаден мъжът за жената, но жената за мъжа. 10. За това жената е длъжна заради ангелите да има на главата *си белег на* власт. 11. Ни мъж обаче без жена, нито жена без мъж *бива* в Господа; 12. защото както жената е от мъжа, така и мъжът е чрез жената; а всичко е от Бога. 13. Сами в себе си съдете: Прилично ли е на жена да се моли Богу гологлава? 14. А не учи ли ви и самото естество че мъж ако оставя косата си да расте то е безчестие нему? 15. Но жена ако оставя косата си да расте то е ней за слава; защото косата е дадена ней наместо покривало. 16. Но ако се яви някой да е препирлив, ние такъв обичай Нямаме, нито църквите Божии.

17. И това като *ви* заръчвам, не *ви* захвалям че се
събирате, не за по-добро, но за по-лошо. 18. Защото
първо, кога се събирате в църква слушам че ставали
раздори помежду ви; и по нещо вярвам; 19. защото
нужно е да има и разделения между вас за да се явят
достойните из помежду ви. 20. И тъй, събирането ви
наедно не е че ядете Господня вечеря; 21. защото на
яденето всеки бърза да взема своята си вечеря преди
другиго; и един остава гладен, а другий се напива. 22.
Къщи ли Нямате да ядете и да пиете? или църквата
Божия презирате, и посрамяте тези които Нямат *нищо*?
Какво да ви река? Да ви захвалям ли за това? Не *ви*
захвалям. 23. Защото аз от Господа приех това което ви и
предадох, че Господ Исус през нощта на предаването му
взе хляб, 24. и като благодари преломи, и рече: Вземете,
яжте; това е тялото мое което за вас се ломи; това
правете за мое възпоминание. 25. Така и чашата след
вечерянето *взе*, и рече: Тая чаша е новия завет в моята
кръв: това правете, всеки път когато пиете, за мое
възпоминание. 26. Защото всеки път когато ядете този
хляб и пиете тази чаша, смъртта Господня възвестявате
докле дойде той. 27. Така щото който яде този хляб или
пие чашата Господня недостойно повинен ще бъде на
тялото и кръвта Господня. 28. Но да изпитва человек себе
си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; 29. защото
който яде и пие недостойно, той яде и пие осъждане на
себе си като не отличава тялото Господне. 30. От това
има из помежду ви мнозина немощни и болни, а доста и
умират. 31. Защото ако бихме сами себе си съдили, не

бихме били съдени. 32. Но когато биваме съдени,
наказваме се от Господа за да не бъдем осъдени наедно
със света. 33. За това, братя мои, когато се събирате да
ядете, чакайте се един друг: 34. ако ли е някой гладен, да
яде у дома си, за да се не събирате за осъждане. А за
друго що остава, когато дойда ще наредя.

ГЛАВА 12.

1. А за духовните *дарби*, братя, не искам да не знаете. 2. *Вие* знаете че бяхте езичници, влачими към немите идоли, както се водехте. 3. За това ви уведомявам че никой като говори с Дух Божий не казва анатяма Исусу, и никой не може да нарече Исуса Господ освен чрез Духа Светаго. 4. Има различия на дарбите; но Духът е истият. 5. Има различия на служенията, но Господ е истият. 6. Има и различия на действията, но Бог е истият който действува все во все.

7. А всякому се дава явлението на Духа за полза. 8. Защото едному се дава чрез Духа слово на премъдрост, а другиму слово на знание по истия Дух; 9. другиму пък вяра чрез истия Дух, а другиму дарби на изцеления пак чрез истият Дух *се дават*; 10. а другиму действие на чудеса, другиму пророчество, а другиму разпознаване на духовете, и другиму различни езици, другиму пак тълкуване на езици. 11. А всичко това го действува единият и този истий Дух, който всекиму особено разделява както му е угодно.

12. Защото както тялото е едно а има много удове, и всите удове на едното тяло, ако и много да са, *пак* едно тяло са, така и Христос. 13. Защото всички ние чрез единия Дух се кръстихме *да сме* в едно тяло, и Юдеи и Елини, и раби и свободни; и всинца в един Дух се напоихме. 14. Защото тялото не е един уд, но много. 15. Ако речеше ногата: Понеже не съм ръка не съм от тялото; да ли за това тя не е от тялото? 16. И ако речеше

ухото: Понеже не съм око не съм от тялото; да ли за това то не е от тялото? 17. Ако беше всичкото тяло око, де *щеше да е* слушането? ако ли все слушане, де обонянието? 18. Но сега Бог е положил удовете всеки един от тях в тялото както е изволил. 19. Ако бяха били всите един уд, де *щеше да е* тялото? 20. Но сега удове са много, а тяло едно. 21. И не може окото да рече на ръката: Нямам потреба от тебе; или пак главата на нозете: Нямам потреба от вас. 22. Но удовете на тялото които се виждат че са по-слаби, те са много по-потребни. 23. И тези *части* на тялото които ни се виждат за по-безчестни, тям повече почест прилагаме, е неблагообразните наши удове имат по голямо благообразие. 24. А благообразните наши *удове* Нямат нужда. Но Бог е разпоредил тялото, като е дал на лишеното по-голяма почест; 25. за да няма раздор в тялото, но удовете да имат истото попечение един за друг. 26. И ако страда един уд, всите удове състрадат; ако ли слави един уд, всите удове се радват с него заедно. 27. А ви сте тяло Христово, и частно удове.

28. И едни постави Бог в църквата, първо апостоли, второ пророци, трето учители, после чудеса, напокон дарби на изцеление, помагания, управления, разни езици. 29. Всичките апостоли ли са? всичките пророци ли са? всичките учители ли са? всички *действуват* ли чудеса? 30. всички имат ли дарби на изцеление? всички говорят ли езици? всички тълкуват ли? 31. Имайте ревност за по-добрите дарби; и *аз* още по-превъзходен пат ви показвам.

ГЛАВА 13.

1. Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов
Нямам, ще съм мед що звънти или кимвал що дрънка. 2.
И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко
знание, и ако имам всичката вяра щото и гори да
преместям, а любов Нямам, нищо не съм. 3. И ако раздам
всичкият си имот за прехрана *на сиромасите*, и ако
предам тялото си на изгореване, а любов Нямам, нищо
не се ползувам. 4. Любовта дълготърпи, благосклонна е;
любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се
гордее, 5. не безобразствува, не дири своето си, не се
раздражава, не мисли зло, 6. на неправдата се не радва, а
сърадва се на истината, 7. всичко претърпява, на всичко
хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. 8. Любовта
никога не отпада; *другите* обаче, пророчества ли са, ще
се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще
изчезне: 9. Защото от части знаем, и от части
пророкуваме; 10. но когато дойде съвършеното, тогаз
това което е от части ще се прекрати. 11. Когато бях
младенец, като младенец говорех, като младенец
мъдрувах, като младенец размишлявах; но от как станах
мъж, напуснах което е младенческо. 12. Защото сега
видим мрачкаво *както* през огледало, а тога *ще гледаме*
лице с лице; сега познавам от части, а тога ще позная
както съм и познат. 13. А сега остават тези трите, вяра,
надежда, любов; но най-голяма от тях е любовта.

ГЛАВА 14.

1. Следвайте любовта, и желайте с ревност духовните *дарби*, и най-паче да пророчествувате. 2. Защото който говори език *незнаен*, не говори на человеци, но Богу; защото никой *му* не проумява, но духом тайни говори; 3. а който пророчествува говори на человеци *за* назидание и увещание и утешение. 4. Който говори *незнаен* език назидава себе си; а който пророчествува назидава църквата. 5. Искам всички да говорите езици, а повече да пророчествувате; защото който пророчествува по-горен е от тогози който говори *разни* езици, освен ако тълкува за да вземе църквата назидание. 6. И сега, братя, ако дойда при вас и говоря *незнайни* езици, както ще ви ползувам, ако ви не говоря или с откровение, или с познание, или с пророчество, или с поучение? 7. И бездушните неща които издават глас, свирка или китара, ако не дадат отличителни звукове, как ще се познае това което свирят със свирката или с китарата? 8. Защото ако би издала тръбата неопределен глас, кой би се приготвил на бой? 9. Така и вие ако не дадете с езика си вразумителни речи, как ще се познае това което говорите? защото на вятър ще говорите. 10. Толкоз вида гласове се случават на света; и ни един от тях *не е* без значение. 11. И тъй, ако не разумея значението на гласа ще бъда другоезичен за тогози който говори, и този който говори другоезичен за мене. 12. Така и вие, понеже сте ревнители на духовните *дарования*, старайте се да се преумножат у вас за назидание на църквата. 13.

За това, който говори език *незнаен*, нека се моли *за дарбата и* да тълкува. 14. Защото, ако се моля по език *незнаен*, духът ми се моли, а умът ми остава безплоден. 15. И тъй, що е? Ще се моля с духа си, ще се моля и с ума си; ще пея с духа си, ще пея и с ума си. 16. Понеже ако славословиш с духа си, онзи който е от реда на простаците как ще рече на твоето благодарение, Амин, като не знае що говориш? 17. Защото ти благодариш добре, но другият не се назидава. 18. Благодаря Богу моего че аз от всички вас повече езици говоря. 19. Но в църква предпочитам да изговоря пет думи с ума си за да наставя и други, а не десет хиляди думи с език *незнаен*.
20. Братя, не бивайте по ума деца, но бивайте младенци по злобата, а по ума съвършени мъже. 21. В закона е писано: «С други езици и с други устни ще поговоря на този народ; и нито така ще ми послушат, казва Господ.»
22. За това езиците са белег, не за тези които вярват, но за тези които не вярват; а пророчеството е, не за тези които не вярват, но за тези които вярват. 23. И тъй, ако се събере всичката църква наедно и всичките *наченат* да говорят по *незнайни* езици, а влезат простаци или неверни, не ще ли да рекат че вие сте полудели? 24. Ако ли всички пророчествуват, и влезе някой неверник или простак, той от всичко се изобличава и от всичко се изпитва; 25. и така, скришните на сърцето му стават явни; и тъй, ще падне на лицето си, ще се поклони Богу, и ще изповяда че наистина Бог е между вас.
26. И тъй, братя, що има? Кога се събирате, всеки от вас псалом има, поучение има, език има, откровение има,

тълкование има. Всичко да бива за назидание. 27. Ако
говори някой език *незнаен, да говорят* по двама, или
най-много по трима, и на ред; а един да тълкува. 28. Ако
ли няма тълкувател, да мълчи в църква, и да говори в
себе си и Богу. 29. А пророци да говорят двама или
трима, а другите да разсъждат; 30. ако ли дойде
откровение на другиго от седящите, първият да
млъкнува. 31. Защото един след друг всинца можете да
пророчествувате, за да научават всички и всички да се
утешават. 32. И духовете пророчески покоряват се на
пророците. 33. Защото Бог не е *Бог* на немирство, но на
мир, както по всичките църкви на светиите. 34. Жените
ви да мълчат в църквите, защото не им е простено да
говорят, но да се покоряват както и законът казва. 35.
Ако ли искат да научат нещо, да питат мъжете си у дома
си; защото е срамотно на жени да говорят в църква. 36.
Словото Божие от вас ли излезе? или е само до вас
достигнало? 37. Ако мисли някой че е пророк или
духовен, нека узнае че това което ви пиша е заповеди
Господни. 38. Но ако не разумева някой , да не разумева.
39. За това, братя, имайте ревност да пророчествувате, и
не възбранявайте да говорят езици. 40. Всичко да бива
благообразно и редовно.

ГЛАВА 15.

1. Още, братя, уведомявам ви евангелието което ви
проповядах, което и приехте, в което и стоите, 2. чрез
което се и спасявате ако държите според както ви съм
благовестил, освен ако не сте напразно повярвали. 3.
Защото ви предадох най-първо онова което и приех,
сиреч, че Христос умря за греховете ни според писаният;
4. и погребан бе, и възкръсна в третия ден според
писанията; 5. и яви се на Кифа, после на дванадесетте. 6.
След това се яви на повече от петстотин братя изведнъж,
от които повечето и до сега са живи, а някои и починаха.
7. После се яви Якову, после на всичките апостоли; 8. а
най-после от всички яви се и на мене като на някой
изверг. 9. Защото аз съм най-малкият от апостолите,
който не съм достоен и апостол да се нарека, защото
гониха църквата Божия. 10. Но с Божията благодат съм
каквото съм; и неговата на мене благодат не бе празна,
но трудих се повече от всички тях; не аз обаче, но
Божията благодат която е с мене. 11. И тъй, или аз или
те, така проповядваме, и така сте повярвали.
12. А когато се проповядва Христос че е възкръснал от
мъртвите, как казват някои от помежду ви че няма
възкресение на мъртвите? 13. Ако няма възкресение на
мъртвите, то нито Христос е възкръснал; 14. и ако
Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед,
празна и вашата вяра. 15. Намерваме се още и
лъжесвидетели на Бога; защото свидетелствувахме за
Бога че е възкресил Христа; когото не е възкресил ако е

тъй че мъртвите не възкръсват. 16. Защото ако мъртвите
не възкръсват, не е нито Христос възкръснал; 17. ако ли
Христос не е възкръснал, суетна е вярата ви; още сте в
греховете си. 18. То и тези които са починали в Христа
погинали са. 19. Ако само в този живот се надеем на
Христа, то сме най окаяни от всичките человеци. 20. А
нине Христос възкръсна от мъртвите, и стана начатък на
починалите. 21. Понеже както чрез человека смъртта
дойде, така чрез человека и възкресението на мъртвите.
22. Защото както чрез Адама всички умират, така чрез
Христа всички ще оживеят. 23. Но всеки на реда си;
Христос начатък, после които са Христови в
пришествието негово; 24. Напокон *ще бъде* скончанието
когато предаде царството Богу и Отцу, когато унищожи
всяко началство и всека власт и сила; 25. защото трябва
да царува докле положи всичките врагове под нозете си.
26. Най-последен враг *който* се унищожава е смъртта. 27.
Защото «всичко покори под нозете му;» а когато говори
че всичко е покорено, явно е че освен тогози който е
покорил нему всичкото; 28. а когато се покори нему
всичко, тогаз и сам си Синът ще се покори на тогози
който е покорил нему всичкото, за да бъде Бог все във
все. 29. Понеже какво ще сторят тия които се кръщават
заради мъртвите ако никак мъртвите не възкръсват?
защо ли се и кръщават зарад мъртвите? 30. Защо ли и
ние всеки час бедствуваме? 31. Всеки ден умирам, тако
ми похвалата за вас която имам в Христа Исуса Господа
нашего. 32. Ако по человечески се борих аз със зверове в
Ефес, каква полза имам ако мъртвите не възкръснуват?

«Да ядем и да пием, защото утре ще умрем.» 33. Не се лъстете: «Злите съобщества развалят добрите нрави.» 34. Свестете се според както е праведно, и не съгрешавайте; защото някои *от вас* Бога не знаят. *Това* за ваш срам *го* казвам.
35. Но ще рече някой : Как ще възкръснат мъртвите? и с какво тяло ще дойдат? 36. Безумни, това което ти сееш ако не умре не се съживява. 37. И това което сееш, не посяваш тялото което ще изникне, но голо зърно каквото се случи, пшенично или друго некое; 38. а Бог му дава тяло каквото си ще, и на всяко семе своето *му* тяло. 39. Всека плът не е еднаква плът; но друга плът е на человеците, а друга плът на скотовете, друга пък на рибите, друга на птиците. 40. *Има* и телеса небесни и телеса земни; друга е обаче славата на небесните, а друга на земните. 41. Друга е славата на слънцето, и друга славата на луната, и друга славата на звездите; защото звезда от звезда различа според славата. 42. Така и възкресението на мъртвите. Сее се в тление, възкръсва в нетление; 43. сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в немощ, възкръсва в сила; 44. сее се тяло естествено, възкръсва тяло духовно. Има тяло естествено, има и тяло духовно. 45. Така е и писано: Първият человек Адам «стана душа жива,» а последният Адам е дух животворящ. 46. Но не първом духовното, но естественото, и после духовното. 47. Първият человек е от земята пръстен: вторият человек, Господ от небето. 48. Какъвто е пръстният таквизи са и пръстните, и какъвто небесният таквизи и небесните. 49. И както се облякохме

в образа на пръстния ще се облечем и в образа на небесния.
50. И това *ви* казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят царството Божие; нито тлението наследва нетлението. 51. Ето, една тайна ви казвам: Всинца няма да умрем, но всинца ще се изменим, 52. в една минута, в мигновение на око, с последната тръба; защото ще затръби; и мъртвите ще възкръснат нетленни, а ние ще се изменим. 53. Защото трябва това тленното да се облече с нетление, и смъртното това да се облече с безсмъртие. 54. А когато тленното това се облече с нетление, и смъртното това се облече с безсмъртие, тогаз ще се сбъдне словото което е писано: «Погълната биде смъртта с победа.» 55. Де ти, смърте, жилото? де ти, аде, победата? 56. Жилото на смъртта е грехът, и силата на греха е законът; 57. но благодарение Богу който ни дава победата чрез Господа нашего Исуса Христа. 58. И тъй, възлюблени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в делото Господне, понеже знаете че трудът ви не ще да бъде празен в Господа.

ГЛАВА 16.

1. А колкото за събирането на милостинята за светиите, както наредих в църквите Галатийски така сторете и вие. 2. В първия *ден* на седмицата, всеки от вас да отделя по *нещо* според както му успява работата, и да го има при себе си; да не би кога дойда тогаз да стават събиранията на милостинята. 3. И кога дойда, които одобрите с писма, тях ще проводя да отнесат подаръка ви в Ерусалим; 4. и ако бъде достойно да ида и аз, с мене ще отидат. 5. Аз ще дойда при вас като мина през Македония; (защото през Македония минавам.) 6. А може би да поостана при вас, или *може* и да презимувам, за да ме изпроводите вие на където отида. 7. Защото не ми се ще сега в минуването да се видя с вас; но надея се да остана при вас неколко време ако *ми* Господ позволил. 8. А в Ефес ще се бавя до Петдесетницата; 9. защото ми се отвориха врата големи и работни, *има* и много противници.

10. Ако ли дойде Тимотей, гледайте да бъде без страх при вас; защото *и той* работи делото Господне както и аз. 11. За това, никой да го не унищожи; но изпроводете *ми* го миром да дойде при мене; защото го очаквам с братята. 12. А за брата Аполоса, молих му се много да дойде с братята при вас; и не му се щеше никак да дойде сега; ще дойде обаче когато му прилегне.

13. Бъдете бодри, стойте във вярата, бъдете мъжествени, крепки бъдете. 14. Всичко у вас с любов да бива.

15. Още ви моля, братя, (знаете Стефаниновия дом че е

начатък на Ахаия, и са отредили себе си в служение на
светиите,) 16. да се подчинявате и вие на таквиз и на
всякого който съдействува и се труди. 17. Радвам се за
дохождането на Стефанина, на Фуртуната, и на Ахаика,
защото те запълниха *моето* от вас лишение; 18. понеже
успокоиха и моя дух и вашия; за това припознавайте
таквиз *человеци.*
19. Поздравяват ви църквите които са в Азия.
Поздравяват ви в Господа премного Акила и Прискила с
домашната си църква. 20. Поздравяват ви всичките братя.
Поздравете се един другий със целуване свето.
21. Поздравлението *пиша* аз Павел с ръката си. 22. Който
не люби Господа Исуса Христа да бъде анатема, Маран-
ата. 23. Благодатта на Господа *нашего* Исуса Христа да
бъде с вас. 24. Любовта ми с всички вас в Христа Исуса.
Амин.

ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ КЪМ КОРИНТЯНОМ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.

ГЛАВА 1.

1. Павел с Божията воля апостол Исус Христов, и
Тимотей брат, към Божията църква която е в Коринт, и
към всичките светии които са по всичка Ахаия: 2.
Благодат вам и мир от Бога Отца нашего и Господа
Исуса Христа.
3. Благословен Бог и Отец на Господа нашего Исуса
Христа, Отец на милосърдието и Бог на всяко утешение,
4. който ни утешава във всека наша скръб за да можем и
ние да утешаваме тези които се намерват във всяка
скръб с утешението с което ние сами се утешаваме от
Бога. 5. Защото както се преумножават в нас страданията
Христови, така чрез Христа се преумножава и
утешението наше. 6. И скърбим ли, *скърбим* за вашето
утешение и спасение което се действува чрез
търпението на истите страдания, които страдаме и ние;
ако ли се утешаваме, *утешаваме се* за вашето утешение
и спасение; 7. и надеждата която имаме за вас е твърда;
понеже знаем че както сте участници на страданията
така и на утешението. 8. Защото не искаме да не знаете,
братя, за нашата скръб която ни се случи в Азия, че
твърде много се отеготихме, повече от силата си, така
щото се отчаяхме и за живота си; 9. но ние сами в себе
си взехме си осъждението на смъртта, за да не уповаваме
на себе си, но на Бога който възкръсява мъртвите; 10.
който е избавил нас от толкоз *близка* смърт, и избави *ни*;
комуто се надеем че и пак ще избави, 11. когато и вие с
молитва съдействувате за нас, щото поради даденото

нам чрез мнозина дарование да бъде за нас от много
лица благодарение.
12. Защото нашата похвала е това, свидетелството на
нашата съвест че ние с простота и искреност по Бога, не
с плътска мъдрост, но с благодат Божия, поминахме на
света, а най-много между вас. 13. Защото не ви пишем
друго освен това което четете или и познавате; а надея
се че и до край ще познаете; 14. както ни отчасти и
познахте че сме похвала вам, както и вие нам, в деня на
Господа Исуса. 15. И с тази увереност исках да дойда при
вас по-изпърво, за да имате втора благодат, 16. и през вас
да мина в Македония, и пак от Македония да дойда при
вас, и вие да ме изпроводите в Юдея. 17. И тъй, като
беше това намерението ми, да ли съм лекоумно
постъпил? или намерението ми е намерение плътско, за
да бъде у мене ту: Ей, ей, ту: Не не? 18. Верен е Бог че
словото ни към вас не стана Ей и Не. 19. Защото Исус
Христос, Син Божий, проповяданият у вас от нас, от
мене и Силуана и Тимотея, не стана Ей и Не, но в него
стана Ей. 20. Защото всичките Божии обещания в него са
Ей и в него Амин за слава Божия чрез нас. 21. А който
ни утвърдява с вас в Христа, и който ни е помазал, е Бог;
22. който и запечата нас, и даде обручението на Духа в
сърцата ни.
23. И аз призовавам Бога за свидетел на моята душа че
понеже ви щадя не съм дошъл още в Коринт: 24. не че
имаме власт на вярата ви, но защото сме споспешници
на радостта ви; понеже чрез вярата стоите.

ГЛАВА 2.

1. И това реших в себе си, да не дохождам при вас пак със
скръб. 2. Защото ако оскърбявам аз вас, то мене кой ще
развесели ако не този който е оскърбен от мене? 3. И
това истото ви писах, че, кога дойда, да Нямам скръб от
тези от които ми подобава радост да имам, като имам
уверение на всинца ви че моята радост е *радост* за
всички вас. 4. Защото от голяма скръб и сърдечна тъга
писах ви с много сълзи, не да се оскърбите, но да
познаете голямата любов която имам към вас.
5. Ако ли *ме* е някой оскърбил, не е оскърбил мене, но
всинца ви отчасти, да не отеготя повече. 6. За такъв един
доста е това запрещение от по-мнозината; 7. така щото
напротив вие *трябва* повече да *му* простите и да *го*
утешите, щото такъв един да не бъде погълнат от
безмерна скръб. 8. За това ви моля да утвърдите *вашата*
към него любов; 9. понеже за това и писах за да ви
позная с опит да ли сте на всичко послушливи. 10. А
комуто *вие* прощавате нещо, *прощавам му* и аз; защото
ако съм и простил нещо, комуто съм простил, за вас съм
сторил това от Христово лице, 11. за да не добие
преимущество над нас Сатана; защото не сме да не
знаем неговите умишления.
12. И когато *аз* дойдох в Троада да *проповядвам*
евангелието Христово, и ми се отвориха врата в *делото*
Господне, 13. понеже не намерих брата си Тита не се
успокои духът ми; но простих се с тях и излязох за в
Македония. 14. Но благодарение Богу който ни прави

винаги да сме победители в Христа, и на всяко място
чрез нас явява уханието на неговото познание. 15.
Защото ние пред Бога сме Христово благоухание за тези
които се спасяват и за тези които погинват. 16. На
едните сме ухание от смърт за смърт, а на другите
ухание от живот за живот. И на това кой е доволен? 17.
Защото не сме както многото онези които преправят
словото Божие; но искрено и като от Бога, пред Бога в
Христа говорим.

ГЛАВА 3.

1. Пак ли начнуваме да се препоръчваме? или имаме
нужда, както някои, за препоръчителни писма до вас,
или за препоръчителни от вас? 2. Вие сте нашето писмо,
написано в сърцата ви, знаемо и прочитаемо от
всичките человеци; 3. и явявате се че сте писмо Христово
станало чрез нашето служене, написано, не с мастило, но
с Духа на Бога живаго, не на плочи каменни, но на плочи
плетени на сърцето.
4. И таквази увереност към Бога имаме *ние* чрез Христа;
5. не че сме от самосебе си доволни да намислим нещо
като от нас си, но нашето доволство е от Бога, 6. който
ни и удоволи да бъдем служители на новия завет, не на
буквата, но на духа; защото буквата убива, а духът
оживотворява. 7. Ако ли служенето на смъртта, в букви
издълбани на камък стана със слава, така щото синовете
Израилеви не можаха да гледат Моисея в лице поради
славата на лицето му, която имаше да престане, 8. как
може служенето на Духа да не бъде с по-голяма слава? 9.
Защото ако служението на осъждането *стана със* слава,
много повече служението на правдата ще го надминва в
славата. 10. Защото прославеното не се прослави по тази
част заради онази слава която превъзхожда. 11. Защото,
ако бе със слава това което имаше да престане, много по-
славно ще е трайното. 12. И тъй, като имаме такваз
надежда, с голямо дръзновение действуваме; 13. а не като
Мойсей *който* полагаше покривало на лицето си за да
не могат да гледат синовете Израилеви края на това

което имаше да престане. 14. Но тям умовете им са заслепени; защото и до днес кога прочитат вехтия завет истото покривало стои неоткрито, понеже *само* чрез Христа се унищожава. 15. До днес, обаче, при прочитането на Моисея покривало лежи на сърцето им. 16. Но когато *Израил* се обърне към Господа покривалото ще се отнеме. 17. А Господ е този Дух; и дето е Духът Господен там е свобода. 18. А ние всинца като гледаме славата Господня с открито лице както в огледало, преобразяваме се в истия образ от слава в слава както от Духът Господен.

ГЛАВА 4.

1. Заради това, според както бидохме помилвани *от Бога*, туй служене като имаме не ни дотяга; 2. но отрекохме се от скришността на срама, и не ходим с пронирство, нито с лъжа проповядваме словото Божие, но като изявяваме истината препоръчваме себе си пред Бога на съвестта на всекиго човека. 3. Ако ли е нашето благовествуване покрито, то е покрито за тези които погинват,- 4. за тези, неверните, на които богът на този свят е заслепил ума, да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, който е образ на *невидимаго* Бога. 5. Защото ние не проповядваме себе си, но Христа Исуса Господа, а себе си раби ваши заради Исуса. 6. Защото Бог който е рекъл да възсияе виделина от тъмнината, *той е* който възсия в сърцата ни за просвещение с познанието на славата Божия с лицето Исус Христово. 7. И това съкровище имаме го в пръстни съдове, за да бъде превъзходството на силата от Бога, а не от нас. 8. Всякак се угнетяваме, но не сме в утеснение; в недоумение сме, но не в отчаяние; 9. гоними сме, но не оставяеми; обарят ни, но не погинваме. 10. Всякога носим на тялото си умирането на Господа Исуса, за да се яви на тялото ни и животът Исусов. 11. Защото ние живите винаги се предаваме на смърт за Исуса, да се яви и животът Исусов в смъртната наша плът. 12. Така щото смъртта действува в нас, а животът във вас. 13. А като имаме ития дух на вярата, по писаното: «Повярвах, за то и говорим,» и ние вярваме, за то и говорим; 14. понеже

знаем че този който е възкресил Господа Исуса ще
възкреси и нас чрез Исуса и ще *ни* представи с вас
наедно. 15. Защото всичкото е за вас, щото благодатта
умножена поради благодарението на мнозината да
преизобилва в слава Божия. 16. За това не ни дотегнува;
но ако и да тлее външният наш човек, вътрешният
обаче всеки ден се подновява. 17. Защото привременната
наша лека скръб произвожда нам от много по-много
вечна тежина на слава; 18. понеже ние не сматряме на
видимите, но на невидимите, защото видимите са
привременни, а невидимите вечни.

ГЛАВА 5.

1. Защото знаем че, ако се развали земната къща на
нашето селение, имаме от Бога здание на небеса, дом
неръкотворен, вечен. 2. Понеже в това и въздишаме, и
желаем да се облечем с небесното наше жилище, 3. ако
само облечени *с него* не се намерим голи. 4. Защото ние
които сме в *това* селение стенем под бремето *му*,
понеже искаме, не да се съблечем, но да се облечем още,
за да бъде смъртното погълнато от живота. 5. И Бог е
който за това истото ни създаде, който ни и даде
обручението на Духа. 6. И тъй, понеже имаме винаги
дръзновение, и знаем че до когато се намерваме в
тялото, отдалечени сме от Господа: 7. (защото с вярване
ходим, а не с виждане,) 8. за това и дръзновение имаме,
и благоволяваме повече да излезем от тялото и да се
въдворим при Господа. 9. За това и с ревност се стараем,
въдворяваме ли се, отстраняваме ли се, да сме
благоугодни нему. 10. Защото всинца трябва да се явим
пред съдовището Христово, да приеме всеки според
каквото е правил в тялото, добро или зло. 11. И тъй, като
знаем страха Господен, человеците убеждаваме, а на Бога
сме известни; надея се още че и на вашите съвести сме
известни. 12. Защото не препоръчваме себе си на вас, но
даваме ви причина да се хвалите с нас, за да има що да
речете на тези които се хвалят от лице, а не от сърце. 13.
Защото ако сме се изумили, то за Бога; ако ли здраво
мислим, то заради вас. 14. Защото любовта Христова ни
принуждава; понеже сме разсъдили за това че, ако е

умрял един за всичките, то всичките са умрели; 15. и
умря за всичките, за да не живеят вече живите за себе си,
но за тогоз който е умрял и възкръснал за тях. 16. За
това, ние от нине не знаем никого по плът; а пък, ако и
да знаехме Христа по плът, но сега вече *така го* не
знаем. 17. За то ако е някой в Христа, *той е* създание
ново; вехтото премина, ето, всичко стана ново. 18. А
всичко е от Бога, който ни примира със себе си чрез
Исуса Христа, и даде нам служенето на примиряването;
19. сиреч, Бог беше в Христа и примиряваше света със
себе си като не вменяваше *на человеците* прегрешенията
им, и вложи в нас словото на примирението. 20. И тъй,
от Христова страна посланници сме, като че Бог чрез нас
умолява: молим *ви* от Христова страна, примирете се с
Бога. 21. Защото тогоз който грях не е знаял *Бог* за нас *го*
грешен направи за да станем ние чрез него праведни
пред Бога.

ГЛАВА 6.

1. И ние, като съдействуваме *с него*, умоляваме ви да не бъде у вас напразно приемането на Божията благодат. 2. (Защото казва: «В прието време послушах те, и в ден на спасение помогнах ти;» ето сега време благоприятно, ето сега ден на спасение.) 3. Ние в нищо не даваме никаква съблазън, да не би да се похули служенето; 4. но във всичко представяме себе си като служители Божии, в търпение голямо, в скърби, в нужди, в утеснение, 5. в биения, в запирания, в бъркотии, в трудове, в неспания, в неядения, 6. с чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с любов нелицемерна, 7. със словото на истината, със сила Божия, с оръжия на правдата в дясната ръка и в лявата; 8. в слава и безчестие, в хулене и захваляне; като прелъстници, а истинни; 9. като непознати, а опознати; като на умиране, а, ето, живеем; като наказвани, а не умъртвявани; 10. като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо Нямаме,а пък всичко владеем. 11. Устата ни се отвориха към вас, о Коринтяни, сърцето ни се разшири. 12. *Вие* не сте на утеснение в нас, но вътре във вас си на утеснение сте. 13. И тъй, *отдайте ми* това възмездие, (като на чада говоря,) разширете се и вие. 14. Не се съвпрягайте неподобно с неверните; защото каква смеса има правдата с беззаконието? или какво общение между виделината и тъмнината? 15. И какво съгласие има Христос с Велиара? или какъв дел има верният с

неверния? 16. И какво спогаждане има храмът Божий с
идолите? защото вие сте храм на Бога живаго, както
рече Бог: «Ще се заселя в тях, и в тях ще ходя; и ще им
бъда Бог, и те ще ми бъдат народ.» 17. За това, «Излезте
от сред тях и отлъчете се,» казва Господ, «и не се
допирайте до нечисто;» и «Аз ще ви приема, 18. и ще ви
бъда Отец, и вие ще ми бъдете синове и дъщери,» казва
Господ Вседържител.

ГЛАВА 7.

1. И тъй, възлюблени, като имаме тези обещания, да очистим себе си от всека мърсота на плътта и на духа, и да вършим светостта със страх Божий. 2. Приемете ни: никого не сме обидили, никого не сме развратили, не сме се полакомили от никого да припечелим. 3. Не *ви* казвам *това* за осъждане; защото по-напред рекох че сте в сърцата ни щото и да умрем наедно и да живеем наедно. 4. Голямо дръзновение имам към вас, много се хваля с вас; пълен съм с утешение, *и* във всяко наше оскърбяване радостта ми е преизобилна. 5. Защото, от как дойдохме в Македония, плътта ни никакво спокойствие не е приела, но от всякъде бяхме в утеснение: от вън борби, от вътре страхове. 6. Но Бог който утешава смирените утеши ни с дохождането Титово; 7. и не тъкмо с неговото дохождане, но и с утешението, с което той беше се от вас утешил, като ни извести голямото ваше *за нас* желание, плакането ви, ревността ви за мене; така щото повече се възрадвах. 8. Защото, ако и да ви наскърбих с писмото *си*, не съм в разкайване, ако и да бях се поразкаял; понеже гледам че онова писмо ви оскърби, ако и за малко време. 9. Сега се радвам, не за скръбта ви, но защото скръбта ви стана на покайване; понеже скърбяхте по Бога, да се не повредите от нас в нищо. 10. Защото скръбта по Бога ражда спасително покайване което не докарва разкайване; световната обаче скръб ражда смърт. 11. Защото, ето, това ваше по Бога скърбене какво усърдие породи във

вас, какво извинение, какво негодуване, какъв страх, какво желание, каква ревност, какво отмъщение! Всякак вие показахте себе си че сте чисто в това нещо. 12. И тъй, ако и да ви писах *това*, не *го сторих* заради обидника, нито за обидения, но за да се яви вам нашето усърдие което за вас имаме пред Бога. 13. За това се утешихме заради вашето утешение; и още повече се възрадвахме заради Титовото възрадване че се успокоил духът му от всинца ви. 14. Защото, ако му се похвалих нещо зарад вас, не се засрамих; но както ви говорихме всичко с истина, така и похвалата ни пред Тита стана истина. 15. И той още повече милее за вас, като поменава послушанието на всинца ви, как сте го приели със страх и трепет. 16. И тъй, радвам се че във всичко имам доверие на вас.

ГЛАВА 8.

1. Още, братя, обявяваме ви Божията благодат дадената
на църквите в Македония; 2. че, като търпят голямо
утеснение, преумножената тяхна радост и дълбоката им
нищета показаха преизобилно богатството на тяхната
щедрост; 3. защото според силата си (*това го*
свидетелствувам), и повече от силата *си*, доброволни *се*
посочиха, 4. като ни умоляваха с голямо приканване да
приеме дара *им* и участието в служението на светиите; 5.
и не само както се надеехме, но себе си отдадоха първом
Господу, а *после* нам, с волята Божия; 6. така щото
примолихме се на Тита както бе започнал така и да
доизкара във вас и това благодеяние. 7. И тъй, както
изобилствате във всяко нещо, във вяра и в слово и в
разум и във всяко усърдие и в любовта си към нас, така
да преизобилствате и в това благодеяние. 8. *Това* не *ви го*
казвам като заповед, но чрез усърдието на другите да
опитам и искреността на вашата любов; 9. защото знаете
благодатта на Господа нашего Исуса Христа, че богат
като бе стана сиромах за вас за да се обогатите вие с
неговата сиромашия. 10. И на това аз давам съвет;
защото е то полезно за вас които от лани започнахте не
току да го правите, но и да го искате. 11. А сега свършете
и да го правите, така що както *е било* усърдието да
искате така да бъде и да го извършите от колкото имате.
12. Защото ако се появи от по-напред у някого усърдие,
той е приет според колкото има, а не според колкото
Няма. 13. Понеже не *искам* да е на други облекчение, а на

вас утеснение, 14. но *да бъде* равно, *така щото* вашето в
сегашното време изобилие *да запълни* тяхното лишение,
за да послужи и тяхното изобилие на вашето лишение;
така щото да бъде изравнение, 15. според както е писано:
«Който *събра* много, не му се преумножи; и който малко,
не му не достигна.» 16. А благодарение Богу, който
вложи в сърцето Титово истото усърдие за вас; 17.
защото и молбата *ни* прие, но понеже имаше голямо
усърдие тръгна към вас самоволно. 18. Проводихме още с
него и този брат, похваляемия във всичките църкви за
евангелието, 19. (и не току *това*, но още избран е от
църквите да пътува с нас за това благодеяние на което
служим за славата на самаго Господа и за *доказателство
на* вашето усърдие,) 20. като се свеним от това, да не би
някой да ни похули поради това изобилие което е
поверено на нашето служене. 21. Понеже промишляваме
това което е добро, не само пред Господа, но и пред
человеците. 22. Проводихме още с тях нашия брат когото
много пъти в много неща сме опитали че има усърдие, а
сега е много по-усърден поради многото на вас уверение.
23. Колкото за Тита, *той е* мой другар и сътрудник във
вас; а колкото за братята наши, *те са* посланици на
църквите *и* слава Христова. 24. Покажете прочее към тях
и пред църквите доказателството на вашата любов и на
нашата с вас похвала.

ГЛАВА 9.

1. Защото излишно е да ви пиша за спомоществованието което *сме длъжни* на светиите. 2. Понеже зная вашето усърдие, за което се хваля с вас пред Македонците че Ахаия от лани е приготвена; и вашата ревност мнозина подбуди. 3. И проводих братята, да не би да излезе напразно нашето колкото за това на вас захваляне, и да бъдете, както казвах, приготвени; 4. да не би, ако дойдат с мене Македонци та ви намерят неприготвени, да се посрамим ние, да не казвам вие, в това дръзновено похваление. 5. И тъй, за нужно *го* намерих да се примоля на братята да дойдат по-напред при вас и да предуготвят вашата предизвестна милостиня, да бъде готова тъй като милостиня, а не като лихоимство. 6. А това *казвам, че* който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне. 7. Всеки според произволението на сърцето *си*, не със скръб или от принуждение; защото Бог обича оногози който дава с драго сърце. 8. А Бог е силен да преумножи във вас всека благодат, така щото като имате винаги във всичко всяко доволство да преизобилствате във всяко добро дело; 9. както е писано: «Разпръсна, даде на сиромасите, правдата му вечно пребъдва.» 10. А този който дава семе на сеятеля и хляб за храна да даде и да умножи семето ваше, и да възрасти плодовете на вашата правда, 11. та да бъдете от всякъде богати във всека щедрост, която чрез нас произвожда благодарение Богу. 12. Защото служенето на тая служба не само че запълня

скудостта на светиите, но и преизобилства чрез много
благодарения Богу; 13. понеже чрез опитът на това
служене те славят Бога за покорството което имате в
изповядването на евангелието Христово, и за щедростта
на вашето към тях и към всички участие, 14. и чрез
тяхното молене за вас, като им сте драги за премногото
Божия благодат на вас. 15. Благодарение же Богу за
неизказаната негова дарба.

ГЛАВА 10.

1. И сам аз Павел моля ви с кротостта и тихостта
Христова, аз който съм смирен когато съм при вас, а
когато не съм при вас вземам дръзновение към вас; 2. и
моля *ви* се, кога дойда при вас *да се* не *принудя да*
употребя дръзновение с онази смелост с която мисля да
се осмеля против някои които мислят че ние по плътски
ходим. 3. Защото ако и да ходим в плът, по плът не
воинствуваме. 4. Защото оръжията на нашето
воиствуване не са плътски, но с Бога са силни да
разоряват твърдини. 5. Понеже съсипваме помишления и
всяко възвишение което се въздига против познанието
Божие, и пленим всеки разум да се покорява Христу. 6. И
готови сме да отмъстим на всяко непокорство когато се
изпълни вашата покорност. 7. Външното ли на работите
гледате вие? Ако има някой на себе си уверение че е
Христов, то и това пак от само себе си да размишлява, че
както е той Христов така сме и ние Христови. 8. Защото
ако би и нещо повечко да се похваля за нашата власт
която ни даде Господ за назидание а не за разорение
ваше, няма да се посрамя. 9. Но да се не покажа че искам
да ви заплашвам с писмата си. 10. Понеже писмата *му са*,
казва *някой* , тежки и силни; но личното *му* присъствие
слабо, и говоренето *му* нищожно. 11. Такъв един нека
знае че ние каквито сме на слово в писмата си кога сме
далеч от вас таквизи сме и на дело когато сме при вас. 12.
Защото не смеем да считаме или да сравняваме себе си с
някои от тези които сами себе си препоръчват; но те

себе си като измерват със себе си, и пак себе си като
сравняват със себе си, не правят разумно. 13. А ние не
щем се похвали вън от пределите си, но според мерата
на дела, който е Бог нам отделил, мера щото да
достигаме даже и до вас. 14. Защото ние не се
простираме вън от мярката си, като че не сме достигнали
до вас; понеже досегнахме даже и до вас с
благовествуването Христово. 15. И не се хвалим вън от
предела си в чужди трудове, но имаме надежда че
колкото вярата ви възраства, според дела ни ще се
възвеличим във вас премного, 16. така щото да
проповядваме евангелието и от вас по-нататък, не да се
хвалим с готовото в чужд дел. 17. А който се хвали, с
Господа да се хвали. 18. Защото не е одобрен този който
сам себе си препоръчва, но този когото Господ
препоръчва.

ГЛАВА 11.

1. Да бихте потърпели малко нещо на моето безумие; но
и потърпете ме. 2. Защото ревнувам за вас с Божие
ревнуване; понеже ви сгодих с един мъж да ви представя
Христу чиста дева. 3. Но боя се да не би, както змията с
пронирството си прелъсти Ева, така да се разврати умът
ви *и отпадне* от простотата *на любовта ви* към Христа. 4.
Защото ако би дошъл някой да *ви* проповядва друг Исус
когото ние не сме проповядвали, или да приемете друг
дух, когото не сте приели, или друго евангелие което не
сте приели, добре бихте *го* потърпели. 5. Но мисля че не
съм в нищо по-долен от най-първите апостоли. 6. А пък,
ако и да съм в говоренето простак, в знанието не съм; но
ние всякак сме явени вам във всичко. 7. Или да ли съм
грях сторил като смирявах себе си за да се възвисите
вие, защото даром ви проповядвах евангелието Божие?
8. Други църкви обрах та взех заплата за служение на
вас; 9. а когато бях при вас и се намерих в оскъдност, не
отеготих никого; защото оскъдността ми запълниха
братята които дойдоха от Македония, и по всичко
опазих себе си, и ще се опазя, да ви не бъда в тегота. 10.
Истината Христова е в мене, че тая похвала няма да ми
се загради за в Ахайските места. 11. Защо? Защото ви не
обичам ли? Знае Бог! 12. А каквото правя, *това* и ще
правя, за да отсека причината на тези които искат
причина, за да се намерят в това за което се хвалят
таквизи каквито и ние. 13. Защото които са таквизи, те
са лъжеапостоли, лукави работници, и преобразуват се

на Христови апостоли. 14. И не е чудно; защото сам си
Сатана се преобразува на светъл ангел. 15. И тъй, не е
голямо нещо ако и неговите служители се преобразуват
като служители на правдата; но тяхната сетнина ще бъде
според делата им. 16. Пак казвам, никой да ме не възмни
че съм безумен; или инак приемете ме поне като
безумен, да се похваля и аз малко нещо. 17. Което говоря,
не *го* говоря по Господа, но като в безумие в това
дръзновение на хвалението. 18. Понеже мнозина се
хвалят по плът, ще се похваля и аз. 19. Защото вие като
сте разумни, с благодарение търпите безумните; 20.
понеже търпите ако някой ви порабощава, ако *ви*
изпожда, ако *ви* взема някой *вашето*, ако се някой
превъзнася, ако някой ви бие в лице. 21. По обезчестение
казвам, уж че сме ние немощни; но в каквото се осмелява
някой (несмислено говоря,) осмелявам се и аз. 22. Евреи
ли са? и аз *съм*; Израиляни ли са? и аз; семе Авраамово
ли са? и аз; 23. служители Христови ли са? (като изумен
говоря,) аз повече; в трудове повече, в биения по-
премного, в тъмници още по-много, много пъти и на
смърт. 24. Пет пъти по четиридесет без един удари ми
удариха Юдеите; 25. три пъти ме с тояги биха, веднъж с
камене ме биха, три пъти корабокрошение съм
претърпял, една нощ и един ден останах по дълбините
на морето. 26. Много пъти *съм бил* и в пътувания; в беди
от реки, в беди от разбойници, в беди от единородни, в
беди от езичници, в беди в град, в беди в пустиня, в беди
по море, в беди между лъже братя; 27. в труд и мъка,
много пъти в неспане, в глад и жадност, много пъти в

неядене, в студ и в голота; 28. освен външното, още и натрупването *на много человеци* у мене всеки ден, *и* грижата за всичките църкви. 29. Кой изнемощява, та не изнемощявам *и аз*? Кой се съблазнява, и се не разпалям аз? 30. Ако трябва да се хваля, ще се похваля с това което принадлежи на немощта ми. 31. Бог и Отец на Господа нашего Исуса Христа, който е благословен във веки, знае че не лъжа. 32. В Дамаск областният управител на Царя Арета взе под стража града Дамаск като искаше да ме улови; 33. и през прозорец по стената ме спуснаха с кош, та избегнах от ръцете му.

ГЛАВА 12.

1. Истина, не ми е за полза да се хваля, защото ще дойда
до видения и откровения от Господа. 2. Зная в Христа
едного человека който, преди четиринадесет години, (в
тялото ли, не зная; вън от тялото ли, не зная; Бог знае;)
възхитен бе до третото небе. 3. И такъв един человек
зная, (в тяло ли, вън от тяло ли, не зная; Бог знае,) 4. че
бе възхитен в рай, и чу думи неизречени които не е
простено человеку да ги говори. 5. С такъв *человек* ще се
похваля, а с мене си няма да се похваля освен с
немощите си. 6. Защото ако поискам да се похваля
безумен не ще бъда, понеже ще река истина; но свеня се
да не би помислил някой за мене повече от каквото ме
види или чуе от мене. 7. И за да се не превъзнасям за
премногото откровения даде ми се трън в плътта ми,
ангел Сатанин да ме мъчи, за да се не превъзнасям. 8. За
това *нещо* три пъти се молих Господу да го отмахне от
мене; 9. и рече ми: Доволно ти е моята благодат; защото
силата ми в немощ се показва съвършена. И тъй, с
крайно благодарение по-добре ще се похваля с
немощите си, за да се всели в мене силата Христова. 10.
За това, благодарен оставам в немощи, в укорения, в
нужди, в гонения, в притеснения за Христа; защото
когато съм немощен, тогаз съм силен. 11. Станах
безумен с хвалбите си; вие ме принудихте; защото аз
трябваше от вас да се препоръчвам; понеже не съм бил
по-долен от най-първите апостоли, ако и да съм нищо.
12. Знаковете на един апостол показаха се делом между

вас във всяко търпение, със знамения и чудеса и сили. 13. Защото в какво останахте по-долни от другите църкви освен дето сам аз не ви отеготих? Простете ми тази неправда. 14. Ето, трети път съм готов да дойда при вас, и няма да ви отеготя; защото не искам вашето, но вас; защото не са длъжни чадата да събират имот за родителите, но родителите за чадата. 15. А пък аз с крайна радост ще иждивя и цел ще се иждивя за душите ви; съвсем че, като ви обичам аз повече, вие ме обичате по-малко. 16. Но тъй да е: аз ви не отеготих, а като хитър улових ви с измама. 17. Спечелил ли съм аз нещо от вас чрез някого от тези които изпроводих до вас? 18. Примолих се Титу, и с него проводих брата. Тит ли припечели нещо от вас? не с истия ли дух ходихме? не в истите ли стъпки? 19. Пак ли мислите че се оправдаваме пред вас? Пред Бога говорим в Христа. Всичко това, възлюблени *мои*, е за ваше назидание. 20. Защото се боя да не би като дойда да ви не намеря каквито ви желая, и аз да се не намеря за вас не какъвто ме желаете; да не би *да има между вас* разпри, завиждания, гневове, дразнения, одумвания, шептания, големеяния, бъркотии; 21. да не би кога дойда пак че ме смири Бог мой при вас, и оплача мнозина които са от напред съгрешили, и не са се покаяли зарад нечистотата, блудството и похотливостта които са сторили.

ГЛАВА 13.

1. Ето, трети път ида при вас. «От устата на двама или
трима свидетели ще се потвърди всека реч.» 2. И преди
рекох, и *пак* като че съм втори път при вас предказвам, и
нине като не съм при вас пиша на тези които са
изнапред съгрешили, и на всички други, че, ако дойда
пак, няма да пощадя; 3. понеже търсите да опитате
Христа който говори в мене, който към вас не е
немощен, но е силен между вас. 4. Защото ако и да бе
разпет в немощ, живее обаче със сила Божия; понеже и
ние в него сме немощни, но със сила Божия ще живеем с
него между вас. 5. Себе си изпитвайте да ли сте във
вярата; себе си опитвайте. Или не познавате вие себе си
че Христос е във вас, освен ако че *вие* сте неудобрени. 6.
И надея се че ще познаете че ние не сме неудобрени. 7.
Моля Бога да не сторите нищо зло; не за да се покажем
ние удобрени, но за да струвате вие доброто, а ние нека
бъдем неудобрени; 8. защото не можем нищо против
истината, но за истината *можем.* 9. Понеже се радваме
когато ние сме немощни а вие сте силни; най-паче това
и желаем, вашето усъвършенствуване. 10. За това, и като
не съм при вас пиша това, щото кога дойда при вас да се
не докарам строго по властта която ми е дал Господ за
назидание, а не за разорение. 11. И тъй, братя, радвайте
се, съвършенствувайте се, утешавайте се, бъдете
единомислени, мир имайте; и Бог на любовта и на мира
ще бъде с вас. 12. Поздравете се един друг с целуване
свето. 13. Поздравяват ви всичките светии. 14. Благодатта

на Господа Исуса Христа, и любовта Божия, и общението на Светаго Духа да бъде със всички вас. Амин.

КЪМ ГАЛАТЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.

ГЛАВА 1.

1. Павел, апостол не от человеци, нито чрез человека, но
чрез Исуса Христа и Бога Отца който го е възкресил от
мъртвите, 2. и всичките братя които са с мене, към
църквите Галатийски: 3. Благодат да бъде вам и мир от
Бога Отца и Господа нашего Исуса Христа, 4. който даде
себе си за греховете наши, за да ни избави от настоящия
лукав век по волята на Бога и Отца нашего, 5. комуто
славата да бъде във веки веков. Амин. 6. Чудя се как вие
от оногова който ви призова чрез благодатта Христова
така скоро преминвате в друго благовествуване; 7. което
не е друго; но има някои които ви смущават и искат да
превърнат евангелието Христово. 8. Но ако би и сами
ние или ангел от небето да ви проповядва *друго*
евангелие освен онова което ви проповядвахме, да бъде
анатяма. 9. Както по-горе рекохме, и сега пак казвам: Ако
някой ви проповядва *друго* евангелие освен онова което
приехте, да бъде анатяма. 10. Защото человеци ли *искам
да* склоня сега, или Бога? или искам да угодявам на
человеци? Защото ако угодявах още на человеци, не щях
да съм Христов раб. 11. Известявам ви, братя, че
проповядваното от мене евангелие не е человеческо; 12.
защото нито аз от человек съм го приел, нито съм го
научил освен с откровение Исус Христово. 13. Защото сте
чули некогашното мое в Юдейството повеление, как
гонех твърде много църквата Божия и разорявах я. 14. И
преуспявах в Юдейството повече от мнозина мои
връстници в рода ми, понеже бях по-голям ревнител за

отеческите мои предания. 15. А когато Бог, който бе ме
определил от утробата на майка ми, и призвал чрез
своята благодат, благоволи 16. да открие Сина своего в
мене, за да го проповядвам между езичниците, от този
час не се допитах до плът и кръв, 17. нито възлязох в
Ерусалим при апостолите които бяха преди мене, но
отидох в Арабия, и пак се върнах в Дамаск. 18. После,
след три години възлязох в Ерусалим, за да се видя с
Петра, и останах при него петнадесет дена; 19. и другиго
от апостолите не видях освен Якова брата Господня. 20. А
това което ви пиша, ето, пред Бога *изповядвам* че не
лъжа. 21. После дойдох в Сирийските и Киликийските
страни; 22. и лично не бях познат на Юдейските в
Христа църкви; 23. а слушаха само че той който некога
ни гонеше сега проповядва вярата която некога
разоряваше. 24. И славеха Бога за мене.

ГЛАВА 2.

1. После, след четиринадесет години пак възлязох в
Ерусалим с Варнава, като взех със себе си и Тита. 2. И то
възлязох по откровение та им предложих евангелието
което проповядвам между езичниците, особено пред
знаменитите, да не би напразно да тичам или да съм
тичал. 3. Но нито Тит, който бе с мене, ако и да беше
Елин, не бе принуден да се обреже; 4. а тези лъжебратя
които са се вкраднали и примъкнали да
съгледателствуват нашата свобода която имаме в Христа
Исуса за да ни поработят, 5. на тях ни на час не
отстъпихме да им се покорим, *и то* за да пребъде във вас
евангелската истина. 6. А за тези които се мислят че са
нещо, каквито и да са били некога, мене ми е все едно;
(Бог не гледа на лицето на человека;) защото
знаменитите не ми приложиха нищо повече; 7. но
напротив, щом видяха че бях поверен *да проповядвам*
евангелието на необрязаните, както Петър на
обрязаните, 8. (защото който подействува в Петра за
апостолство между обрязаните подействува и в мене за в
езичниците,) 9. и като познаха дадената мене благодат,
Яков и Кифа и Иоан, които се виждаха че са стълбове,
дадоха десници на общение на мене и на Варнава за да
идем ние в езичниците, а те в обрязаните. 10. *Искаха*
само да помним сиромасите; за което и се потрудих с
усърдие това истото да сторя. 11. А когато дойде Петър в
Антиохия възпротивих му се в очи, защото беше
достоен за изобличение. 12. Понеже преди да дойдат

някои от Якова ядеше наедно с езичниците; а когато
дойдоха свенеше се и странеше от тях, защото се убоя от
обрязаните. 13. И с него заедно лицемерствуваха и
другите Юдеи; така щото и Варнава се увлече в това
тяхно лицемерство. 14. Но аз, като видях че не постъпват
право по истината евангелска, рекох на Петра пред
всичките: Ако ти който си Юдеин, живееш езически, а
не Юдейски, защо принуждаваш езичниците да
юдействуват? 15. Ние *които сме* природно Юдеи, а не
грешници от езичниците, 16. като знаем че не се
оправдава човек от делата на закона, тъкмо с вярата в
Исуса Христа, и ние повярвахме в Христа Исуса за да се
оправдаем от вярата Христова, и не от делата на закона;
защото от делата на закона няма да се оправдае никоя
плът. 17. Но като искаме да се оправдаем чрез Христа ако
сме се намерили и ние грешни, то Христос на греха ли е
служител? Да не бъде! 18. Защото, ако възсъздавам пак
онова което съм развалил, показвам себе си престъпник.
19. Защото аз чрез закону умрях, да живея Богу. 20.
Сраспех се с Христа, и *сега* вече живея не аз, но Христос
живее в мене; а това що живея сега в плът, живея във
вярата на Сина Божия, който ме възлюби и предаде себе
си заради мене. 21. Не отвъргам Божията благодат;
защото ако оправданието бива чрез закона, то напразно
е Христос умрял.

ГЛАВА 3.

1. О несмислени Галатяни, кой ви омая да се не
покорявате на истината, *вие* пред очите на които Исус
Христос се предначерта разпнат между вас? 2. Това само
искам да науча от вас: От делата на закона ли приехте
Духа, или от слушането на вярата? 3. Толкоз ли сте
несмислени че като започнахте с Дух, сега свършвате с
плът? 4. Напусто ли толкоз пострадахте? ако наистина
да е напусто! 5. Този който ви дава Духа и действува
чудеса между вас, от делата на закона ли или от
слушането на вярата *прави това*? 6. както Авраам
повярва в Бога, и вмени му се за правда. 7. И тъй,
познайте че тези които вярват, те са синове Авраамови.
8. И писанието, като предвидя че Бог чрез вяра оправдава
езичниците, предвъзвести Аврааму: «В тебе ще се
благославят всите народи.» 9. Така щото тези които
вярват благославят се *наедно* с вернаго Авраама. 10.
Защото които са от делата на закона под клетва са,
понеже е писано: «Проклет всеки който не пребъде във
всичко което е писано в книгата на законът за да го
прави.» 11. А то, че никой не се оправдава чрез закона
пред Бога, явно е по това че «праведният чрез вяра ще
живее.» 12. И законът не е от вяра; но «человекът който
прави това *което заповядва законът*, ще живее чрез
него.» 13. Христос ни изкупи от клетвата на закона,
понеже той стана клетва за нас; защото е писано:
«Проклет всеки който виси на дърво;» 14. за да дойде
благословението Авраамово чрез Исуса Христа на

езичниците, така щото да приемем обещанието на Духа
чрез вярата. 15. Братя, по человечески говоря; но *и*
человеческо завещание, като е потвърдено, никой го не
разваля нито прилага *в него нещо.* 16. А обещанията се
изрекоха на Авраама и на неговото семе; не казва: «И на
семената,» като за много, но като за едного: «И на семето
твое,» което е Христос. 17. И това казвам, че завет
предутвърден от Бога в Христа не може да го развали
закон станал след четиристотин и тридесет години така
щото да унищожи обещанието. 18. Защото ако е
наследието от закона не е вече от обещание; но Аврааму
с обещание *го* подари Бог. 19. И тъй, защо *се даде*
законът? Приложи се по причина на престъпленията
докле дойде семето към което стана обещанието; още,
този закон вчинен бе чрез ангелите с ръката на един
ходатай. 20. Но ходатаят не е на едного; а Бог е един. 21.
И тъй, законът противен ли е на Божиите обещания? Да
не бъде! Защото ако би се дал закон който да може да
оживотвори, то наистина правдата щеше да е от закона.
22. Но писанието затвори всичко под грях, за да се даде
обещанието от вярата в Исуса Христа на тези които
вярват. 23. А преди да дойде вярата бяхме под стражата
на закона, затворени до *времето на* вярата която имаше
да се открие; 24. така щото законът стана нам
детеводител към Христа да се оправдаем чрез вярата; 25.
но след идването на вярата не сме вече под детеводител.
26. Защото всички сте синове Божии чрез вярата в
Христа Исуса; 27. понеже всинца които сте се в Христа
кръстили, в Христа сте се обрекли. 28. Няма *вече* Юдеин,

нито Елин, няма раб, нито свободен, няма мъжки пол ни
женски; защото всички вие едно сте в Христа Исуса. 29.
Ако ли сте вие Христови, то сте семе Авраамово, и по
обещание наследници.

ГЛАВА 4.

1. Казвам още: До колкото време наследникът е
младенец не различа в нищо от раб, ако и да е господар
на всичко; 2. но е под настоятели и домостроители до
назначения от бащата срок. 3. Така и ние когато бяхме
младенци бяхме порабощени под стихиите на света; 4. а
когато дойде изпълнението на времето, проводи Бог
Сина си, който се роди от жена и стана под закона, 5. за
да изкупи онези които бяха под закона, за да
възприемем осиновението. 6. И понеже сте синове,
проводи Бог Духа на Сина си в сърцата ваши, който
вика: Ава, Отче, 7. За това не си вече раб, но син; ако ли
си син, то си и наследник Божий чрез Христа. 8. Но
тогаз като не познавахте Бога служихте на тези които не
са по естество богове; 9. а сега като познахте Бога, или *да
речем* по-добре като бидохте познати от Бога, как се
връщате към слабите и скъдните стихии на които пак
изново искате да служите? 10. Дните сматряте, и
месеците и времената и годините. 11. Боя се за вас да не
би напусто да съм се трудил помежду ви. 12. Бъдете
каквото аз, защото и аз съм както вие, братя, моля ви се:
не сте ми сторили никаква неправда, 13. И знаете че най-
напред ви проповядвах евангелието като бях немощен
по плът. 14. И вие не унищожихте, нито се погнусихте от
моето в плътта ми изкушение, но приехте ме като
ангела Божия, като Христа Исуса. 15. И тъй, кое беше
вашето блаженство? понеже свидетелствувам за вас че,
ако би било възможно, очите си бихте извъртели и

бихте ми ги дали. 16. И тъй, аз неприятел ли ви станах
защото ви казвам истината? 17. Показват към вас
ревност не добра, но искат да ви отлъчат, за да имате вие
ревност към тях. 18. Добре е да сте ревнители на доброто
винаги, а не само кога се намервам между вас. 19. Чадца
мои, за които съм пак в мъки на раждане докле се
образи Христос във вас, 20. искал бих да съм сега при вас
и да променя гласа си, защото съм в недоумение за вас.
21. Кажете ми, вие които искате да сте под закон, не
слушате ли закона? 22. Защото е писано че Авраам
имаше двама синове, едного от рабинята и едного от
свободната; 23. но този който бе от рабинята роди се по
плът; а този който бе от свободната, по обещание. 24. И
това е иносказаемо; защото те са двата завета, единий от
Синайската гора, който ражда в робство, и той е Агар; 25.
защото Агар е гората Синай в Арабия; и спосреща се с
днешния Ерусалим, и в робство и с чадата си. 26. А
горний Ерусалим е свободен, който е майка на всинца
ни; 27. защото е писано: «Възвесели се неплодна която
не раждаш: възгласи и извикай ти която не си била в
мъки *на раждане*, защото чадата на запустялата са
повече от чадата на тази която има мъж.» 28. А ние,
братя, чада на обещанието сме, както Исаак. 29. Но както
тогоз роденият по плът гонеше *роденаго* по дух, така и
сега. 30. Но що казва писанието? «Изпъди рабинята и
сина й; защото синът на рабинята няма да бъде
наследник наедно със сина на свободната.» 31. И тъй,
братя, не сме чада на рабинята, но на свободната.

ГЛАВА 5.

1. Стойте прочее постоянни в свободата с която ни
Христос освободи, и не се подлагайте пак под иго на
робство. 2. Ето, аз Павел ви казвам че ако се обрязвате
Христос няма да ви ползува нищо; 3. А пак
свидетелствувам на всекиго человека който се обрязва че
е длъжен да изпълни всичкият закон. 4. Вие които се
оправдавате чрез закона отстранихте се от Христа:
отпаднахте от благодатта. 5. Защото ние чрез Духа
ожидаме надеждата на оправданието от вяра. 6. Защото в
Христа Исуса нито обрязването има някаква сила нито
необрязването, но вяра която действува с любов. 7. *Вие*
вървяхте добре: кой ви възбрани да се не покорявате на
истината? 8. *Това* предумване не е от оногоз който ви е
призовал. 9. Малко квас всичкото тесто заквасва. 10. Аз
съм уверен за вас в Господа че няма да помислите нищо
друго; а който ви смущава, той ще подпадне под
наказание, кой бил да бил. 11. И аз, братя, ако още
проповядвам обрязване, защо още да ме гонят? тогаз би
се махнала съблазънта на кръста. 12. Дано се отсечеха
тези които ви развращават. 13. Защото вие, братя, на
свобода бяхте призвани, само не *употребявайте*
свободата за причина на плътта, но с любов един друг си
слугувайте. 14. Защото всичкият закон в една реч се
изпълнява, сиреч, в тази: «Да възлюбиш ближнаго
твоего както самаго себе си.» 15. Ако ли се хапете един
друг и се ядете, пазете се да не би един друг да се
изтребите. 16. Прочее казвам: Ходете по Духу, и няма да

извършвате похотите на плътта. 17. Защото плътта
похотствува противното на Духа, а Духът противното на
плътта; а те се противят едно на друго, така щото да не
правите това което искате. 18. Но ако се водите от Духа
не сте под закон. 19. И делата на плътта са явни: те са
прелюбодеяние, блуд, нечистота, похотливост, 20.
идолослужение, чародейство, вражди, разпри,
ревнования, ярости, крамоли, раздори, ереси, 21. зависти,
убийства, пиянства, кощунства, и подобните на тях; за
които ви предказвам, както и предрекох, че които правят
таквиз *работи* няма да наследят царството Божие. 22. А
плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение,
благост, милосърдие, вяра, 23. кротост, въздържание:
против таквиз няма закон. 24. А които са Христови
разпели са плътта наедно със страстите и похотите *й.* 25.
Ако Духом живеем, Духом и да ходим. 26. Да не биваме
тщеславни, за да се раздразняваме един друг и един друг
да си завиждаме.

ГЛАВА 6.

1. Братя, ако и впадне человек в някое прегрешение, вие
духовни поправяйте таковаго с дух на кротост; но пази и
себе си да не би и ти изкушен да бъдеш. 2. Един
другиму теготите носете, и така ще изпълните закона
Христов. 3. Защото ако мисли някой себе си че е нещо,
като не е нищо, лъже се с ума си. 4. Но всеки да изпитва
своето дело, и тогаз ще има похвала само в себе си, а не в
другиго; 5. защото всеки своето бреме ще понесе. 6. А
този който се учи на словото *Божие* нека направя
участник във всите *си* добрини тогоз който *го* учи. 7.
Недейте се лъга: Бог поругаем не бива; понеже каквото
посее человек това ще и да пожъне; 8. защото който сее в
плътта си от плътта си ще тление да пожъне; а който сее
в Духа от Духа ще живот вечен да пожъне. 9. Да не ни се
додява да правим добро; защото ако се не уморяваме, на
време ще пожънем. 10. И тъй, докле имаме време, да
струваме добро на всички, а най-вече на своите по
вярата. 11. Вижте с колко едри букви ви писах с ръката
си. 12. Които искат да покажат добър вид по плът, те ви
нудят да се обрязвате, само да не бъдат гонени за кръста
Христов. 13. Защото нито те които се обрязват пазят
закона, но искат да се обрязвате вие за да се похвалят
във вашата плът. 14. А аз да не бъде да се хваля освен с
кръста на Господа нашего Исуса Христа, чрез когото е
светът за мене разпет, и аз за света. 15. Защото в Христа
Исуса нито обрязването има някоя сила, нито
необрязването, но ново създание. 16. И на *всички* които

живеят по това правило, мир на тях и милост и на Божия Израил. 17. От нине никой да ми не досажда; защото аз нося на тялото си белезите на Господа Исуса. 18. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде, братя, с вашият дух. Амин.

КЪМ ЕФЕСЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.

ГЛАВА 1.

1. Павел с волята Божия апостол Исус Христов до
светиите които са в Ефес, и верните в Христа Исуса: 2.
Благодат вам и мир от Бога Отца нашего и Господа
Исуса Христа. 3. Благословен Бог и Отец на Господа
нашего Исуса Христа, който е благословил нас с всяко
духовно благословение в небесно *блаженство* в Христа;
4. както е избрал нас в него преди създание мира да
бъдем свети и непорочни пред него в любов; 5. като ни е
предопределил да бъдем осиновени нему чрез Исуса
Христа, по благоволението на своята воля, 6. за похвала
на славната си благодат, с която е обдарил нас чрез
Възлюбленаго *си*; 7. в когото имаме изкупуването чрез
кръвта му, прощението на прегрешенията по
богатството на неговата благодат, 8. която е преумножил
в нас с всека премъдрост и разум, 9. като ни обади
тайната на своята воля по своето благоволение което е от
по-напред положил в него си; 10. в устроение на
изпълнението на времената да съвокупи в Христа
всичко, и което е на небесата и което е на земята; в него
11. в когото и наследие добихме, предопределени като
бяхме *на това* според намерението на *Бога* който
действува всичко по съвета на своята воля, 12. да бъдем
за похвала на славата му *ние* които се от напред
надеехме на Христа; 13. на когото и вие *уповахте* като
чухте словото на истината, сиреч, благовествуването на
вашето спасение, в когото и като повярвахте бидохте
запечатани с обещания Свети Дух, 14. който е обручение

на нашето наследие до изкупуването на стяжанието *си*,
за похвала на неговата слава. 15. За това и аз, като чух
вярата ви в Господа Исуса и любовта *ви* към всичките
светии, 16. не преставам да благодаря *Богу* за вас, и да ви
поменувам в молитвите си; 17. да би Бог на Господа
нашего Исуса Христа, Отец на славата, дал вам дух на
премъдрост и на откровение за да го познаете, 18. и да
просвети сърдечните ваши очи за да познаете каква е
надеждата на призванието му, и какво е богатството на
славното негово в светиите наследие, 19. и колко е
превъзходно величието на неговата сила към нас които
вярваме, по действието на държавната негова крепост 20.
която подействува в Христа като го възкреси от
мъртвите, и тури *го* да седне от дясната си страна на
небеса, 21. по-горе от всяко началство, и власт, и сила, и
господство, и от всяко име с което се именуват, не само в
този свет, но и в бъдещия; 22. и всичко покори под
нозете му; и постави го над всичко, глава на църквата, 23.
която е неговото тяло и изпълнението на тогоз който
изпълнява все във все.

ГЛАВА 2.

1. *Съживи* и вас които бяхте мъртви в престъпленията и
греховете, 2. в които сте некога си ходили според обичая
на този свет, по княза на въздушната власт, духа който
действува нине в синовете на противлението; 3. между
които и ние всинца сме живели некога си в похотите на
нашата плът, като сме правили волята на плътта и на
помислите, и по естество сме били, както и другите, чада
на гнева. 4. Бог обаче, който е богат в милост, за
голямата си любов с която ни възлюби, 5. и като бяхме
мъртви в престъпленията, оживи ни наедно с Христа, (по
благодат сте вие спасени,) 6. И съвъскръси *ни* и турна *ни*
наедно да седнем в небесно *блаженство* в Христа Исуса;
7. да покаже на идещите векове премногото богатство на
своята благодат с добрината *си* към нас в Христа Исуса; 8.
защото по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е
от нас; Божий дар е: 9. не от дела, за да се не похвали
никой. 10. Защото негово сме творение създадени в
Христа Исуса за добри дела, които е Бог предуготвил да
ходим в тях. 11. За това, помнете че вие некога си по
плът езичници, наричани необрязани от тези които се
наричат обрязани, с обрязване на плътта което става с
ръце, 12. че в онова време бяхте без Христа, отчуждени
от гражданството Израилево, и странни от заветите на
обещанието, без да имате надежда, и без Бога бяхте на
света; 13. а сега в Христа Исуса вие които некога си бяхте
далеко станахте близо чрез кръвта Христова. 14. Защото
той е нашият мир, който направи двете едно, и развали

средната стена на преградата; 15. като унищожи враждата с плътта си, закона на заповедите с постановленията, за да създаде в себе си двата в един нов
человек, и да направи мир, 16. и в едно тяло да примири
и двамата с Бога чрез кръста като уби на него враждата;
17. и като дойде проповядва благовестието на мира на
вас които бяхте далеко, и на тези които бяха близо; 18.
защото чрез него и едните и другите имаме достъп при
Отца в един Дух. 19. За то, не сте вече странни и
пришелци, но съграждани на светиите и свои на Бога. 20.
Понеже бидохте съзидани на основанието на апостолите
и пророците, като е краеъгълен *камък* сам си Исус
Христос, 21. на когото всичкото здание сглобявано расте
за храм свят Господу; 22. на когото и вие наедно се
зиждате за жилище Божие, чрез Духа.

ГЛАВА 3.

1. За това аз Павел, узник Исус Христов за вас
езичниците; 2. понеже сте чули смотрението на дадената
мене за вас Божия благодат, 3. че по откровение стана ми
известна тайната, (както и по-преди ви вкратце писах, 4.
от което като прочитате може да разумеете моето
проумяване в тайната Христова,) 5. която в други родове
не бе известена на человеческите синове както сега се
чрез Духа откри на светите негови апостоли и пророци;
6. да бъдат езичниците сънаследници, да съставят едно
тяло, и да са съпричастници на неговото обещание в
Христа чрез евангелието, 7. на което бидох служител по
дарбата на Божията благодат която ми е дадена по
действието на неговата сила; 8. на мене най-малкия от
всичките светии даде се тая благодат да благовестя
между езичниците неизследимото богатство Христово;
9. и да просветя всите що е смотрението на тайната
която е била от векове скрита у Бога, който е създал
всичко чрез Исуса Христа. 10. за да стане сега чрез
църквата известна на началствата и властите небесни
многоразличната премъдрост Божия, 11. според
предвечното намерение което направи в Христа Исуса
Господа нашего; 12. в когото имаме дръзновение и
достъп с уверение чрез вярата в него. 13. За това ви моля
да не ви се додее от моите за вас скърби, които са ваша
слава. 14. За това, преклонявам коленете си пред Отца на
Господа нашего Исуса Христа, 15. от когото се именува
всяко отечествие на небесата и на земята, 16. да ви даде

според богатството на славата си чрез неговия Дух да се
утвърдите крепко във вътрешния човек, 17. чрез вярата
ви да се всели Христос във вашите сърца, щото,
вкоренени и основани в любовта, 18. да можете да
разумеете наедно с всичките светии що е широчината и
дължината и дълбочината и височината, 19. и да
познаете любовта Христова, която превъзхожда *всяко*
знание, за да се изпълните с всичката пълнота Божия. 20.
А на того който по действуващата в нас сила може да
направи несравнено повече от колкото просим или
мислим, 21. нему слава да бъде в църквата чрез Исуса
Христа във всичките родове от века до века. Амин.

ГЛАВА 4.

1. И тъй аз, узник в Господа моля ви да ходите достойно
на званието в което бидохте призовани, 2. с всяко
смиреномъдрие и кротост, с дълготърпение да си
претърпявате един друг с любов, 3. като се стараете да
увардите единството на Духа в свръзката на мира: 4.
едно тяло и един Дух, както се и призовахте с една
надежда на званието ваше: 5. един Господ, една вяра,
едно кръщение; 6. един Бог и Отец на всите който е над
всички, чрез всички, и във всички нас. 7. А всекиму от
нас се даде благодат по мярката на Христовото даруване.
8. За това казва: «Като възлезе на високо плени плен, и
даде давания на человеците.» 9. А това «възлезе» що е
друго освен че е и слязъл по-напред в най-долните
страни на земята? 10. Този който е слязъл той и който и
възлезе по-горе от всичките небеса да изпълни всичко.
11. И той даде едни *да са* апостоли, други пророци, други
пак благовестители, а други пастири и учители, 12. за
усъвършенствувание на светиите в делото на служенето,
в назиданието на тялото Христово; 13. докле достигнем
всинца в единството на вярата, и на познанието на Сина
Божия в свършен мъж, в мерата на възрастта на
Христовата пълнота; 14. да не сме вече младенци,
блъскаеми и завличаеми от всеки вятър на учението с
человеческото лъстене, с пронирството, по ухищрението
на измамата; 15. но с истинство в любовта да порастям
по всичко в него който е главата, Христос, 16. от когото
всичкото тяло съчленявано и свързвано чрез всяко

сключване на спомагателните членове, според съразмерното действие на всека част, прави тялото да
расте за своето си в любовта назидание. 17. Прочее, това
казвам и свидетелствувам в Господа, да не ходите вече
както ходят и другите езичници в суетата на ума си, 18.
помрачени в разума и отчуждени от живота Божий за
невежеството което е в тях, *и* заради окаменението на
сърцето им; 19. които, като в нечувствие са се предали на
похотливост да вършат ненаситно всека нечистота. 20.
Но вие не сте така познали Христа; 21. понеже сте го
чули, и сте научени от него, както е истината в Исуса, 22.
да се съблечете от вехтия човек, според по-
предишното *си* поведение, който тлее в
прелъстителните похоти; 23. и да се подновявате в духа
на вашия ум, 24. и да се облечете с новия човек,
създадения по *образа на* Бога в правда и в светост на
истината. 25. За това, отхвърлете лъжата, и всеки с
ближнаго си говорете истина; защото сме удове един на
друг. 26. «Гневете се и не съгрешавайте,» слънцето да не
зайде в разгневяването ви, 27. нито давайте място на
дявола. 28. Който е крал да не краде вече, а пай-паче да се
труди да работи доброто с ръцете *си*, за да има да
раздава и на тогози който има нужда. 29. Никое гнило
слово да не излезва из устата ви, но онова което е добро
за потребното назидание, за да принесе благодат на тези
които слушат; 30. и не оскърбявайте Сетия Дух Божий, с
когото сте запечатани за деня на изкупуването. 31. Всяко
огорчение, и ярост, и гняв, и вик, и хула, да се дигне от
вас наедно с всека злоба; 32. а бивайте благи един

другиму, милосърдни: прощавайте си един на друг, както ви е и Бог простил чрез Христа.

ГЛАВА 5.

1. И тъй, бивайте подражатели Богу като чада
възлюблени; 2. и ходете в любов, както и Христос ни
възлюби и предаде себе си за нас принос и жертва Богу в
благовонна миризма. 3. А блуд и всякаква нечистота или
лихоимство, да им се не чуе нито името между вас, както
подобава на светии; 4. нито срамотни и пусти приказки,
нито кощунства, които са неприлични неща; но повече
вместо тях благодарение. 5. Защото знаете това, че
всеки блудник, или нечист, или лихоимец, (който е
идолослужител,) няма наследие в царството на Христа и
Бога. 6. Да ви не лъсти никой с празни думи; понеже за
всичко това иде гневът Божий връх синовете на
непокорството. 7. И тъй, не бивайте съучастници тям. 8.
Защото некога си бяхте тъмнина, а сега сте виделина в
Господа: ходете като чада на виделината; 9. (защото
плодът на Духът е във всека благостиня, и правда, и
истина:) 10. опитвайте що е благоугодно Господу. 11. И
не участвувайте в безплодните дела на тъмнината, а
най-паче изобличавайте *ги.* 12. Защото това което
скритом правят срамотно е и да се говори. 13. А всичко
което се изобличава от виделината става явно; понеже
всяко което става явно виделина е; 14. за това казва:
Стани ти който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те
освети Христос. 15. И тъй, гледайте как с предупазване
да ходите, не както глупави, но както премъдри: 16.
изкупувайте времето, защото дните са лукави. 17.
Заради това, не бивайте несмислени, но разумявайте що

е волята Господня. 18. И не се опивайте с вино, в което е
разблудство, но изпълняйте се Духом; 19. и разговаряйте
се с псалми и пения и песни духовни, пейте и
възпявайте Господу в сърцето си, 20. винаги
благодарещи за всичко Богу и Отцу в името на Господа
нашего Исуса Христа. 21. Покорявайте се един другиму в
страх Божий. 22. Жени, покорявайте се на своите си
мъже, както на Господа; 23. защото мъжът е глава на
жената, както е и Христос глава на църквата, и той е
Спасител на тялото. 24. Но както църквата се покорява
Христу, така жените *да се покоряват* във всичко на
своите си мъже. 25. Мъже, любете жените си, както и
Христос възлюби църквата и предаде себе си за нея, 26.
да я освети и очисти с умиването с вода чрез словото, 27.
да я представи на себе си църква славна, без да има
петно, или бръчка, или *друго* нещо такова, но да е света
и непорочна. 28. Така са длъжни мъжете да любят
жените си както своите си тела. Който люби жена си
себе си люби; 29. Защото никой никога не е
възненавидел своята си плът, но храни я и се грижи за
нея, както и Господ църквата. 30. Понеже сме удове на
неговото тяло, от неговата плът и от неговите кости. 31.
«Заради това ще остави человек баща си и майка си и
ще се прилепи при жена си, и ще бъдат двамата в една
плът.» 32. Тая тайна е голяма; но аз говоря *това* за
Христа и за църквата. 33. Но и вие, всеки един от вас да
люби жена си така както себе си; а жената да се бои на
мъжа си.

ГЛАВА 6.

1. *Вие*, чада, слушайте родителите си в Господа; защото
това е праведно. 2. «Почитай отца си и майка си,» което е
първа заповед с обещание; 3. «да ти бъде добре, и да
бъдеш многолетен на земята.» 4. И *вие*, отци, не
раздражавайте чадата си, но възпитавайте ги в учение и
наставление Господне. 5. *Вие*, раби, покорявайте са на
вашите по плът господари със страх и трепет, в
простотата на сърцето си, както на Христа. 6. Не пред
очи само да работите както человекоугодници, но както
раби Христови изпълняйте от душа волята Божия., 7. и
слугувайте доброволно *като* на Господа, а не *като* на
человеци; 8. понеже знаете че всеки, раб или свободен,
каквото добро стори, това ще приеме от Господа. 9. И *вие*,
господари, истото правете тям: послабяйте
устрашаването; като знаете че *както на тях така* и на
сами вас има Господар на небеса, и у него няма
лицеприятие.
10. Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в
силата на неговото могъщество. 11. Облечете се с
всеоръжието Божие за да можете да устоите среща
ухищренията на дявола; 12. защото нашата борба не е
срещу кръв и плът, но среща началствата, среща
властите, среща управителите на тъмнотата на този век,
срещу лукавите духове в поднебесната. 13. За това,
вземете всеоръжието Божие за да можете да
противостоите в деня лукав, и на всичко като надвиете
да устоите. 14. Стойте прочее препасани с истина през

чреслата си, и облечени с бронята на правдата, 15. и
нозете ви да бъдат обути в приготвяне за благовестие на
мир. 16. А върху всичко *това* вземете щита на вярата, с
който ще можете да угасите всичките разжежени стрели
на лукавия; 17. и вземете шлема на спасението, и меча на
Духа който е словото Божие; 18. молещи се Духом на
всяко време с всека молитва и молба, и в това истото
бъдете бодри с всяко стърпяване и молене за всичките
светии, 19. и за мене да ми се даде слово да отворя устата
си с дръзновение, за да направя позната тайната на
благовестието 20. за което съм посланник в окови, да
говоря за него с дръзновение както подобава да говоря.
21. Но за да знаете и вие за мене що правя, всичкото ще
ви каже Тихик, възлюблений брат и верен в Господа
служител; 22. когото проводих до вас за това истото, да
разберете за нас, и да утеши сърцата ви. 23. Мир на
братята и любов с вяра от Бога Отца и Господа Исуса
Христа. 24. Благодат да бъде с всичките които любят
искрено Господа нашего Исуса Христа. Амин.

КЪМ ФИЛИПЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.

ГЛАВА 1.

1. Павел и Тимотей, раби Исус Христови, до всите в
Христа Исуса светии които са във Филипи, наедно с
епископите и дяконите: 2. Благодат вам и мир от Бога
Отца нашего и Господа Исуса Христа. 3. Благодаря Богу
моему всякога когато ви поменувам, 4. (винаги във всека
моя молитва за всинца ви с радост като правя молбата
си,) 5. заради вашето участие в евангелието от първия
ден даже до нине; 6. като съм уверен в това истото, че
онзи който е начнал във вас добро дело ще *го* свърши
даже до деня Исус Христов; 7. както е и праведно за мене
да мисля това за всинца ви, понеже ви имам на сърце, и
в оковите ми и в оправданието и в потвърдяването на
благовествуването, всички вие сте съучастници мои на
благодатта. 8. Защото Бог ми е свидетел че милея за
всички вас с милосърдие Исус Христово. 9. И това се
моля, да преизобилства любовта ви още повече в
познание и във всяко разумение, 10. да изпитвате по-
доброто, за да бъдете искрени и непрепъвани до деня
Христов, 11. изпълнени с плодове на правда които са
чрез Исуса Христа, в слава и похвала Божия. 12. Искам
още, братя, да знаете че всичко що ми се случи спомогна
повече за преуспяване на евангелието, 13. до толкоз
щото моите за Христа окови станаха известни на
всичката претория и на всички други. 14. И повечето от
братята в Господа, одързновени от моите окови,
осмелиха се повече да говорят словото без страх. 15.
Някои наистина от завист и от любопрение проповядват

Христа, а някои си и от добра воля. 16. Едните възвещават Христа от съперничество, не с чистота, и мислят че прилагат тъга на оковите ми; 17. а другите от любов, като знаят че съм настанен да защищавам евангелието. 18. Но що *бива от това*? Как и да е, или с преструване или с истина, Христос се проповядва; и *аз* на това се радвам, и ще се радвам. 19. Защото зная че това ще ми излезе за спасение с вашата молитва и с помощта на Духа Исус Христов, 20. според постоянното мое ожидане и надежда че няма да се посрамя в нищо, но с всяко дръзновение, както всякога и сега, ще се възвеличи Христос в тялото ми или чрез живот или чрез смърт. 21. Защото за мене да живея е Христос, и да умра придобиване. 22. Но ако живея в плътта, това ми е плод на делото; и що да избера не зная. 23. Защото в утеснение съм и от двете; понеже имам желание да отида и да съм с Христа, което би било много по-добро; 24. но да остана в плътта по-нуждно е за вас. 25.И за това уверен, зная че ще остана и ще пребъда наедно с всички вас за вашия във вярата успех и за вашата радост;26. да се преумножава чрез мене вашата в Исуса Христа похвала с моето дохождане пак при вас.

27. Обхождайте се само достойно на евангелието Христово, да би, или кога дойда и ви видя, или като не съм при вас, да чуя за вас че стоите в един дух и сподвизавате се единодушно за вярата евангелска, 28. и не се устрашавате в нищо от противниците; което ще бъде доказателство за тях на погибел, а за вас на спасение, и то от Бога; 29. защото, колкото за Христа,

вам е дарено, не само да вярвате в него, но и да страдате за него; 30. като имате истия подвиг какъвто сте видяли в мене, и сега чуете *че е* в мене.

ГЛАВА 2.

1. И тъй, ако *има* некое утешение в Христа, или някоя
разтуха от любов, или некое общение на Духа, или
некое милосърдие и съжаление, 2. изпълнете радостта
ми да мислите все едно *всички*, да имате еднаква любов,
да сте единодушни и единомислени. 3. *Да не правите*
нищо от съперничество или от тщеславие, но по
смиреномъдрие *всеки* един да има другиго по-горен от
себе си. 4. Не гледайте всеки само за себе си, но всеки и
за другите. 5. Да бъде във вас същото мъдруване което
беше и в Христа Исуса; 6. който в образ Божий като бе не
го помисли похищение да е равен Богу, 7. но обезслави
себе си, като прие робски образ и стана подобен на
човеците; 8. и като се намери по образ както човек
смири себе си, и послушлив биде даже до смърт, и смърт
на кръст. 9. За това и Бог го превъзвиши, и подари му
име което е над всяко *друго* име; 10. така щото на
Исусовото име да се поклони всяко колено от небесните
и земните и подземните, 11. и всеки език да изповяда че
Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца. 12. Заради
това, възлюблени мои, каквото сте *ме* винаги слушали,
не само както когато съм при вас, но сега много повече
като не съм при вас, изработвайте спасението си със
страх и трепет; 13. защото Бог е който действува във вас
и хотението и действуването, според *неговата* добра
воля. 14. Правете всичко без роптание и противоречие,
15. за да бъдете безукоризнени и незлобиви, чада Божии
непорочни всред строптив и развратен род, между който

светите като светила на света, 16. като държите словото
на *вечния* живот, за моя похвала в деня Христов че не
съм тичал напразно и не съм се напразно трудил.
17. Но, ако и да се принасям аз възлияние на жертвата и
за служението на вашата вяра, радвам се и сърадвам се с
всички вас. 18. И така и вие се радвайте и сърадвайте се с
мене.
19. И надея се на Господа Исуса скоро да проводя до вас
Тимотея, да се утеша духом и аз като разбера за вашето
състояние. 20. Защото Нямам *другиго* никого на еднакъв
дух *с мене* който да се погрижи искрено за вас; 21.
понеже всичките търсят своето си, *а* не което е на Христа
Исуса; 22. а вие знаете неговата верност че, както чадо с
отца си слугува с мене в благовествуването. 23. И тъй,
надея се него да проводя тутакси щом разбера как ще
стане с мене; 24. а уверен съм в Господа че и сам скоро
ще дойда. 25. Помислих обаче за нужно да проводя до вас
Епафродита, брата и сътрудника и сподвижника моего, а
вашего посланика и служителя на потребата ми; 26.
понеже милееше за всички вас, и тъжеше защото бяхте
чули че бе болен. 27. И наистина боледува близо до
смърт; но Бог го помилва, и не тъкмо него, но и мене, да
ми не стане скръб върху скръб. 28. За това и по-скоро го
проводих, да се възрадвате като го видите пак, и аз да
бъда по-безскърбен. 29. И тъй, приемете го в Господа с
всека радост, и имайте таквизи на почест; 30. понеже за
делото Христово наближи до смърт, защото презре
живота си за да допълни недостатъка на вашите към
мене услуги.

ГЛАВА 3.

1. При това, братя мои, радвайте се в Господа. Аз да ви
пиша все това истото, колкото за мене не ми е досадно, а
за вас е безопасно. 2. Пазете се от псетата, пазете се от
злите работници, пазете се от лъжливото обрязване; 3.
защото обрязването сме ние които духом служим Богу,
и се хвалим с Христа Исуса, и уверението ни не е на
плътта; 4. ако и *да мога* аз и на плътта да имам уверение.
Ако би друг някой мислил че може да има уверение на
плътта, то аз повече: 5. обрязан в осмия ден, из рода
Израилев, от племето Вениаминово, Евреин от Евреи, по
закона Фарисей, 6. по ревността гонител на църквата, по
правдата на закона непорочен бях. 7. Но това което беше
за мене придобиване, щета го вмених за Христа; 8. а още
и вменявам всичкото че е щета поради превъзходството
на познаването на Христа Исуса Господа моего; за когото
изгубих всичко и вменявам *всичко* за измет, *само* Христа
да придобия 9. и да се найда в него, без да имам своя си
от закона правда, *но правдата* която е от вярата
Христова, *то ест*, правдата която е от Бога чрез вярата;
10. да позная него, и силата на неговото възкресение, и
участието в неговите страдания, съобразуван със смъртта
му, 11. дано би да достигна във възкресението на
мъртвите. 12. Не че съм достигнал вече или съм станал
вече съвършен; но гоня изподир дано постигна това за
което бидох и постигнат от Христа Исуса. 13. Братя, аз не
мисля себе си че съм постигнал; но едно *правя*, задното
забравям, а към предното се простирам, 14. и тичам към

целта за наградата на горното от Бога призвание в
Христа Исуса. 15. И тъй, ние които сме съвършени това
да мислим; и ако мислите нещо инак, и него Бог ще ви
открие. 16. Но в това в което сме достигнали, по истото
правило да живеем, истото да мъдруваме.
17. Братя, бъдете мои подражатели, и сматряйте на тези
които ходят така както имате нас за пример. 18. Защото
ходят мнозина, за които много пъти ви казвах, а сега и с
плач ви казвам, *че те са* врагове на кръста Христов; 19.
на които сетнината е погибел, на които бог е търбухът
им, и славата *им е* в срамотните им работи, които
мъдруват земните неща. 20. Защото нашето жителство е
на небеса, от дето и Спасителя очакваме, Господа Исуса
Христа, 21. който ще преобрази униженото наше тяло да
стане съобразно с неговото славно тяло, по действието
чрез което може и да покори всичко на себе си.

ГЛАВА 4.

1. За това, възлюблени и въжделени мои братя, радости
и венче мой, така стойте в Господа, любезни *мои.* 2. Моля
Еводия, моля и Синтихия, да мъдруват истото в Господа;
3. още и тебе моля, искрени *мой* съдружниче, помагай
им които наедно с мене се подвизаваха в
благовествуването, наедно и с Климента и другите мои
сътрудници, на които имената са в книгата на живота.
4. Радвайте се всякога в Господа: пак ще река: Радвайте
се. 5. Кротостта ви да бъде позната на всичките
човеци. Господ е близо. 6. За нищо недейте се грижи;
но във всяко с благодарение казвайте прошенията си на
Бога с молитва и молене; 7. и мир Божий, който
превъзходи всеки ум, ще съхрани сърцата ви и
помишленията ви в Христа Исуса.
8. Следователно, братя, което е истинно, което е честно,
което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е
доброхвално, ако *има* някоя добродетел, и ако *има* някоя
похвала, това размишлявайте. 9. Което сте и научили, и
приели, и чули, и видяли в мене, това правете; и Бог на
мира ще бъде с вас.
10. Аз се много възрадвах в Господа че сега най-после
показахте изново процветяваща вашата за мене грижа;
за което се погрижихте, но Нямахте благовремие. 11. Не
че по оскъдност казвам *това*; защото аз се научих да
съм задоволен в каквото се намервам. 12. Знам да живея
оскъдно, знам и изобилно да живея: всякъде и всякак
съм научен и да съм сит и да съм гладен, и да съм в

изобилие и да съм в скъдност. 13. Всичко мога чрез
Христа който ме укрепява. 14. Но добре сторихте че
взехте участие в скръбта ми. 15. А и вие, Филипяни,
знаете че в началото на благовествуването, когато
излязох из Македония, ни една църква не влезе в
съобщение с мене за даване и за вземане, тъкмо едни
вие; 16. защото и в Солун и еднъж и дваж провождахте
ми в нуждата *ми.* 17. Не че искам дара, но искам плода
който се умножава за ваша сметка. 18. Но приех всичко,
и имам изобилно: задоволих се като приех от
Епафродита *проведеното* от вас, благоуханна миризма,
жертва приятна, благоугодна Богу. 19. А Бог мой ще
изпълни всека ваша потреба по своето богатство в
славата чрез Христа Исуса. 20. А Богу и Отцу нашему да
бъде слава във веки веков. Амин.
21. Поздравете в Христа Исуса всекиго светаго.
Поздравяват ви братята които са с мене. 22. Поздравяват
ви всичките светии, и най-паче които са от Кесаревия
дом. 23. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да
бъде с всички вас. Амин.

КЪМ КОЛОСЯНОМ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.

ГЛАВА 1.

1. Павел, с волята Божия, апостол Исус Христов, и брат
Тимотей, 2. до светите и верните в Христа братя които са
в Колоса: Благодат вам и мир от Бога Отца нашего, и
Господа Исуса Христа. 3. Благодарим Богу и Отцу на
Господа нашего Исуса Христа, молещи се винаги за вас,
4. като чухме вашата в Христа Исуса вяра, и любовта ви
към всичките светии, 5. зарад надеждата която се пази за
вас на небеса; за която сте чули от по-напред в
истинното слово на евангелието 6. което дойде във вас,
както и във всичкия свет, и принася плод и расте, както
и във вас от който ден сте чули и познали Божията
благодат в истината; 7. както сте и научили от Епафраса
възлюбления наш съслужник, който е за вас верен
служител Христов; 8. който ни и яви вашата чрез Духа
любов. 9. За това, и ние, от деня в който сме чули, не
преставаме да се молим за вас и да просим *от Бога* да
изпълните с познанието на неговата воля във всека
премъдрост и духовно разумение, 10. да ходите достойно
Господу, да *му* угаждате във всичко, и да принасяте плод
във всяко добро дело, и да растете в познанието Божие;
11. възмогвани във всичка сила по могъществото на
неговата слава във всяко търпение и дълготърпение с
радост; 12. благодарящи *Богу* Отцу който ни удостои за
участието в наследието на светиите във виделината; 13.
който ни избави от властта на тъмнината, и премести *ни*
в царството на възлюбленаго Сина своего, 14. в когото
имаме изкупуването чрез кръвта му, прощението на

греховете; 15. който е образ на невидимаго Бога,
първороден *преди* всите твари; 16. понеже чрез него бе
създадено всичко което е на небесата и което е на
земята, видимото и невидимото, престоли било, или
господства, или началства, или власти, всичкото чрез
него и заради него се създаде; 17. и той е преди всичко,
и всичкото чрез него се състои. 18. И той е глава на
тялото, на църквата, който е начатък, първороден из
мъртвите, за да има той първенство във всичко; 19.
защото в него благоволи *Отец* да се всели всичката
пълнота, 20. и чрез него да примири всичкото със себе
си, като умири чрез него с кръвта на неговия кръст и
земните небесните. 21. И вас които бяхте некога си
отчуждени и врагове според помислите в злите дела 22.
примири сега чрез тялото на неговата плът, чрез
смъртта, да ви представи пред себе си свети и непорочни
и неповинни; 23. ако пребъдете основани и твърди във
вярата, и неподвижни от надеждата на евангелието което
сте чули, проповядавното на всека твар която е под
небесата, на което аз Павел станах служител. 24. Сега се
радвам в страданията си за вас, и запълням в моето тяло
недостатъка на Христовите скърби зарад неговото тяло
което е църквата; 25. на която аз станах служител по
Божие смотрение което ми се даде заради вас, да
изпълня *проповедта* на словото Божие, 26. тайната която
беше скрита от вековете и от родовете, и сега се яви на
неговите светии; 27. на които благоизволи Бог да яви
какво е богатството на славата на тази тайна между
езичниците, което е Христос във вас надеждата на

славата; 28. когото ние проповядваме, и съветваме всекиго человека, и поучаваме всекиго человека във всека премъдрост, да представим всекиго человека съвършен в Христа Исуса; 29. за което се и трудя, и подвизавам се по действието негово, което действува в мене силно.

ГЛАВА 2.

1. Защото искам да знаете какъв голям подвиг имам за
вас, и за тези които са в Лаодикия, и за тези които не са
виждали лицето ми в плът, 2. да се утешат сърцата им
съединени купно в любов, и във всяко богатство на
съвършено разумение, да познаят тайната на Бога и
Отца и на Христа, 3. в когото са скрити всичките
съкровища на премъдростта и на знанието. 4. А това ви
казвам за да ви не прелъсти някой с убедителни речи; 5.
защото ако и да не съм с вас телом, но духом съм с вас, и
радвам се като гледам наредбата ви и постоянството ви
във вярата Христова. 6. И тъй, както сте приели Христа
Исуса Господа, в него ходете, 7. вкоренени и назидавани
в него, и утвърдени във вярата както бяхте научени, и
преуспявайте в нея с благодарение.
8. *Братя*, гледайте да ви не заплени някой с философия
и с празна измама по предание человеческо, по
стихиите на света, а не по Христа; 9. защото в него
обитава телесно всичката пълнота на божеството, 10. и
вие имате пълнота в него, който е глава на всяко
началство и власт; 11. в когото и обрязани бидохте с
неръкотворно обрязване, и съблякохте греховното тяло
на плътта чрез обрязването Христово; 12. спогребени с
него в кръщението, в което и съвъскръснахте чрез вярата
на действието от Бога който го възкреси от мъртвите.
113. И вас, като бяхте мъртви в прегрешенията и в
необрязването на плътта си, съживи с него като прости
всите наши престъпления; 14. и като изтреби противния

нам с постановленията запис който беше против нас, и
махна го отсред, и прикова го на кръста; 15. и като
съблече началствата и властите, изведе ги на позор явно
и възтържествува над тях чрез него.
16. И тъй, да ви не осъжда никой за ядене, или за пиене,
или за това което се отнася до някой празник, или до
новолуние, или до съботи; 17. които са сянка на
бъдещото, а тялото е Христово. 18. Никой с измама да ви
не лиши от наградата със самоволно смиреномъдрие и с
ангелослужение, като се вглъбява в неща които не е
видял, и напразно се надува с плътския си ум, 19. а не
държи главата *Христа*, от когото всичкото тяло, чрез
ставите и свързките снабдявано и свързвано, расте по
Божие нараснуване. 20. И тъй, ако сте с Христа умрели
колкото за стихиите на света, то защо като че сте живи
на света държите постановления, 21. «Не похващай, не
вкусвай, не пипай,» 22. които всички от употребение се
развалят, по человечески заповеди и учения? 23. които
имат *само* вид на премъдрост в самоволно богослужение
и смиреномъдрие и непощадение на тялото, не за
никаква почест в насищение на плътта.

ГЛАВА 3.

1. И тъй, ако сте съвъскръснали с Христа, търсете
горното, дето Христос седна отдясно на Бога. 2. Мислете
за горното, *а* не за земното; 3. защото умряхте, и
животът ви е скрит с Христа в Бога. 4. Когато Христос
животът наш се яви, тогаз и вие с него ще се явите в
слава.
5. И тъй, умъртвете земните ваши удове, блуд,
нечистота, страст, зла похот, и лихоимство, което е
идолослужение; 6. заради които иде гняв Божий върху
синовете на непокорството; 7. в които сте и вие некога
си ходили когато живеехте в тях. 8. А сега отхвърлете и
вие всичко това, гняв, ярост, злоба, хулене, срамотни
речи от устата си. 9. Недейте говори лъжа един на друг,
като се съблякохте вече от вехтия человек с делата му, 10.
и облякохте се с новия, който се подновява в познание
по образа на тогоз който го е създал; 11. дето няма Елин
нито Юдеин, обрязване и необрязване, варвар, скит, раб,
свободен; но все и във все Христос. 12. И тъй, като
избрани Божии свети и възлюблени облечете се с
милосърдие, благодат, смиреномъдрие, кротост,
дълготърпение. 13. Претърпявайте си един на друг, и
един на друг си прощавайте ако би някой да има връх
някого тъжба: както и Христос е простил вам, така и вие.
14. И над всичко това *облечете се в* любовта, която е
свръзка на съвършенството. 15. И мир Божий да владее в
сърцата ви, на който сте призовани в едно тяло; и
благодарни бивайте. 16. Словото Христово да се вселява

във вас богато с всека премъдрост; учете се и
вразумявайте се в псалми и пения и песни духовни, като
пеете Господу с благодат в сърцата си. 17. И все що
правите словом или делом, всичко *правете* в името на
Господа Исуса, благодарещи чрез него Богу и Отцу.
18. Жени, покорявайте се на своите си мъже, както
подобава в Господа. 19. Мъже, любете жените си, и не
бивайте жестоки към тях. 20. Чада, бъдете послушни на
родителите си във всичко, защото това е благоугодно
Господу. 21. Отци, не раздразняйте чадата си, да не
малодушествуват. 22. Раби, бъдете във всичко послушни
на вашите по плът господари, не с работене *само* пред
очите *им* както человекоугодници, но с простота
сърдечна боещи се от Бога. 23. И все що правите,
работете от душа, като на Господа, а не като на человеци;
24. понеже знаете че ще приемете от Господа заплатата
на наследието; защото на Господа Христа слугувате. 25.
А който струва неправда ще приеме заплатата на
неправдата си; и няма лицеприятие.

ГЛАВА 4.

1. Господари, отдавайте на рабите си праведното и
равното, като знаете че и вие имате Господар на небеса.
2. На молитва бъдете постоянни, и бодърствувайте в нея
с благодарение; 3. молете се още и за нас да ни отвори
Бог врата на словото, да говоря тайната Христова за
която съм и вързан, 4. да я явя както ми подобава да
говоря. 5. Към външните обхождайте се с мъдрост като
изкупувате времето. 6. Говоренето ви да бъде винаги с
благодат подправено със сол, да знаете как трябва да
отговаряте всекиму едному.
7. Колкото за мене, ще ви изкаже всичкото Тихик,
възлюблений брат и верен служител и съслужник в
Господа, 8. когото само за това проводих до вас, да
разбере състоянието ви и да утеши сърцата ви, 9. с
Онисима вернаго и любезнаго брата който е от вас; ще
ви изкажат за тука всичко. 10. Поздравява ви Аристарх,
съпленникът ми, и Марко, сродникът на Варнава, (за
когото приехте поръчване: ако дойде при вас, приемете
го,) 11. и Исус нарицаемий Юст, които са от обрязаните:
те *ми са* единствените сътрудници в царството Божие
които ми станаха утешение. 12. Поздравява ви Епафрас,
раб Христов, който е от вас, и който всякога за вас се
подвизава в молитвите, да стоите съвършени и
изпълнени във всека воля Божия. 13. Защото
свидетелствувам за него че има голяма ревност за вас и
за тези които са в Лаодикия и в Иеропол. 14. Поздравява
ви възлюбленият Лука лекарят, и Димас. 15. Поздравете

братята които са в Лаодикия, и Нимфана и домашната му църква. 16. И като прочетете писмото помежду си, сторете да се прочете и в църквата на Лаодикийците; и това което е из Лаодикия да *го* прочетете и вие. 17. И речете Архипу: Внимавай на служенето което си приел в Господа, да го изпълниш. 18. Поздравлението *съм писал* аз Павел с ръката си. Помнете оковите ми. Благодат да бъде с вас. Амин.

КЪМ СОЛУНЯНОМ ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.

ГЛАВА 1.

1. Павел и Силуан и Тимотей до Солунската църква в
Бога Отца и Господа Исуса Христа: Благодат вам и мир
от Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа.
2. Благодарим всякога Богу за всички вас, и поминуваме
ви в молитвите си, 3. като помним непрестанно вашето
дело на вярата, и труда на любовта, и търпението на
надеждата в Господа нашего Исуса Христа, пред Бога и
Отца нашего; 4. понеже знаем, братя възлюблени от
Бога, вашето избрание; 5. защото нашето към вас
благовествуване не стана само със слово, но и със сила, и
с Духа Светаго, и с голямо удостоверение, както знаете
какви бяхме заради вас помежду ви. 6. И вие станахте
подражатели нам и Господу като при много утеснения
приехте словото с радост на Духа Светаго; 7. така щото
станахте пример на всите вярващи които са в Македония
и в Ахаия. 8. Защото от вас се прогласи словото Господне
не само в Македония и Ахаия; но и на всяко място се
разчу вашата вяра в Бога, щото ние не трябва да говорим
нещо. 9. Защото те възвещават за нас как стана нашето
влизане при вас, и как сте се обърнали от идолите към
Бога за да служите на живия и истинния Бог, 10. и да
очаквате от небеса неговия Син, когото възкреси от
мъртвите, Исуса, който ни освобождава от идещия гняв.

ГЛАВА 2.

1. Защото вие сами знаете, братя, нашето при вас
влизане че не бе напразно; 2. но като бяхме от по-
напред, както знаете, пострадали и обезчестени във
Филипи, дръзнахме в Бога нашего да проповядваме вам
евангелието Божие с голям подвиг. 3. Защото нашето
увещание не *бе* от прелъгване, нито от нечистота, нито с
измама; 4. но както бяхме одобрени от Бога да ни
повери благовествуването, така говорим, не като че
угождаваме на человеци, но на Бога който изпитва
сърцата ни. 5. Защото, както знаете, нито ласкателно
слово употребихме некога, нито причина за лихоимство;
Бог е свидетел; 6. нито поискахме слава от человеци,
нито от вас нито от други; (ако и да можехме да сме в
тежкост като Христови апостоли;) 7. но бяхме тихи
посред вас, както кърмилница се грижи нежно за чадата
си. 8. Така, като имахме гореща любов към вас, имахме
благодарение да ви предадем не току евангелието
Божие, но и душите си, защото станахте любезни нам. 9.
Защото вие, братя, помните нашия труд и мъка, понеже,
денем и нощем като работехме за да не отеготим ни
едного от вас, проповядвахме вам евангелието Божие. 10.
Вие сте свидетели и Бог как свето и праведно и
неукоризнено се обходихме с вас вярващите; 11. както
знаете как всекиго от вас, като отец чадата си,
увещавахме, и утешавахме, и строго ви заръчахме 12. да
ходите достойно Богу който ви призва в своето царство
и слава. 13. За туй, и ние благодарим Богу непрестанно

че, като приехте словото Божие което чухте от нас,
приехте *го*, не *като* слово человеческо, но (като е
наистина,) слово Божие, което и действува между вас
вярващите. 14. Защото вие, братя, станахте подражатели
на Божиите в Христа Исуса църкви които са в Юдея,
понеже и вие пострадахте истото от своите си
съплеменници както и те от Юдеите, 15. които и Господа
Исуса убиха и своите си пророци, и нас разпъдиха, и
Богу не угодяват, и на всичките человеци са противни;
16. и възбраняват ни да говорим на езичниците да се
спасят, за да изпълнят греховете си винаги; но постигна
ги гневът до край.
17. А ние, братя, като осиротяхме от вас за малко време, с
лице *а* не със сърце, *още* повече с голямо желание се
постарахме дано видим лицето ви. 18. За това,
поискахме да дойдем при вас (и аз Павел) и веднъж и
дваж; но направи ни пречка Сатана. 19. Защото коя е
нашата надежда, или радостта *ни*, или венецът на
похвалата *ни*? Не сте ли вие пред Господа нашего Исуса
Христа в пришествието негово? 20. Защото вие сте
нашата слава и радост.

ГЛАВА 3.

1. За това, като не можахме да търпим вече, разсъдихме
за добро да останем сами в Атина; 2. и проводихме
Тимотея, брата нашего и служителя Божия и сътрудника
нашего в евангелието Христово, да ви утвърди и да ви
утеши от към вярата ви, 3. да се не колебае никой в тези
скърби; защото вие знаете че на това сме определени, 4.
защото когато бяхме при вас, предсказвахме ви че има
да претърпим притеснение, както и стана и знаете. 5. За
това, и аз като не можах вече да търпя проводих да
разумея за вярата ви, да не би да ви е изкусил
изкусител, и да бъде трудът ни напразно. 6. А сега като
дойде Тимотей от вас при нас та ни донесе добри
известия за вярата и любовта ваша, и това че имате
всякога добро поменуване за нас и желаете да ни видите,
както и ние вас, 7. за това, при всичката наша скръб и
нужда, утешихме се, братя, за вас чрез вярата наша; 8.
понеже сега живеем ако стоите вие в Господа. 9. Защото
кое благодарение можем да въздадем Богу за вас заради
всичката радост с която се радваме за вас пред Бога
нашего? 10. Нощем и денем преусърдно се молим да
видим лицето ви и да допълним което ви не достига във
вярата ви. 11. А сам Бог и Отец наш и Господ наш Исус
Христос дано управи пътя ни към вас. 12. И вас Господ да
умножи и да ви направи да преизобилвате в любовта
един към друг и към всичките, както и ние към вас, 13.
за да утвърди сърцата ви непорочни в светостта пред
Бога и Отца нашего в пришествието на Господа нашего

Исуса Христа с всите негови светии.

ГЛАВА 4.

1. При това още, братя, просим и молим ви в Господа
Исуса, каквото сте приели от нас как трябва да ходите и
да угодявате Богу *така* да преуспявате повече; 2. защото
знаете какви заповеди ви дадохме от Господа Исуса. 3.
Понеже това е волята Божия, вашето освещение, да се
въздържате от блуд: 4. да знае всеки от вас да държи
съсъда си в светост и честност, 5. не в страст на похот
както и езичниците които не знаят Бога; 6. да не
преминува *някой предела* и да поврежда брата си в *това*
нещо; защото за всичко това Бог е отмъстител, както ви
и от по-напред казахме и засвидетелствувахме; 7.
защото Бог не ни е призовал на нечистота, но на светост.
8. И тъй, който отхвърля *това* не отхвърля человека, но
Бога който е и дал нам Духа своего Светаго.
9. А за братолюбието Нямате нужда да ви пиша; защото
вие сами сте от Бога научени да имате любов един към
друг; 10. защото и правите това на всите братя които са
по всичка Македония. И молим ви се, братя, да
преуспявате повече, 11. и усърдно да се стараете да
живеете тихо, и да вършите своите си работи, и да
работите със своите си ръце, както ви заръчахме; 12. за
да ходите благообразно пред външните, и да Нямате
нужда от нищо.
13. И не искам, братя, да не знаете за умрелите, за да не
скърбите както и другите които Нямат надежда. 14.
Защото ако вярваме че Исус умря и възкръсна, така и
Бог умрелите в Исуса ще приведе с него заедно. 15.

Защото това ви казваме със слово Господне, че ние
живите които останем до пришествието Господне няма
да предварим умрелите; 16. понеже сам Господ ще слезе
от небето с повеление, с глас архангелов, и с тръба
Божия; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред;
17. после ние живите които сме останали с тях наедно
ще бъдем грабнати на облаци да срещнем Господа на
въздух; и така ще бъдем всякога с Господа. 18. И тъй,
утешавайте се един друг с тези думи.

ГЛАВА 5.

1. А за годините и времената, братя, Нямате нужда да ви
се пише; 2. защото вие знаете известно че денят
Господен както крадец през нощ, така ще дойде; 3.
понеже когато казват: Мир и безопасност, тогаз ще
нападне на тях внезапна погибел както болезните на
непразна жена; и няма да избегнат. 4. Но вие, братя, не
сте в тъмнина та да ви постигне денят като крадец. 5.
Всички вие сте синове на виделината и синове на деня;
не сме на нощта нито на тъмнината. 6. И тъй, да не спим
както и другите, но да бъдем будни и трезвени. 7.
Защото които спят нощем спят, и които се опиват
нощем се опиват; 8. но ние като сме *синове* на деня да
бъдем трезвени, и да облечем бронята на вярата и на
любовта, и за шлем, надеждата на спасението. 9. Защото
Бог не ни е определил за гняв, но да получим спасение
чрез Господа нашего Исуса Христа, 10. който умря за нас,
за да живеем с него и когато сме будни и когато спим.
11. За това, утешавайте се един друг, и назидавайте един
другиго, както и правите.
12. И молим ви, братя, да познавате тези, които се трудят
помежду ви, и са настоятели ваши в Господа, и ви
поучават, 13. и да ги почитате премного с любов за
делото им. Живейте мирно помежду си. 14. Молим ви
още, братя, вразумявайте безчинните, утешавайте
малодушните, поддържайте немощните, бъдете към
всички търпеливи. 15. Гледайте да не отдава някой
некому зло за зло; но търсете всякога доброто един на

друг си и на всичките. 16. Винаги се радвайте. 17. Непрестанно се молете. 18. За всичко благодарете; защото това е волята Божия за вас в Христа Исуса. 19. Духа не угасяйте. 20. Пророчества не имайте за нищожни. 21. Всичко изпитвайте: доброто дръжте. 22. От всякакъв вид зло въздържайте се. 23. А сам Бог мира да ви освети всесъвършено; и да се съхрани целокупен духът ви, и душата, и тялото без порок, в пришествието на Господа нашего Исуса Христа. 24. Верен е онзи който ви призовава, и ще го направи.
25. Братя, молете се за нас. 26. Поздравете всичките братя със целуване свето. 27. Заклевам ви в Господа посланието да се прочете на всите свети братя. 28. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с вас. Амин.

КЪМ СОЛУНЯНОМ ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 3.

ГЛАВА 1.

1. Павел и Силуан и Тимотей до Солунската църква в
Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа: 2. Благодат
вам и мир от Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа.
3. Длъжни сме, братя, да благодарим Бога всякога за вас
както е достойно, защото вярата ви превъзрастява, и
умножава се любовта на всекиго едного към другиго
помежду всички вас; 4. така щото и сами ние се хвалим с
вас в църквите Божии за вашето търпение и за вярата *ви*
във всичките гонения ваши и притесненията които
претърпявате, 5. *което е* доказателство на праведната
съдба Божия, за да се сподобите в царството Божие за
което и страдате; 6. понеже е праведно у Бога да въздаде
скръб на тези които ви оскърбяват, 7. а на вас
оскърбяемите *да даде* отрада наедно с нас когато се яви
Господ Исус от небето с ангелите на своята сила, 8. в огън
пламенен да даде отмъщение на тези които не познават
Бога, и които се не покоряват на евангелието на Господа
нашего Исуса Христа; 9. които ще приемат наказание,
вечна погибел, от лицето Господне и от славата на
неговата сила 10. когато дойде да се прослави в своите
светии, и да се покаже чуден между всичките вярващи
(понеже вие повярвахте в нашето свидетелство) в онзи
ден. 11. Заради това и винаги се молим за вас, да ви
сподоби Бог наш на призванието, и да изпълни всяко
благоволение на благостта и *всяко* дело на вярата в сила;
12. за да се прослави във вас името на Господа нашего
Исуса Христа, и вие в него по благодатта на Бога нашего

и Господа Исуса Христа.

ГЛАВА 3.

1. А колкото за пришествието на Господа нашего Исуса
Христа, и за нашето с него събиране, молим ви, братя, 2.
да се не поколебавате скоро от ума си, нито да се
смущавате, ни духом, ни словом, нито с писмо като от
нас проводено, уж че настана денят Христов. 3. Да ви не
прелъсти никой никак; защото *онзи ден няма да дойде*
ако първо не дойде отстъплението, и се не открие
человекът на греха, синът на погибелта, 4. който се
противи и превъзнася се повече от всекиго който се
нарича Бог, или *нещо* което за свето се почита, така
щото да седне в храма Божий както Бог, и да показва
себе си че е Бог. 5. Не помните ли че когато бях още при
вас казвах ви това? 6. А сега знаете онова което го
възпира за да се яви в своето си време. 7. Защото тайната
на беззаконието действува вече; само да се отмахне
отсред който *я* възпира сега; 8. и тогаз ще се яви
беззаконният, когото Господ ще убие с духа на устата си,
и ще изтреби с явлението на пришествието си, 9. тогоз
на когото идването е по действието на Сатана, с всека
сила и знамения и чудеса лъжовни 10. и с всека измама
на неправдата, между тези които погинват; защото не
приеха любовта на истината за да се спасят. 11. И за това
Бог ще им проводи действие на заблуждение за да
повярват в лъжата; 12. за да бъдат осъдени всички които
не са повярвали в истината, но са благоволили в
неправдата. 13. А ние сме длъжни винаги да благодарим
Бога за вас, възлюблени от Господа братя, че Бог от

начало е избрал вас в спасение чрез освещението на
Духа и вярването в истината, 14. в което ви призва с
нашето благовествуване за получаване на славата на
Господа нашего Исуса Христа. 15. И тъй, братя, стойте и
дръжте преданията които научихте или от словото или
от посланието наше. 16. А сам Господ наш Исус Христос,
и Бог и Отец наш, който ни възлюби и по благодат даде
ни вечно утешение и добра надежда, 17. да утеши
сърцата ви, и да ви утвърди във всяко добро слово и
дело.

ГЛАВА 3.

1. Най-после, братя, молете се за нас, да напредва словото
Господне и да се слави, както и у вас, 2. и да се избавим
от неразбраните и лукавите человеци; защото няма във
всички вяра. 3. Но верен е Господ който ще ви утвърди и
ще ви съхрани от лукаваго. 4. И имаме уверение на
Господа за вас че това което ви повеляваме и правите *го*
и ще *го* правите. 5. А Господ да управи сърцата ви в
любов Божия и в търпение Христово.
6. Повеляваме ви още, братя, в името на Господа нашего
Исуса Христа, да се отдалечавате от всекиго брата който
ходи безчинно, и не по преданието което е приел от нас.
7. Понеже вие сами знаете как трябва да ни подражавате,
защото не се обходихме безчинно между вас; 8. нито
даром ядохме хляб у некого, но с труд и с мъка
работехме денем и нощем да не отеготим никого от вас.
9. Не защото власт Нямаме, но да ви дадем себе си образ
за да ни подражавате. 10. Защото и когато бяхме при вас,
това ви заръчахме че, ако не рачи някой да работи, нито
да яде. 11. Понеже чуваме че някои ходят безчинно
между вас, които не работят нищо, но се месят в чужди
работи. 12. На таквиз заръчваме и умоляваме ги чрез
Господа нашего Исуса Христа да работят в безмълвие и
да ядат своя си хляб. 13. А вие, братя, да ви не дотегнува
да правите добро. 14. И ако някой не слуша словото наше
чрез посланието, забележете го, и не се събирайте с него,
да се засрами; 15. и недейте го има като за неприятел, но
наставлявайте го като брат. 16. А сам Господ на мира да

ви даде мир всегда и всякак. Господ да бъде с всички вас.
17. Поздравлението с моята ръка Павлова, което е белег
във всяко послание; така пиша. 18. Благодатта на Господа
нашего Исуса Христа да бъде с всички вас. Амин.

КЪМ ТИМОТЕЮ ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.

ГЛАВА 1.

1. Павел апостол Исус Христов, по повеление на Бога
Спаса нашего и Господа Исуса Христа нашата надежда, 2.
на Тимотея собственото *ми* във вярата чадо: Благодат,
милост, мир, от Бога Отца нашего, и Христа Исуса
Господа нашего. 3. Както те молих, когато отхождах в
Македония да останеш в Ефес, за да заръчаш на някои си
да не предават друго учение, 4. нито да внимават на
басни и безконечни родословия, които произвеждат
повече препирания, а не назидание Божие във вярата,
така прави. 5. А целта на заръчането е любов от чисто
сърце, от добра съвест, и от нелицемерна вяра; 6. в които
като погрешиха някои уклониха се в празнословие, 7. и
искат да са законоучители, без да разумяват нито което
говорят нито за което потвърдяват. 8. А ние знаем че
законът е добър ако го употребява някой законно; 9.
като знае това, че законът не бе положен за праведния,
но за беззаконните и непокорливите, за нечестивите и
грешните, неправедните и скверните, за отцеубийците и
майкоубийците, за человекоубийците, 10. за
блудниците, мъжеложниците, заробителите, лъжците,
клетвопрестъпниците, и за всичко друго що е противно
на здравото учение, 11. по славното евангелие на
блаженаго Бога което ми бе поверено. 12. И благодаря
Христу Исусу Господу нашему, който ми даде сила, че
ме има за верен, и настани на службата мене 13. който
бях изпърво хулител и гонител и обезчеститель. Но
помилван бидох, понеже без да зная сторих *това* в

неверие; 14. и преумножи се благодатта на Господа
нашего с вяра и любов в Христа Исуса. 15. Вярно и за
всяко приемане достойно е словото, че Христос Исус
дойде на света да спаси грешните, от които първий съм
аз; 16. но за това бидох помилван, да покаже Исус
Христос първом в мене всичкото *си* дълготърпение, за
пример на тези които щяха да повярват в него за живот
вечен. 17. А на Царя на вековете, на нетленнаго,
невидимаго, едного премъдраго Бога, чест и слава във
веки веков. Амин.
18. Това заръчане ти предавам, чадо Тимотее, според
станалите по-напред за тебе пророчества, да
воинствуваш в тях доброто воинствуване, 19. като имаш
вяра и добра съвест, която като отхвърлиха някои
отпаднаха от вярата; 20. от които са Именей и
Александър, които предадох на Сатана за да се научат да
не богохулствуват.

ГЛАВА 2.

1. И тъй, моля *ви*, преди всичко да правите моления,
молитви, прошения, благодарения за всички человеци, 2.
за царе, и за всички които са на власт, за да поминем
живот тих и безмълвен във всяко благочестие и
честност. 3. Защото това е добро и приятно пред Спаса
нашего Бога, 4. който иска да се спасят всите человеци, и
да дойдат в познание на истината. 5. Защото един е Бог,
един и ходатай между Бога и человеците, человек
Христос Исус, 6. който даде себе си изкупление за
всички, свидетелство на своето си време, 7. за което
бидох поставен аз проповедник и апостол, (истина
казвам в Христа, не лъжа,) учител на езичниците във
вярата и в истината. 8. И тъй, искам мъжете да се молят
Богу на всяко место, и да въздигат ръце чисти без гняв и
съмнение. 9. Така и жените с прилична премяна, със
срамежливост и целомъдрие да украсяват себе си, не с
плетения *на космите* или със злато или с бисери или с
многоценни дрехи; 10. но с добри дела както подобава на
жени които са се предали на благочестието. 11. Жената
да се учи мълчаливо с всяко покорство. 12. А жена да
поучава не позволявам, нито да владее на мъжа, но да е в
мълчание. 13. Защото първо Адам бе създаден, а после
Ева. 14. И Адам се не излъга; но жената се излъга та
падна в престъпление; 15. но пак ще се спаси чрез
чадородието ако пребъдат във вярата и любовта и в
светост с целомъдрие.

ГЛАВА 3.

1. Това слово е вярно: Ако се ревне некому епископство,
добро дело желае. 2. Трябва прочее епископът да е
непорочен, на една жена мъж, трезвен, целомъдър,
благочинен, страннолюбив, поучителен, 3. не пияница,
не побойник, не лаком за гнусна печалба, но кротък, не
крамолник, не сребролюбец; 4. който управлява добре
своя си дом, и държи чадата си в послушание с всека
честност; 5. (защото ако не знае някой да управлява своя
си дом, как ще има прилежание за църквата Божия?) 6.
Да не е нов във вярата, за да се не възгордее и падне под
осъждението на дявола. 7. Трябва още той да има добро
свидетелство и от външните, за да не падне в укор и в
примката на дявола.
8. Така и дяконите *да са* честни, не двоезични, да не
обичат много вино, да не са лакоми за гнусна печалба. 9.
да пазят тайната на вярата с чиста съвест. 10. И те пак
първо да се изпитват, и после да стават дякони ако са
непорочни. 11. Тъй и жените *им да са* честни, не
клеветници, трезвени, верни във всичко. 12. Дяконите да
биват мъже на една жена, и да управляват добре чадата
си и къщята си. 13. Защото които са служили добре *в
тоз чин* придобиват за себе си добра степен и голямо
дръзновение във вярата в Христа Исуса.
14. Това ти пиша, и се надея скоро да дойда при тебе, 15.
но ако закъснея, за да знаеш как трябва да се обхождаш в
дома Божий, който е църква на Бога живаго, стълб и
утвърждение на истината.

16. И без противоречие велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът, оправда се в Дух, показа се на ангелите, проповядан бе в езичниците, повярван биде в света, възнесе се в слава.

ГЛАВА 4.

1. А Духът ясно казва че в последните времена някои ще
отстъпят от вярата, и ще слушат прелъстителни духове и
учения бесовски, 2. чрез лицемерието на тези които
говорят лъжа, и имат съвестта си пригоряла, 3. и
запрещават жененето, *и заповядват* въздържане от ястия
които Бог създаде да ги употребяват с благодарение
верните и тези които са познали истината. 4. Защото
всяко създание Божие е добро, и нищо не е за
отхвърляне когато се приема с благодарение; 5. понеже
се осветява със словото Божие и с молитва. 6. Това като
съветваш братята ще бъдеш добър служител Исус
Христов, хранен със словесата на вярата и на доброто
учение което си последвал. 7. А скверните и бабинските
басни отбягвай, и обучавай себе си в благочестие. 8.
Защото телесното обучение за малко е полезно; а
благочестието е на всичко полезно, понеже има
обещанието на сегашния и на бъдещия живот. 9. Това
слово е вярно и за всяко възприемане достойно; 10.
понеже за това се и трудим и укорения търпим, защото
имаме надежда на Бога живаго който е Спасител на
всичките человеци, а най-паче на верните. 11. Това
заръчвай и учи. 12. Никой да не презира твоята младост;
но бъди на верните образ в слово, в поведение, в любов, в
дух, във вяра, в чистота. 13. Докле дойда, внимавай в
прочитането, в наставлението, *и* в поучението. 14. Не
оставяй в нерадение дарбата която е в тебе, която ти се
даде чрез пророчество с възлагането на ръцете от

презвитерите. 15. В това се поучавай, в това се занимавай, да бъде явно на всичките твоето преуспяване. 16. Внимавай на себе си и на поучението, *и* стой в това; защото тъй като правиш, и себе си ще спасиш и тези които те слушат.

ГЛАВА 5.

1. Стараго человека не укорявай, но като отца го
увещавай; а по-младите като братя: 2. старите жени като
майки: по-младите като сестри, с всека чистота. 3.
Вдовиците почитай които са истинно вдовици. 4. Ако ли
някоя вдовица има чада или внучета, да се учат първо да
почитат добре домашните си и да въздават въздаяния на
родителите си; защото това е добро и угодно пред Бога.
5. А която е истинно вдовица и останала сама надее се на
Бога, и пребъдва в моления и в молитви ден и нощ; 6. но
която живее сладострастно жива е умряла. 7. И това
заръчвай за да бъдат непорочни. 8. Ако ли някой не
промишлява за своите си, и най-паче за домашните си,
той се е отрекъл от вярата, и от неверник е по-лош. 9. В
числото *на вдовиците* да се приема вдовица не по-долу
от шестдесет години, която е била на един мъж жена, 10.
свидетелствувана в добри дела, ако е чада отхранила, ако
е странни пригледала, ако е на светии нозе умила, ако е
на бедни помагала, ако е следвала усърдно всяко добро
дело. 11. А по-младите вдовици не приемай, защото
когато разсвирепеят против Христа искат да се женят, 12.
та падат под осъждение, защото се пометнаха от първата
си вяра; 13. а при това научават се *да стоят* празни, да
ходят от къща в къща; и не тъкмо празни, но и блядиви,
и месят се в чужди работи, и говорят което не е
прилично. 14. И тъй, искам младите *вдовици* да се женят,
да раждат чада, да управляват дом, да не дават никоя
причина на противника за хулене; 15. защото някои се

вече уклониха след Сатана. 16. Някой верен или вярна *някоя* ако има вдовици да си ги пригледват; и да се не натоваря църквата; за *да може* да пригледва истинските вдовици.
17. Презвитерите които добре предстояват да се сподобяват с двойна почест, а повече тези които се трудят в словото и поучението; 18. защото писанието казва: «Не обвързвай устата на вол който вършее;» и, «Достоен е работникът за заплатата си.» 19. Обвинение връх презвитер не приемай освен при двама или при трима свидетели. 20. Тези които съгрешават изобличавай ги пред всичките, да имат страх и другите. 21. Пред Бога и пред Господа Исуса Христа и пред избраните ангели завещавам *ти* да съхраниш тези *заповеди* без предубеждение, и нищо да не правиш по пристрастие. 22. Не възлагай ръце за скоро на никого, нито бивай участник на чужди грехове. Пази себе си чист. 23. Не пий вече *само* вода, но употребявай малко вино за стомаха си и за честите твои боледувания. 24. На някои человеци греховете са предизявени, и преди *тях* идат на съд; и на някои от после идат. 25. Така и добрите дела *на някои* са предизявени, и които са инак не могат да се утаят.

ГЛАВА 6.

1. Рабите които са под иго да считат своите си господари
достойни за всека почест, да се не хули името Божие и
учението. 2. Тези които имат господари вярващи да ги
не презират по това че са братя; но толко повече да *им*
работят, защото са верни и възлюбени тези които имат
част в благодеянието. Това поучавай и увещавай. 3. Ако
ли някой учи инак, и не пристава на здравите думи на
Господа нашего Исуса Христа и на учението което е по
благочестие, 4. възгордял се е и не знае нищо, но
боледува за придирвания и препирания, от които бива
завист, разпри, хули, лукави подозрения, 5. празни
препирни на человеци с развратен ум и лишени от
истината, които мислят че благочестието е придобиване.
Отдалечавай се от таквизи. 6. А благочестието с
благодарение е голямо придобиване. 7. Защото не
внесохме в света нищо: явно че не можем нито да
изнесем нещо; 8. а като имаме прехрана и облекло да
сме благодарни с това. 9. А които искат да се обогатяват
падат в напаст, и в примка, и в много несмислени и
вредителни похоти които правят человеците да потъват
в пагуба и в погибел. 10. Защото корен на всите злини е
сребролюбието, което като се ревне на някои стори ги та
се заблудиха от вярата, и пронизаха себе си с много
скърби. 11. Но ти, человече Божий, бягай от тези неща; и
следвай правдата, благочестието, вярата, любовта,
търпението, кротостта. 12. Подвизавай се с добрия
подвиг на вярата, хвани се за вечния живот, на който си

и призван бил и изповядал си доброто изповедание
пред мнозина свидетели. 13. Завещавам ти пред Бога
който оживява всичко, и пред Христа Исуса, който
засвидетелствува пред Понтийскаго Пилата доброто
изповедание, 14. да опазиш заповедта чиста, безукорна,
до явлението на Господа нашего Исуса Христа, 15. което
в свое си време ще покаже блаженият и единият
Властител, Цар на царствуващите и Господ на
господствуващите, 16. който сам има безсмъртие, който
обитава във виделина непристъпна, когото никой от
человеците не е видял нито може да види; комуто чест и
държава във веки. Амин.
17. На богатите в този свят заръчай да не
високоумствуват, нито да се надеят на непостоянството
на богатството, но на Бога живаго който дава нам всичко
изобилно за наслаждение; 18. да струват добро, да
богатеят в добри дела, да бъдат доброподатливи,
общителни, 19. да събират имот за себе си добро
основание за в бъдеще, за да достигнат вечния живот.
20. О Тимотее! пази залога, и уклонявай се от скверните
празнословия и противоречия на лъжеименното знание,
21. на което като се предадоха някои погрешиха от
вярата. Благодат с тебе. Амин.

КЪМ ТИМОТЕЮ ВТОРОТО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.

ГЛАВА 1.

1. Павел, с волята Божия апостол Исус Христов по
обещанието на живота който е в Христа Исуса, 2. на
Тимотея, възлюбленото чадо: Благодат, милост, мир от
Бога Отца и Христа Исуса Господа нашего.
3. Благодаря Богу, комуто от прародители *още* служа с
чиста съвест, че непрестанно те поменувам в молбите си
ден и нощ, 4. и като помня сълзите ти желая да те видя
за да се изпълня с радост; 5. понеже си докарвам на
памет нелицемерната в тебе вяра, която изпърво
обитаваше в баба ти Лоида и в майка ти Евникия, а
уверен съм че и в тебе. 6. По тази причина ти напомням
да разпаляш Божието дарование което е в тебе от
възлагането на моите ръце. 7. Защото Бог не даде нам
дух на боязън, но *дух* на сила и любов и целомъдрие. 8. И
тъй, не се срамувай от свидетелството на Господа
нашего, нито от мене неговия узник, но стани участник
в злостраданията на евангелието по силата от Бога, 9.
който е спасил нас и призвал със свето призвание, не
според делата ни, но по своето предложение и по
дадената нам преди вечните времена благодат в Христа
Исуса, 10. а която се откри нине чрез явлението на Спаса
нашего Исуса Христа, който унищожи смъртта, и осия
живота и безсмъртието чрез евангелието; 11. на което
бидох поставен аз проповедник и апостол и учител на
езичниците; 12. за която причина и страдам това. Но не
се срамувам; защото зная в кого съм повярвал, и уверен
съм че е силен да опази залога мой до онзи ден. 13. Дръж

примера на здравите думи които си чул от мене във вяра
и любов която е в Христа Исуса. 14. Добрия залог опази
чрез Духа Светаго който живее в нас. 15. *Ти* знаеш това,
че всички които са в Азия отвърнаха се от мене, от
които е Фигел и Ермоген. 16. Господ да даде милост на
дома Онисифоров; защото много пъти ме успокои, и не
се осрами от оковите ми, 17. но когато дойде в Рим
потърси ме с по-голямо старание и намери *ме*. 18. Господ
да му даде да намери милост пред Господа в онзи ден; а
колко ми послужи в Ефес, ти знаеш твърде добре.

ГЛАВА 2.

1. И тъй, ти, чадо мое, заякнувай в благодатта която е в
Христа Исуса. 2. И колкото си чул от мене при много
свидетели, това предай на верни человеци които да са
способни и други да научат. 3. За това, ти претърпи
злострадание като добър воин Исус Христов. 4. Никой
воин се не вплита в житейски работи, за да угоди на
тогози който го е взел за воин. 5. Ако би и да се
подвизава някой , не се венчава ако би законно да се не
подвизава. 6. Земеделецът който се труди трябва първо
да вкуси от плодовете. 7. Разумявай това което *ти*
казвам; а Господ да ти даде разумение на всичко. 8.
Помни Исуса Христа, от семето Давидово, който
възкръсна от мъртвите според моето благовествуване; 9.
за което злострадам даже до окови като злодеец; но
словото Божие се не връзва. 10. За това, всичко
претърпявам заради избраните, за да получат и те
спасението което е в Христа Исуса с вечна слава. 11.
Вярно е словото; защото ако умрем с него, то ще и да
живеем с него; 12. ако търпим, то ще и да царуваме с
него; ако се отричаме, и той ще се отрече от нас; 13. ако
сме неверни, той верен остава: не може да се отрече от
себе си.
14. Това напомняй и заръчвай им пред Господа, да не
влезват в препиране, *което не е* за никаква потреба, но за
разорение на слушателите. 15. Старай се да представиш
себе си одобрен пред Бога, работник който няма от що
да се срамува, като разподеляш право словото на

истината. 16. А от скверните празнословия отдалечавай
се; защото ще преуспеят повече в нечестие, 17. и словото
им като живеница ще разяда; от които са Именей и
Филет, 18. които погрешиха от истината и казват че
възкресението е вече станало; та събарят вярата на
някои. 19. Но твърдото основание Божие стои, и има
този печат: Знае Господ тези които са негови, и: Всеки
който именува името Господне да отстъпи от
неправдата.. 20. А в един голям дом няма само златни и
сребърни съсъди, но и дървени и пръстни; и едни са за
почест, а други за безчестие. 21. И тъй, ако очисти някой
себе си от тези неща, ще бъде съсъд за почет, освещен и
благопотребен на стопанина, приготвен за всяко добро
дело. 22. И от младежките похоти отбягвай, и следвай
правдата, вярата, любовта, мира, с *всички* тези които
призовават Господа от чисто сърце. 23. А от глупавите и
неучените предирвания се отричай, понеже знаеш че
раждат крамоли. 24. А раб Господен не трябва да се кара,
но да бъде кротък към всичките, поучителен, незлоблив,
25. с кротост да наставлява противниците, дано би им
дал Бог покаяние да познаят истината, 26. и да се
съвземат от примката на дявола от когото са уловени
живи за неговата му воля.

ГЛАВА 3.

1. И това да знаеш, че в последните дни ще настанат
усилни времена. 2. Защото человеците ще бъдат
самолюбиви, сребролюбиви, величави, горделиви,
хулители, непокорни на родителите, неблагодарни,
нечестиви, 3. немилосерди, непримирителни,
клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на
доброто, 4. предатели, напрасничави, надути, повече
сластолюбиви а не боголюбиви, 5. и ще имат вид на
благочестие, а от силата негова *ще са* отречени; и от
таквизи се отвръщай. 6. Защото от тях са онези които се
въвират в къщата, и подлъстят женища които са
претоварени с грехове, и се водят от различни похоти, 7.
които всякога се учат, и никога не могат да дойдат в
познанието на истината. 8. И както Яний и Ямврий се
възпротивиха на Моисея, така и те се противят на
истината, человеци умом разтлени, развращени във
вярата. 9. Но няма да успеят повече; защото безумието
им ще стане известно на всичките, както стана и
тяхното. 10. А ти си последвал моето учение, поведение,
намерение, вярата *ми*, дълготърпението, любовта,
търпението, 11. гоненията, страданията, които ми
станаха в Антиохия, в Икония, в Листра, какви гонения
претърпях; и от всичките ме избави Господ. 12. Но и
всички които искат да живеят благочестиво в Христа
Исуса ще бъдат гонени. 13. А лукави и прелъстници
человеци ще преуспеят по-назле, да прелъстяват и да са
прелъщаеми. 14. А ти стой в това което си научил и

което ти е въверено, като знаеш от кого си се научил, 15.
и че от детинство знаеш свещените писания които могат
да те умъдрят на спасение чрез вярата в Христа Исуса. 16.
Всичкото писание е боговдъхновено, и полезно за
научение, за обличение, за поправление, за наставление
в правдата; 17. за да бъде человекът Божий съвършен,
приготвен за всяко добро дело.

ГЛАВА 4.

1. И тъй, заръчвам *ти* пред Бога и Господа Исуса Христа,
който ще съди живите и мъртвите в явлението си и
царуването си; 2. проповядвай словото, настоявай на
време и без време, обличи, запрети, умоли с всяко
дълготърпение и поучение. 3. Защото ще дойде време
когато не ще да търпят здравото учение; но понеже ги
сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите си
похоти; 4. и от истината ще отвърнат слуха *си*, и към
басните ще се обърнат. 5. Но ти бъди трезвен във всичко,
злопострадай, изработи делото на благовестител,
извърши напълно служението си. 6. Защото аз вече
ставам жертва, а времето на отхождането ми настана. 7.
Аз се подвизах с добър подвиг, пътя свърших, вярата
опазих; 8. от сега остава ми венецът на правдата който
Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден; и
не само на мене, но и на всички които са възлюбили
неговото явление.
9. Побързай да дойдеш при мене скоро; 10. защото
Димас ме остави, понеже възлюби сегашния свет, и
отиде в Солун, Крискент в Галатия, *а* Тит в Далмация: 11.
само Лука е при мене. Вземи Марка и доведи го със себе
си: защото ми е потребен за служението. 12. А Тихика
проводих в Ефес. 13. Когато дойдеш донеси япунджака
който съм оставил в Троада при Карпа, и книгите, а най-
вече кожените. 14. Александър ковачът много зло ми
стори; Господ да му въздаде по делата му: 15. от когото
се пази и ти, защото много противостоя на нашите

думи. 16. В първия ми ответ никой не предстана с мене,
но всички ме оставиха: дано им се *за грях* не вмени. 17.
Но Господ ми предстана и укрепи ме, за да се извърши
напълно проповедта чрез мене, и да чуят всичките
езичници; и аз се избавих от лъвови уста. 18. И ще ме
избави Господ от всяко лукаво дело, и ще ме спаси в
небесното свое царство: комуто да бъде слава във веки
веков. Амин.
19. Поздрави Прискила и Акила, и Онисифоровия дом.
20. Ераст остана в Коринт, а Трофима оставих в Милит
болен. 21. Побързай да дойдеш преди зимата. Поздравява
те Евул, и Пуд, и Лин, и Клавдия, и всичките братя. 22.
Господ Исус Христос да бъде с твоя дух. Благодат вам.
Амин.

КЪМ ТИТУ ПОСЛАНИЕТО НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.

ГЛАВА 1.

1. Павел, раб Божий и апостол Исус Христов, по вярата на
избраните Божии и по познаването на истината която е
по благочестие, 2. в надеждата на вечния живот който
преди вечните времена е обещал Бог който не лъже, 3. а
в своите си времена яви словото си чрез проповедта
поверена на мене по заповед на Спаса нашего Бога, 4. на
Тита, истинното *ми* чадо по общата вяра: Благодат,
милост, мир, от Бога Отца и Господа Исуса Христа Спаса
нашего.
5. Заради това те оставих в Крит, да поправиш
недоизкараното, и да поставиш на всеки град
презвитери както ти аз заповядах; 6. ако е някой
непорочен, на една жена мъж, и има чада верни, не
укорявани за разпуснат живот или непокорни. 7. Защото
епископът подобава да е непорочен както домостроител
Божий, да не е безочлив, нито гневлив, нито пияница,
нито побойник, нито да е лаком за мръсна печалба; 8. но
страннолюбив, добролюбив, целомъдър, праведен,
благочестив, въздържателен; 9. който да държи вярното
слово според учението, да бъде възможен и да увещава
със здравото учение, и да изобличава тези които
противоречат. 10. Защото има мнозина непокорни,
празнословци и умопрелъстници, а най-много от
обрязаните, 11. на които трябва да затуляме устата; че те
развращават цели домове като учат за гнусна печалба
това което не подобава. 12. Някой си от тях, свой им
пророк, е рекъл: Критяните са винаги лъжци, зли

зверове, търбуси лениви. 13. Това свидетелство е
истинно; за която причина обличавай ги строго за да
бъдат здрави във вярата, 14. и да не дават внимание на
Юдейски басни, и на заповеди от человеци които се
отвръщат от истината. 15. За чистите всичко е чисто; а
за осквернените и неверните нищо няма чисто, но и
умът им и съвестта им са осквернени. 16. Изповядват че
знаят Бога, но с дела отричат се *от него*, като са мръсни
и непокорни, неспособни за всякакво добро дело.

ГЛАВА 2.

1. Но ти говори което подобава на здравото учение: 2. старците да бъдат трезвени, честни, целомъдрени, здрави във вярата, в любовта, в търпението; 3. такожде и старите жени да имат начин свещенолепен, да не са клеветници, нито да са предадени много на винопийство, да поучават на добро, 4. да разумяват младите *жени* да любят мъжете си и чадата си, 5. да са целомъдрени, чисти, да си редят добре къщите, да са добри, благопокорни на мъжете си, за да се не охулва словото Божие. 6. Подобно и момците увещавай да бъдат целомъдрени. 7. Във всичко показвай себе си пример на добрите дела: в поучението показвай неразтленност, честност, 8. слово здраво, неукорно, за да се засрами противникът като няма да рече за вас нищо лошо. 9. Слугите да се покоряват на господарите си, да *им* угодяват във всичко, да *им* не повръщат реч, 10. да не посвояват чуждо, но да показват всека добра вяра; за да украшават във всичко учението на Спаса нашего Бога.

11. Защото се яви Божията благодат, спасителната на всите человеци, 12. която ни учи да се отречем от нечестието и от световните похоти, и да живеем целомъдрено и праведно и благочестиво в настоящия век, 13. ожидаваще блажената надежда и славното явление на великаго Бога и Спаса нашего Исуса Христа, 14. който даде себе си за нас, да ни избави от всяко беззаконие и да ни направи чисти, за избран на себе си народ, ревнител на добри дела. 15. Така говори, и

увещавай, и обличавай с всека власт: да те не презира никой.

ГЛАВА 3.

1. Напомняй им да се покоряват на началствата и
властите, да *ги* слушат, и да бъдат готови на всяко добро
дело, 2. да не хулят никого, да не са крамолници, да
бъдат тихи, и да показват към всичките человеци всека
кротост. 3. Защото и ние некога си бяхме несмислени,
непокорливи, прелъщавани, и порабощени на различни
похоти и сласти, живеехме в злоба и завист, бяхме
омразни, и мразехме се един друг. 4. Но когато се яви
благодатта и человеколюбието на Спаса нашего Бога, 5.
не от праведните дела които сме сторили ние, но по
своята си милост *той* ни спаси с окъпването на
възраждането, и с подновението от Духа Светаго, 6.
когото изля обилно на нас чрез Исуса Христа Спасителя
нашего, 7. да би, оправдани чрез неговата благодат, да
станем според надеждата наследници на вечния живот. 8.
Вярно е словото; и това искам да потвърдяваш, за да се
грижат тези които са повярвали в Бога да предстояват на
добри дела. Това е добро и полезно за человеците. 9. А
от глупави предирвания, и родословия, и препирания, и
карания върху закона отдалечавай се; защото са
безполезни и суетни. 10. Еретик человек като го
съветваш веднъж и дваж остави го, 11. като знаеш че
един такъв се е развратил, и съгрешава, и от самосебе си
е осъден.
12. Кога проводя до тебе Артяма или Тихика, побързай
да дойдеш при мене в Никопол; защото там сторих
намерение да презимувам. 13. Предизпрати щателно

законника Зина и Аполоса, и да не са оскъдни за нищо. 14. Нека се учат и нашите да предстояват на добри дела в нужни потреби, за да не бъдат безплодни. 15. Поздравяват те всички които са с мене: поздрави тези които ни любят във вярата. Благодат да бъде с всички вас. Амин.

КЪМ ФИЛИМОНУ ПОСЛАНИЕ НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.

1. Павел узник Исус Христов, и Тимотей брат, до
Филимона възлюбленаго и сътрудника нашего, 2. и до
Апфия възлюблената *сестра*, и до Архипа, сподвижника
нашего, и домашната твоя църква: 3. Благодат вам и мир
от Бога Отца нашего и Господа Исуса Христа.
4. Благодаря Богу моему и винаги те поменавам в
молитвите си, 5. като слушам твоята любов и вяра, която
имаш към Господа Исуса и към всите светии, 6. да бъде
общението на твоята вяра деятелно в познание на всяко
добро което има у вас в Христа Исуса. 7. Защото голяма
радост и утешение имаме за твоята любов, понеже
сърцата на светиите отпочинаха си чрез тебе, брате.
8. За това, ако и да имам голямо дръзновение в Христа
да ти повелявам това което подобава, 9. *но* по любов
повече *те* моля, такъв както съм, като Павел старец, а
сега и узник Исус Христов. 10. Моля ти се за моето чадо
Онисима когото родих в оковите си, 11. който беше
некога си непотребен на тебе, а сега и на тебе и на мене
потребен; 12. когото провождам назад. А ти него, сиреч,
утробата ми, приеми; 13. Когото аз исках да задържа при
мене си да ми слугува вместо тебе в оковите *за*
евангелието; 14. но без твоето мнение не рачих да сторя
нищо, да не би твоето добро да бъде като по нужда, но

самоволно. 15. Защото може-би за това да се е отлъчил
от тебе за малко време за да го приемеш за всякога, 16.
не вече както раб, но по-горе от раб, брат възлюбен,
особно на мене, а колко повече на тебе, и по плът и в
Господа! 17. И тъй, ако имаш мене за съдружник,
приеми него както мене. 18. И ако те е в нещо обидил
или *ти* е длъжен, мини това на моя сметка. 19. Аз Павел
писах с ръката си, аз ще платя; да ти не река че ти ми си
длъжен и сам себе си. 20. Тъй, брате, дано да получа аз
това добро от тебе в Господа: успокой сърцето ми в
Господа. 21. Уверен от твоето послушание, писах ти; и
зная че и повече от колкото *ти* казвам ще сториш.
22. А между това приготвяй ми обиталище, понеже се
надея че с молитвите ви ще бъда подарен вам. 23.
Поздравяват те Епафрас моят съпленник в Христа Исуса,
24. Марко, Аристарх, Димас, Лука, сътрудниците мои. 25.
Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с
вашият дух. Амин.

КЪМ ЕВРЕЕМ ПОСЛАНИЕТО НА СВЕТАГО АПОСТОЛА ПАВЛА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.

ГЛАВА 1.

1. Бог, който много пъти и с много начини говори в
старо време на *нашите* отци чрез пророците, 2. в тези
последните дни говори нам чрез Сина, когото постави
наследник на всичко, чрез когото и света направи; 3.
който, като е сияние на неговата слава, и образ на
неговото същество, и държи всичко със словото на своята
си сила, от как направи чрез себе си очищение на
греховете ни седна отдясно на величието на високо, 4. и
стана толкоз по-горен от ангелите колкото по-славно над
тях име наследява. 5. Защото кому от ангелите рече
некога: «Ти си мой Син, аз днес те родих;» и пак: «Аз ще
му бъда Отец, и той ще ми бъде Син»? 6. А когато пак
въвежда Първороднаго във вселенната казва: «И да му се
поклонят всичките ангели Божии.» 7. И за ангелите
казва: «Който прави ангелите си духове и слугите си
пламък огнен. 8. А за Сина *казва*: «Твоят престол е, Боже,
във век века: скиптърът на твоето царство е скиптър на
правдата; 9. възлюбил си правдина, и възненавидел си
беззаконие; за това те помаза, Боже, твоят Бог с елей на
радост повече от твоите съучастници;» 10. и *пак*: «В
начале ти, Господи, си основал земята, и дело на твоите
ръце са небесата: 11. те ще погинат, а ти пребиваваш; и
всичките като дреха ще овехтеят, 12. и като одежда ще
ги свиеш, и ще се изменят; а ти си все истий, и твоите
години няма да се свършат.» 13. И кому от ангелите е
рекъл некога: «Седни отдясно ми докле положа
враговете ти подножие на нозете ти»? 14. Не са ли *те*

всички служебни духове, проваждаеми да слугуват на тези които ще наследват спасение?

ГЛАВА 2.

1. За това, ние сме длъжни да внимаваме повече на това
което сме чули, да го не изгубим некога. 2. Защото, ако
че реченото от ангелите слово стана твърдо, и всяко
престъпление и непослушание получи праведна заплата,
3. то ние как щем избегна ако оставим в нерадение едно
толкоз голямо спасение? което, като начна да се говори
от Господа, потвърди се нам чрез тези които бяха го
чули; 4. като свидетелствуваше наедно и Бог със
знамения и чудеса, и с различни сили, и с раздавания на
Духа Светаго, по волята си.
5. Защото не покори на ангелите бъдещата вселенна за
която говорим; 6. но свидетелствува някой негде си и
рече: «Що е человек, та го помниш или син человечески,
та го посещаваш? 7. Направил си го малко нещо по-
долен от ангелите: със слава и почест си го венчал, и
поставил си го над делата на твоите ръце: 8. всичко си
покорил под нозете му.» А когато му покори всичко, не
остави нищо непокорено нему; но сега не виждаме още
да е всичко покорено нему. 9. А видим Исуса, който е
направен малко нещо по-долен от ангелите, че за
постраждането на смъртта е венчан със слава и чест, да
би с Божията благодат вкусил смърт за всекиго *человека.*
10. Защото подобаваше на тогоз зарад когото е всичко, и
чрез когото е всичко *станало,* като привожда в слава
много синове, чрез страданията да направи съвършен
началника на тяхното спасение. 11. Понеже и
освещаващият и освещаемите всички са от едного; за

която причина не се срамува да ги нарича братя, 12. защото казва: «Ще възвестя името ти на моите братя: всред църквата ще ти възпея славословие;» 13. и пак: «Аз ще имам надеждата си на него;» и пак: «Ето аз и децата които ми е дал Бог.» 14. И тъй, понеже децата участвуват в плът и кръв, и той такожде взе участие в истото за да унищожи чрез смъртта тогози който има държавата на смъртта, сиреч дявола, 15. и да избави тези които поради страха на смъртта през всичкия си живот бяха подчинени на робство. 16. Защото известно че не прие *да помага на* ангелите, но прие *да помага на* семето Авраамово. 17. За това, трябваше да се уподоби по всичко на братята, да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да направи умилостивение за греховете на народа. 18. Понеже в това което пострада и сам изкушен биде може и на искушаемите да помогне.

ГЛАВА 3.

1. За това, братя свети, участници на небесното звание,
разумейте посланника и първосвещеника на нашето
изповядване, Исуса Христа; 2. който бе верен на тогози
който го постави, както и Моисей във всичкия негов
дом. 3. Понеже той се сподоби на по-голяма слава от
Моисеевата според колкото по-голяма почест има от
дома този който го е направил; 4. защото всеки дом се
прави от някого си; а който е направил всичко е Бог. 5. И
Моисей бе верен във всичкия му дом като слуга, в
свидетелство на това което имаше да се говори; 6. а
Христос като син над своя си дом; на когото дом сме ние
ако удържим до край твърдо дръзновението и похвалата
на надеждата. 7. За това, както казва Дух Светий: «Днес,
ако чуете неговия глас, 8. не ожесточавайте сърцата си
както във времето на преогорчението в деня на
изкушението в пустинята, 9. дето ме изкусиха отците
ви, изпитаха ме, и видяха делата ми четиридесет
години; 10. за това, възнегодувах на онзи род, и рекох:
Всякога заблуждават със сърцето *си*; и те не познаха
моите пътища; 11. така в гнева си се заклех че: няма да
влезат в моето упокоение,» 12. гледайте, братя, да не би
да има в някого от вас сърце лукаво на неверство щото да
отстъпи от Бога живаго; 13. но увещавайте се един друг
всеки ден докле се зове «Днес,» да не би да се ожесточи
някой от вас чрез измамата на греха. 14. Защото ние
станахме причастници на Христа ако удържим до край
твърдо началото на уверението; 15. когато се казва:

«Днес, ако чуете неговия глас, не ожесточавайте сърцата
си, както в преогорчението;» 16. защото някои си като
чуха преогорчиха *го*, но не всички които излязоха из
Египет чрез Моисея. 17. А на кои негодува четиридесет
години? Не на тези ли които съгрешиха *и* на които
костите паднаха в пустинята? 18. На кои още се закле че
няма да влезат в неговото упокоение? Не на тези ли
които се не покоряваха? 19. И видим че не можаха да
влязат заради неверието *си*.

ГЛАВА 4.

1. И тъй, понеже *ни* остава обещание да влезем в неговото упокоение, нека се убоим да не би да се яви някой от вас че се е лишил *от него.* 2. Защото нам се благовести както и тям; но тях ги не ползува словото което чуха, понеже в тези които го бяха чули не беше размесено с вяра. 3. Защото влезваме в упокоението ние които повярвахме, като рече: «Така се заклех в гнева си че няма да влезат в моето упокоение,» ако и да са били свършени делата *Божии* от поставянето на света. 4. Защото негде си е рекъл за седмият ден така: «И почина си Бог в седмия ден от всичките си дела;» 5. и на това *място* пак: «няма да влезат в моето упокоение.» 6. И тъй, понеже остава някои да влезат в него, и тези на които се от по-напред благовести не са влезли заради непокорството, 7. пак определява някой ден, «Днес,» като казва чрез Давида, подир толкози време, както се рече: «Днес, ако чуете неговият глас, не ожесточавайте сърцата си.» 8. Защото ако бе им дал Исус *Навин* упокоение, след това не би говорил за друг ден. 9. Следователно за народа Божий остава упокоение. 10. Защото който е влязъл в неговото упокоение и той си почина от своите си дела, както Бог от неговите си. 11. И тъй, да се постараем да влезем в това упокоение, за да не падне някой в истия пример на непокорството. 12. Защото Божието слово е живо, и деятелно, и по-остро от всеки меч остър и от двете страни, и проминва до разделението на душата и на духа, на ставите и на

мозъка, и издирва помишленията и намеренията
сърдечни; 13. и няма *никое* създание да не е явно пред
него, но всичкото е голо и разкрито пред очите на тогоз
към когото е нашият ответ.
14. И тъй, като имаме велик Първосвещеник който е
преминал небесата, Исуса Сина Божия, нека държим
това изповядване. 15. Защото Нямаме първосвещеник
който да не може да пострада с *нас* в нашите немощи, но
който освен грях, изкушен бе подобно *нам* всякак. 16. И
тъй, да пристъпваме с дръзновение към престола на
благодатта, за да приемем милост и да намерим
благодат за помощ във време на нужда.

ГЛАВА 5.

1. Защото всеки първосвещеник който се взема измежду
человеците за человеците се поставя в *служене* към Бога
да принася дарове и жертви за греховете, 2. такъв който
може да има състрадание към невежите и
заблуждаващите, защото и сам е обложен с немощ; 3. и
за това е длъжен, както за народа, така и за себе си да
принася *жертва* за греховете. 4. И никой не взема на
себе си тази почест освен този който се призовава от
Бога както и Аарон. 5. Тъй и Христос не прослави себе
си да стане първосвещеник, но този който му е рекъл:
«Син мой си ти, аз днес те родих;» 6. както и на друго
място казва: «Ти си Свещеник във веки по чинът
Мелхиседеков;» 7. който в дните на плътта си, като
принесе със силно викане и със сълзи моления и молби
тому който можеше да го избави от смърт, и послушан
биде заради благоговейнството *си*, 8. ако и Син да бе,
научи се на послушание от това което пострада, 9. и като
се усъвършенствува стана причинител на вечно спасение
на всички що му са послушни, 10. наречен от Бога
първосвещеник по чина Мелхиседеков. 11. За когото
имаме да кажем много неща и мъчни за изтълкуване;
защото станахте мързеливи в слушане. 12. Понеже, като
бяхте длъжни според времето и учители да станете, вие
пак имате нужда да ви учи някой първите начала на
словесата Божии; и стигнахте да имате нужда за мляко, а
не за твърда храна. 13. Защото всеки който се храни с
мляко неизкусен е в словото на правдата, понеже е

младенец; 14. а твърдата храна е за съвършените, които по навикновение имат чувствата си обучени да разпознават доброто и злото.

ГЛАВА 6.

1. Поради това, да оставим началното учение Христово и
да се водим към съвършенството, без да полагаме пак
основа на покаяние от мъртви дела, и вяра в Бога, 2.
учението за кръщенията, и за възлагането на ръце, за
възкресението на мъртвите, и за вечният съд. 3. И това
ще сторим, ако Бог допусне. 4. Защото тези които
веднъж са се просветили, и вкусили са от небесния дар, и
са станали участници на Светаго Духа, 5. и които са
вкусили от доброто слово Божие и от силите на
бъдещият век, 6. и са отпаднали, невъзможно е да се
обновят пак с покаяние, понеже разпъват втори път в
себе си Сина Божия и опозоряват *го.* 7. Защото земята
която е пила дъжда що пада често на нея, и която ражда
трева полезна на тези за които се и обработва, приема
благословение от Бога; 8. а която прорастява тръни и
репей непотребна е и близо до проклятие, на която
сетнината е изгоряване. 9. А заради вас, възлюблени, ако
и да говорим така, надеем се за нещо по-добро и което
принадлежи на спасение. 10. Защото Бог не е неправеден
че да забрави вашето дело и труда на любовта която
показахте към неговото име като послужихте и служите
на светиите. 11. И желаем всеки от вас да показва истото
прилежание за пълно уверение на надеждата до край. 12.
Да не бивате лениви, но подражатели на тези които чрез
вяра и дълготърпение наследяват обещанията. 13.
Защото Бог като даваше обещание Аврааму, понеже
Нямаше никого по-голям *от себе си* в когото да се

закълне, закле се в себе си 14. и каза: «Наистина, с
благословение ще те благословя, и с умножаване ще те
умножа;» 15. и така с дълготърпението получи
обещанието. 16. Защото человеците се кълнат в по-
големият *от тях*, и клетвата за утвърждение бива
свършване на всяко противоречие между тях; 17. в което
Бог, като искаше да покаже повече непреложното свое
намерение към наследниците на обещанието, употреби
средство клетвата, 18. така щото чрез две непреложни
неща в които не е възможно да слъже Бог да имаме
твърдо утешение ние които сме прибягнали да се
хванем за предлежащата надежда; 19. която имаме както
укор на душата безопасен и твърд, и който влезва в най-
вътрешното на завесата; 20. дето Исус влезе за нас
предтеча, като стана първосвещеник във веки по чина
Мелхиседеков.

ГЛАВА 7.

1. Защото този Мелхиседек, цар Салимски, свещеник на Бога вишнаго, който срещна Авраама когато се връщаше от поразяването на царете и го благослови, 2. комуто Авраам отдели и десетък от всичкия *обир*,- той който първо се тълкува цар на правдата, а после и цар Салимски, сиреч цар на мир,- 3. без баща, без майка, без родословие, и няма нито начало на дни нито край на живот, но, уподобен на Сина Божия, пребъдва винаги свещеник. 4. А смотрете колко велик бе той комуто патриарх Авраам даде и десетък от обирите. 5. И които от Левиевите синове приемат свещенството имат заповед по закону да вземат десетък от народа, сиреч, от братята си, ако и да са произлезли от чреслата Авраамови; 6. но той, който не се водеше от техният род, взе десетък от Авраама, и благослови тогози който имаше обещанията. 9. А без всяко противоречие по-малкото се благославя от по-голямото. 8. И тука вземат десетък человеци смъртни; а там *взема* той за когото се свидетелствува че живее. 9. И така да река, самият Левий, който взема десетък, даде и той десетък чрез Авраама; 10. защото беше още в чреслата на баща си когато го срещна Мелхиседек. 11. И тъй, ако бе било съвършенството чрез Левитското свещенство, (защото народът под него прие закона;) каква нужда вече да се привдигне друг свещеник по чина Мелхиседеков, и да се не казва по чина Ааронов? 12. Защото когато се променява свещенството, по нужда става променение и

на закона. 13. Понеже този за когото се говори това
принадлежи на друго племе, от което никой не е
приближил до олтаря. 14. Понеже е явно че от *племето*
Юдино произлезе Господ наш, за което племе Моисей
нищо не говори за свещенство. 15. И още повече е явно,
защото по подобие на Мелхиседека възстава друг
свещеник, 16. който не бе по закон на плътска заповед,
но по сила на безконечен живот; 17. защото
свидетелствува *и казва*: «Ти си свещеник във веки по
чина Мелхиседеков.» 18. Защото става унищожение на
по-предната заповед поради нейната слабост и
безполезност; 19. (понеже законът не доведе нищо в
съвършенство;) а *става* само привождане на една по-
добра надежда чрез която приближаваме при Бога. 20. И
според колкото не е *бивал свещеник* без заклеване, 21.
(защото те станаха свещеници без заклеване, а той със
заклеване чрез тогози който му казва: «Закле се Господ
и няма да се разкае: Ти си свещеник във веки по чинът
Мелхиседеков,») 22. толкоз на по-добър завет поръчник
стана Исус. 23. И наистина те са били мнозина
свещеници, защото им възбраняваше смъртта да
пребъдват *в чина си*; 24. но той, понеже пребъдва вечно,
има свещенство което не прехожда на другиго; 25. за
това и може съвсем да спасява тези които чрез него
прихождат при Бога, понеже всякога живее да
ходатайствува за тях. 26. Защото такъв първосвещеник
подобаваше нам, преподобен, незлоблив, непорочен,
отлъчен от грешните, който е станал по-висок от
небесата; 27. който няма всеки ден нужда, както

първосвещениците, да принася жертва първо за своите си грехове, после за *греховете* на народът; защото веднъж стори това като принесе себе си. 28. Защото законът поставя първосвещениците човеци, които имат немощ; а словото на заклеването което е след закона *постави* Сина, който е съвършен във век.

ГЛАВА 8.

1. А оглавлението в това което говорим е, че ние имаме такъв първосвещеник който седна отдясно на величествения престол на небесата, 2. служител на светилището и на истинната скиния която е Господ въздигнал, а не човек. 3. Защото всеки първосвещеник се поставя да принася дарове и жертви; за това, нужно е да има и той нещо което да приноси. 4. Понеже ако беше на земята не щеше нито да е свещеник, защото има свещеници които принасят даровете по закон, 5. които служат в образ и сянка на небесните, както бе открито Моисею когато щеше да направи скинията; защото «Гледай,» казва, «да направиш всичкото по образа който ти бе показан на гората.» 6. Но сега *Христос* улучи *толкоз* по превъзходно служене според колкото е и ходатай на по-добър завет който е узаконен на по-добри обещания. 7. Защото, ако беше онзи първият *завет* без недостатък, не би се искало място за втория. 8. Защото, като ги укорява, казва: «Ето, идат дни, казва Господ, и ще направя нов завет с дома Израилев и с дома Юдин; 9. не по завета който направих с отците им в деня когато ги хванах за ръка да ги изведа от земята Египетска; защото те не устояха в завета ми, и аз не радих за тях, казва Господ. 10. Защото този е заветът който ще завещая с дома Израилев след онези дни, казва Господ: Ще вложа моите закони в ума им, и ще ги напиша на сърцата им, и ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ; 11. и няма да учи всеки ближният си и всеки брата си и

да *му* казва: Познай Господа; защото те всички ще ме познаят от малък до голям; 12. защото ще бъда милостив на техните неправди, и греховете им и беззаконията им няма вече да помена.» 13. А като казва «нов,» овехти първия. А което овехтява и остарява, то е близо до унищожение.

ГЛАВА 9.

1. И първият *завет* имаше постановления за
богослужение и светилище земно. 2. Защото се направи
скиния, първата, в която беше и светилникът, и
трапезата, и предложението на хлябовете; която се казва
Светая. 3. А зад втората завеса *имаше* скиния която се
казваше Светая Светих; 4. която имаше златна
кадилница, и ковчега на завета от всякъде обкован със
злато, дето бе златната стомна която имаше манната, и
жезъла Ааронов който процъвтя, и плочите на завета; 5.
и над него имаше херувими на славата които осеняваха
очистилището; за които не е *нужда* сега да говорим
подробно. 6. И като бяха тези така направени, в първата
скиния влезваха всякога свещениците да свършават
богослужението; 7. а във втората веднъж в годината
влезваше първосвещеникът сам, не без кръв, която
принасяше за себе си и за народните от неведение
грехове. 8. С това показваше Дух Светий че пътят за в
светилището не се е явил докле стоеше още първата
скиния, 9. която беше подобие за тогашното време в
което се принасяха дарове и жертви; които не можаха да
направят съвършен по съвест тогоз който служеше, 10. *и
които състояха* само в ядене и пиене и в разни
умивания и плътски постановления, установени до
времето на поправянето. 11. А когато Христос,
първосвещеник на бъдещите добрини, дойде, през по-
голямата и по-съвършената скиния която не бе с ръка
правена, сиреч, не от такваз направа, 12. нито с кръв от

козли и от телци, но със собствената си кръв влезе един
път в светилището и придоби вечно изкупуване. 13.
Защото ако кръвта от юнци и от козли и пепелът от
юница с който се поръсваха осквернените освещава за
чистотата на плътта, 14. колко повече кръвта на Христа,
който чрез Духа вечнаго принесе себе си непорочен
Богу, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела за да
служите на Бога живаго! 15. И за това той е ходатай на
нов завет, да би, чрез смъртта която стана за изкупуване
на престъпленията които *станаха* в първия завет, да
вземат призваните обещанието на вечното наследие. 16.
Защото дето има завещание трябва да стане и смъртта
на завещателя. 17. Защото завещанието е действително
след смъртта на умрелите, понеже никога няма сила
докле живее завещателят. 18. За това, нито първият
завет бе утвърден без кръв. 19. Защото като прочете
Моисей всека заповед от закона пред всичкия народ взе
кръвта на телците и на козлите, с вода и червена вълна и
исоп, та поръси и самата книга и всичкия народ, 20. и
казваше: «Това е кръвта на завета който ви завеща Бог.»
21. Подобно и скинията и всичките служебни съдове
поръси с кръвта. 22. И по закону почти всичко с кръв се
очистя; и без кръвопролитие прощение не бива. 23. И
тъй, нужда беше образите на небесните да се очищават с
тези; а самите небесни с жертви по-добри от тези. 24.
Защото Христос не влезе в светилища с ръка направени,
които бяха преобразувания на истинските, но в самото
небе, да се яви сега пред лицето Божие за нас; 25. нито за
да принася себе си много пъти, както първосвещеникът

влезва в светилището всека година с чужда кръв, 26. (защото тогаз трябваше да пострада много пъти от създание мира;) а сега веднъж се яви в свършването на вековете да отмахне греха чрез пожертвуването на себе си. 27. И както е определено на человеците веднъж да умрат, а после съд, 28. така и Христос, понеже веднъж биде принесен за да дигне греховете на мнозина, ще се яви втори път без грях на тези които го чакат за спасение.

ГЛАВА 10.

1. Защото законът, като имаше сянка на бъдещите добрини, *а* не самия образ на вещите, никога не може да направи съвършени тези които прихождат, с истите жертви които принасят всека година непрестанно. 2. Понеже *инак* би престанали да ги принасят; защото жертвоприносителите, веднъж очистени, не би имали вече никое *обличение* на съвестта за грехове; 3. но в тези *жертви бива* всека година възпоминание на греховете. 4. Защото е невъзможно кръв от юнци и от козли да отнема грехове. 5. За това когато влезваше в света, казва: «Жертва и приношение не си поискал, но приготвил си ми тяло. 6. Всесъжения и *приношения* за грях не ти са угодни. 7. Тогаз рекох: Ето, ида (в главизната на книгата е писано за мене) да сторя волята ти, о Боже.» 8. По-горе бе рекъл: «Жертва и приношение и всесъжения и *приношения* за грях не си поискал, нито ти са угодни,» (които се принасят според закона;) 9. тогаз рече: «Ето, ида да сторя волята ти, о Боже.» Отнема първото да постанови второто. 10. С която воля сме осветени чрез приношението на тялото Исус Христово *принесено* един път. 11. И всеки свещеник стои та служи всеки ден и принася много пъти истите жертви, които не могат никога да отнемат грехове; 12. но той, като принесе една жертва за греховете, седна за винаги отдясно на Бога 13. та чака докле се положат враговете му подножие на нозете му. 14. Защото с едно приношение направи *веднъж* за винаги съвършени освещаемите. 15. А и Дух

Светий свидетелствува нам; защото, като рече по-напред: 16. «Този е заветът който ще им завещая след онези дни, казва Господ: Ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им,» 17. *прилага*, «И греховете им и беззаконията им няма вече да помена.» 18. А дето *има* прощение за тях няма вече приношение за грях.
19. И тъй, братя, като имаме дръзновение да влезем в светилището чрез кръвта Исусова, 20. през новия и живия път който е той отворил за нас през завесата, сиреч плътта си, 21. и *като имаме* велик Свещеник над Божия дом, 22. нека пристъпваме с истинно сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест, и с тяло измито в чиста вода: 23. нека държим непоколебимо изповеданието на надеждата, защото е верен той който се обеща; 24. и да се грижим един за друг, да се поощряваме на любов и на добри дела; 25. да не оставяме събирането си както имат обичай някои си, но да се подканяме *един друг*; и толко повече колкото виждате че денят наближава. 26. Защото, ако ние съгрешаваме самоволно от как сме познали истината, не остава вече жертва за грехове, 27. но страшно некое ожидание на съд, и разярение на огъня който ще изпояде противниците. 28. Ако би някой да се отрече от закона Моисеев, при двама или трима свидетели умира без пожалване: 29. за колко по-жестоко наказание, мислите, ще се удостои този който е потъпкал сина Божия, и е взимал за скверна кръвта на завета с която е осветен, и е укорил Духа на благодатта! 30. Защото знаем тогози който е

рекъл: «Мене *принадлежи* отмъщението, аз ще заплатя,»
казва Господ; и пак: «Господ ще съди своя народ.» 31.
Страшно е да падне някой в ръцете на Бога живаго.
32. Докарвайте си още на ум първите дни, в които, от как
се просветихте, претърпяхте голяма борба за страдания,
33. кога опозорявани с хули и скърби, кога пък като
участвувахте на тези които страдаха така. 34. Защото
показахте състрадание на моите окови, и на радо сърце
приехте разграбването на имота си като знаехте че
имате за себе си на небеса по-добър и траен имот. 35. И
тъй, не напущайте дръзновението си, което има голямо
въздаяние. 36. Защото ви трябва търпение за да сторите
волята Божия и да получите обещанието. 37. Защото
още твърде малко време *и* «ще дойде този който има да
дойде, и не ще да се забави.» 38. «А праведният от вярата
ще живее;» и «ако се дръпне *някой* назад, не ще да
благоволи в него душата ми.» 39. Ние обаче не сме от
тези които се дръпнуват назад в погибел, но от тези
които вярват за спасение на душата.

ГЛАВА 11.

1. А вярата е осъществуване на онези неща за които се надеем, *и* изявение на неща които не се виждат. 2. Защото чрез нея бидоха засвидетелствувани старовременните.
3. С вяра разумяваме че светът бе създаден със словото Божие, щото от неявляеми станаха видимите.
4. С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата, чрез която биде засвидетелствуван че е праведен, понеже Бог даде свидетелство за даровете му; и чрез нея и след смъртта си още говори.
5. С вяра Енох бе преселен да не види смърт, и не се намерваше защото го пресели Бог; понеже преди преселението му засвидетелствуван бе че е благоугодил Богу: 6. А без вяра не е възможно да угоди някой *Богу*; защото който прихожда при Бога трябва да повярва че има *Бог*, и че той бива мъздовоздател на тези които го търсят.
7. С вяра Ное, уведомен от Бога за неща които не бяха още видими, убоя се, и направи ковчег за спасение на дома си; чрез която осъди света и стана наследник на правдата която е от вярата.
8. С вяра послуша Авраам когато се призоваваше да излезе *и отиде* на местото което имаше да вземе в наследие, и излезе без да знае де отхожда. 9. С вяра се засели в обещаната земя както на чужда, и живееше в шатри с Исаака и Якова, сънаследниците на истото обещание. 10. Защото очакваше града който има

основания, и на който художник и създател е Бог.
11. С вяра и сама Сарра прие сила да зачне, и като беше преминала възрастта си роди, понеже позна за верен тогоз който се обеща. 12. За това, и от едного *человека*, а и той замъртвял, народиха се множество, колкото звездите на небето, и като пясъка който е по край морето и който не може да се преброи.
13. Всички тези във вяра умряха без да приемат обещанията, но от далеч ги видяха, и увериха се, и поздравиха *ги*, като изповядаха че са странни и пришелци на земята. 14. Защото които така говорят показват че търсят отечество. 15. И ако помнеха онова от което бяха излезли намерили биха време да се върнат. 16. Но сега желаят едно по-добро, сиреч, небесното *отечество*; за това Бог не се срамува за тях да се казва техен Бог; защото им приготви град.
17. С вяра Авраам, когато го опитваше *Бог*, принесе Исаака *жертва*, и единородният си принасяше този който прие обещанията, 18. комуто беше се рекло: «В Исаака ще ти се наименува семе;» 19. като си помисли че Бог може да възкресява и от мъртви,- от дето по един начин *не възкресение* го и прие назад.
20. С вяра Исаак благослови Якова и Исава за това което имаше да стане.
21. С вяра Яков като беше на умиране благослови всякого от синовете Иосифови, «и поклони се като се подпре на краят на тоягата си.»
22. С вяра Иосиф на умиране предизвести за излезването на синовете Израилеви, и поръча за костите си.

23. С вяра, от как се роди Моисей, родителите му криха
го три месеца защото видяха прекрасно детето; и не се
убояха от царското повеление.
24. С вяра Моисей като дойде на възраст отказа се да се
нарича син на Фараоновата дъщеря, 25. и предпочете по-
добре да злостражда с народа Божий, а не да има
кратковременно наслаждение на греха, 26. като разсъди
че поношението за Христа е по-голямо богатство от
Египетските съкровища; защото гледаше на *бъдещето*
мъздовъздаяние. 27. С вяра остави Египет без да се убои
от гнева царев; защото утърпя като че гледаше
Невидимаго. 28. С вяра направи пасхата и попръскването
с кръвта, да ги не докачи този който погубваше
първородните.
29. С вяра преминаха Червеното море както по сухо, на
което като се опитаха и Египтяните издавиха се.
30. С вяра паднаха стените Иерихонски след
седмодневно около тях обикаляне.
31. С вяра Раав блудница не погина наедно с тези които
се съпротивиха, като прие съгледателите с мир.
32. И какво още да говоря? защото не ще ми постигна
време да приказвам за Гедеона и Варака и Самсона и
Иефтае, за Давида още и Самуила и пророците; 33.
които с вяра победиха царства, работиха правда,
сполучиха обещания, затулиха уста на лъвове, 34.
угасиха сила огнена, избегнаха от острото на ножа,
замогнаха се от болести, станаха силни на бой, обърнаха
в бяг чужди войски. 35. Приеха жени мъртвите си
възкръснали, а други бяха мъчени като не рачиха да

приемат изкупуването, за да получат по-добро възкресение. 36. Други пак претеглиха присмехи и биения, а още и окови и тъмници; 37. с камене бидоха убити, с трион претрити, с мъки мъчени, с нож заклани умряха, скитаха се в овчи и кози кожи, и търпяха оскъдност, бедствия и злострадания; 38. (те за които светът не бе достоен) скитаха се по пустините, по горите, по пещерите, и пропастите на земята. 39. И всички тези, ако и да приеха *добро* свидетелство чрез вяра, не получиха обещанието; 40. защото Бог предусмотри нещо по-добро за нас, да не достигнат в съвършенство без нас.

ГЛАВА 12.

1. Следователно и ние, като сме обиколени от толкъв
облак свидетели, да отхвърлим всека тегота и греха
който *ни* лесно сплита, и с търпение да тичаме на
предлежащето нам поприще, 2. като гледаме на Исуса,
началника и съвършителя на вярата, който заради
предлежащата нему радост претърпя кръст като презря
срама, и седна отдясно на престола Божий. 3. Защото
мислете за тогоз който претърпя на себе си таквоз
противоречие от грешните, да ви не дотегнува и да не
бивате слабодушни.
4. Не сте се съпротивили още до кръв като се борите
срещу греха. 5. И забравили сте увещанието което ви
говори както и синове *и казва*: «Сине мой, не презирай
наказанието Господне; нито да ослабваш кога те
обличава; 6. защото когото Господ обича наказва *го*; и
бие всякого сина когото приема.» 7. Ако търпите
наказание, Бог се докарва с вас като със синове; защото
кой син е когото не наказва баща *му*? 8. Ако ли сте без
наказание на което всички участвуваха, то сте
прелюбодейчища, а не синове. 9. Освен това, бащите си
по плът имахме наказатели, и почитахме *ги*; не щем ли
се повече покори Отцу на духовете и да живеем? 10.
Защото те за малко време са *ни* наказвали според
каквото им е било угодно, а той, за *наша* полза, да
станем съучастници на неговата светост. 11. И всяко
наказание по настоящем не се вижда да е на радост, но
на скръб; а после принася мирен плод от правда на тези

които са обучени чрез него. 12. За това, «стегнете отслабналите ръце и разслабените колене,» 13. и «направете на нозете си прави пътища,» за да не се изкриви хромото, но повече да изцелее. 14. Търсете мир с всички, и светост, без която никой няма да види Господа; 15. и гледайте да не би да е лишен някой от Божията благодат; да не би изникнал горчив някой корен и да ви докара повреда, и да се не заразят мнозина от него; 16. да не би да е някой блудник или нечист, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си; 17. понеже знаете че и насетне когато искаше да наследи благословението отхвърлен бе; защото не намери място за покаяние *у баща си* ако и да го потърси със сълзи.
18. Защото вие не сте пристъпили до гора осезаема и разгорена с огън, и до тъма, и мрак, и буря, 19. и до тръбен звук и глас на думи, който *глас* тези що чуха примолиха се да им се не говори вече слово; 20. (защото не стърпяваха това що *им* се повеляваше, че: «И животно ако би да се допре до гората, с камене ще бъде убито, [или със стрела устрелено;»] 21. и толкоз страшно бе видимото *щото* Моисей рече: «Много съм уплашен и разтреперан;») 22. но пристъпихте до гората Сион, и до града на Бога живаго, небесния Ерусалим, и до безчетни ангели, 23. при тържеството и църквата на първородните които са написани на небеса, и при Бога Съдника на всичките, и при духовете на праведните които са стигнали до съвършенството, 24. и при Исуса Ходатая на новия завет, и при кръвта на поръсването която говори

по-добре от Авелевата.
25. Внимавайте да не презрете тогози който говори; защото, ако те не избегнаха *от наказанието* като презряха тогози който *им* говореше на земята, колко не *щем избегна* ние ако се отвърнем от тогози който *говори* от небеса; 26. на когото гласът разклати земята тогаз, а сега се обеща и рече: «Още веднъж аз ще поклатя, не току земята, но и небето.» 27. А това «Още веднъж» знаменува преместването на тези неща които се колебаят като що са направени, за да останат тези които се не колебаят. 28. За това, понеже приемаме царство което се не колебае, трябва да имаме благодатта чрез която да служим Богу благоприятно с почест и благоговение; 29. защото Бог наш е огън пояждащ.

ГЛАВА 13.

1. Братолюбието да пребъдва. 2. Страннолюбието не
забравяйте; понеже чрез него някои без да знаят
угостили са ангели. 3. Помнете запрените като че сте с
тях наедно запрени; злострадащите като що сте и вие в
тяло. 4. Женитбата е честна у всички, и леглото
непорочно; а блудниците и прелюбодеите Бог да съди. 5.
Да не е сребролюбиво поведението *ви*; доволствувайте се
с каквото имате, защото той рече: «няма да те оставя,
нито да те забравя;» 6. така щото ние с дръзновение да
казваме: «Господ ми е помощник, и няма да се убоя
какво ще ми стори человек.» 7. Поменувайте
наставниците ваши които са ви говорили словото
Божие; и като имате пред очи сетнината на тяхната
обхода подражавайте вярата им.
8. Исус Христос е истият вчера и днес и във веки. 9. Не се
увличайте след разни и странни учения; защото е добро
с благодат да се укрепява сърцето, а не с ястия, в които
тези що са ходили не са се ползували. 10. Имаме олтар
от който Нямат власт да ядат служителите на скинията.
11. Защото на животните на които кръвта
първосвещеникът внася в светилището за греховете,
техните телеса изгоряват се вън от стана. 12. Заради това,
Исус, за да освети народа чрез собствената си кръв, вън
от вратата *градски* пострада. 13. И тъй, да излезваме *и ние*
към него вън от стана и да носим неговото поругание. 14.
Защото Нямаме тука постоянен град, но бъдещия
търсим. 15. За то, чрез него да принасяме Богу

непрестанно жертва на хваление, сиреч, плод от устни
които изповядват неговото име. 16. А благодеянието и
спомоществованието недейте забравя; защото таквизи
жертви са благоугодни Богу.
17. Бъдете послушни и покорявайте се на вашите
наставници; защото те бодърствуват за вашите души
както що имат да дадат ответ; за да правят това
бодърствуване с радост, а не с въздишане; защото това
не е полезно за вас. 18. Молете се за нас; защото сме
уверени че имаме добра съвест, и искаме да се
обхождаме във всичко добре. 19. А повече ви се моля да
правите това за да се върна по-скоро при вас.
20. А Бог на мира който е въздигнал от мъртвите
валикаго чрез кръвта на вечния завет Пастиря на овците,
Господа нашего Исуса, 21. дано да ви направи съвършени
във всяко добро дело за да правите неговата воля, като
действува във вас това което е благоугодно пред него
чрез Исуса Христа, комуто да бъде слава във веки веков.
Амин.
22. И моля ви се, братя, да ви не бъде тежко словото на
увещанието; защото на късо ви писах. 23. Знайте че
нашият брат Тимотей е пуснат, с когото, ако дойде
скоро, ще ви видя. 24. Поздравете всичките ваши
наставници и всичките светии. 25. Поздравяват ви които
са от Италия. Благодат да бъде с всички вас. Амин.

ОТКРОВЕНИЕТО НА СВЕТАГО ИОАННА БОГОСЛОВА

ГЛАВА 1.
ГЛАВА 2.
ГЛАВА 3.
ГЛАВА 4.
ГЛАВА 5.
ГЛАВА 6.
ГЛАВА 7.
ГЛАВА 8.
ГЛАВА 9.
ГЛАВА 10.
ГЛАВА 11.
ГЛАВА 12.
ГЛАВА 13.
ГЛАВА 14.
ГЛАВА 15.
ГЛАВА 16.
ГЛАВА 17.
ГЛАВА 18.
ГЛАВА 19.
ГЛАВА 20.
ГЛАВА 21.
ГЛАВА 22.

ГЛАВА 1.

1. Откровение Исус Христово, което му даде Бог да
покаже на рабите си онова което има скоро да бъде; и
той проводи и *го* яви чрез ангела си на своят раб Иоана,
2. който свидетелствува словото Божие, и свидетелство
Исус Христово, и колкото е видял. 3. Блажен който
прочита и които слушат думите на това пророчество и
пазят което е писано в него; защото времето е близо.
4. Иоан на седемте църкви които са в Азия: Благодат вам
и мир от оногози който е, и който е бил, и който иде, и
от седемте духове които са пред неговия престол, 5. и от
Исуса Христа, който е верният свидетел, първородният
от мъртвите, и началникът над царете на земята. На
тогози който е възлюбил нас, и умил ни е от греховете
ни с кръвта си, 6. и който е направил нас царе и
свещеници Богу и Отцу своему, на него да бъде слава и
държава във веки веков. Амин.
7. Ето, иде с облаците; и ще го види всяко око, и онези
които го прободоха, и ще възридаят за него всичките
племена земни. Ей, Амин. 8. Аз съм Алфа и Омега,
начало и конец, казва Господ който е, и който е бил, и
който иде, Вседържител.
9. Аз Иоан, който съм и брат ваш и съучастник в
скърбите и в царството и търпението Исус Христово, бях
на острова нарицаем Патмос за словото Божие и за
свидетелството Исус Христово. 10. В неделен ден бидох *в
изстъпление* Духом; и чух зад себе си глас голям като от
тръба 11. който говореше: Аз съм Алфа и Омега, първий

и последний; и каквото виждаш напиши в книга и
проводи на седемте църкви които са в Азия,- в Ефес, и в
Смирна, и в Пергам, и в Тиатир, и в Сардис, и във
Филаделфия, и в Лаодикия. 12. И обърнах се да видя
гласа който ми проговори; и в обръщането си видях
седем светилника златни; 13. и в сред седемте
светилника видя*х едного* подобен Сину Человеческому,
облечен с дълга дреха, и препасан до градите със златен
пояс; 14. а главата и космите му бяха бели като бела
вълна, като сняг, и очите му като пламък огнен; 15. и
нозете му подобни халколивану, както в пещ нажежени;
и гласът му като глас на много води; 16. и имаше в
дясната си ръка седем звезди, и из устата му излезваше
меч остър и от двете страни; и лицето му *светеше* както
свети слънцето в силата си. 17. И когато го видях паднах
при нозете му като мъртъв; и тури дясната си ръка на
мене и казваше ми: Не бой се: аз съм първий и
последний, 18. и живеещий; и мъртъв бях, и, ето, живея
във веки веков, Амин; и имам ключовете на ада и на
смъртта. 19. Напиши това що си видял, и което е, и което
има да бъде след това,- 20. тайната на седемте звезди
които видя в десницата ми, и седемте златни
светилника. Седемте звезди са ангелите на седемте
църкви; и седемте светилника които си видял седемте
църкви са.

ГЛАВА 2.

1. На ангела на Ефеската църква пиши: Така казва който
държи седемте звезди в десницата си, *и* който ходи
посред седемте златни светилника: 2. Зная твоите дела, и
труда ти, и търпението ти, и че не можеш да търпиш
злите, и опитал си тези които наричат себе си апостоли,
и не са, и намерил си ги лъжци; 3. и търпял си, и имаш
търпение, и за моето име си се трудил, и не си се
уморил. 4. Но имам нещо против тебе защото си оставил
първата си любов. 5. И тъй, помни от къде си изпаднал,
и покай се, и стори първите дела; ако ли не, ще дойда
при тебе скоро, и ще дигна светилника ти от местото му
ако се не покаеш. 6. Но имаш това, че ненавиждаш
делата на Николаитите, които ненавиждам и аз. 7. Който
има ухо нека слуша що казва Духът към църквите: На
тогози който победи ще му дам да яде от дървото на
живота, което е всред рай Божий.
8. И на ангела на Смирнската църква пиши: Така казва
първият и последният, който бе мъртъв и оживя: 9. Зная
твоите дела и скръбта и сиромашията, (но богат си,) и
хулите на тези които казват себе си че са Юдеи, и не са,
но са съборище Сатанинско. 10. Не бой се нищо от онова
което има да пострадаш: ето, дяволът има да тури *някои*
от вас в тъмница за да бъдете изкушени; и ще имате
скръб до десет дни. Бъди верен до смърт, и ще ти дам
венец на живот. 11. Който има ухо нека слуша що казва
Духът към църквите: Който победи няма да се повреди
от втората смърт.

12. И на ангела на Пергамската църква пиши: Така казва
този който има острия и от двете страни меч: 13. Зная
твоите дела, и да живееш, дето е престолът Сатанински,
и държиш името ми, и не си се отрекъл от вярата ми и в
дните в които бе Антипа, верният мой свидетел когото
убиха между вас, дето живее Сатана. 14. Но имам малко
против тебе защото имаш *някои* там които държат
учението на Валаама, който учеше Валака да постави
съблазън пред синовете Израилеви, да ядат
идоложертвено и да блудствуват. 15. Така имаш и ти
някои които държат учението на Николаитите, които
ненавиждам. 16. Покай се; ако ли не, ще дойда при тебе
скоро, и ще направя с тях бой с меча на устата си. 17.
Който има ухо нека слуша що казва Духът към
църквите: На тогози който победи ще му дам да яде от
скритата манна, и ще му дам бяло камъче, и на камъчето
име ново написано което не познава никой освен който
го взема.
18. И на ангела на Тиатирската църква пиши: Така казва
Синът Божий, който има очите си както пламък огнен,
и нозете му са подобни на халколиван: 19. Зная твоите
дела и любовта и служенето, и вярата и търпението ти, и
за делата ти *че* последните *са* по-много от първите. 20.
Но имам малко против тебе защото оставяш жената
Иезавел, която казва себе си пророчица, да учи и да
прелъгва моите раби да блудствуват и да ядат
идоложертвено. 21. И дадох й време да се покае от
блудството си, и не се покая. 22. Ето, аз я турям на одър,
и които прелюбодействуват с нея, в голяма скръб, ако се

не покаят от делата си. 23. И чадата й ще убия със смърт. И ще познаят всичките църкви че съм аз който изпитвам вътрешности и сърца; и ще ви дам всекиму според делата му. 24. А на вас казвам и на другите в Тиатир които Нямат това учение, и които не са познали (както е казано) дълбините на Сатана: няма да възложа на вас друга тегота; 25. но онова което имате дръжте докле дойда. 26. И който победи, и който опази до край моите дела, нему ще дам власт над народите; 27. и «ще *ги* управлява със жезъл железен: ще се строшат като съдовете грънчарски,»- както и аз приех от Отца си. 28. И ще му дам звездата утринна. 29. Който има ухо нека слуша що казва Духът към църквите.

ГЛАВА 3.

1. И на ангела на Сардийската църква пиши: Така казва
този който има седемте духове Божии и седемте звезди:
Зная твоите дела, че имаш име че си жив, а мъртъв си. 2.
Бъди бодър, и утвърди останалото което е готово да
умре; защото не намерих делата ти съвършени пред
Бога. 3. Помни прочее как си приел и си чул, и пази, и
покай се. И тъй, ако не бодърствуваш, ще дойда върху
тебе като крадец; и няма да усетиш в кой час ще дойда
върху тебе. 4. *Но* имаш малко имена и в Сардис които не
са осквернили дрехите си; и ще ходят с мене в бели
дрехи, защото са достойни. 5. Който победи, той ще се
облече в бели дрехи; и няма да изгладя името му от
книгата на живота, и ще изповядам неговото име пред
Отца си и пред неговите ангели. 6. Който има ухо нека
слуша що казва Духът към църквите.
7. И на ангела на Филаделфийската църква пиши: Така
казва светият, истинният, който има ключа Давидов;
който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не
отваря: 8. Зная твоите дела; ето, поставих пред тебе врата
отворени, и никой не може да ги затвори; защото имаш
малко сила, и упазил си моето слово, и не си се отрекъл
от името ми. 9. Ето, ще направя тези които са от
съборището Сатанинско, които казват себе си че са
Юдеи, и не са, но лъжат,- ето, ще ги направя да дойдат и
да се поклонят пред нозете ти, и да познаят че аз те
възлюбих. 10. Понеже си упазил словото на моето
търпение, и аз ще опазя тебе от времето на

изкушението което ще дойде над всичката вселенна да
изкуси онези които живеят по земята. 11. Ето, ида скоро:
дръж това което имаш за да ти не вземе никой венеца.
12. Който победи ще го направя стълб в храма на Бога
моего, и няма да излезе вече вън; и ще напиша на него
името на Бога моего, и името на града на Бога моего,
сиреч, на новия Ерусалим който слезва от небето от Бога
моего: *ще напиша* и новото мое име. 13. Който има ухо
нека слуша що казва Духът към църквите.
14. И на ангелът на Лаодикийската църква пиши: Така
казва Амин, свидетелят верен и истинен, началото на
Божието създание: 15. Зная делата ти, че не си нито
студен нито топъл. Дано беше ти студен или топъл. 16.
Така, понеже си хладък, и нито студен нито топъл, ще те
избълвам из устата си. 17. Понеже казваш: Богат съм, и
обогатих се, и Нямам нужда от нищо, и не знаеш че ти
си окаян, и беден, и сиромах, и сляп, и гол, 18. съветвам
те да купиш от мене злато пречистено през огън за да се
обогатиш, и дрехи бели за да се облечеш и да се не види
срамотата на твоята голота, и помажи очите си с
колурий за да гледаш. 19. Аз които любя, изобличавам и
наказвам *ги*; за това, бъди ревнител и покай се. 20. Ето,
стоя на вратата и хлопам: ако чуе някой гласа ми и
отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и
той с мене. 21. Който победи, ще му дам да седне с мене
на престола ми, както и аз победих и седнах с Отца си на
неговият престол. 22. Който има ухо нека слуша що
казва Духът към църквите.

ГЛАВА 4.

1. След това видях, и ето врата отворени на небето; и
първият глас що чух *беше* като *глас* от тръба, която ми
говореше и казваше: Възлез тука, и ще ти покажа което
трябва да стане след това. 2. И тоз час бидох *в*
изстъпление Духом, и, ето, беше поставен престол на
небето, и на престола *имаше някой* седнал; 3. и седналият
бе подобен на яспис и сардийски камък: *имаше* около
престола и дъга на глед подобна на смарагд. 4. И около
престола *имаше* двадесет и четири престола, и на
престолите видях че седяха двадесет и четири старци
облечени с бели дрехи, и имаха на главите си венци
златни. 5. И от престола изхождаха светкавици и
гърмежи и гласове. *Имаше* и седем светила огнени които
горяха пред престола, които са седемте духове Божии. 6.
И пред престола *имаше* море стъклено, подобно на
кристал, и всред престола и около престола четири
животни пълни с очи и от пред и от зад. 7. И първото
животно *бе* подобно на лъв, и второто животно подобно
на телец, и третото животно имаше лице като човек, и
четвъртото животно *бе* подобно на орел летящ. 8. И
четирите животни имаха всяко по шест крила изоколо,
и отвътре бяха пълни с очи; и не си почиват ден и нощ,
не казват: Свят, свят, свят Господ Бог Вседържител, който
бе, и който е, и който ще бъде! 9. И когато животните
принасят слава и почест и благодарение на тогози който
седи на престола и живее във веки веков, 10. двадесетте и
четири старци падат пред седналия на престола, и се

покланят живеещему във веки веков, и полагат венците си пред престола, и казват: 11. Достоен си, Господи, да приемеш слава и почест и сила; защото ти си създал всичко, и чрез твоята воля съществува и е създадено.

ГЛАВА 5.

1. И видях в десницата на седналият на престола книга
написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата.
2. И видях ангел крепък че проповедваше с глас голям:
Кой е достоен да разгъне книгата и да развърже
печатите й? 3. И никой не можеше нито на небето, нито
на земята, нито под земята, да разгъне книгата нито да я
гледа. 4. И аз плаках много защото се не намери никой
достоен да разгъне и да прочете книгата, нито да я гледа.
5. И един от старците казва ми: Недей плака; ето,
превъзмогна Лъвът който е от племето Юдово, Коренът
Давидов, да разгъне книгата и да развърже седемте
нейни печата. 6. И видях, и ето, в сред престола и
четирите животни, и в сред старците, Агне стоеше като
заклано, и имаше седем рога, и седем очи, които са
седемте духове Божии разпроводени по всичката земя. 7.
И дойде и взе книгата из десницата на седящия на
престола. 8. И когато взе книгата, четирите животни и
двадесетте и четири старци паднаха пред Агнето,
държащи всеки китара и златни чаши пълни с тамян,
които са молитвите на светиите. 9. И пеят нова песен, и
казват: Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ
печатите й; защото си бил заклан, и изкупил си ни Богу
с кръвта си от всяко племе и език и народ и род, 10. и
направил си ни Богу нашему царе и свещеници; и ще
царуваме на земята. 11. И видях, и чух глас от много
ангели около престола и животните и старците; и
числото им беше тми на тми и тисящи на тисящи. 12. И

казваха с глас голям: Достойно е Агнето закланото да
вземе сила и богатство и премъдрост и крепост и почест
и слава и благословение. 13. И всяко създание което е на
небето и на земята и под земята, и колкото са в морето,
и всичко що е в тях, чух че казваха: На тогози който
седи на престола и на Агнето да бъде благословение и
почест и слава и държава във веки веков. 14. И четирите
животни казваха: Амин; и двадесетте и четири старци
паднаха и поклониха се Тому който живее във веки
веков.

ГЛАВА 6.

1. И видях когато отвори Агнето един от *седемте* печата,
и чух едно от четирите животни че говореше като с глас
от гръм: Ела и виж. 2. И видях, и ето кон бел; и
седналият на него имаше лък; и даде му се венец, и
излезе побеждаващ и да победи.
3. И когато отвори втория печат чух второто животно че
казваше: Ела и виж. 4. И излезе друг кон червен; и на
седналия на него даде се да вдигне мира от земята, и да
се избият един друг; и даде му се сабя голяма.
5. И когато отвори третия печат, чух третото животно че
казваше: Ела и виж. И видях, и ето кон черен, и
седналият на него имаше кърпони в ръка. 6. И чух глас
отсред четирите животни който казваше: Една ока
пшеница за динар, и три оки ечемик за динар; и
маслото и виното не повреждай.
7. И когато отвори четвъртия печат, чух глас от
четвъртото животно че казваше: Ела и виж. 8. И видях, и
ето кон блед, и името на седящия на него беше Смърт, и
Ад идеше след него; и даде им се власт над четвъртата
част на земята да умъртвяват със сабя и с глад и със
смърт и със зверовете земни.
9. И когато отвори петия печат видях под олтаря душите
на закланите за словото Божие и за свидетелството
което опазиха. 10. И викаха с глас голям и казваха: До
кога, Владико свети и истинни, не съдиш и не
отмъстяваш кръвта ни от живеещите по земята? 11. И
дадоха се всекому бели одежди, и рече им се да си

починат още малко време докле се допълнят и съслужителите им и братята им които има да бъдат убити както и те.
12. И видях когато отвори шестият печат, и, ето, стана трус голям, и слънцето стана черно като вретище струнено, и луната стана като кръв. 13. И звездите небесни паднаха на земята както смоковницата мета незрелите си смокини разклащана от силен вятър. 14. И небето се оттегли като книга която се свива, и всека планина и остров повдигнаха се от местото си. 15. И царете земни, и големците, и богатите, и тисящниците, и силните, и всеки роб, и всеки свободен скриха се в пещерите и в канарите на планините, 16. и казват на планините и на канарите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престолът, и от гнева на Агнето; 17. защото дойде големият ден на неговия гняв; и кой може да устои?

ГЛАВА 7.

1. И след това видях четири ангели че стояха на четирите ъгъла на земята, и държаха четирите ветрове земни да не духа вятър по земята, нито по морето, нито на никое дърво. 2. И видях друг ангел че възлезе от изток на слънцето, който имаше печат на Бога живаго; и извика с глас голям към четирите ангела на които бе дадено да повредят земята и морето, 3. и казваше *им:* Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата докле ударим печат на челата на рабите на Бога нашего. 4. И чух числото на печатаните: сто и четиридесет и четири тисящи *бяха* печатани от всичките племена на синовете Израилеви; 5. от племето Юдово, дванадесет тисящи печатани; от племето Рувимово, дванадесет *хиляди* печатани; от племето Гадово, дванадесет тисящи печатани; 6. от племето Асирово, дванадесет тисящи печатани; от племето Нефталимово, дванадесет тисящи печатани; от племето Манасиево, дванадесет тисящи печатани; 7. от племето Симеоново, дванадесет тисящи печатани; от племето Левиево, дванадесет тисящи печатани, от племето Исахарово, дванадесет тисящи печатани; 8. от племето Завулоново, дванадесет тисящи печатани; от племето Иосифово, дванадесет *хиляди* печатани; от племето Вениаминово, дванадесет *хиляди* печатани.

9. След това видях, и ето народ много когото никой не можеше да изброи, от всичките колена и племена и народи и езици, които стояха пред престола и пред

Агнето облечени в бели дрехи, и държаха финикови
вейки в ръце, 10. и викаха с голям глас и казваха:
Спасение Богу нашему който седи на престола, *спасение*
и на Агнето! 11. И всичките ангели стояха около
престола и *около* старците и четирите животни, и
паднаха на лице пред престола та се поклониха Богу, 12.
и казваха: Амин! благословение, и слава, и премъдрост,
и благодарение, и почест, и сила, и крепост, Богу
нашему във веки веков. Амин. 13. И отговори един от
старците та ми рече: Тези облечените с белите дрехи
кои са? и от къде са дошли? 14. И рекох му: Господине,
ти знаеш. И рече ми: Те са които идат от голямата скръб;
и опраха дрехите си, още избелиха дрехите си в кръвта
на Агнето. 15. За това са пред престола Божий, и служат
нему ден и нощ в неговият храм; и седящият на престола
ще разпростре скинията си върху тях. 16. няма да
огладнеят вече нито да ожаднеят вече, нито ще ги удари
слънцето нито някой пек; 17. защото Агнето което е
посред престола ще ги упасе, и ще ги заведе на живи
извори от води, и ще обърше Бог всека сълза от очите
им.

ГЛАВА 8.

1. И когато отвори седмия печат, мълчание биде на небето колкото до половин час. 2. И видях седемте ангели които стояха пред Бога; и дадоха им се седем тръби. 3. И дойде друг ангел та застана при олтаря, и държеше златна кадилница; и даде се нему тамян много да принесе с молитвите на всите светии над златния олтар който бе пред престола. 4. И възлезе пред Бога димът кадилни с молитвите на светиите от ръката на ангела. 5. И взе ангелът кадилницата, и напълни я от огъня на олтаря, и хвърли на земята; и станаха гласове и гръмове и светкавици и трус.

6. И седемте ангели които държаха седемте тръби приготвиха се да затръбят. 7. И първият ангел затръби; и стана град и огън размесен с кръв, и паднаха на земята; и третата част от дърветата изгоряха, и всека трева зелена изгоря.

8. И вторият ангел затръби, и *нещо* като планина голяма която с огън гореше хвърли се в морето; и третата част на морето стана кръв, 9. та измре третата част на одушевените създания които бяха в морето; и третата част на корабите се погуби.

10. И третият ангел затръби, и падна от небето звезда голяма която гореше като свещ, и падна върху третата част на реките и върху изворите водни. 11. А името на звездата се казва Пелин; и стана третата част на водите пелин, и много человеци измряха от водите защото се вгорчиха.

12. И четвъртият ангел затръби; и удари се третата част
на слънцето, и третата част на луната, и третата част на
звездите, щото да потъмнее третата им част, и третата
част на деня да не свети, така и на нощта. 13. И видях, и
чух един ангел който летеше посред небето и говореше с
голям глас: Горко, горко, горко на тези които живеят на
земята за останалите гласове от тръбите на тримата
ангели които има да затръбят!

ГЛАВА 9.

1. И петият ангел затръби, и видях че падна на земята
звезда от небето, и даде й се ключът от пропастта на
бездната. 2. И отвори пропастта на бездната; и възлезе
дим от пропастта като дим от голяма пещ; и потъмня
слънцето и въздухът от димът на пропастта. 3. И от дима
излязоха скакалци по земята, и даде им се власт както
имат власт скорпиите земни; 4. и рече им се да не
повредят тревата на земята, нито някой злак, нито некое
дърво, но тъкмо человеците които Нямат печата Божий
на челата си. 5. И даде им се да ги не убиват, но да ги
мъчат пет месеца; и тяхната мъка беше като мъка от
скорпия кога ужили человека. 6. И през ония дни ще
потърсят человеците смъртта, и няма да я намерят; и ще
пожелаят да умрат, и смъртта ще бега от тях. 7. И
подобието на сакакълците бе както на коне приготвени
за бой; на главите им имаше като венци подобни на
злато, и лицата им като человечески лица. 8. А косми
имаха като космите на жените, и зъбите им бяха като на
лъвове; 9. Още имаха брони както брони железни; и
гласът на крилата им бе като глас от колесници с много
коне кога тичат на бой. 10. Имаха и опашки подобни на
скорпийни, и жила имаха на опашките си; и властта им
бе да вредят человеците пет месец 11. И над себе си
имаха цар, ангела на бездната, който по Еврейски се
казва Авадон, а на Елински език има име Аполион. 12.
Едното горко мина, ето, две горки още идат след това.
13. И шестият ангел затръби, и чух един глас от

четирите рога на златния олтар пред Бога 14. че казваше
на шестия ангел що имаше тръбата: Развържи четирите
ангели вързаните при голямата река Евфрат. 15. И
развързани бидоха четирите ангели, приготвените за
часа и деня и месеца и годината, да убият третата част от
человеците. 16. И числото на войните конниците беше
двеста милиона; и чух числото им. 17. И така видях
конете във видение, и възседналите на тях че имаха
брони огнени, и яцинтови и жупелни; и главите на
конете бяха като глави на лъвове, и из устата им
излезваше огън и дим и жупел. 18. И от тези трите, от
огъня и от дима и от жупела що излезваха из устата им,
убити бидоха третата част от человеците. 19. Защото
силата им бе в устата им и в опашките им, понеже
опашките им бяха подобни на змии, и имаха глави, и с
тях повреждаха. 20. И останалите от человеците които не
бяха убити от тези язви не се покаяха нито от делата на
ръцете си, да се не кланят *вече* на бесовете и на златните
и сребърните и медните и каменните и дървените
идоли, които нито да гледат могат, нито да чуят, нито да
ходят; 21. и не се покаяха нито от убийствата си, нито от
чародеянията си, нито от блудствата си, нито от
кражбите си.

ГЛАВА 10.

1. И видях друг ангел крепък който слазяше от небето,
облечен с облак, и на главата *му* дъга, и лицето му като
слънце, и нозете му като стълбове огнени; 2. и имаше в
ръката си книжка разгъната; и тури дясната си нога на
морето, а лявата на земята, 3. та извика с голям глас
както рикае лъв; и когато извика *той*, седемте гръмове
проговориха своите си гласове. 4. И когато изговориха
седемте гръмове своите си гласове, щях да пиша; и чух
глас от небето който ми казваше: Запечатай това което
изговориха седемте гръмове, и недей го писа. 5. И
ангелът когото видях че стоеше на морето и на земята
дигна ръката си на небето 6. и закле се в Живущаго във
веки веков, който е създал небето и каквото е в него, и
земята и каквото е на нея, и морето и каквото е в него, че
не ще да има вече време; 7. но в дните на гласа на седмия
ангел, когато затръби, тогаз ще се извърши тайната
Божия както благовести на своите раби пророците.
8. И гласът който чух от небето пак говореше с мене и
думаше: Иди, вземи разгънатата книжка в ръката на
ангела който стои на морето и на земята. 9. И отидох
при ангела та му рекох: Дай ми книжката. И казва ми:
Вземи та я изяж; и ще бъде горчива в корема ти, но в
устата ти ще бъде сладка като мед. 10. И взех книжката
от ръката на ангела та я изядох; и беше в устата ми
сладка като мед; и като я изядох вгорчи се коремът ми.
11. И казва ми: Трябва пак да пророкуваш за народи и
племена и езици и царе много.

ГЛАВА 11.

1. И даде ми се тръст като тояга; и ангелът стоеше и
казваше: Стани та измери храма Божий, и олтаря, и
тези които се кланят в него; 2. но двора който е извън
храма остави вън и недей го измерва, защото е даден на
езичниците, и светия град ще тъпчат четиридесет и два
месеца. 3. И ще дам на двамината мои свидетели да
пророкуват тисяща и двеста и шестдесет дни, облечени
във вретища. 4. Те са двете маслини и двата светилника
които стоят пред Бога, *Господа* на земята. 5. И ако иска
някой да ги повреди, излезва огън из устата им та изяде
враговете им; и ако иска някой да ги повреди, така
трябва да бъде убит той. 6. Те имат власт да заключат
небето да не вали дъжд във времето на тяхното
пророкуване; и имат власт над водите да ги превръщат
на кръв, и да поразят земята с всека язва колкото пъти
би поискали. 7. И когато свършат свидетелството си,
звярът който излезва от бездната ще направи бой с тях,
и ще ги победи и ще ги убие. 8. И труповете им *ще
лежат* по улиците на големия град който духовно се
нарича Содом и Египет, дето и Господ наш биде
разпнат; 9. И *мнозина* от народите и племената и
езиците и колената ще гледат труповете им три деня и
половина, и не ще да оставят да се положат труповете им
в гробове. 10. И жителите на земята ще се възрадват за
тях, и ще се възвеселят; и дарове един на друг ще си
проводят, защото тези двамата пророци мъчиха
жителите на земята. 11. И след трите деня и половина

влезе в тях дух на живот от Бога, и се изправиха на
нозете си; и страх голям нападна върху онези които ги
гледаха. 12. И чуха глас голям от небето който им
казваше: Възлезте тука. И възлязоха на небето в облак, и
видях ги враговете им. 13. И тоз час стана трус голям, и
падна десетата част на града, та измряха в този трус
седем тисящи души человеци; и останалите се уплашиха
и въздадоха слава на Бога небеснаго. 14. Второто горко
премина; ето, иде скоро и третото горко.
15. И седмият ангел затръби; и станаха гласове големи на
небето които казваха: Царствата световни станаха
царства на Господа нашего и на Христа негов, и ще
царува във веки веков. 16. И двадесетте и четири старци
които седяха пред Бога на престолите си паднаха на
лицата си и поклониха се Богу, 17. и думаха: Благодарим
ти, Господи Боже Вседържителю, който си, който си бил,
и който ще бъдеш, защото си приел голямата си сила и
възцарил си се. 18. И езичниците се разгневиха; и дойде
твоят гняв и времето на мъртвите да се съдят и да дадеш
заплатата на твоите раби пророците, и на светиите, и на
онези които се боят от името ти, малки и големи, и да
погубиш губителите на земята.
19. И отвори се храмът Божий на небето, и яви се
ковчегът на неговия завет в храма му; и станаха
светкавици, и гласове, и гръмове, и трус, и град голям.

ГЛАВА 12.

1. И знамение голямо се яви на небето,- жена облечена със слънцето, и луната под нозете й, и на главата й венец от дванадесет звезди. 2. И тя бе непразна, и викаше от болезни, и мъчеше се да роди. 3. И яви се друго знамение на небето; и ето змей голям червен който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони; 4. и опашката му влачеше третата част от звездите небесни и хвърли ги на земята; и змеят се спре пред жената която щеше да роди, за да изяде чадото й щом роди. 5. И роди дете мъжко, което ще управлява всите народи с жезъл железен, и нейното чадо бе грабнато *и занесено* при Бога и при неговият престол. 6. И жената побягна в пустинята, дето имаше приготвено от Бога място да я хранят там тисяща и двеста и шестдесет дни.

7. И стана бой на небето: Михаил и ангелите негови биха се против змея; и змеят се би и ангелите негови, 8. и не надвиха, нито се намери вече за тях място по небето. 9. И свален биде големият змей, старовременната онази змия, която се нарича Дявол и Сатана, който лъсти всичка вселенна: свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите негови с него наедно. 10. И чух глас голям който говореше на небеса: Сега биде спасението и силата и царството на Бога нашего, и властта на Христа негов; защото низринат биде клеветникът на нашите братя който ги клеветеше ден и нощ пред Бога нашего. 11. И те го победиха с кръвта на Агнето и със словото на

своето свидетелство; и не възлюбиха живота си до смърт.
12. Заради това, веселете се, небеса и вие които живеете
в тях. Горко вам които живеете на земята и на морето,
защото слезе дяволът у вас много разярен, понеже знае
че малко време има. 13. И като видя змеят че биде свален
на земята, погна жената която бе родила мъжкото дете.
14. И дадоха се на жената две крила на голям орел да
лети в пустинята на местото си, там дето я хранят време
и времена и половин време *потулена* от лицето на змея.
15. И изпусна змеят след жената из устата си вода като
река, да стори да я повлече реката. 16. И помогна земята
на жената, и отвори земята устата си и погълна реката
която бе изпуснал змеят из устата си. 17. И прогневи се
змеят върху жената, и отиде да направи бой с
останалите от нейното семе, които пазят заповедите
Божии и имат свидетелството Исус Христово.

ГЛАВА 13.

1. И застанах на пясъка морски, и видях звяр който
възлезваше от морето, който имаше седем глави и десет
рога; и на роговете му десет корони, и на главите му
имена богохулни. 2. И звярът когото видях приличаше
на рис, и краката му бяха като на мечка, и устата му като
уста на лъв; и змеят даде нему силата си, и престола си,
и власт голяма. 3. И видях една от главите му като
ранена смъртно; и смъртоносната негова рана оздравя; и
почуди се всичката земя на след звяра, и поклониха се на
змея който даде на звяра власт; 4. и поклониха се на
звяра и думаха: Кой е подобен на звяра? Кой може да се
бори с него? 5. И дадоха му се уста да говорят горделиво
и богохулно: даде му се още власт да направи *каквото
ще* четиридесет и два месеца. 6. И отвори устата си на
хули върху Бога, да хули името му, и жилището му, и
тези които живеят на небеса. 7. И даде му се да направи
бой със светиите и да ги победи; и даде му се власт над
всяко племе и език и народ. 8. И ще му се поклонят
всички що живеят на земята, на които имената не са
написани от създание мира в книгата на живота на
закланото Агне. 9. Който има ухо нека слуша. 10. Който
завожда в плен в плен ще отиде: който убие с нож, той
трябва от нож убит да бъде. Тука е търпението и вярата
на светиите.
11. И видях друг звяр който възлезваше от земята, и
имаше два рога подобни на агнешки, и говореше като
змей. 12. И действуваше със всичката си власт на първия

звяр пред него, и стори *щото* земята и живеещите на
нея да се поклонят на първия звяр, на когото
смъртоносната рана бе оздравяла. 13. И правеше
знамения големи, щото направи и огън да слезва от
небето на земята пред человеците. 14. И лъстеше
живеещите на земята поради знаменията които му се
дадоха да направи пред звяра, и говореше на живеещите
по земята да направят образ на звяра който имаше
раната от нож и оживя. 15. И даде му се да даде дух на
образа зверов, така щото да продума образът зверов и да
стори щото които се не поклонят на зверовия образ да
бъдат убити. 16. И струваше всичките, малки и големи, и
богати и сиромаси, и свободни и раби, да приемат белег
на дясната си ръка или на челата си, 17. и да не може
никой да купи или да продаде освен който има белега
или името зверово, или числото на неговото име. 18.
Тука е мъдростта: който има ум нека сметне числото на
звяра, защото е число на человек; и числото му е
шестстотин и шестдесет и шест.

ГЛАВА 14.

1. И видях, и, ето, Агне стоеше на гората Сион, и с него
сто и четиридесет и четири тисящи които имаха името
на неговият Отец написано на челата си. 2. И чух глас от
небето като глас на много води и като глас на гръм
голям; и чух глас на свирци които свиреха с китарите си.
3. И пееха като нова песен пред престола и пред
четирите животни и старците; и никой не можеше да
научи песента тъкмо сто и четиридесет и четирите
тисящи изкупените от земята. 4. Те са които се не
осквернихa с жени, защото девственици са: те са които
следват Агнето където и да иде: те са изкупени от
човеците, начатки Богу и на Агнето; 5. и в устата им
лъст не се намери, защото са непорочни пред престола
Божий.
6. И видях друг ангел че летеше посред небето, който
имаше вечното благовестие да проповядва на живеещите
по земята и на всяко колено и племе и език и народ, 7. и
казваше с глас голям: Убойте се от Бога, и въздайте нему
слава, защото дойде часът на неговия съд; и поклонете се
тому който е направил небето и земята и морето и
изворите на водите.
8. И друг ангел идеше след *него*, и казваше: Падна, падна
Вавилон, градът голям; защото от виното на яростта на
своето блудодеяние напои всичките народи. 9. И трети
ангел идеше след тях и казваше с глас голям: Който се
кланя на звяра и на образа негов, и взема белег на челото
си или на ръката си, 10. той ще пие виното на божията

ярост налеяното чисто в чашката на гнева му; и ще бъде мъчен с огън и с жупел пред светите ангели и пред Агнето. 11. И димът на тяхното мъчение възлезва във веки веков, и Нямат отдъхнуване ни ден ни нощ тези които се кланят на звяра и на образа негов, и който приема белега на неговото име. 12. Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят заповедите Божии и вярата Исусова.
13. И чух глас от небето който ми казваше: Пиши: Блажени мъртвите които умират от нине в Господа: ей, казва Духът, за да си починат от трудовете си; и делата им ходят след тях.
14. И видях, и ето облак бял, и на облака седеше един подобен Сину Человеческому, и имаше на главата си златен венец, и в ръката си сърп остър. 15. И друг ангел излезе из храма, и викаше с голям глас на тогози който седеше на облака: Простри сърпа си и жъни; защото дойде ти часът да жънеш, понеже изсъхна жътвата земна. 16. И онзи който седеше на облака положи сърпа си на земята, и пожъната биде земята.
17. И друг ангел излезе из храма който е на небето, и държеше и той сърп остър. 18. И друг ангел излезе из олтаря, който имаше власт на огъня, и извика с вик голям на тогози който имаше острия сърп, и рече: Простри острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото узря вече гроздето му. 19. И положи ангелът сърпа си на земята, и обра лозето земно, и хвърли *обраното* в големият жлеб на Божията ярост. 20. И изтъпкан биде жлебът вън от града; и потече кръв из

жлеба дори до юздите на конете в разстояние на тисяща и шестстотин стадии.

ГЛАВА 15.

1. И видях друго знамение на небето голямо и чудно:
седем ангели които държаха седемте последни язви,
защото в тях се свърши Божията ярост. 2. И видях като
море стъклено размесено с огън, и тези които бяха
победили звяра и образа негов и белега негов и числото
на неговото име че стояха на стъкленото море, и
държаха китари Божии, 3. и пееха песента на Моисея
Божия раб и песента на Агнето, и казваха: Велики и
чудни са твоите дела, Господи Боже вседържителю:
праведни и истинни са твоите пътища, Царю на
светиите. 4. Кой няма да се убои от тебе, Господи, и да
прослави твоето име? защото само ти си свет; защото
всите племена ще дойдат и ще се поклонят пред тебе,
защото се явиха твоите праведни съдби.
5. И след това видях, и, ето, на небето се отвори храмът
на скинията на свидетелството; 6. и излязоха из храма
седемте ангели които държаха седемте язви, облечени в
чисти и светли ленени *дрехи*, и препасани през гърдите
със златни пояси. 7. И едно от четирите животни даде на
седемте ангели седем златни чаши пълни с ярост от Бога
живущаго във веки веков. 8. И напълни се храмът с дим
от славата Божия и от силата негова; и никой не можеше
да влезе в храма докле се не свършат седемте язви на
седемте ангели.

ГЛАВА 16.

1. И чух из храма глас голям който казваше на седемте
ангели: Идете та излейте на земята чашите на Божията
ярост.
2. И отиде първият та изля чашата си на земята; и стана
струп зъл и лют на онези человеци които имаха белега
на звяра, и на онези които се кланяха на неговия образ.
3. И вторият ангел изля чашата си в морето; и стана кръв
както на мъртвец, и всека жива душа в морето умря.
4. И третият ангел изля чашата си в реките и в изворите
водни; и станаха кръв. 5. И чух ангела на водите че
казваше: Праведен си, Господи, който си, и който си бил,
и който си свет, защото си това отсъдил: 6. Понеже кръв
на светии и на пророци проляха, и кръв им си дал да
пият; защото са достойни *за това.* 7. чух друг *ангел* от
олтаря че казваше: Ей, Господи Боже Вседържителю,
истинни и праведни са твоите съдби.
8. И четвъртият ангел изля чашата си на слънцето; и
даде му се да жеже человеците с огън. 9. И опекоха се
человеците от голяма жега, и похулиха името на Бога
който има власт над тези язви; и не се покаяха да
въздадат слава нему.
10. И петият ангел изля чашата си върху престола на
звяра; и стана царството му потъмняло; и дъвчеха
езиците си от болеж, 11. и похулиха Бога небеснаго за
болежите си и за струпите си, и не се покаяха от делата
си.
12. И шестият ангел изля чашата си връх голямата река

Евфрат; и пресъхна водата й за да се приготви пътят на царете които са от изток на слънцето. 13. И видях три нечисти духове подобни на жаби; *и те излезваха* из устата на змея, и из устата на звяра, и из устата на лъжовния пророк; 14. защото са духове бесовски които правят знамения, и които ходят при царете на земята и всичка вселенна, да ги съберат за боя в големия онзи ден на Бога Вседържителя. 15. (Ето ида както крадец. Блажен който бди, и варди дрехите си да не ходи гол да гледат срамотата му.) 16. И събра ги на местото нарицаемо по Еврейски Армагедон.
17. И седмият ангел изля чашата си на въздуха; и излезе глас голям из храма небесен, от престола, който казваше: Свърши се. 18. И бидоха гласове и гръмове и светкавици, и стана трус голям какъвто не е бил от как съществуват человеците на земята, такъв трус, толкоз голям. 19. И раздели се великият град на три части, и градовете езически паднаха. И великий Вавилон се помена пред Бога, да му даде чашата на виното от яростта на гнева си. 20. И всеки остров изчезна, и планините се не намериха. 21. И град голям до един талант *тежък* падаше от небето върху человеците; и похулиха человеците Бога зарад язвата на града, защото язвата от него бе много голяма.

ГЛАВА 17.

1. И дойде един от седемте ангели, които държаха
седемте чаши, та поговори с мене и рече ми: Ела, ще ти
покажа съдбата на голямата блудница която седи на
многото води; 2. с която блудствуваха царете земни, и
опиха се жителите на земята от виното на нейното
блудодеяние. 3. И заведе ме духом в пустиня; и видях
жена седяща на червен звяр пълен с богохулни имена,
който имаше седем глави и десет рога. 4. И жената бе
облечена в багреница и в червено, и позлатена със злато
и драгоценни камене и с бисери, и имаше в ръката си
златна чаша пълна с мърсоти и нечистоти от нейното
блудодеяние. 5. И на челото й *имаше* написано име:
Тайна: Вавилон великий, майка на блудниците и на
гнусотиите земни. 6. И видях жената като се опиваше от
кръвта на светиите и от кръвта на мъчениците Исусови;
и като я видях почудих се с голямо почудване. 7. И рече
ми ангелът: Защо се почуди? Аз ще ти кажа тайната на
жената и на звяра който я носи и който има седемте
глави и десетте рога. 8. Звярът когото си видял беше, и
няма го; и ще възлезе из бездната и отиде в погибел; и
ще се почудят жителите на земята на които имената не
са написани в книгата на живота от създание мира, кога
видят звяра който беше, и го няма *вече*, ако и да го има.
9. Тука е умът който има мъдрост. Седемте глави са
седем гори дето жената седи на тях; 10. и седем царе има:
Петте паднаха, и единият стои, другият не е дошъл още,
и кога дойде малко трябва да постои. 11. И звярът който

беше и го няма той е осмият, и от седемте е, и отхожда в
погибел. 12. И десетте рога които видя ти десет царе са
които още не са приели царство, но за един час приемат
власт като царе със звяра. 13. Те са единомислени, и ще
предадат на звяра силата *си* и властта си. 14. Те ще се
бият с Агнето; и Агнето ще ги победи, защото е Господ
на господарите и Цар на царете; и които са с него звани
са и избрани и верни.
15. И казва ми: Водите които си видял дето седи
блудницата, те са народи и люде и племена и езици. 16.
И десетте рога които си видял на звяра, те ще
възненавидят блудницата, и ще я направят пуста и гола,
и плътта й ще поядат, и нея ще изгорят в огън. 17.
Защото Бог тури в сърцата им да сторят неговата воля, и
да действуват единомислено, и да дадат царството си на
звяра докле се сбъднат Божиите думи. 18. И жената която
си видял е големият град който царува над земните царе.

ГЛАВА 18.

1. И след това видях че слазяше от небето ангел който
имаше власт голяма; и земята се просвети от неговата
слава. 2. И извика силно с глас голям и казваше: Падна,
падна Вавилон великий, и стана жилище на бесовете, и
прибежище на всеки дух нечист, и прибежище на всека
нечиста и омразна птица; 3. защото всичките народи
пиха от виното на яростта на нейното блудодеяние, и
царете земни блудствуваха с нея, и търговците земни се
обогатиха от безмерната нейна разкош.
4. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте из
нея, люде мои, да не станете участници на греховете й, и
да не приемете от язвите й; 5. защото греховете й
стигнаха до небето, и спомена Бог нейните неправди. 6.
Въздайте й както и тя въздаде вам, и удвойте й двойно
според делата й: с чашата с която е черпала двойно я
почерпете. 7. Колкото е прославила себе си и е
разкошествувала толкоз мъки и скръб й дайте; защото
казва в сърцето си: Седя царица, и вдовица не съм, и
скръб няма да видя. 8. За това, в един ден ще дойдат
язвите й, смърт и скръб и глад, и ще изгори на огън;
защото крепък е Господ Бог който я съди. 9. И ще
възплачат за нея и ще пожалеят за нея царете земни
които са блудствували и разкошествували с нея, кога
видят дима на изгарянето й. 10. От далеч ще стоят
поради страха на мъките й, и ще казват: Горко, горко,
тебе, граде велики Вавилоне, граде крепки, че в един час
дойде съдбата ти! 11. И търговците земни плачат и

жалеят за нея, защото никой не купува вече стоките им,
12. стоки от злато, и сребро, и драгоценни камене, и
бисери, и висон, и багреница, и коприна, и червеница, и
всяко дърво благовонно, и всеки съсъд от слонови кости,
и всеки съсъд от скъпоценно дърво и от мед и от желязо
и от мрамор, 13. и корица, и тамян, и миро, и ливан, и
вино, и масло, и семидал, и пшеница, и добитъци, и
овци, и коне, и колесници, и телеса, и души
человечески. 14. И овощията каквито ги душата ти
желаеше отидоха от тебе, и всичкото тлъсто и светло
отиде от тебе, и няма вече да ги намериш. 15.
Търговците на тези неща, които се обогатиха от нея, ще
се спрат издалеч поради страха на мъките й, ще плачат и
ще жалеят, 16. и ще думат: Горко, горко, граде велики,
облечени с висон и багреница и червеница, и украсен
със злато и драгоценни камене и бисери; 17. защото в
един час запустя толкова богатство! И всеки корабоначалник, и всичкото множество в корабите, и
кораберите, и колкото търгуват по море спряха се
издалеч, 18. и викаха като видяха дима на неговия
пожар, и думаха: Кой *град* биде подобен на града голям?
19. И посипаха пръст на главите си, и викаха та плачеха
и жалееха, и думаха: Горко, горко, градът велики, в
който се обогатиха от неговите драгоценности всички
които имат кораби в морето; защото в един час запустя!
20. Весели се за него, небе, и *вие* свети апостоли и
пророци, защото отсъди Бог съда ви над него.
21. И един силен ангел взе един камък голям като
воденичен та го хвърли в морето и рече: Така със

стремление ще бъде хвърлен Вавилон град великий, и
няма да се намери вече. 22. И глас от онези които
свиреха с китара, и от певци, и от свирци, и от
тръбители няма да се чуе вече в тебе; и всеки художник
от всяко художество няма да се намери вече в тебе; и
шум от воденица няма да се чуе вече в тебе; 23. и
виделина от светило няма да свети вече в тебе; и глас от
младоженец и от невеста няма да се чуе вече в тебе;
защото търговците ти бяха големците на земята, защото
бяха прелъстени с твоето чародаяние всите народи. 24. И
в него се намери кръв от пророци и от светии и от
всичките заклани на земята.

ГЛАВА 19.

1. И след това чух като глас голям от много народ на небето, който казваше: Алилуйя! Спасение, и слава,и почест, и сила *подобава* Господу Богу нашему; 2. защото истинни и праведни са неговите съдби, защото осъди великата блудница която разтле земята с блудодеянието си, и отмъсти от ръката й кръвта на своите раби. 3. И втори път рекоха: Алилуйя! И димът й възлезва във веки веков. 4. И паднаха двадесетте и четири старци и четирите животни и поклониха се Богу седящому на престола, и казваха: Амин! Алилуйя! 5. И излезе от престола глас който казваше: Хвалете Бога нашего, всички раби негови, и вие които му се боите, и малки и големи. 6. И чух като глас от много народ, и като глас от много води, и като глас от силни гърмежи които казваха: Алилуйя! защото се възцари Господ Бог Вседържител. 7. Да се радваме, и да се веселим, и да въздадем нему слава; защото дойде сватбата на Агнето, и неговата жена е приготвила себе си. 8. И даде й се да се облече с висон чист и светъл; защото висонът е оправданията на светиите. 9. И казва ми: Напиши: Блажени които са призовани на вечерята на сватбата на Агнето. И казва ми: Тези са истинните думи Божии. 10. И паднах пред нозете му да му се поклоня; и рече ми: Внимавай *да не сториш това*: аз съм съслужител твой и от братята ти които имат свидетелството Исусово: поклони се Богу; защото свидетелството Исусова е духът на пророчеството.

11. И видях небето отворено, и ето кон бел, и онзи който
седеше на него наричаше се Верен и Истинен, и с правда
съди и воинствува; 12. а очите му бяха както пламък
огнен, и на главата му корони много, и имаше име
написано което никой не знаеше тъкмо сам той; 13. и
облечен *беше* в дреха обагрена в кръв; и зовеше се името
му СЛОВО БОЖИЕ. 14. И войските небесни идеха след
него на бели коне, облечени с висон бел и чист. 15. И из
устата му излезва сабя остра да удря с нея езичниците; и
той ще ги упасе с жезъл железен; и той стъпкува жлеба
на виното на яростта и на гнева на Бога Вседържителя.
16. И на дрехата *си* и на бедрото си имаше написано
името: ЦАР НА ЦАРЕТЕ И ГОСПОД НА ГОСПОДАРИТЕ.
17. И видях едного ангела че стоеше в слънцето; и
извика с голям глас и казваше на всичките птици що
летят по сред небето: Елате и събирайте се на вечерята
на Бога великаго, 18. да ядете плътта на царе, и плътта на
тисящници, и плътта на юнаци, и плътта на коне и на
тези които седят на тях, и плътта на всички, свободни и
роби, и малки и големи. 19. И видях звяра и царете
земни и войските им събрани да направят бой със
седящият на коня и с неговата войска. 20. И уловен биде
звярът и с него лъжовният пророк който бе правил
знамения пред него, с които прелъсти тези които приеха
белега от звяра и които се поклониха на неговия образ:
двамата живи бидоха хвърлени в езерото огнено което
гори със жупел. 21. И останалите бидоха убити със
сабята на седящия на коня, която излезваше из устата
му; и всичките птици се наситиха от плътта им.

ГЛАВА 20.

1. И видях че слезваше от небето ангел който имаше
ключа от бездната и верига голяма в ръката си. 2. И
улови змея, старовременната змия, който е Дявол и
Сатана, и върза го за тисяща години, 3. и хвърли го в
бездната, и заключи го, и запечата над него, за да не
прелъсти вече народите докле се свършат тисящата
години; и след това трябва да бъде развързан за малко
време.
4. И видях престоли, и насядаха на тях, и даде се тям
съдба; и видя*х* душите на закланите за свидетелството
Исусово и за словото Божие, и които не се поклониха на
звяра нито на образа му, и не приеха белега на челото си
и на ръката си; и живяха и царуваха с Христа тисящата
години. 5. А другите мъртви не оживяха докле се
свършат тисящата години. Това е първото възкресение.
6. Блажен и свят който има част в първото възкресение:
над тях втората смърт не ще има власт, но ще бъдат
свещеници Богу и Христу, и ще царуват с него тисяща
години.
7. И когато се свършат тисящата години ще бъде
развързан Сатана от тъмницата си, 8. и ще излезе да
прелъсти народите в четирите краища на земята, Гога и
Магога, да ги събере на бой, на които числото е както
пясъка на морето. 9. И *възлязоха* по всичката ширина на
земята, и обиколиха стана на светиите и възлюбления
град; и падна огън от Бога из небето та ги изпояде. 10. И
дяволът който ги лъстеше хвърлен биде в езерото

огнено и жупелно дето е звярът и лъжовният пророк; и
ще бъдат мъчени ден и нощ във веки веков.
11. И видях един бял престол голям и тогози който
седеше на него, от лицето на когото побягна земята и
небето, и не се намери място за тях. 12. И видях
мъртвите, малки и големи, че стояха пред Бога; и
книгите се разгънаха; и друга книга се отвори която е на
живота; и съдени бидоха мъртвите според делата си от
писаното в книгите. 13. И даде морето мъртвите що бяха
в него; и смъртта и ад дадоха мъртвите що бяха в тях; и
съдени бидоха всеки според делата си. 14. И смъртта и ад
хвърлени бидоха в езерото огнено. Това е втората смърт.
15. Който не се намери записан в книгата на живота
хвърлен биде в езерото огнено.

ГЛАВА 21.

1. И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и
първата земя преидоха: и море Нямаше вече. 2. И аз
Иоан видях светия град, Ерусалим новий, че слезваше от
Бога из небето приготвен както невеста украсена за
мъжа си. 3. И чух глас голям от небето който казваше:
Ето скинията Божия с человеците, и ще се засели с тях; и
те ще бъдат люде негови, и сам Бог ще бъде с тях, техен
Бог. 4. И ще обърше Бог всека сълза от очите им, и
смъртта не ще я има вече, нито жалеене нито писък ни
болест ще има вече, защото първото се мина. 5. И
седящият на престола рече: Ето, правя всичкото ново. И
казва ми: Напиши: защото тези думи са истинни и
верни. 6. И рече ми: Свърши се: Аз съм Алфа и Омега,
начало и конец: на жадния ще дам аз даром от извора на
водата на живота. 7. Който побеждава ще наследва
всичко, и ще му бъда Бог, и той ще ми бъде син. 8. А
страхливите и неверните и мръсните и убийците и
блудните и чародейците и идолопоклонниците и
всичките лъжци ще имат своята част в езерото което
гори с огън и жупел: това е втората смърт.
9. И дойде при мене един от седемте ангели които
държаха седемте чаши пълните със седемте последни
язви, и проговори ми и рече: Ела, ще ти покажа
невестата, жената на Агнето. 10. И отведе ме духом на
една гора голяма и висока, и показа ми града голям,
светий Ерусалим, който слезваше из небето от Бога; 11.
и имаше славата Божия, и светлостта негова *бе* подобна

на драгоценен камък, както камък яспис прозрачен
както кристал; 12. и имаше стена голяма и висока;
имаше и дванадесет порти, и на портите дванадесет
ангела, и надписани имена които са на дванадесетте
племена на синовете Израилеви: 13. от към изток три
порти; от към север три порти; от към юг три порти; от
към запад три порти. 14. И стените градски имаха
дванадесет основания, и в тях имената на дванадесетте
апостоли на Агнето. 15. И този който говореше с мене
имаше тръст златна да измери града и портите му и
стените му. 16. И градът беше четвъртит, и дължината
му е толкози колкото и ширината; и премери града с
тръстта до дванадесет тисящи стадии: дължината и
ширината и височината му са равни. 17. И измери
стените му сто и четиридесет и четири лакти, мярка на
човек, сиреч на ангела. 18. И сградата на стените беше
от яспис; и градът от чисто злато подобно на чисто
стъкло. 19. И основанията на стените градски *бяха*
украшени с всякакви драгоценни камене; първото
основание яспис, второто сапфир, третото халкидон,
четвъртото смарагд, 20. петото сардоникс, шестото
сардий, седмото хрисолит, осмото вирил, деветото
топазий, десетото хрисопрас, единадесетото якинт,
дванадесетото аметист. 21. И дванадесетте порти *бяха*
дванадесет бисера; всека една от портите бе от един
бисер; и улиците на града от чисто злато като стъкло
прозрачно. 22. И храм не видях в него; защото храм
негов е Господ Бог Вседържител и Агнето. 23. И градът
Нямаше нужда от слънце нито от луна да светят в него;

защото славата Божия го осветляваше, и светилото негово е Агнето. 24. И народите на спасяемите ще ходят в неговата виделина, и царете земни носят в него своята слава и почест. 25. И портите му не ще се затварят дене, защото нощ не ще да има там. 26. И ще донесат в него славата и почестта на народите. 27. И няма да влезе в него нищо което осквернява и прави мерзост и лъжа, но само написаните в Агневата книга на живота.

ГЛАВА 22.

1. И показа ми чиста река от вода на живот, бистра както
кристал, която изхождаше от престола на Бога и на
Агнето 2. и всред стъгдта му. И от двете страни на реката
беше дървото на живота което даваше плодове
дванадесет, и раждаше плод всеки месец; и листете на
дървото са за изцеление на народите. 3. И никоя
проклетия не ще има вече; и престолът на Бога и на
Агнето ще бъде в него, и рабите негови ще му служат. 4.
И ще гледат лицето му; и неговото име ще е на челата
им. 5. И нощ не ще да има там; и Нямат нужда от
светило и от слънчена виделина, защото Господ Бог ги
осветява; и ще царуват във веки веков.
6. И рече ми: Тези думи са верни и истинни; и Господ
Бог на светите пророци проводи ангела своего да покаже
на неговите раби това което трябва скоро да бъде. 7. Ето,
ида скоро: блажен който опази думите на пророчеството
на тази книга.
8. И аз Иоан съм който видях и чух това; и когато чух и
видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела който
ми показваше това. 9. И каза ми: Внимавай *да* не
сториш това; защото аз съм съслужител твой, и на
твоите братя пророците, и на тези които пазят думите
на тази книга: поклони се Богу. 10. И казва ми: Не
запечатвай думите на пророчеството на тази книга;
защото времето е близо. 11. Който е неправеден нека си
е вече неправеден; и който е нечист нека си е вече
нечист; и праведният нека си е вече праведен; и светият

нека си е вече свет. 12. И, ето, ида скоро; и моята заплата
е с мене да въздам всекиму според каквито ще бъдат
делата му. 13. Аз съм Алфа и Омега, начало и конец,
първий и последний.
14. Блажени които изпълняват неговите заповеди, за да
имат власт над дървото на живота, и да влезат през
портите в града. 15. А вън са псетата, и чародейците, и
блудниците, и убийците, и идолопоклонниците, и всеки
който обича и прави лъжа.
16. Аз Исус проводих моя ангел да ви засвидетелствува
това в църквите. Аз съм коренът и родът Давидов,
светлата и утринната звезда. 17. И Духът и невестата
казват: Ела; и който чуе нека рече: Ела; и който е жаден
нека дойде, и който иска нека вземе даром водата на
живота.
18. А аз свидетелствувам всекиму който слуша думите на
пророчеството на тази книга: Ако приложи някой на
това, Бог ще наложи на него неписаните в тази книга
язви; 19. и ако отнеме някой от думите на книгата на
това пророчество, Бог ще отнеме неговата част от
книгата на живота, и от светия град, и от написаните в
тази книга. 20. Казва онзи който свидетелствува това: Ей,
ида скоро. Амин; Ей, дойди, Господи Исусе!
21. Благодатта на Господа нашего Исуса Христа да бъде с
всички вас. Амин.

—

Поправки

Стар вариант —> Нов вариант — стих
Апеллия —> Апелия
Афина —> Атина
бавение —> бавене
багряницата —> багреницата
безсъвестни —> неразумни
бивше —> като бехме — Ефес. 1:11
биение —> биене
бих —> бидох
благовествованието —> благовествуването
благовестява —> благовествува
благодетелнаго —> благодетелния
благодеяние —> добротворение — 1 Петр. 4:19
блевотината —> бълвоча — 2 Петр. 2:15
ближнему —> на ближния си — Рим 15:2
божественния —> божествения
братйе —> братие
братя —> братие (за обръщение)
бъде жив —> живее — Рим 1:17
веда —> призрак — Мат. 14:26
веки —> векове
верува —> вярва
верующи —> вярващи
верующи, -те —> вярващи, -те
вечний —> вечен
виждува —> вижда
вий —> вие
влезува —> влезва
во —> във
воцари —> въцари
връх —> върх
всекому —> всекиму
вселенная —> вселенната
всите —> всичките
всякаго —> всекиго

всякой, всекой —> всеки
всякому —> всекиму
възвишиха —> възвисиха
възгорди —> възгордее
възлюбленне —> възлюблене
възлюбленни —> възлюблени
възни —> счита
възрадувай —> възрадвай
горди —> гордее — 1 Кор. 13:4
дарование —> даруване
действующата —> действуващата
детоводител —> детеводител
дихаше —> дишаше
доволствува —> пригледва — 1 Тим. 5:16
достоин —> достоен
другий —> друг — I Иоан 1:7
другому —> другиму
дръвието —> дърветата —>
духание —> духане — Деан 2:2
Духу —> Дух — Рим 8
дързнува —> дрънува
един на другия сме удове —> сме удове един на друг — Рим 12:5
еднодушно —> единодушно
желание —> служене — Рим 12:1
жилиска —> жилище
жребе, -то —> ждребе, -то
жътвата, -рите —> жетвата, -рите —
завърнат —> обърнат — Мат. 13:15
закону —> закон — Рим 2:12
заминуваше —> заминваше
заповеда —> повеле
засрамува —> засрамва
званни —> звани
зе,-ел, -и, -а, -о, ... —> взе, -ел, -и, -а, -о, ...
Иаков —> Яков
Иамврий —> Ямврий
Ианий —> Яний
идванието —> идването

идоложертвенно —> идоложертвено
идува —> идва
идущите —> идещите
Иерусалим —> Ерусалим
избирането —> избирането
избраннаго —> избранаго
избранни —> избрани
изгоняваше —> изгонваше
изеде —> изяде
изкупуването —> изкупването
изкушающе —> изкушаващи
излезува —> излезва
излеяна —> излена
изпитовател —> изпитвател
изповедувание —> изповедване
изследуваха —> изследваха
изтребвание —> изтребване
изумлен —> изумен
Или съм —> Или да ли съм — 2 Кор. 11:7
Иоанн —> Иоан
Иуда —> Юда
Иулия —> Юлия
Иуст —> Юст
ище, -ш, ха —> иска, -ш, ха
каза —> рече
казува —> казва
клание —> клане
кусне —> вкуси
ломението —> преломяването
любостежание —> любостяжание
мажйе —> мъже
маловерник —> маолвере — Мат. 14:31
милосърден —> милосерд
милува —> милва
минувание —> минуване
мниш —> мислиш
мудри —> мъдри
мудрост —> мъдрост

мъдрованието —> мъдруването
мъжеска —> мъжка
нада —> надее
назорянин —> назарянин
намерва —> намери — Рим 5:7
намеруват —> намерват
написуват —> написват
напомнувание —> напомнюване
нареда —> наредба
начена —> начна
наченуваме —> начнуваме
незнаени —> незнайни
незнаяние —> незнание
нечистому духу —> на нечистия дух
обвързувай —> обвързвай
обетование —> обещание
обожава —> служи — Деан. 19:35
обращат —> обръщат
обрезание —> обрезване
одер —> одър
одумвание —> одумване
одумуват —> одумват
опрощавание —> опрощаване
осаждание, осъждание —> осъждане
ослепление —> ослепеване
оставивше —> като оставиха — 2 Петр. 2:15
отбегнувайте —> отбегвайте
отвеща —> отговори
отвращаше —> отвръщаше
отвръща —> отговори — Мат. 15:3
откриванието —> откриването
отмекнат —> омекнат
отхвърляние —> отхвърляне
очистяват —> очистват
падание —> падане
пазението —> пазенето
пиение —> пиене
погибнуват —> погинват

погинванието —> погинването
погребоха —> погребаха
погубяше —> погубваше
поздравение —> поздравление
познаванието —> познаването
позова —> повика
показуваше —> показваше
помилува, милува —> помилва, милва
помилуй —> помилвай
попее —> пее
попитуваше —> попитваше
последува, -ат, аха, -ате —> последва, -ат, аха, -ате
послушува —> слуша
посрамение —> посрамване
похвана —> допре — Лука 7:14
пощаде —> пощади
празни —> праздни
препънувание —> препъване
пресметнува —> пресметва
престанвам —> преставам
преумование —> проумеване
преуспеяние —> преуспеване
прибежиска —> прибежище
пригорена —> пригорела
призован —> призван
призован, -и, -а —> призван, -и, -а
призовающият —> призиващия
прикасава —> прикоснува
приноси —> принося
природните —> естествените
присоедини —> прилепи
прогледувание —> прогледване
прославява —> прославя
процветаяща —> процветеваща
пълен член (навсякъде) —> кратък чл. (само където е необх.)
пълтяни —> плетени
пътувание —> пътуване
робството —> робството — Рим 8:21

радува —> радва
радувайте —> радвайте
развързувание —> развързване
раздавание —> раздаване
разисквание —> разискване
размещаваше —> размъщаше — Иоан 5:4
римляне —> римляни
рожба —> плод
сабия —> сабя
Савл —> Савел
сам Той Дух —> сам Духът — Рим 8:16
свършението —> свършването
седейюте —> недейте — Рим 12:2
седемтех —> седемте
скриптър —> скиптър
следовахме —> следвахме
следува, -т —> следва,-т
слезнува —> слезва
слишание —> слушане
словеса —> думи
слушание —> слушане
смаляванието —> смаляването
смиренните —> смирените
смиреномудрието —> смиреномъдрието
соблазняваха —> съблазняваха
совестта —> съвестта
согрешавай —> съгрешавай
создаде —> създаде
соизволяват —> съизволяват
соразпетите —> разпетите
соуслаждавам —> съуслаждавам — Рим 7:22
сочетаете —> съчетаете
спасавате —> спасявате
спасе, -ш —> спаси, -ш
спасеваме —> спасяваме
спомянувам —> споменвам
станува —> става
стотниците —> тисящниците

сумнение —> съмнение
счет —> сметка
съвършението —> свършването
съгледуваха —> съгледваха
ся —> се
тази сила —> тези сили — Мат. 13:39
тамо —> там
тогази —> тогаз
тогашния —> тогавашния
треба —> требва
трижди —> триж
тъйсящи —> хиляди
умирането —> умирането
умълчавание —> замълчаване
уничтожено —> унищожено
уничтожи —> унищожи
управява —> управлява
устъпихме —> отстъпихме
утишаването —> утихването
учаше —> учеше
учението си —> постановленията — Ефес. 2:15
церква —> църква
чакание —> чакане
червене —> червенее — Мат. 16:3
шетай —> слугувай
ще се всели в них —> ще разпростре скинията си върху тех — Откр. 7:15
щем ангели да съдим —> ще съдим ангели — 1 Кор. 6:3
що —> щото
ядение —> ядене
язик —> език
язичник, -ци, -чески —> езичник, -ци